JANE

HARPER

CRIME

Arșița

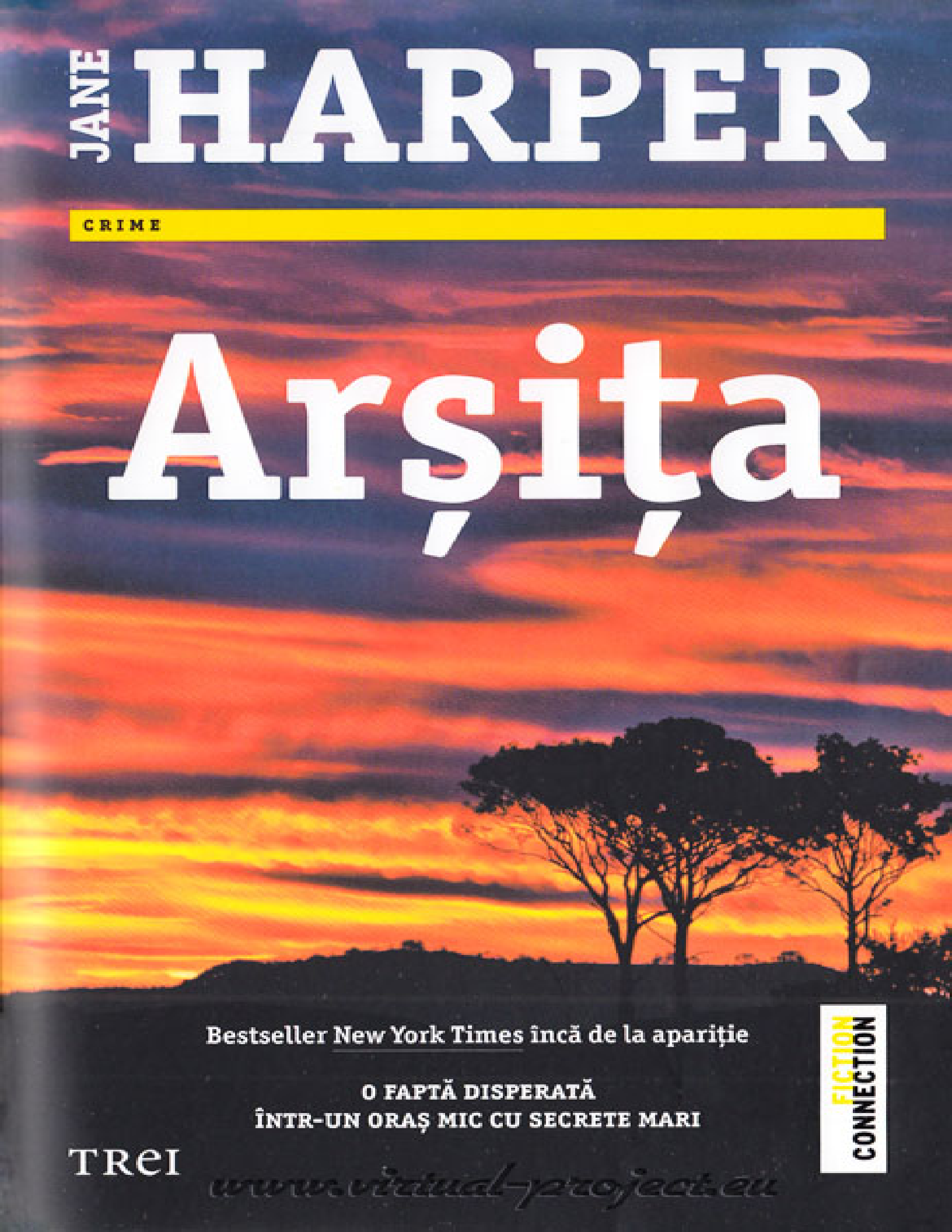

Bestseller New York Times încă de la apariție

O FAPTĂ DISPERATĂ
ÎNTR-UN ORAȘ MIC CU SECRETE MARI

FICTION CONNECTION

TREI

www.viaud-project.eu

JANE HARPER

ARȘIȚA

Original: *The Dry* (2016)

Traducere din limba engleză:
MIHAELA BURUIANĂ

virtual-project.eu

Editura: TREI

2017

Părinților mei, Mike și Helen,
care îmi citeau întotdeauna

Prolog

Nu era ca și cum ferma nu mai văzuse moarte până atunci, iar muștelede carne oricum nu făceau discriminări. Pentru ele, nu prea era nicio diferență între un hoit de animal și un cadavru de om.

Seceta răsfățase din plin mușteleîn vara aceea. Ele căutau ochi neclintiți și răni lipicioase, lăsate de fermierii din Kiewarra care își îndreptau puștile spre animalele slăbănoage. Lipsa ploii însemna lipsa hranei. Iar lipsa hranei îngreuna deciziile în orășelul care tremura sub cerul senin și arzător zi după zi.

— O să treacă, ziceau fermierii pe măsură ce lunile alunecau încet într-un nou an.

Își repetau cuvintele cu voce tare unii altora ca pe o mantra și le șopteau pentru ei înșiși ca pe o rugăciune.

Numai că meteorologii din Melbourne îi contraziceau. Îmbrăcați la costum și aparent compătimitori în studiourile lor cu aer condiționat, aceștia făceau câte o referință, în treacăt, de obicei în buletinul de la ora șase. Erau, oficial, cele mai rele condiții meteorologice din ultimul secol. Tiparul acesta al vremii avea un nume, a cărui pronunție nu era niciodată sigură. *El Niño.*

Măcar mușteleerau fericite. Totuși, prada lor din ziua aceea era neobișnuită. Mai mică și cu o oarecare finețe a cărnii. Nu că ar avut vreo importanță. Prada era pradă, la urma urmei. Aceiași ochi sticloși. Aceleași răni umede.

Cadavrul din luminiș era cel mai proaspăt. Mușteloror-a luat puțin mai mult timp să le descopere pe cele două din casă, deși ușa de la intrare se tot legăna, deschisă, ca o invitație. Cele care s-au aventurat dincolo de oferta inițială din hol au fost răsplătite cu încă una, de data aceasta în dormitor. Era mai mică, dar mai puțin hăpăită de concurență.

Primele la fața locului, muștele forfoteau mulțumite în căldură, în timp ce sângele forma bălți pe gresie și pe covor. Afară, rufele atârnau nemișcate pe sfoară, uscate ca iasca și țepene din cauza soarelui. O trotinetă mică zăcea părăsită pe aleea de piatră. O singură inimă omenească bătea pe o rază de un kilometru în jurul fermei.

Așa că nimic nu a reacționat când, în adâncul casei, bebelușul a început să plângă.

Capitolul unu

Chiar și cei care nu întunecau pragul bisericii între un Crăciun și următorul își dădeau seama că aveau să fie mai mulți îndoliați decât locuri disponibile. La intrare se forma deja un culoar îngust în gri și negru pe când Aaron Falk se apropie cu mașina, lăsând un nor de praf și frunze crăpate în urma lui.

Vecinii, hotărâți, dar încercând să n-o arate, se împingeau unii pe alții pentru o poziție mai bună, în timp ce mulțimea se strecura pe ușă. Peste drum, reporterii se adunaseră într-un cerc.

Falk și-a parcat berlina lângă o camionetă care avusese și zile mai bune și a oprit motorul. Zbârnâitul aerului condiționat a amuțit, iar interiorul mașinii a început să se încălzească imediat. Le-a aruncat o privire rapidă oamenilor adunați, deși nu prea avea timp. Abia se târâse tot drumul de la Melbourne, lungind călătoria de cinci ore într-una de peste șase. Mulțumit că nimeni nu i se părea cunoscut, a ieșit din mașină.

Căldura de după-amiază târzie l-a cuprins ca o pătură. A deschis portiera din spate ca să-și ia haina și s-a zgâriat la mână. După o ezitare foarte scurtă, și-a luat și pălăria de pe banchetă. Cu boruri late, din pânză tare, maro, nu mergea cu costumul lui de înmormântare. Dar cu o piele care, jumătate de an, avea nuanța albăstruie a laptelui smântânit și, în restul timpului, o puzderie de pistrui ce păreau canceroși, Falk era pregătit să riște gafa vestimentară.

Palid din naștere, cu păr blond-albicios, tuns foarte scurt, și gene invizibile, acesta simțise adesea în cei treizeci și șase de ani ai săi că soarele australian încerca să-i transmită un mesaj. Dar îi era mai ușor să-l ignore în umbrele înalte din Melbourne decât în Kiewarra, unde umbra era un lux trecător.

Falk s-a uitat o dată la drumul care ieșea din oraș, apoi la ceas. Înmormântarea, parastasul, o noapte și pleca de acolo. *Optsprezece ore,* a calculat el. Atât. Cu acest gând ferm în minte, s-a îndreptat cu pași mari spre mulțime, ținându-și pălăria cu o mână, când o rafală bruscă de vânt a ridicat borurile.

Înăuntru, biserica i s-a părut și mai mică decât își amintea. Umăr la umăr cu străini, Falk s-a lăsat dus de valul de oameni înăuntrul congregației. A observat un spațiu liber lângă un perete și s-a repezit să-l ocupe, făcându-și loc lângă un fermier a cărui cămașă de bumbac era așa de întinsă, încât aproape îi pleznea pe burtă. Bărbatul l-a salutat din cap și s-a întors să privească drept înainte. Falk i-a văzut cutele de pe coate, după cum fuseseră împăturite mânecile până recent.

Și-a dat pălăria jos și și-a făcut discret aer cu ea. Nu s-a putut abține să nu privească în jur. Chipurile care mai înainte i se păruseră nefamiliare au început să prindă încet contur și Falk a fost surprins, în mod absurd, de ridurile de la ochi, de părul albit și de kilogramele în plus observate ici și colo prin mulțime.

Un bărbat mai în vârstă, așezat cu două rânduri mai în spate, i-a surprins privirea cu o mișcare a capului și cei doi au schimbat un zâmbet trist de recunoaștere. Cum îl chema? Falk a încercat să-și amintească. Nu putea să se concentreze. Omul fusese profesor. Falk putea să și-l imagineze în fața unei clase, încercând vitejește să facă geografia sau lucrul manual sau altceva să prindă viață pentru niște adolescenți plictisiți, dar amintirea îi tot scăpa.

Bărbatul i-a făcut semn din cap spre banca pe care stătea el, dându-i de înțeles că i-ar face loc, dar Falk a clătinat din cap politicos și și-a întors iar privirea în față. Și în cele mai bune momente evita discuțiile de complezență, iar acesta nu era nici pe departe unul dintre cele mai bune momente.

Doamne, sicriul ăla din mijloc era mic. Faptul că era așezat între celelalte două de mărime normală nu făcea decât să înrăutățească

lucrurile. Dacă era posibil așa ceva. Copii mici cu părul pieptănat lipit de cap arătau spre el: *Tati, uite! Cutia aia are culorile de la fotbal.* Cei suficient de mari ca să știe ce se afla înăuntru se uitau lung, consternați, în tăcere, fâțâindu-se în uniformele școlare când se apropiau și mai mult de mamele lor.

Deasupra celor trei sicrie, o familie formată din patru membri se uita în jos dintr-o fotografie mărită. Zâmbetele lor statice erau prea mari și pixelate. Falk a recunoscut poza de la știri. Fusese folosită din plin.

Dedesubt, numele celor morți fuseseră scrise din flori. *Luke. Karen. Billy.*

Falk s-a holbat la Luke din fotografie. Părul lui gros și negru era acum încărunțit la frunte și la tâmple, cum era de așteptat, dar el tot arăta mai în formă decât majoritatea bărbaților trecuți de treizeci și cinci de ani. Fața lui părea mai în vârstă decât și-o amintea Falk, dar e drept că trecuseră aproape cinci ani. Zâmbetul încrezător era neschimbat, la fel ca privirea ușor secretoasă. În minte i-au venit cuvintele: *E la fel.* Cele trei sicrie spuneau altceva.

— Tragedia dracului! a zis din senin fermierul de lângă Falk.

Ținea brațele încrucișate, cu pumnii îndesați strâns la subsuori.

— Așa e, a zis Falk.

— Îi știai bine?

— Nu prea. Numai pe Luke, pe…

Preț de o clipă amețitoare, Falk n-a știut cum să-l descrie pe bărbatul din sicriul cel mai mare. A tot căutat în mintea lui, dar nu a găsit decât niște clișee folosite în descrierile din tabloide.

— Pe tată, a zis el în cele din urmă. Eram prieteni când eram mai tineri.

— Mda. Știu cine e Luke Hadler.

— Cred că acum toată lumea știe.

— Locuiești tot pe aici?

Fermierul și-a întors ușor corpul impozant și, pentru prima dată, l-a fixat pe Falk cu privirea, așa cum se cuvine.

— Nu, m-am mutat de mult.

— Aha. Parcă te știu totuși.

Fermierul s-a încruntat, încercând să-și dea seama de unde îl cunoaște.

— Hei, nu ești unu' dintre nenorociții ăia de jurnaliști de la televizor, nu?

— Nu. De la poliție. Din Melbourne.

— Serios? Ar trebui să anchetați nenorocitul ăla de guvern că a lăsat lucrurile să ajungă așa de rău.

Bărbatul a arătat din cap spre locul în care trupul lui Luke zăcea alături de cele ale soției și fiului lor de șase ani.

— Noi stăm aici și încercăm să hrănim țara asta pe cea mai rea vreme din ultima sută de ani, iar ei îi dau întruna din gură cu reducerea subvențiilor. Într-un fel, nu prea poți să-l învinovățești pe amărât. E scandalul drac…

S-a oprit. S-a uitat în jur, prin biserică.

— E un scandal, aia e.

Falk nu a zis nimic și amândoi au rămas să se gândească în sinea lor la incompetenții din Canberra. Posibilele motive pentru moartea familiei Hadler fuseseră discutate pe larg în paginile ziarelor.

— Deci anchetezi asta?

Bărbatul a arătat din cap spre sicrie.

— Nu. Am venit doar ca prieten, a zis Falk. Nu sunt sigur că mai e ceva de anchetat.

Știa numai ce auzise la știri, la fel ca toată lumea. Dar era clar, conform comentariilor. Pușca era a lui Luke. Fusese găsită mai târziu băgată în ceea ce mai rămăsese din gura lui.

— Nu, bănuiesc că nu, a zis fermierul. Mă gândeam doar că, na, fiindu-ți prieten…

— Oricum, nu sunt genul ăla de polițist. Eu sunt federal. Lucrez la unitatea de informații financiare.

— Mie asta nu-mi zice nimic, prietene.

— Asta înseamnă că eu doar urmăresc banii. Orice sumă care se termină cu câteva zerouri și care nu e unde ar trebui. Spălare de bani, deturnare de fonduri, chestii de genul ăsta.

Bărbatul a răspuns ceva, dar Falk nu l-a auzit. Privirea i se mutase de la cele trei sicrie la jelitorii din stranele din față. Spațiul rezervat familiei. Ca membrii acesteia să poată să stea în fața tuturor prietenilor și vecinilor, care, în schimb, puteau să se uite la cefele lor și să-i mulțumească lui Dumnezeu că așa ceva nu li se întâmplase lor.

Trecuseră douăzeci de ani, dar Falk îl recunoscu imediat pe tatăl lui Luke. Fața lui Gerry Hadler era cenușie. Ochii păreau adânciți în orbite. Stătea supus în locul lui de pe primul rând, dar avea capul întors. Își ignora soția, care suspina lângă el, și cele trei sicrie de lemn în care se aflau rămășițele fiului, ale nurorii și ale nepotului său. În schimb, se uita direct la Falk.

Undeva în spate, din boxe, au răsunat câteva note muzicale. Începea înmormântarea. Gerry și-a înclinat capul abia perceptibil, a salut, iar Falk și-a pus inconștient mâna în buzunar. A pipăit scrisoarea care aterizase pe biroul lui în urmă cu două zile. De la Gerry Hadler, zece cuvinte scrise apăsat:

Luke a mințit. Tu ai mințit. Să vii la înmormântare.

Falk și-a mutat primul privirea.

Îi venea greu să privească fotografiile. Se afișau pe un ecran din fața bisericii într-un montaj neobosit. Luke copil, sărbătorind ca fotbalist; Karen tânără, sărind cu un ponei peste un gard. Acum, zâmbetele înghețate aveau ceva grotesc, iar Falk nu era singurul care își ferea privirea.

Fotografia s-a schimbat din nou și Falk a fost surprins să se recunoască. De pe ecran îl privea o imagine neclară a feței lui de la unsprezece ani. Stătea lângă Luke, amândoi în busturile goale, cu gurile deschise, și arătau un pește mic prins în undiță. Păreau fericiți. Falk a încercat să-și aducă aminte când fusese făcută fotografia. Nu a reușit.

Montajul a continuat. Fotografii cu Luke, apoi cu Karen, fiecare zâmbind de parcă nu aveau să se oprească niciodată, după care a urmat iar Falk. De data aceasta, a simțit cum rămâne fără aer în plămâni. După murmurul abia auzit care a străbătut mulțimea, și-a dat seama că nu era singurul tulburat de imagine.

O versiune mai tânără a lui stătea lângă Luke, acum amândoi cu brațe lungi și plini de coșuri pe față. Zâmbeau, dar erau patru de data aceasta. Brațul lui Luke era petrecut după talia suplă de adolescentă a unei fete cu păr blond, ca de bebeluș. Mâna lui Falk atârna mai prudentă deasupra umărului celei de-a doua fete, care avea păr lung, negru, și ochi mai închiși la culoare.

Lui Falk nu i-a venit să creadă că arătau fotografia aceea. I-a aruncat o privire lui Gerry Hadler care se uita drept înainte, cu falca încleștată. Falk l-a simțit pe fermierul de lângă el schimbându-și greutatea de pe un picior pe altul și mutându-se cu jumătate de pas mai departe. I-a picat fisa, s-a gândit Falk.

S-a forțat să se uite din nou la imagine. La cei patru. La fata de lângă el. A privit ochii aceia până când au dispărut de pe ecran. Și-a adus aminte când fusese făcută fotografia. Într-o după-amiază spre sfârșitul unei veri lungi. Fusese o zi bună. Și fusese una dintre ultimele fotografii cu ei patru împreună. Două luni mai târziu, fata cu ochii întunecați era moartă.

Luke a mințit. Tu ai mințit.

Falk a fixat podeaua cu privirea un minut întreg. Când s-a uitat din nou la ecran, timpul trecuse, iar Luke și Karen zâmbeau cu o formalitate scorțoasă în ziua nunții. Fusese invitat și el. A încercat să-

și amintească ce scuză inventase ca să nu se ducă. Cel mai probabil, că trebuia să lucreze.

Au început să apară primele poze cu Billy. Cu fața roșie ca bebeluș, apoi cu păr bogat pe la un an sau doi. Deja semăna puțin cu tatăl lui. O poză cu el stând în picioare lângă bradul de Crăciun. Familia costumată în monștri, cu machiajul crăpându-le în jurul zâmbetelor. După alți câțiva ani, o Karen mai în vârstă ținea la piept un alt nou-născut.

Charlotte. Norocoasa. Numele ei nu fusese scris cu flori. Ca la un semnal, Charlotte, acum în vârstă de treisprezece luni, a început să plângă din locul ei din primul rând, în poala bunicii. Barb Hadler a strâns fata mai tare la piept cu un braț, legănând-o într-un ritm nervos. Cu cealaltă mână, și-a șters fața cu un șervețel.

Falk, care nu era expert în bebeluși, nu era sigur că Charlotte își recunoscuse mama pe ecran. Sau poate doar era supărată că fusese inclusă în memorial, deși era cât se poate de vie. O să se obișnuiască cu asta, și-a dat el seama. Nu avea de ales. O puștoaică destinată să crească cu eticheta „singura supraviețuitoare" nu avea prea multe locuri în care putea să se ascundă.

Ultimele acorduri muzicale s-au estompat și ultimele fotografii s-au afișat într-o tăcere stânjenitoare. Toată lumea a părut ușurată când s-a aprins lumina. În timp ce un capelan supraponderal se chinuia să urce cele două trepte până la strană, Falk s-a uitat din nou la sicriele acelea îngrozitoare. S-a gândit la fata cu ochii întunecați și la o minciună concepută și convenită în urmă cu douăzeci de ani, când frica și hormonii din adolescență îi pulsau în vene.

Luke a mințit. Tu ai mințit.

Cât de scurt era drumul de la decizia de atunci și momentul acesta? Întrebarea îl durea ca o vânătaie.

O femeie mai în vârstă din mulțime și-a întors privirea dinspre primele rânduri și ochii ei s-au oprit asupra lui Falk. El nu o cunoștea, dar ea a dat automat din cap, un semn politicos de

recunoaștere. Falk a privit în altă parte. Când a revenit, ea încă îl fixa din ochi. Cu sprâncenele brusc încruntate, s-a întors spre femeia bătrână de lângă ea. Falk nu avut nevoie să citească pe buze ca să știe ce șoptea ea.

S-a întors băiatul lui Falk.

Ochii celei de-a doua femei s-au îndreptat brusc spre el și imediat au privit în altă parte. Cu o mișcare discretă a capului, a confirmat suspiciunea prietenei ei. S-a aplecat și i-a șoptit ceva femeii din partea cealaltă. Falk a simțit o greutate stingheră în piept. S-a uitat la ceas. *Șaptesprezece ore.* Apoi pleca de acolo. Din nou. Slavă Domnului!

Capitolul doi

— Aaron Falk, să nu dea naiba să pleci!

Falk stătea în picioare lângă mașina lui, luptându-se cu tentația de a se urca în ea și a pleca de acolo. Majoritatea persoanelor venite la înmormântare porniseră deja în scurtul marș către locul unde avea loc parastasul. La auzul vocii, Falk s-a întors și a zâmbit fără voie.

— Gretchen! a zis el în timp ce femeia îl trăgea spre ea ca să-l îmbrățișeze și-și lipea fruntea de umărul lui.

Falk și-a sprijinit fruntea pe capul ei blond și au stat așa o vreme, legănându-se înainte și înapoi.

— O, Doamne, ce mă bucur să te văd aici!

Vocea ei era înăbușită de cămașa lui.

— Ce mai faci? a întrebat el când s-au desprins din îmbrățișare.

Gretchen Schoner a ridicat din umeri și și-a dat jos ochelarii de soare ieftini, lăsând la vedere ochii înroșiți de plâns.

— Nu prea bine. Rău, de fapt. Tu?

— La fel.

— Arăți la fel, asta e clar, a zâmbit ea chinuit. Tot albinos, văd.

— Nici tu nu te-ai schimbat prea mult.

Ea a pufnit scurt, dar de data aceasta zâmbetul i-a fost mai ferm.

— În douăzeci de ani? Ei, hai!

Falk nu voia doar s-o flateze. Gretchen era ușor de recunoscut din fotografia cu cei patru adolescenți care fusese prezentată în timpul slujbei.

Mijlocul pe care îl cuprinsese Luke cu brațul era puțin mai gros acum, iar părul blond, ca de bebeluș, era poate ajutat de un flacon, dar ochii albaștri și pomeții înalți erau tipici lui Gretchen. Pantalonii și bluza formale erau o idee mai strâmte decât ținutele tradiționale de înmormântare, iar ea se mișca oarecum stânjenită în hainele acelea. Falk se întreba dacă erau împrumutate sau doar purtate rar.

Gretchen îl analiza cu aceeași atenție și, când privirile li s-au întâlnit, a râs. Imediat a părut mai luminoasă, mai tânără.

— Haide!

S-a întins și l-a strâns de partea de jos a brațului. Lui Falk îi plăcea senzația pe care i-o dădea palma ei pe piele.

— Parastasul se ține la centrul comunitar. Hai s-o facem și pe asta, împreună.

Când au pornit-o pe drum, ea a strigat la un băiețel care lovea cu un băț în ceva. Acesta și-a ridicat privirea și a abandonat fără prea mare tragere de inimă ce făcea acolo. Gretchen i-a întins o mână, dar copilul a clătinat din cap și a mers în fața lor, manevrându-și bățul ca pe o sabie.

— Fiul meu, Lachie, a zis Gretchen, privind pieziș spre Falk.

— Aha, da, și-a amintit Falk într-un târziu că fata pe care o știa el era mamă acum. Am auzit că ai un copil.

— De la cine ai auzit? De la Luke?

— Probabil, a zis Falk. Dar mai demult. Evident. Câți ani are?

— Numai cinci, dar deja e capul răutăților mai tot timpul.

S-au uitat amândoi cum Lachie împungea cu sabia improvizată niște atacatori invizibili. Avea ochi mari și păr creț, de culoarea prafului, dar lui Falk nu i se părea că trăsăturile ascuțite ale băiatului aduceau prea mult cu Gretchen. S-a chinuit să-și aducă aminte dacă Luke spusese ceva despre vreo relație sau despre tatăl băiatului, dar nu a găsit nimic. Îi plăcea să creadă că și-ar fi amintit așa ceva. Falk a aruncat o privire spre mâna stângă a lui Gretchen. Nu avea inel, dar asta nu mai însemna mare lucru acum.

— Cum e viața de familie? a zis el până la urmă, tatonând terenul.

— E OK. Lachie poate să fie cam greu de stăpânit uneori, a zis Gretchen cu glas scăzut. Și suntem doar noi doi. Dar e un copil bun. Și ne descurcăm. Deocamdată, cel puțin.

— Părinții tăi mai au ferma?

Ea a clătinat din cap.

— Doamne, nu! S-au retras și au vândut-o cam acum opt ani. S-au mutat la Sydney și și-au cumpărat un apartament micuț la trei străzi distanță de soră-mea și copiii ei.

A ridicat din umeri.

— Ei zic că le place. Viață la oraș. Se pare că tata face Pilates.

Falk nu s-a putut abține să nu zâmbească la imaginea domnului Schoner, care vorbea așa de direct, concentrându-se asupra sinelui său interior și făcând exerciții de respirație.

— Nu ai fost tentată să te duci după ei? a zis el.

Ea a râs amar și a arătat spre copacii toropiți de pe marginea drumului.

— Și să las toate astea? Nu. Sunt aici de prea mult timp, am locul ăsta în sânge. Știi cum e.

S-a oprit brusc și a privit într-o parte.

— Sau poate nu știi. Scuze.

Falk a dat din mână ca și cum remarca ei nu avusese nicio importanță.

— Cu ce te ocupi acum?

— Cu ferma, bineînțeles. Sau măcar încerc. Am cumpărat proprietatea Kellerman acum vreo doi ani. Oi.

— Serios?

Era impresionat. Proprietatea aceea era una căutată. Sau fusese, cel puțin, în tinerețea lui.

— Și tu? a întrebat ea. Am auzit că ai intrat la poliție?

— Da. Poliția federală. Tot acolo sunt.

O vreme și-au continuat drumul în tăcere. Ciripitul frenetic al păsărilor, care se auzea din copaci, suna la fel cum și-l amintea el. În fața lor, grupurile de îndoliați ieșeau în evidență ca niște pete pe drumul prăfuit.

— Pe aici cum mai e? a întrebat el.

— Groaznic.

Cuvântul era ca o sentință. Gretchen își bătea buzele cu vârful degetului cu energia agitată a unui fost fumător.

— Dumnezeu știe, și înainte era destul de rău. Toată lumea e speriată de bani și de secetă. Pe urmă, s-a întâmplat chestia asta cu Luke și familia lui și e așa de rău, Aaron! Așa de rău! Se simte. Mergem toți pe aici ca niște zombi. Nu suntem siguri ce să facem, ce să zicem. Atenți unii la alții. Încercând să ne dăm seama cine o să fie următorul care cedează.

— Isuse!

— Mda. Îți dai seama.

— Tu și Luke mai erați apropiați? a întrebat Falk, curios.

Gretchen a ezitat. Gura i s-a întins într-o linie invizibilă.

— Nu. Nu mai eram apropiați de câțiva ani. Nu ca atunci când eram toți patru aici.

Falk s-a gândit la fotografia aceea. Luke, Gretchen, el. Apoi Ellie Deacon, cu părul ei lung și negru. Fuseseră un grup atât de unit! Așa cum e în adolescență, când crezi că prietenii îți sunt suflete pereche și că legătura va dura pentru totdeauna.

Luke a mințit. Tu ai mințit.

— E clar că tu ai păstrat legătura cu el? a zis Gretchen.

— Când și când.

Măcar ăsta era adevărul.

— Ne mai întâlneam ocazional, când venea în Melbourne, sau chestii de genul ăsta.

Falk a făcut o pauză.

— Dar nu-l mai văzusem de câțiva ani. Fiecare era ocupat, știi? El cu familia, eu cu munca.

— Stai liniștit, nu e nevoie să cauți scuze. Toți ne simțim vinovați.

Centrul comunitar era plin ochi. Falk a rămas în spate, pe trepte, iar Gretchen l-a tras de braț.

— Hai! O să fie bine. Probabil că cei mai mulți nici n-o să te recunoască.

— O să fie destui care o să mă recunoască. Mai ales după fotografia aia de la înmormântare.

Gretchen s-a strâmbat.

— Da, știu. Și eu am fost șocată. Dar știi, oamenii au destule griji azi în afară de tine. Ține-ți capul jos. O să ieșim prin spate.

Fără să aștepte răspuns, cu o mână l-a apucat pe Falk de o mânecă, iar cu cealaltă pe fiul ei și i-a condus pe amândoi înăuntru, croindu-și drum prin mulțime. Aerul era înăbușitor. Aparatul de aer condiționat din centrul comunitar se străduia să facă față, dar pierdea bătălia cu oamenii care se îngrămădeau la umbra din interior. Aceștia se amestecau solemn în mulțime, echilibrând pahare de plastic și farfurii cu prăjitură cu ciocolată.

Gretchen s-a îndreptat spre ușile cu geam, unde claustrofobia colectivă îi obligase pe rătăciți să iasă pe terenul de joacă peticit. Au găsit un colț de umbră lângă gard, iar Lachie a fugit să-și încerce norocul pe toboganul fierbinte.

— Nu ești obligată să stai cu mine dacă asta o să-ți păteze reputația, a zis Falk, trăgându-și pălăria mai pe față ca să și-o protejeze.

— Ei, fugi de aici. În plus, fac asta și singură.

Falk a trecut în revistă locul de joacă și a zărit un cuplu în vârstă care i s-a părut că fuseseră prieteni cu tatăl lui. Stăteau de vorbă cu un polițist tânăr, îmbrăcat în uniformă din cap până în picioare, care transpira sub soarele după-amiezii. Fruntea îi strălucea în timp ce încuviința politicos din cap.

— Hei, a zis Falk, ăla e înlocuitorul lui Barberis?

Gretchen i-a urmărit privirea.

— Mda. Ai auzit de Barberis?

— Sigur că da. Ce trist! Mai ții minte cum băga spaima în noi toți cu poveștile lui de groază despre copiii care își făceau de cap cu mașinăriile de la fermă?

— Mda. Atacul ăla de cord îl păștea de vreo douăzeci de ani.

— Chiar și așa. Mare păcat! a zis Falk sincer. Și tipu' nou cine e?

— Sergentul Raco și, dacă pare că e în încurcătură, așa și e.

— Nu e bun? Pare că se ocupă cum trebuie de mulțime.

— Nu prea știu. Nu era aici decât de vreo cinci minute când s-a întâmplat.

— E nasol să te trezești cu o situație din asta pe cap în primele tale cinci minute.

Răspunsul lui Gretchen a fost întrerupt de agitația de la uși. Mulțimea s-a separat cu respect ca să le facă loc lui Barb și Gerry Hadler, care au apărut clipind mărunt din cauza luminii puternice. Ținându-se strâns de mâini, au trecut pe la tot grupul adunat. Câteva cuvinte, o îmbrățișare, o încuviințare curajoasă din cap și treceau mai departe.

— De când n-ai mai vorbit cu ei? i-a șoptit Gretchen.

— De douăzeci de ani, până săptămâna trecută, a zis Falk.

A așteptat. Gerry se afla încă în partea cealaltă a locului de joacă atunci când i-a zărit. S-a retras din îmbrățișarea unei femei plinuțe, lăsând-o cu brațele în aer.

Să vii la înmormântare.

Falk era acolo, conform instrucțiunilor. Acum se uita la tatăl lui Luke venind spre el.

Gretchen a ajuns prima la Gerry, interceptându-l cu o îmbrățișare. Privirea lui a întâlnit-o pe a lui Falk peste umărul ei, cu pupilele imense și strălucitoare. Falk s-a întrebat dacă luase vreun medicament care să-l ajute să facă față zilei. Eliberat din îmbrățișare, Gerry i-a întins o mână și a cuprins palma lui Falk într-o strânsoare puternică și fierbinte.

— Ai ajuns, deci, a zis el neutru, cu Gretchen întârziind pe lângă ei.

— Da, a zis Falk. Am primit scrisoarea ta.

Gerry i-a susținut privirea.

— Aha. Păi mi s-a părut important să fii aici. Pentru Luke. Și nu eram sigur că o să apari, prietene.

Ultima propoziție a plutit apăsătoare în aer.

— Absolut, Gerry, a încuviințat Falk. Era important să fiu aici.

Îndoielile lui Gerry nu fuseseră neîntemeiate. Cu o săptămână în urmă, Falk era la biroul lui din Melbourne și se holba la fotografia din ziar a lui Luke, când sunase telefonul. Cu o voce șovăielnică, pe care Falk nu o mai auzise de două decenii, Gerry îi spusese detaliile înmormântării. „Ne vedem acolo", spusese el, fără vreun semn de întrebare la sfârșit. Falk evitase privirea pixelată a lui Luke când mormăise ceva despre muncă. Adevărul era că nu se hotărâse. După două zile, sosise și scrisoarea. Probabil că Gerry o pusese la poștă imediat după ce închisese telefonul.

Ai mințit. Să vii la înmormântare.

Falk nu dormise bine în noaptea aceea.

Acum, se uitau amândoi stânjeniți la Gretchen, care se încrunta spre locul nu prea îndepărtat unde fiul ei se cățăra stângaci pe bare.

— Rămâi în oraș în noaptea asta, a zis Gerry.

Nici de data aceasta nu folosise un semn de întrebare, a observat Falk.

— Deasupra cârciumii.

Dinspre locul de joacă s-a auzit un vaiet, iar Gretchen a scos un sunet de frustrare.

— Rahat! Bănuiam că așa o să se întâmple. Scuzați-mă.

A alergat afară. Gerry l-a apucat pe Falk de un cot și l-a tras deoparte de restul mulțimii. Mâna îi tremura.

— Trebuie să vorbim. Înainte să se întoarcă.

Falk și-a smuls brațul din încleștarea lui, cu o mișcare scurtă, controlată, conștient de oamenii din jur. Nu era sigur cine se afla acolo, cine îi privea.

— Ce Dumnezeu, Gerry, ce vrei?

S-a forțat să-și ia o poziție care, spera el, părea relaxată.

— Dacă ăsta e vreun fel de șantaj, îți zic de acum că n-are nicio șansă.

— Ce? Isuse, Aaron! Nu! Nimic de genul ăsta.

Gerry părea sincer șocat.

— Dacă voiam să creez probleme, o făceam acum mulți ani, nu-i așa? M-am bucurat să las lucrurile așa. Cristoase, tare mi-ar plăcea să le las așa, dar acum nu mai pot, nu? Cu povestea asta? Karen și Billy morți amândoi, iar puștiul nu avea nici măcar șapte ani.

Lui Gerry îi tremură vocea.

— Uite ce-i, îmi pare rău pentru scrisoare, dar trebuia să te fac să vii aici. Trebuie să aflu.

— Ce să afli?

În lumina puternică a soarelui, ochii lui Gerry păreau aproape negri.

— Dacă Luke a mai omorât înainte.

Falk nu a zis nimic. Nu l-a întrebat pe Gerry la ce se referea.

— Știi…

Gerry și-a înghițit cuvintele când o femeie băgăcioasă s-a apropiat șchiopătând ca să-l informeze că preotul voia să vorbească cu el. Imediat, dacă era posibil.

— Isuse, e haosul dracului aici! a izbucnit Gerry, iar femeia și-a dres vocea și și-a luat o expresie răbdătoare de martiră.

El s-a întors iar spre Falk.

— Mai bine mă duc. Vorbim noi.

A dat mâna cu Falk, ținându-i-o cu o clipă mai mult decât era necesar.

Falk a dat din cap aprobator. Înțelegea. Gerry părea cocoșat și mic așa cum se îndepărta în urma femeii aceleia. Gretchen își liniștise fiul și acum se întorcea la Falk. Au stat umăr la umăr și l-au privit împreună pe Gerry plecând.

— Arată îngrozitor, a zis ea încet. Am auzit că ieri a țipat la Craig Hornby în supermarket, cică l-a acuzat că nu ia în serios situația sau așa ceva. Nu prea îmi vine să cred, doar Craig e prieten cu el de cincizeci de ani.

Falk nu putea să-și imagineze că cineva, cu atât mai puțin stoicul Craig Hornby, ar putea să nu ia în serios cele trei sicrie atât de triste.

— Chiar nu a fost niciun avertisment din partea lui Luke?

Nu s-a putut abține.

— Cum ar fi?

Pe buza lui Gretchen a aterizat o muscă și ea a alungat-o nerăbdătoare.

— Să fi ieșit pe strada principală fluturând un pistol și amenințând că-și omoară familia?

— Doamne, Gretch, întrebam și eu. Mă gândeam la depresie sau ceva.

— Scuze. Căldura asta… Face ca totul să pară mai rău.

S-a oprit.

— Știi care-i treaba? Cam toată lumea din Kiewarra a ajuns la capătul răbdării. Dar, sincer, Luke nu părea să se chinuie mai mult ca alții. Cel puțin nu într-un fel pe care să-l observe vreunul dintre noi.

Privirea goală a lui Gretchen era sumbră.

— E greu să-ți dai seama, totuși, a zis ea după o pauză. Toată lumea e așa de furioasă! Dar nu neapărat pe Luke. Ăia care îl vorbesc cel mai de rău nu par să-l urască pentru ce a făcut. E ciudat. E aproape ca și cum ar fi geloși.

— Pe ce?

— Pe faptul că el a făcut ceea ce ei nu au curajul să facă, așa cred. Pentru că acum el a scăpat, nu? În timp ce noi toți am rămas aici să putrezim, el nu mai trebuie să-și facă griji pentru recoltă sau pentru restanțele la bancă sau pentru următoarea ploaie.

— O soluție disperată, a zis Falk. Să-ți iei familia cu tine. Ai lui Karen cum fac fată?

— Din câte am auzit, nu prea avea familie. Tu ai cunoscut-o?

Falk a clătinat din cap.

— Copil unic, a zis Gretchen. Părinții au murit când era adolescentă. S-a mutat aici ca să locuiască cu o mătușă, care a murit acum câțiva ani. Cred că Karen era o Hadler, din toate punctele de vedere.

— Tu erai prietenă cu ea?

— Nu prea. Eu…

Dinspre uși, s-a auzit sunetul unei furculițe ciocnite de un pahar de vin. Mulțimea a făcut liniște treptat și s-a întors spre locul în care stăteau Gerry și Barb Hadler, ținându-se de mână. Păreau foarte singuri, înconjurați de toți oamenii aceia.

Acum rămăseseră doar ei doi, și-a dat seama Falk. Mai avuseseră și o fiică, pe vremuri, pentru scurt timp. S-a născut moartă când Luke avea trei ani. Poate că mai încercaseră să aibă copii după aceea, dar nu reușiseră. În schimb, își cheltuiseră toată energia pe fiul supraviețuitor, rezistent.

Barb și-a dres vocea, în timp ce privirea i se plimba în toate părțile prin mulțime.

— Voiam să vă mulțumim tuturor că ați venit. Luke a fost un om bun.

Cuvintele au sunat prea rapid și prea tare, iar ea și-a strâns buzele ca pentru a nu lăsa și altele să-i scape. Pauza s-a prelungit până când a devenit stânjenitoare și încă puțin după aceea. Gerry fixa tăcut o bucată de pământ din fața lui. Barb și-a deschis buzele și a luat o gură de aer.

— Iar Karen și Billy erau tare frumoși. Ceea ce s-a întâmplat a fost – a înghițit – așa îngrozitor. Dar sper că, în cele din urmă, o să vi-l amintiți pe Luke așa cum trebuie. Cum era înainte. V-a fost prieten

multora dintre voi. Un vecin bun, un muncitor sârguincios. Și și-a iubit familia.

— Mda, până a măcelărit-o.

Cuvintele care au plutit din spatele mulțimii au fost spuse încet, dar Falk nu a fost singurul care a întors capul. Privirile revoltate erau îndreptate spre un bărbat solid care nu-și ducea prea bine cei patruzeci și ceva de ani. Bicepșii cărnoși care erau mai mult grăsime decât mușchi i se întindeau pe sub tricou, așa cum stătea cu brațele încrucișate. Avea fața rumenă, o barbă dezordonată și aspectul sfidător al unui bătăuș. I-a privit în ochi pe toți cei care se întorseseră ca să-l pedepsească, până când, unul câte unul, și-au întors ei privirea. Barb și Gerry păreau să nu fi auzit. Mici îndurări, s-a gândit Falk.

— Cine-i gură-spartă ăla? a șoptit el și Gretchen s-a uitat la el surprinsă.

— Nu-l recunoști? E Grant Dow.

— Glumești!

Falk a simțit cum i se ridică părul pe ceafă și și-a întors capul. Și-a amintit de un tânăr de douăzeci și cinci de ani, suplu, cu mușchi zvelți. Tipul ăsta arăta de parcă ultimele două decenii n-ar fi fost prea blânde cu el.

— Arată așa diferit!

— Tot cel mai mare nesimțit. Stai liniștit! Nu cred că te-a văzut. Ți-ai fi dat seama.

Falk a încuviințat din cap, dar a rămas cu spatele la el. Barb a început să plângă, iar mulțimea a înțeles din asta că discursul luase sfârșit și oamenii s-au apropiat ori s-au îndepărtat de ea, instinctiv, în funcție de ce simțea fiecare. Falk și Gretchen au rămas pe loc. Fiul lui Gretchen a venit în fugă și și-a îngropat fața în pantalonii mamei lui. Ea l-a ridicat cu ceva dificultate pe un șold, iar el și-a odihnit capul pe umărul ei, căscând.

— Cred că e timpul să-l duc pe ăsta mic acasă, a zis ea. Când te întorci la Melbourne?

Falk s-a uitat la ceas. *Cincisprezece ore.*

— Mâine, a zis el cu voce tare.

Gretchen a încuviințat, privind în sus spre el. Apoi s-a aplecat în față, l-a cuprins cu brațul liber și l-a tras spre ea. Falk a simțit căldura soarelui pe spate și căldura corpului ei în față.

— Îmi pare bine că te-am văzut din nou, Aaron.

Ochii ei albaștri s-au plimbat pe fața lui de parcă încercau să o memoreze.

— Poate ne mai vedem peste alți douăzeci de ani, i-a zâmbit ea trist.

El s-a uitat în urma ei până când n-a mai văzut-o deloc.

Capitolul trei

Falk stătea așezat pe marginea patului, privind apatic la un păianjen vânător[1] de mărime mijlocie cocoțat pe perete. Temperatura începutului de seară scăzuse nesemnificativ după dispariția soarelui. Falk se schimbase în pantaloni scurți după ce făcuse duș, iar picioarele umede îl furnicau pe cearșaful ieftin de bumbac. Un anunț sever agățat de un cronometru așezat lângă capul de duș ordona ca băile să fie limitate la trei minute. Începuse să se simtă vinovat după două.

Sunetele surde ale cârciumii răbufneau prin podea, din când în când, câte o voce înăbușită aducându-i aminte de trecut. O mică parte din el era curioasă să vadă cine era acolo, jos, dar nu avea chef să li se alăture. Zgomotul a fost întrerupt de un sunet înfundat de pahar spart. A urmat un moment scurt de tăcere, după care un cor de râsete ironice. Păianjenul și-a mutat un singur picior.

Falk a tresărit când telefonul de pe noptieră a sunat, cu tonul lui ascuțit și artificial. L-a speriat, dar nu l-a surprins. Parcă îl aștepta de câteva ore.

— Alo?

— Aaron Falk? Te caută cineva la telefon.

Vocea barmanului era gravă, cu o urmă de accent scoțian. Falk a revăzut în minte figura impunătoare a bărbatului care, cu două ore în urmă, îi luase detaliile cardului de credit în schimbul cheii de la cameră, fără să facă vreun comentariu.

Nu-l mai văzuse înainte și era sigur că și-ar fi amintit așa o față. Aproape de cincizeci de ani, cu umeri lați și o barbă stufoasă, portocalie, barmanul fusese un turist care până la urmă rămăsese acolo, a bănuit Falk. Nu dăduse vreun semn că recunoaște numele de Falk, doar că nu-i venea să creadă că cineva voia să doarmă deasupra cârciumii, nu numai să bea acolo.

— Cine e? a întrebat Falk, deși bănuia.

— Va trebui să-l întrebi singur, a zis barmanul. Dacă vrei serviciu de mesagerie, tre' să stai într-un loc mai elegant, prietene. Îți fac legătura acum.

Pe linie a fost liniște câteva momente, după care Falk a auzit respirația cuiva.

— Aaron? Ești acolo? Sunt Gerry.

Tatăl lui Luke părea epuizat.

— Gerry, trebuie să stăm de vorbă.

— Da. Vino la noi acasă. Și Barb vrea să vorbească cu tine.

Gerry i-a dat adresa. A urmat o pauză lungă, apoi un oftat adânc.

— Aaron, ea nu știe de scrisoare. Sau despre altceva. Vreau să rămână așa, da?

Falk a urmat indicațiile lui Gerry pe niște drumuri întunecoase de țară și, după douăzeci de minute, a intrat cu mașina pe aleea scurtă, pavată. La lumina portocalie a becului de pe verandă, a zărit o casă frumoasă de șindrilă. A oprit mașina, iar ușa de plasă s-a deschis, lăsând la vedere silueta aplecată a lui Barb Hadler. După o clipă, în spatele ei a apărut și soțul, statura lui mai înaltă proiectându-și umbra pe alee. În timp ce urca treptele verandei, Falk a observat că amândoi erau îmbrăcați încă în hainele de la înmormântare. Șifonate acum.

— Aaron! Doamne, a trecut atât de mult timp! Mulțumesc că ai venit. Intră! a șoptit Barb, întinzându-i mâna liberă.

O strângea pe Charlotte la piept și o legăna într-un ritm puternic.

— Scuze pentru copil. E foarte agitată. Nu vrea să adoarmă.

Din ce vedea Falk, Charlotte dormea dusă.

— Barb.

Falk s-a aplecat pe deasupra copilului ca s-o îmbrățișeze pe femeie.

— Ce bine îmi pare că te văd!

Ea l-a strâns la piept îndelung, cu un braț plinuț petrecut pe după spatele lui, și, preț de o secundă, el a simțit cum ceva în el se relaxează. Recunoștea mirosul dulce, floral, al fixativului ei. Era aceeași marcă pe care o folosea și pe vremea când el i se adresa cu doamna Hadler. S-au desprins din îmbrățișare și, pentru prima dată, a putut să se uite bine la Charlotte. Părea roșie la față și într-o poziție nu prea comodă, lipită de bluza bunicii. Își încreținse fruntea într-o încruntare micuță care, Falk a remarcat tresărind, îi amintea în mod bizar de tatăl ei.

A intrat în holul luminos, iar Barb l-a măsurat din cap până în picioare și ochii i s-au înroșit. S-a întins și l-a atins pe obraz cu vârfurile calde ale degetelor.

— Uită-te la tine. Abia dacă te-ai schimbat, a zis ea.

Falk s-a simțit ilogic de vinovat. Știa că ea își imagina o versiune adolescentă a fiului ei alături de el. Barb și-a tras nasul și s-a șters pe față cu un șervețel, din care au căzut bucățele mici, albe, pe bluza ei. Le-a ignorat și, cu un zâmbet trist, i-a făcut semn să o urmeze. L-a condus printr-un hol pe ai cărui pereți erau aliniate fotografii de familie, pe care amândoi s-au prefăcut cu grijă că nu le observă. Gerry venea încet în spatele lor.

— Ai o casă frumoasă, Barb, a zis Falk politicos.

Întotdeauna fusese minuțios de mândră de casa ei, dar acum în jur se vedeau semne neobișnuite de dezordine. Pe o măsuță erau îngrămădite câteva căni murdare, coșul de gunoi dădea pe dinafară, iar scrisorile ce formau deja un morman rămăseseră nedesfăcute. Toate erau semne de durere și confuzie.

— Mulțumesc. Voiam o casă mică, de care să ne putem ocupa după…

A ezitat o clipă. A înghițit.

— După ce i-am vândut ferma lui Luke.

Au ieșit pe o terasă care dădea spre o bucată minusculă de grădină. Plăcile de lemn scârțâiau sub tălpile lor, în timp ce noaptea

mai potolea ferocitatea căldurii din timpul zilei. De jur împrejur erau tufe de trandafiri curățate atent, dar moarte de-a binelea.

— Am încercat să le țin în viață cu apă reciclată, a zis Barb, observând că se uită la ele. Până la urmă, căldura le-a venit de hac.

I-a făcut semn lui Falk spre un fotoliu de răchită.

— Te-am văzut la știri, ți-a zis Gerry? Acum vreo două luni. Ziceau de firmele alea care își jecmăneau investitorii. Le furau ouăle din cuib.

— Cazul Pemberley, a zis Falk. A fost un șoc.

— Ziceau că te-ai descurcat bine, Aaron. La televizor și în ziare. Ai recuperat banii oamenilor.

— O parte din ei. Altă parte dispăruse de mult.

— Ei, au zis că te-ai descurcat bine.

Barb l-a bătut ușor cu palma pe picior.

— Tatăl tău ar fi fost mândru.

Falk a ezitat o clipă.

— Mersi.

— Ne-a părut rău când am auzit că s-a dus. Cancerul ăsta e un nenorocit.

— Da.

Colonul, în urmă cu șase ani. Nu fusese o moarte ușoară.

Gerry, sprijinit de cadrul ușii, a deschis gura pentru prima oară de când ajunsese Frank.

— Am încercat să păstrez legătura cu voi după ce ați plecat, știi.

Tonul nonșalant al vocii lui nu reușea să ascundă nota defensivă.

— I-am scris tatălui tău, am încercat să-l sun de vreo două ori. Da' nu mi-a răspuns niciodată. A trebuit să renunț până la urmă.

— Nu-i nimic, a zis Falk. Nu prea încuraja contactul cu Kiewarra.

Puțin spus. Cu toții s-au prefăcut că nu observă.

— Bei ceva?

Gerry a dispărut în casă fără să mai aștepte răspuns și a ieșit după câteva clipe cu trei pahare de whisky. Falk l-a luat uimit pe al lui.

Nu-l văzuse niciodată pe Gerry să bea ceva mai tare decât o bere light. Gheața începuse deja să se topească când paharul a ajuns în mâna lui.

— Noroc!

Gerry și-a dat capul pe spate și a luat o înghițitură mare. Falk se aștepta să-l vadă crispându-se, dar nu a fost așa. El a gustat politicos și a pus jos paharul. Barb s-a uitat scârbită la al ei.

— Nu ar trebui să bei chestia asta pe lângă copil, Gerry, a zis ea.

— Hai mai dă-o-ncolo, iubito, copilului nu-i pasă. Doarme dus, ce dracu? a zis Gerry, după care a urmat o pauză oribilă.

Undeva, în grădina întunecoasă, insectele nocturne bâzâiau ca zgomotul alb[2]. Falk și-a dres glasul.

— Cum te descurci, Barb?

Ea s-a uitat în jos și a mângâiat-o pe Charlotte pe obraz. A clătinat din cap și o lacrimă a căzut pe fața fetiței.

— Bineînțeles… a început Barb, dar s-a oprit.

A clipit tare.

— Adică, *bineînțeles* că Luke nu a făcut așa ceva. N-ar fi făcut niciodată așa ceva. Știi și tu. Nu lui. Și cu siguranță nu frumoasei lui familii.

Falk i-a aruncat o privire lui Gerry. Stătea tot în prag, privind crunt în paharul cu băutură înjumătățită.

Barb a continuat.

— Am vorbit cu Luke cu câteva zile înainte să se întâmple. Și era foarte bine. Serios, era normal.

Falk nu a găsit nimic de zis, așa că a încuviințat din cap. Barb a luat-o ca pe un semn de încurajare.

— Vezi, tu înțelegi, pentru că tu l-ai cunoscut cu adevărat. Dar alți oameni de pe aici… ei nu sunt așa. Ei acceptă doar ce li se spune.

Falk s-a abținut să spună că nu îl mai văzuse pe Luke de cinci ani. Amândoi s-au uitat la Gerry, care continua să-și analizeze băutura.

Nu găseau ajutor acolo.

— De asta noi speram…

Barb s-a uitat înapoi, ezitând.

— Eu speram să ne ajuți.

Falk s-a uitat mirat la ea.

— Cum anume să vă ajut, Barb?

— Păi, să afli ce s-a întâmplat cu adevărat. Să-i speli reputația. Și pentru Karen și Billy. Și Charlotte.

Atunci a început să o legene pe Charlotte în brațe, mângâind-o pe spate și gângurind la ea. Copilul tot nu se mișcase.

— Barb.

Falk s-a aplecat în față, cum stătea așezat pe scaun, și și-a pus palma pe mâna ei liberă. I s-a părut umedă și fierbinte.

— Îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat! Pentru voi toți. Luke mi-a fost ca un frate pe vremuri, știi bine. Dar eu nu sunt persoana potrivită pentru asta. Dacă aveți suspiciuni, trebuie să vorbiți cu poliția.

— Vorbim cu tine.

Și-a retras mâna din a lui.

— Tu ești de la poliție.

— Mă refer la poliția care are mijloacele să se ocupe de astfel de lucruri. Eu nu mai fac asta. Știi doar. Acum mă ocup de chestii financiare. Conturi, bani.

— Exact.

Barb a încuviințat.

Gerry a scos un zgomot discret din gât.

— Barb crede că e posibil ca problemele cu banii să fi avut o legătură cu ce s-a întâmplat.

Intenționase să abordeze un ton neutru, dar fusese de-a dreptul timid.

— Da. Bineînțeles că asta cred, se răsti ea. De ce ți se pare așa greu de crezut, Gerry? Vorbesc de risipă. Dacă Luke avea un dolar,

cheltuia doi ca să se asigure că nu-i mai are.

Era adevărat? se întreba Falk. Nu-l știuse pe Luke prea dornic să-și bage mâna în buzunar.

Barb s-a întors iar spre el.

— Uite ce e, zece ani am crezut că am procedat bine vânzându-i ferma lui Luke. Dar în ultimele două săptămâni doar mi-am făcut griji că l-am obligat să ducă o povară prea mare. Cu seceta, cine știe? Toată lumea e așa de disperată. Poate că a luat bani cu împrumut de la careva. Sau avea datorii pe care nu putea să le plătească. Poate că cineva căruia îi era dator a venit după el.

S-a lăsat liniștea. Falk și-a găsit paharul de whisky și a luat o înghițitură decentă. Era cald.

— Barb, a zis el în cele din urmă, poate că nu ți se pare așa acum, dar cred că polițiștii care s-au ocupat de caz au luat în calcul toate posibilitățile.

— Ba pe naiba! a ripostat Barb. Nici n-au vrut să știe. Au venit de la Clyde, au aruncat o privire și au zis: „Mda, încă un fermier care a luat-o razna” și cu asta au terminat. Au deschis și au închis. Mi-am dat seama ce gândeau. Nu-i nimic aici în afară de oi și câmp. Probabil că ești din start pe jumătate nebun dacă trăiești aici. Am văzut pe fețele lor.

— Au trimis un echipaj din Clyde? a întrebat Falk, ușor surprins.

Clyde era cel mai apropiat oraș mare cu o secție de poliție în toată regula.

— Nu a fost tipul de aici? Cum îl cheamă?

— Sergentul Raco. Nu. El era aici doar de vreo săptămână sau cam așa ceva. Au trimis pe altcineva.

— I-ați spus tipului ăsta Raco că aveți suspiciuni?

Privirea ei sfidătoare i-a răspuns la întrebare.

— Îți spunem ție, a zis ea.

Gerry și-a trântit paharul și amândoi au tresărit.

— Gata, cred că am zis ce am avut de zis, a spus el. A fost o zi lungă. Să-l lăsăm pe Aaron să se gândească. Să vadă cum i se pare lui mai bine. Hai, prietene, te conduc.

Barb a deschis gura de parcă ar fi vrut să protesteze, dar a închis-o după ce a zărit privirea lui Gerry. A lăsat-o pe Charlotte pe un scaun liber și l-a îmbrățișat pe Falk cu mâinile umede.

— Gândește-te măcar! Te rog!

I-a simțit respirația fierbinte în ureche. Mirosea a alcool. Barb s-a așezat la loc și a luat-o iar în brațe pe Charlotte. S-a legănat tare până când, în cele din urmă, copila a deschis ochii și a început să plângă iritată. Barb a zâmbit pentru prima dată când a mângâiat-o pe păr și a bătut-o ușor pe spate. Falk a auzit-o fredonând aiurea în timp ce îl urma pe Gerry pe hol.

Gerry l-a condus pe Falk până la mașină.

— Barb se agață de orice pai, a zis el. I-a intrat în cap că de vină pentru toate astea a fost vreun mitic recuperator de bani. E o prostie. Luke nu era nesăbuit cu banii. Se chinuia și el, ca toată lumea, da. Și și-a asumat și el riscuri, dar era om cu cap. Nu s-ar fi băgat niciodată în chestii de genul ăsta. Oricum, Karen se ocupa de contabilitatea fermei. Ar fi zis ceva. Ne-ar fi spus nouă dacă le mergea așa de rău.

— Și atunci tu ce crezi?

— Eu cred… eu cred că a fost sub presiune mare. Și oricât de greu mi-ar fi, și să știi că mă omoară chestia asta, cred că s-a întâmplat exact ce pare că s-a întâmplat. Ce vreau eu să știu e dacă a fost și vina mea.

Falk s-a sprijinit de mașină. Îi bubuia capul.

— De cât timp știi? a zis el.

— Că Luke a mințit când ți-a dat un alibi? De la început. Să fie vreo douăzeci de ani, nu? L-am văzut pe Luke singur pe bicicletă când s-a întâmplat. Nu era aproape de locul în care ați spus voi că erați. Știu că nu erați împreună.

A făcut o pauză.

— N-am spus asta nimănui, niciodată.

— Nu am omorât-o eu pe Ellie Deacon.

Ascunși undeva în întuneric, greierii au scârțâit.

Gerry a încuviințat din cap și a privit în jos.

— Aaron, dacă aș fi crezut măcar o clipă că tu erai vinovatul, nu mi-aș fi ținut gura. De ce crezi că n-am zis nimic? Chestia aia ți-ar fi distrus viața. Suspiciunea te-ar fi urmărit *ani de zile.* Te-ar mai fi lăsat să intri în poliție? Luke ar fi plătit cu vârf și îndesat pentru că a mințit. Și toate astea pentru ce? Fata tot moartă era. Părea plauzibil că s-a sinucis și mai știu câțiva inși care au crezut același lucru. Voi n-ați avut nicio legătură.

Gerry a lovit pământul cu vârful ghetei.

— Cel puțin, așa am crezut eu.

— Și acum?

— Acum? Isuse! Nu știu ce să cred. Mereu am crezut că Luke a mințit ca să te acopere pe tine. Dar acum am o noră și un nepot uciși, singurul meu fiu e mort și el, iar amprentele lui sunt pe toată pușca.

Gerry și-a trecut o mână peste față.

— L-am iubit pe Luke. L-aș apăra până-n pânzele albe. Dar i-am iubit și pe Karen și Bill. Și pe Charlotte. Aș fi intrat în mormânt zicând că fiul meu nu e în stare de așa ceva. Însă e o voce care îmi șoptește întruna: „E adevărat? Ești sigur?" Așa că te întreb pe tine. Aici. Acum. Luke a inventat alibiul ăla ca să te protejeze pe tine, Aaron? Sau a mințit ca să se protejeze pe el?

— Nu a existat niciodată vreo sugestie că Luke ar fi fost responsabil pentru ce s-a întâmplat cu Ellie, a zis Falk cu grijă.

— Nu, a zis Gerry. Dar și pentru că fiecare i-a dat un alibi celuilalt, nu? Și tu, și eu am știut că a mințit, și niciunul nu am zis nimic. Așa că întrebarea mea e dacă din cauza asta sângele nurorii și al nepotului meu e pe mâinile mele.

Gerry a întors capul și expresia lui s-a pierdut în umbră.

— Poți să te întrebi asta înainte să te grăbești înapoi la Melbourne. Amândoi am ascuns adevărul. Dacă eu sunt vinovat, atunci și tu ești.

Drumurile de țară i s-au părut și mai lungi la întoarcerea spre cârciumă. Falk a aprins faza lungă și farurile au format un con de lumină în beznă. Se simțea de parcă era singurul om pe o rază de câțiva kilometri. Nimic în față, nimic în urmă.

A simțit bufnitura dezgustătoare sub roți aproape înainte de a observa mica pată întinsă pe drum. Un iepure. O clipă fusese acolo, iar în clipa următoare dispăruse. Inima îi bătea să-i iasă din piept. A apăsat automat frâna, dar la o mie de kilograme și optzeci de kilometri pe oră, era deja prea târziu. Fără drept de apel. Impactul fusese ca o lovitură în piept și dezgropase ceva în mintea lui Falk. O amintire la care nu se mai gândise de ani buni a ieșit acum la suprafață.

Iepurele era abia un pui, care tremura în mâinile lui Luke. Luke avea pământ sub unghii. Asta era ceva obișnuit. Pentru puștii de opt ani din Kiewarra, distracția de weekend era limitată. Alergaseră repede prin iarba crescută în exces, fără vreo țintă anume, când Luke se oprise brusc. Se aplecase printre firele înalte și, după o clipă, se ridicase ținând în mână creatura aceea micuță. Aaron a alergat la el s-o vadă. Au mângâiat puiul de iepure, fiecare spunându-i celuilalt să nu apese prea tare.

— Îi place de mine. E al meu, a zis Luke.

S-au certat în privința numelui tot drumul spre casa lui Luke.

Au găsit o cutie de carton în care să-l pună și s-au aplecat deasupra ei să-și analizeze noul animal de companie. Iepurele a tremurat puțin sub privirea lor atentă, dar în cea mai mare parte a timpului a stat nemișcat. Frica dându-se drept acceptare.

Aaron a fugit în casă să aducă un prosop, ca să-l pună în cutie. A durat mai mult decât s-a așteptat și, când a ieșit din nou în soarele puternic, Luke stătea neclintit. Avea o mână în cutie. Capul i-a tresărit puternic când s-a

apropiat Aaron și și-a scos repede mâna. Aaron s-a apropiat, nesigur de ce vedea, dar simțind nevoia să amâne momentul în care avea să se uite înăuntru.

— A murit, a zis Luke.

Gura lui forma o linie dreaptă. Nu l-a privit pe Aaron în ochi.

— Cum?

— Nu știu. Așa, pur și simplu.

Aaron l-a mai întrebat de câteva ori, dar niciodată nu a primit alt răspuns. Iepurele zăcea pe o parte, perfect, dar fără să se miște, cu ochii negri și goi.

„Măcar gândește-te", spusese Barb când Falk plecase de la ei. În schimb, în timp ce mergea cu mașina pe drumurile acelea lungi, de țară, cu animalul mort încă proaspăt sub roți, Falk nu se putea gândi decât la Ellie Deacon și la gașca lor de patru adolescenți. Și se întreba dacă ochii întunecați ai lui Ellie arătau la fel de goi după ce apa îi umpluse plămânii.

Capitolul patru

Banda galbenă de poliție încă atârna în fâșii în jurul ușii lui Luke Hadler. Lumina dimineții se reflecta în ea când Falk a parcat lângă mașina poliției, pe un petic de iarbă uscată din fața casei. Mai era până să ajungă soarele în toi, dar pe Falk deja îl ardea pielea din cauza căldurii atunci când a ieșit din mașină. Și-a pus pălăria pe cap și a analizat casa. Nu avusese nevoie de instrucțiuni ca să ajungă acolo. În copilărie, petrecuse aproape la fel de mult timp acolo ca acasă la el.

Luke nu schimbase mare lucru la ea de când preluase ferma de la părinții lui, se gândi Falk în timp ce suna la ușă. Soneria s-a auzit cu ecou până în străfundul casei și el a fost lovit de senzația că a călătorit înapoi în timp. Era așa de convins că ușa va fi deschisă de un adolescent încrezut de șaisprezece ani, încât aproape că a făcut un pas stânjenit în spate.

Nicio mișcare. Ferestrele acoperite cu draperii trase priveau în afară ca niște ochi orbi.

Falk stătuse treaz aproape toată noaptea, gândindu-se la ce spusese Gerry. Dimineață, îl sunase și îi zisese că poate să mai rămână în oraș o zi sau două. Numai până în weekend. Era joi. Luni trebuia să fie înapoi la muncă. Dar între timp, avea să se ducă la ferma lui Luke; să se uite pe finanțele lui, pentru Barb. Măcar atât putea să facă și el. Din tonul lui Gerry, era clar că acesta încuviința. Bineînțeles că măcar atât putea și Falk să facă.

Falk a așteptat o clipă, apoi a ocolit clădirea. Cerul imens și albastru se înălța amenințător deasupra câmpurilor galbene. În depărtare, un gard de sârmă ținea în frâu un hățiș umbros. Proprietatea era foarte izolată, și-a dat abia acum seama Falk. Când el era mic, fusese mereu plină de viață. Casa copilăriei lui rămânea complet invizibilă undeva, dincolo de linia orizontului, chiar dacă

până la ea făceai un drum scurt cu bicicleta. De jur împrejur, se mai vedea o singură altă casă: o clădire gri, lăbărțată, cocoșată pe coama unui deal îndepărtat.

Casa lui Ellie.

Falk s-a întrebat dacă tatăl și verișorul ei mai locuiau acolo și, instinctiv, și-a întors capul. S-a plimbat aiurea prin curte până când l-a găsit pe sergentul Greg Raco în cel mai mare dintre cele trei hambare.

Polițistul stătea în patru labe într-un colț, scotocind printr-un teanc de cutii vechi. Un păianjen veninos cu spatele roșu, neclintit și strălucitor în pânza sa, ignora activitatea care se desfășura la doi metri distanță de el. Falk a ciocănit în ușa de metal și Raco s-a răsucit spre el, cu fața plină de praf și transpirație.

— Isuse, ce m-ai speriat! N-am auzit când ai venit.

— Scuze. Aaron Falk. Sunt prieten cu familia Hadler. Recepționera a zis că ești aici.

A arătat spre păianjen.

— Pe ăsta l-ai văzut?

— Mda, mersi. Sunt câțiva pe aici.

Raco s-a ridicat și și-a scos mănușile de lucru. A încercat să-și scuture murdăria de pe pantalonii bleumarin de uniformă, dar a renunțat când a văzut că mai rău face. Cămașa lui călcată cu grijă avea niște cercuri de transpirație la subsuori. Era mai scund decât Falk și cu constituția unui boxer, iar părul creț era tuns foarte scurt. Pielea lui era măslinie, în stil mediteranean, însă accentul era tipic pentru Australia rurală. Ochii ridicați dădeau impresia că zâmbea chiar și atunci când nu era așa. Falk știa, pentru că în momentul acela nu zâmbea.

— Gerry Hadler a sunat și a zis ceva că o să treci pe aici, a spus Raco. Îmi pare rău că tre' să fac asta, prietene, dar ai un act de identitate? Au fost câțiva nebuni care au dat târcoale pe aici. Admirau peisajul sau cam așa ceva.

Văzut de aproape, era mai în vârstă decât crezuse Falk. Avea poate treizeci de ani. Falk l-a observat pe sergent analizându-l discret. Deschis, totuși prudent. Era de înțeles. Falk i-a înmânat permisul de conducere. Raco l-a luat de parcă se așteptase la altceva.

— Parcă Gerry a zis că ești polițist?

— Am venit în particular, atât, a zis Falk.

— Deci nu oficial.

— Nu, deloc.

Chipul lui Raco a fost traversat de o expresie fulgerătoare, pe care Falk nu a identificat-o. Spera sincer că discuția nu avea să degenereze într-un du-te-vino fără rost.

— Am fost prieten vechi cu Luke. De când eram adolescenți.

Raco s-a uitat cu atenție la permis înainte să i-l dea înapoi.

— Gerry a zis că ai nevoie de acces la extrasele de cont. Registrele contabile, chestii de genul ăsta?

— Cam așa ceva.

— Se întâmplă ceva de care ar trebui să știu și eu?

— Barb m-a rugat să mă uit, a zis Falk. Să-i fac o favoare.

— Aha.

Deși era mai scund cu câțiva centimetri, Raco aproape că a reușit să-l privească pe Falk direct în ochi.

— Uite, dacă Gerry și Barb zic că ești în regulă, n-o să-ți pun eu bețe-n roate. Dar sunt destul de vulnerabili acum, așa că dacă găsești ceva de care ar trebui să aud și eu, să-mi zici neapărat. Da?

— Nu-ți face griji. Am venit doar ca să-i ajut.

Falk nu se putea abține să privească peste umărul lui Raco. Hambarul cavernos era înăbușitor, iar lucarnele de plastic dădeau întregului peisaj o nuanță gălbuie bolnăvicioasă. În mijlocul podelei de beton zăcea un tractor, iar de-a lungul pereților se înșirau diverse utilaje necunoscute lui Falk. Din cel mai apropiat, aflat la picioarele lui, ieșea șerpuind un adaptor de furtun. S-a gândit că poate era pentru muls, dar nu era sigur. Odată ar fi știut. Acum, pentru ochii

lui de orășean, toate arătau vag a instrumente de tortură. Falk a arătat din cap spre cutiile din colț.

— Ce cauți acolo?

— Bună încercare, prietene, dar așa cum ai zis și tu, ești aici ca particular, a zis Raco. Extrasele de cont sunt în casă. Vino. Îți arăt unde e biroul.

— Lasă, a zis Falk făcând un pas înapoi. Știu unde e. Mersi.

Când s-a întors să plece, a observat că Raco ridicase din sprâncene. Dacă tipul se așteptase la o ceartă pentru teritoriu, s-a gândit Falk, nu avea să aibă parte de una. Totuși, dedicarea omului era de admirat. Deși era devreme, părea că Raco muncea acolo de câteva ore deja.

Falk a pornit spre casă. S-a oprit. S-a gândit o clipă. Poate că Barb Hadler avea îndoieli, dar Raco părea un polițist care lua lucrurile în serios. Falk s-a întors.

— Ascultă, a zis el. Nu știu cât de mult ți-a spus Gerry, dar știu că, atunci când mă ocup eu de un caz, e mult mai ușor dacă știu ce se întâmplă. Sunt mai puține riscuri să meargă ceva prost.

Raco a ascultat în liniște cât timp Falk i-a povestit teoria lui Barb despre problemele cu banii și recuperarea datoriilor.

— Crezi că e posibil?

— Habar n-am. Sunt sigur că voi găsi probleme cu banii. E de ajuns să te uiți în jur. Dacă asta înseamnă că altcineva a apăsat pe trăgaci, nu Luke, e altă poveste.

Raco a încuviințat încet.

— Mersi. Apreciez.

— N-ai pentru ce. O să fiu în birou.

Falk abia ajunsese la jumătatea curții ofilite, când Raco l-a strigat din urmă.

— Hei! Ia stai!

Sergentul și-a șters fața cu un braț și și-a mijit ochii în soare.

— Ai fost prieten bun cu Luke, nu?

— Acum mult timp.

— Să zicem că Luke ar fi vrut să ascundă ceva. Ceva mic. Ai vreo idee unde l-ar fi băgat?

Falk s-a gândit o secundă; și-a dat seama că, de fapt, nici nu era nevoie să se gândească.

— Poate. Ce anume?

— Când îl găsim, ți-l arăt.

Ultima dată când Falk stătuse întins pe bucata aceea de pământ, iarba fusese proaspătă și verde. Acum simțea tufele gălbui zgâriindu-l pe burtă prin cămașă.

Îl condusese pe Raco în spatele casei, testând șindrila cu piciorul. Când a găsit scândura pe care o căuta, s-a întins pe jos și a băgat un bețișor sub ea. Acesta a scârțâit puțin din cauza presiunii, apoi a cedat ușor în mâna lui.

Falk și-a ridicat privirea spre Raco.

— Acolo? a întrebat Raco, punându-și mănușile de muncă grea. Ce ascundea aici?

— Orice. Jucării și mâncare când eram copii. Băutură mai târziu. Nimic ieșit din comun. Chestiile obișnuite pe care copiii vor să nu le vadă părinții.

Raco a îngenuncheat. Și-a băgat brațul în gaură până la cot și a bâjbâit în jur, fără să vadă. Și-a scos mâna plină de frunze uscate și un pachet vechi de țigări. Le-a aruncat pe pământ, lângă genunchii lui, și a băgat mâna din nou. De data aceasta, a scos rămășițele unei reviste porno nu prea deocheate. Era îndoită și îngălbenită pe margini și ceva rosese părțile mai importante. A aruncat-o iritat și a încercat iar, împingându-și brațul cât de departe a putut. Fără tragere de inimă, și-a scos mâna goală. Nimic.

— Ia dă-mi și mie! a zis Falk arătând spre mănuși. Să încerc și eu.

El și Luke nu folosiseră niciodată mănuși, s-a gândit Falk în timp ce-și îndesa mâna în spațiul mort. Imortalitatea copiilor și

adolescenților nu s-ar fi împiedicat de vreo ființă care ar fi pândit sub casă. A mai scotocit pe acolo, simțind doar pământ, atât.

— Dă-mi un indiciu, să știu ce caut, a mârâit el.

— O cutie, probabil. Sau vreun fel de ambalaj.

Falk a bâjbâit în continuare, împingându-și brațul la maximum. Ascunzătoarea era goală. Și-a scos mâna afară.

— Îmi pare rău, a zis el. A trecut ceva timp de atunci.

Lui Raco i-au trosnit genunchii când s-a ridicat din poziția ghemuită. A deschis pachetul stâlcit de țigări. A scos una, s-a uitat pofticios la ea, apoi a strecurat-o la loc. Niciunul nu a zis nimic o vreme.

— Gloanțele, a zis Raco în cele din urmă. De la pușca cu care au fost omorâți cei din familia Hadler. Nu se potrivesc.

— Cu ce nu se potrivesc?

— Cu marca de pușcă pe care o folosea Luke Hadler. De ani de zile, din câte văd. Cele trei gloanțe cu care au fost omorâți el și ai lui erau Remington. Singura muniție pe care am găsit-o pe toată proprietatea este Winchester.

— Winchester.

— Dap. Am observat când am primit inventarul de la Clyde și de atunci mă tot roade, a zis Raco. Așa că asta e. O cutie de gloanțe Remington și aș fi un om mai fericit.

Falk și-a scos mănușile. Avea mâinile lipicioase.

— Secția din Clyde nu putea să trimită vreo doi oameni să te ajute cu cercetarea proprietății?

Raco a privit în altă parte, s-a jucat cu pachetul de țigări din mână.

— Mda. Nu știu. Probabil că da.

— Aha.

Falk și-a reținut un zâmbet. Poate că Raco se mândrea cu uniforma lui și vorbea ca și cum ar fi știut el ceva, dar Falk făcea de destul timp meseria asta ca să recunoască o tatonare neoficială, când era cazul.

— Poate că Luke a luat câteva gloanțe de rezervă de undeva, a sugerat Falk.

— Mda, asta e foarte posibil, a zis Raco.

— Sau gloanțele au fost ultimele din cutie și a aruncat pachetul.

— Mda. Deși nu s-a găsit nimic în gunoiul din casă sau în camionetă. Și crede-mă, a râs Raco scurt, am căutat.

— Unde nu ai căutat încă?

Raco a dat din cap spre scândura lipsă.

— Pe proprietatea asta? Cred că acum pot să zic oficial că am căutat peste tot.

Falk s-a încruntat.

— E cam ciudat.

— Mda, așa m-am gândit și eu.

Falk nu a zis nimic. Doar s-a uitat lung la el. Raco transpira tare. Fața, brațele și hainele erau acoperite de murdărie și praf de la cât se târâse prin căldura de cuptor a hambarelor.

— Altceva? a zis Falk.

Tăcere.

— Ce vrei să spui?

— Tot efortul ăsta. Ai stat în patru labe toate dimineața în hambarul unui om mort, pe căldura asta, a zis Falk. Mai e ceva. Sau cel puțin tu crezi că mai e ceva.

A urmat o pauză lungă. Apoi Raco a răsuflat adânc.

— Mda, a zis el. Mai e ceva.

Capitolul cinci

O vreme au stat într-o parte a casei, cu spinările lipite de peretele de lângă scândura desprinsă și cu iarba gâdilându-le picioarele. Au profitat din plin de fâșia subțire de umbră, în timp ce Raco a prezentat faptele. A început cu aerul ușor detașat al cuiva care a mai spus toate astea înainte.

— Astăzi se fac două săptămâni, a zis el, făcându-și aer încet cu revista porno șifonată. Un curier cu o livrare a găsit-o pe Karen și a sunat la numărul de urgențe. Asta era pe la 5:40 după amiaza.

— Tu ai primit apelul?

— Și secția din Clyde și doctorul local. Centralista ne anunță pe toți. Doctorul era cel mai aproape, așa că a ajuns primul la locul crimei. Doctorul Patrick Leigh. Îl știi?

Falk a clătinat din cap.

— În fine, el a fost primul, apoi am ajuns eu, după câteva minute. Când am parcat, am văzut ușa casei deschisă și pe doctor pe hol, aplecat deasupra lui Karen, luându-i pulsul sau așa ceva.

Raco a făcut o pauză lungă, timp în care s-a uitat la linia copacilor din depărtare, fără să-i vadă cu adevărat.

— Nu o cunoșteam, nici nu știam atunci cine era, dar el o știa. Avea mâinile pline de sângele ei. Și țipa, oarecum la mine, știi: „Are copii, s-ar putea să fie și copii”. Așa…

Raco a oftat și a deschis pachetul vechi de țigări al lui Luke. Și-a pus una între buze și i-a oferit pachetul lui Falk, care a fost surprins să accepte una. Nici nu-și mai amintea când fumase ultima dată. Era foarte posibil să fi fost chiar în același loc, alături de cel mai bun prieten al lui, acum decedat. Dintr-un motiv oarecare, i se părea un lucru bun să ia o țigară acum. S-a aplecat când Raco le-a aprins pe amândouă. Falk a tras un fum și imediat și-a adus aminte de ce renunțase așa de ușor la obicei. Dar pe măsură că trăgea în piept și

mirosul tutunului se amesteca cu gustul de eucalipt, senzația tumultuoasă că avea iar șaisprezece ani l-a lovit la fel de puternic ca asaltul nicotinei.

— În sfârșit, a reluat Raco, cu o voce mai calmă acum. Doctorul țipa, iar eu m-am năpustit în casă. Habar n-aveam cine era înăuntru, ce aveam să găsesc sau dacă era careva pe acolo gata să iasă de după o ușă cu o pușcă. Îmi venea să-i strig pe copii, dar nici nu știam cum îi cheamă. Așa că am început să țip: „Poliția! E în regulă, ieșiți afară, sunteți în siguranță acum!" sau ceva de genul ăsta, dar nici măcar nu știam dacă era adevărat.

A tras adânc din țigară, amintindu-și.

— Pe urmă am auzit un plânset… un fel de vaiet, de fapt, așa că m-am dus spre el, fără să știu ce mă aștepta. Am intrat în camera copilului și am văzut fetița aia în pătuț, țipând din toți rărunchii, și pe cuvântul meu că niciodată n-am fost așa fericit să văd un copil plângând în halul ăla.

Raco a suflat un nor de fum în aer.

— Pentru că era teafără, a zis el. Nu-mi venea să cred. Era speriată, evident, dar din câte îmi dădeam eu seama nu era rănită. Și mi-aduc aminte că în momentul ăla m-am gândit că poate totul avea încă să fie bine. Da, era trist ce se întâmplase cu mama, tragic, dar slavă Domnului, măcar copiii erau OK. Numai că pe urmă m-am uitat în partea cealaltă a holului și am văzut o ușă deschisă.

Și-a stins cu grijă mucul pe jos, fără să se uite la Falk. Falk a simțit cum îl cuprinde o spaimă rece, știind ce urma.

— Și mi-am dat seama că era o altă cameră de copil. Văruită toată în albastru și cu afișe cu mașini, știi? O cameră de băiat. Și nu se auzea niciun sunet de acolo. Așa că am traversat holul și am împins ușa și atunci n-a mai fost bine deloc.

A tăcut o vreme.

— Camera aia era ca desprinsă din iad. A fost cel mai îngrozitor lucru pe care l-am văzut vreodată.

Au stat așa în liniște până când Raco și-a dres vocea.

— Hai! a zis el ridicându-se în picioare și scuturându-și brațele de parcă voia să scape așa de amintire.

S-a ridicat și Falk și l-a urmat spre fața casei.

— Echipajele din Clyde au ajuns la scurt timp după aceea, a continuat Raco în timp ce mergeau. Poliția, ambulanța. Era aproape șase jumătate când au ajuns ei. Cercetaserăm restul casei și nu mai era nimeni acolo, mulțumesc lui Dumnezeu, așa că toți erau disperați să-l sune pe Luke Hadler. La început, oamenii erau îngrijorați, știi, cum o să-i spunem ce s-a întâmplat? Dar apoi, el tot nu răspundea și mașina lui nu era acolo și nu venea acasă și, brusc, atmosfera a început să se schimbe.

— Se știa unde ar fi trebuit să fie Luke în momentul ăla?

— Câțiva dintre oamenii care se oferiseră să ajute la căutare și salvare, tovarăși de-ai lui, știau că fusese la un prieten ca să-l ajute să omoare iepuri pe proprietatea lui în după-amiaza aia. Un tip pe nume Jamie Sullivan. Cineva l-a sunat și Sullivan a confirmat, dar a zis că Luke plecase de la ferma lui în urmă cu vreo două ore.

Au ajuns la ușa din față și Raco a scos un set de chei.

— Când Luke tot n-a venit și nici n-a răspuns la telefon, am mai chemat oameni în echipa de căutare și salvare. I-am împărțit în echipe cu polițiști și i-am trimis să caute peste tot. Au urmat vreo două ore cumplite. Aveam căutători neînarmați care cutreierau câmpurile și locurile neumblate, fără să știe sigur ce vor găsi. Pe Luke mort? În viață? Habar nu aveam în ce stare avea să fie. Ne panicam toți că o să-l găsim cocoțat undeva cu o pușcă, gata să se omoare. Într-un final, unul dintre oameni a dat peste camioneta lui mai mult din întâmplare. Parcată într-o poiană amărâtă, cam la trei kilometri distanță. Până la urmă, nu aveam de ce să ne facem griji. Luke era mort în spatele mașinii și cea mai mare parte din fața lui lipsea. În mână avea încă propria pușcă, înregistrată, cu autorizație, complet legală.

Raco a descuiat ușa casei și a deschis-o cu un brânci.

— Așa că ăsta părea sfârșitul poveștii. De aici – s-a dat într-o parte ca Falk să vadă de-a lungul holului – începe să fie ciudat.

Holul de intrare era înăbușitor și puțea a înălbitor. O măsuță pe care erau înghesuite în dezordine facturi și pixuri stătea strâmbă lângă peretele îndepărtat, împinsă din poziția ei inițială. Pardoseala era atât de curată încât nu prevestea nimic bun. Tot holul fusese frecat până la stratul original.

— S-a ocupat o firmă de curățenie industrială, așa că nu sunt surprize neplăcute, a zis Raco. Nu au putut să salveze covorul din camera copilului. Nu că ar fi vrut careva.

Pereții erau acoperiți cu fotografii de familie. Ipostazele imortalizate i se păreau cumva familiare lui Falk și acesta și-a dat seama că pe cele mai multe le văzuse la înmormântare. Întreaga scenă părea o parodie grotescă a casei călduroase de familie pe care o cunoscuse el.

— Cadavrul lui Karen a fost găsit chiar aici, în hol, a zis Raco. Ușa era deschisă, deci curierul a văzut-o imediat.

— Fugea spre ușă?

Falk a încercat să și-l imagineze pe Luke fugărindu-și soția prin propria casă.

— Nu, tocmai asta e. Răspundea la ușă. A fost împușcată de cine stătea în prag. Îți dai seama după poziția corpului. Dar zi-mi un lucru: când vii acasă seara, îți răspunde nevasta la ușă?

— Nu sunt însurat, a zis Falk.

— Ei, eu sunt. Și poți să zici că sunt emancipat, dar eu am cheie de la casa mea.

Falk s-a gândit la asta.

— Poate a surprins-o? a zis el, derulându-și scenariul în minte.

— Ce rost avea? Dacă tatăl ar fi venit acasă fluturând o pușcă încărcată, bănuiesc că ar fi fost destul de surprinși, ce naiba? Erau

amândoi în casă. Știa cum era aranjată casa. Prea ușor.

Falk s-a dus pe hol și a deschis și a închis ușa de câteva ori. Deschis, cadrul ușii era un dreptunghi de lumină orbitoare în comparație cu semiîntunericul din hol. Și-a închipuit-o pe Karen auzind ciocănitul în ușă și deschizând-o poate un pic neatentă, poate deranjată de întrerupere; clipind în lumina puternică în secunda crucială în care ucigașul a ridicat arma.

— Doar că mi se pare ciudat, a zis Raco, să o omoare în prag. Nu i-a lăsat copilului decât șansa să facă pe el și s-o ia la fugă, nu neapărat în ordinea asta.

Raco s-a uitat dincolo de Falk.

— Și-așa ajung la următorul punct, a zis el. Când ești pregătit…

Falk a încuviințat și l-a urmat în inima holului.

După ce Raco a aprins lumina în dormitorul mic, albastru, prima impresie, vagă, a lui Falk a fost că cineva renova. Un pat de copil fusese împins lângă peretele îndepărtat, într-un unghi ciudat, doar cu salteaua pe el. Jucăriile erau adunate în cutii și zăceau haotic sub afișele cu jucători de fotbal și personaje Disney. Mocheta fusese smulsă, lăsând la vedere scânduri netratate.

Cizmele lui Falk au lăsat urme într-un strat de rumeguș. Scândurile dintr-un colț fuseseră rașchetate adânc. O pată rămăsese totuși. Raco stătea în prag.

— Încă mi-e greu să fiu aici, a zis el ridicând din umeri.

Dormitorul acela fusese drăguț pe vremuri, Falk știa asta. În urmă cu douăzeci de ani, fusese al lui Luke. Falk dormise acolo de multe ori. Șoptiseră după stingerea luminii. Își ținuseră respirația și își înăbușiseră chicotelile când Barb Hadler striga la ei să tacă și să se culce. Dormise învelit într-un sac de dormit, la căldură, nu departe de scândurile acelea cu pata lor îngrozitoare. Fusese un spațiu bun camera aceea. Acum, la fel ca holul, duhnea a înălbitor.

— Putem să deschidem fereastra?

— Mai bine nu, a zis Raco. Trebuie să ținem jaluzelele trase. Am prins câțiva puști încercând să facă poze, după ce s-a întâmplat.

Raco și-a scos tableta și a atins câteva butoane pe ea. I-a dat-o apoi lui Falk. Pe ecran era o galerie foto.

— Cadavrul băiețelului a fost scos, a zis Raco, dar poți să vezi cum a fost găsită camera.

În fotografii, jaluzelele erau ridicate, iar lumina se vărsa peste scena înspăimântătoare de dedesubt. Ușile dulapului erau deschise larg, iar hainele fuseseră trase brutal la o parte. O cutie mare de răchită, pentru jucării, fusese răsturnată. Pe pat, o pătură cu imprimeuri de navă spațială zăcea împinsă într-o parte, de parcă fusese aruncată pentru a se vedea ce se afla dedesubt. Mocheta era bej, cu excepția unul colț, unde o baltă roșie întunecată se scurgea din spatele unui coș de rufe deschis.

O clipă, Falk a încercat să-și imagineze ultimele clipe ale lui Billy Hadler. Ghemuit în spatele coșului de rufe, cu urină fierbinte scurgându-i-se pe picior în timp ce încerca să-și potolească răsuflarea întretăiată.

— Ai copii? a întrebat Raco.

Falk a clătinat din cap.

— Tu?

— Unul pe drum. O fetiță.

— Felicitări!

— Dar avem o armată de nepoți și nepoate. Nu aici, ci acasă, în Australia de Sud. Câțiva cam de vârsta lui Billy, unii un pic mai mici, a zis Raco, luând înapoi tableta și derulând fotografiile. Și faza e că frații mei știu toate ascunzătorile copiilor. Dacă îi trimiți legați la ochi în camerele puștilor, pot să-i găsească în două secunde.

A apăsat pe ecran.

— Oricum m-aș uita la fotografiile astea, am impresia că cineva l-a căutat, a zis Raco. Cineva care nu știa ascunzătoarea lui Billy a

înaintat metodic. E în dulap? Nu. Sub pat? Nu. Ca și cum copilul a fost vânat.

Falk s-a uitat îndelung la pata întunecată care odată fusese Billy Hadler.

— Arată-mi unde ai găsit-o pe Charlotte.

Camera copilului de peste hol era decorată în galben. Din tavan, deasupra unui spațiu gol, atârna o jucărie muzicală.

— Gerry și Barb au luat pătuțul, a explicat Raco.

Falk s-a uitat prin cameră. Părea așa diferită de celelalte. Mobila și mocheta încă intacte. Acolo nu era putoarea înțepătoare de înălbitor. Părea un sanctuar, neatins de grozăvia care se desfășurase dincolo de ușă.

— De ce nu a omorât-o Luke și pe Charlotte? a zis Falk.

— Teoria generală e că a fost lovit brusc de conștiință și vină.

Falk a ieșit și a traversat holul înapoi în camera lui Billy. A stat lângă pata de sânge din colț, s-a întors cu 180 de grade și s-a dus iar peste hol, în camera lui Charlotte.

— Opt pași, a zis Falk. Dar sunt destul de înalt. Să zicem că nouă pași, pentru majoritatea oamenilor. Nouă pași de la cadavrul lui Billy până la locul în care Charlotte stătea ca o pradă ușoară. Iar Luke ar fi fost plin de adrenalină, cu sângele fierbinte, văzând roșu în fața ochilor și așa mai departe. Deci, nouă pași. Întrebarea e: a fost destul timp ca să se răzgândească?

— Mie nu mi se pare destul.

Falk s-a gândit la bărbatul pe care îl cunoscuse. Imaginea limpede de altădată era acum distorsionată și neclară.

— L-ai cunoscut vreodată pe Luke?

— Nu.

— Își schimba dispoziția cât ai zice pește. Nouă pași ar fi fost mai mult decât suficient.

Însă pentru prima dată de când se întorsese în Kiewarra, Falk a simțit împunsătura îndoielii.

— Dar o faptă ca asta vrea să transmită ceva, nu? E o chestie personală. *Și-a ucis toată familia.* Asta vrei să zică lumea. Soția cu care era căsătorit de șapte ani sângerează în hol, pe podea, și lui i-a luat, cât?… două minute? trei? ca să răstoarne dormitorul cu susu-n jos și să-și omoare copilul. Plănuiește să se omoare și pe el când termină. Deci dacă a fost Luke – a ezitat ușor când a rostit cuvântul „dacă" – de ce și-a lăsat fiica în viață?

Au rămas în picioare o clipă, uitându-se amândoi la jucăria atârnând tăcută deasupra spațiului gol în care fusese pătuțul. De ce să masacrezi o întreagă familie, mai puțin bebelușul? Falk a tot răsucit întrebarea în minte până când a găsit câteva motive, dar numai unul bun.

— Poate că cine a venit aici în ziua aia nu a omorât copilul pentru că, pur și simplu, nu era nevoie, a zis Falk în cele din urmă. Nu a fost nimic personal. Nu contează cine ești, un copil de treișpe luni nu este un martor bun.

Capitolul șase

— În general, nu sunt prea încântați că vin aici, la Fleece, a zis Raco cu o urmă de regret, punând două beri pe masă.

Aceasta s-a înclinat într-o parte sub greutate, făcând să se verse un centimetru de lichid peste suprafața zgâriată.

Polițistul fusese acasă să se schimbe de uniformă și se întorsese ținând sub braț un dosar gros, pe care scria *Hadler*.

— Vânzările au de suferit când sunt eu la cârciumă. Toți fac ditamai spectacolul de fiecare dată când își pun deoparte cheile de la mașină.

I-au aruncat o privire barmanului. Era același tip masiv, bărbos, din seara dinainte. Se uita la ei pe deasupra unui ziar.

— Viață de polițist. Noroc!

Falk a ridicat paharul și a luat o gură mare de bere. Băutura îi fusese întotdeauna indiferentă, dar în momentul acela îi pica bine. În cârciumă, era liniștea de la început de seară, iar ei doi erau singuri într-un colț. În partea cealaltă a localului, trei bărbați se holbau cu priviri goale, bovine, la cursele de ogari de la televizor. Falk nu i-a recunoscut, iar ei, la rândul lor, l-au ignorat. În camera din spate, mașinile de pocher clipeau și fluierau. Aerul condiționat sufla un frig arctic.

Raco a luat o înghițitură.

— Acum ce facem?

— Acum le spui celor din Clyde că ai niște suspiciuni, a zis Falk.

— Dacă mă duc acum la polițiștii din Clyde, încep imediat să-și acopere fundul, s-a încruntat Raco. Știi ce o să le treacă prin cap dacă se gândesc că au rasolit-o. O să facă o echipă de gimnastică tot dându-se peste cap ca să dovedească ce solidă a fost ancheta lor. Eu știu că așa aș face.

— Nu sunt sigur că ai de ales. Chestia asta… Nu e treabă pentru un singur om.

— Îl avem pe Barnes.

— Pe cine?

— Ajutorul meu de la secție. Deci suntem trei.

— Ba sunteți numai doi, prietene, a zis Falk. Eu nu pot să rămân.

— Parcă le-ai zis celor doi Hadler că rămâi.

Falk și-a frecat puntea nasului. Aparatele de pocher din spatele lui au răsunat mai tare. I se părea că zgomotul era în capul lui.

— Vreo câteva zile. Asta înseamnă una sau două. Nu cât durează o anchetă. În plus, și neoficială. Trebuie să mă întorc la serviciu.

— Bine, a zis Raco de parcă era evident. Atunci rămâi cele câteva zile. Nu trebuie să fie ceva oficial. Ocupă-te de partea financiară, cum ai zis. Cum avem ceva sigur, mă duc la Clyde.

Falk nu a zis nimic. S-a gândit la cele două cutii cu extrase bancare și documente pe care le luase de la casa lui Hadler și care acum zăceau la etaj, pe patul lui.

Luke a mințit. Tu ai mințit.

A luat paharele goale și le-a dus înapoi la bar.

— Încă un rând?

Barmanul s-a ridicat de pe scaun și a pus ziarul jos. Falk îl văzuse numai pe el lucrând acolo din ziua precedentă.

— Auzi, a zis Falk în timp ce barmanul punea un pahar curat la dozator, camera aia în care stau… Sunt șanse să fie disponibilă un pic mai mult?

— Depinde.

Barmanul a pus o bere pe tejghea.

— Am auzit un zvon sau două despre tine, prietene.

— Chiar așa?

— Chiar așa. Și deși îmi plac clienții, nu-mi plac necazurile, înțelegi? Și-așa mă descurc destul de greu.

— Necazurile nu o să vină de la mine.

— Ele doar vin odată cu tine?

— Nu prea am eu ce să fac în privința asta. Știi că lucrez la poliție, nu?

— Da, așa am auzit. Dar aici, la țară, la miezul nopții, când oamenii băuți caută scandal, insignele alea înseamnă mai puțin decât ar trebui, știi ce vreau să zic?

— Bine, atunci. Cum vrei.

Nu avea de gând să se roage de el.

Barmanul a pus și al doilea pahar pe tejghea, schițând un zâmbet.

— E în regulă, prietene. Nu te ambala. Și banii tăi sunt la fel de buni ca ai altora și asta pentru mine e de ajuns.

I-a dat restul lui Falk și a ridicat iar ziarul. Părea să completeze cuvintele încrucișate.

— Ia-o ca pe un avertisment prietenesc, totuși! Oamenii de aici pot să fie cam ciudați. Dacă dai de belele, nu găsești mereu o mână de ajutor pe aproape.

S-a uitat la Falk.

— Deși, din ce am auzit, nu ai nevoie să-ți spună alții asta.

Falk a dus ambele pahare înapoi la masă. Raco se uita indispus la un suport ud de bere.

— Nu te mai uita așa! a zis Falk. Mai bine îmi povestești și restul.

Raco i-a împins dosarul peste masă.

— Am adunat aici toate chestiile la care am avut acces, a zis el.

Falk s-a uitat roată prin cârciumă. Încă era pe jumătate goală. Nimeni aproape de ei. A deschis dosarul. Pe prima pagină, era o fotografie cu camioneta lui Luke, făcută de la distanță. Lângă roțile din spate, se formase o baltă de sânge. A închis dosarul.

— Spune-mi numai chestiile mai importante deocamdată. Ce știm despre curierul care i-a găsit?

— Pare cât se poate de curat. Lucrează la o firmă cunoscută de livrări. De doi ani. Livra niște cărți de rețete pe care Karen le

comandase online, am verificat și așa e. Era în întârziere, ultima livrare din zi. Prima dată când făcea o livrare în Kiewarra. Zice că a ajuns, a văzut-o pe Karen zăcând pe jos, în prag, a vomitat tot ce mâncase la prânz peste brazda de flori și a sărit înapoi în mașină. A sunat la urgențe când a ajuns la drumul principal.

— A lăsat-o pe Charlotte în casă?

— Crede că n-a auzit-o, a ridicat Raco din umeri. Poate așa e. Era singură de ceva vreme. Poate se săturase de plâns.

Falk a deschis iar la prima pagină a dosarului. De data asta, l-a ținut deschis. Presupusese din start că Luke fusese găsit pe locul șoferului, dar în imagini cadavrul lui era pe spate, pe platforma pentru marfă. Capătul acesteia era deschis, iar picioarele lui Luke atârnau deasupra, de parcă ar fi stat în fund pe margine. Pușca de lângă el arăta spre haosul unde ar fi trebuit să fie capul lui. Fața lipsea cu totul.

— Te simți bine?

Raco îl privea cu atenție.

— Mda.

Falk a băut îndelung din bere. Sângele se întinsese pe toată platforma și se oprise în marginile metalice.

— Experții criminalistici au găsit ceva util pe platformă? a întrebat Falk.

Raco s-a uitat pe notițe.

— În afară de o grămadă de sânge, tot al lui Luke, nu am notat nimic special, a zis el. Totuși, nu sunt sigur că s-au uitat foarte bine. Aveau arma. Mașina era folosită pentru lucru și avea tot felul de chestii în spate.

Falk s-a uitat din nou la fotografie, concentrându-se pe zona din jurul cadavrului. Abia vizibile de-a lungul părții interioare a platformei, erau patru dungi orizontale, șterse. Păreau proaspete. Maro deschis pe albul prăfuit, cea mai lungă avea poate treizeci de centimetri, cea mai scurtă cam jumătate. Erau câte două, fiecare

pereche la distanță de aproximativ un metru. Amplasamentul lor nu era deosebit de uniform. Dungile din partea dreaptă erau orizontale, cele din stânga erau ușor arcuite.

— Ce sunt astea? i-a arătat Falk, iar Raco s-a aplecat să le vadă mai bine.

— Nu sunt sigur. Cum am zis, cu camioneta aia probabil căra tot felul de lucruri.

— Mai e aici?

Raco a clătinat din cap.

— A fost trimisă la Melbourne. Bănuiesc că deja au curățat-o și au trimis-o la vânzare sau la casare.

Falk s-a uitat prin fotografii, sperând ca în celelalte să se vadă mai clar, dar a fost dezamăgit. A citit restul notițelor. Totul părea standard. În afară de gaura din cap, Luke Hadler era un bărbat sănătos. Câteva kilograme peste greutatea ideală și colesterol ușor ridicat. Nu avea droguri sau alcool în sistem.

Falk a zis:

— Și pușca?

— Toți trei au fost omorâți cu pușca lui Luke, asta e sigur. Înregistrată, cu autorizație. Pe ea erau numai amprentele lui.

— Unde o ținea de obicei?

— Într-un seif încuiat din spatele hambarului, a zis Raco. Muniția, cel puțin gloanțele Winchester pe care le-am găsit, era încuiată separat. După câte se pare, era foarte atent la siguranță.

Falk a încuviințat, ascultând numai pe jumătate. Se uita la raportul privind amprentele de pe pușcă. Șase ovale clare, brodate cu bucle și linii. Două mai puțin clare, ușor alunecate, dar tot confirmate ca provenind de la degetul mare stâng și degetul mic drept ale lui Luke Hadler.

— Amprentele sunt bune, a zis Falk.

Raco a sesizat tonul. Și-a ridicat privirea din notițe.

— Mda, foarte clare. Oamenii nu au avut nevoie de prea multe să se convingă, după ce le-au văzut.

— Extrem de clare, a zis Falk împingând raportul peste masă către Raco. Poate prea clare? Se presupune că tipul tocmai și-a omorât familia. Ar fi trebuit să fie transpirat și să tremure ca un dependent de droguri. Am văzut amprente mai rele ca astea luate în condiții normale.

— Rahat!

Raco s-a încruntat la amprente.

— Mda, poate.

Falk a dat pagina.

— Experții criminaliști ce au găsit în casă?

— De toate. Se pare că jumătate din comunitate s-a perindat pe aici la un moment dat. Vreo douăzeci de amprente diferite, fără cele parțiale, fibre peste tot. Nu zic că Karen nu făcea curat, dar era o fermă cu copii mici.

— Martori?

— Ultima persoană care l-a văzut pe Luke în viață a fost prietenul ăsta al lui, Jamie Sullivan. Are o fermă în estul orașului. Luke l-a ajutat să împuște iepuri. A ajuns după-amiază, pe la trei, a plecat pe la patru jumătate, zice Sullivan. În afară de asta, pe lângă casa Hadler mai e un singur vecin care ar fi putut să vadă ceva. Era pe proprietatea lui în momentul ăla.

Raco a deschis raportul. Falk a simțit un gol în stomac.

— Vecinul e un tip cam ciudat, totuși, a continuat Raco. Un bătrân ranchiunos și agresiv. Nu a plâns după Luke, ca să zic așa. Nici nu a fost prea dispus să răspundă la întrebările polițiștilor.

— Mal Deacon, a zis Falk, străduindu-se să nu-i tremure vocea.

Raco și-a ridicat privirea spre el, surprins.

— Așa e. Îl cunoști?

— Mda.

Raco a așteptat, dar Falk nu a mai zis nimic. Tăcerea a continuat.

— Ei, în fine, a zis Raco. Locuiește acolo cu nepotul lui, un tip pe nume Grant Dow, care nu era acasă atunci. Deacon zice că n-a văzut nimic. Poate a auzit împușcăturile, dar nu i s-a părut nimic ciudat. A crezut că erau chestiile obișnuite care se întâmplă la o fermă.

Falk doar a ridicat din sprâncene.

— Ideea e că s-ar putea nici să nu conteze ce a văzut el sau nu, a zis Raco scoțând tableta și apăsând pe ecran.

S-a afișat o imagine color cu rezoluție mică. Totul era așa nemișcat, încât Falk abia după un minut s-a prins că era un videoclip, nu o fotografie.

Raco i-a întins tableta.

— Filmările de securitate de la ferma Hadler.

— Glumești!

Falk s-a uitat mirat la ecran.

— Nimic sofisticat. De fapt, e doar un pic mai bună decât o cameră de luat vederi cu care să supraveghezi dădaca, a zis Raco. Luke a instalat-o după ce s-au tot furat echipamente prin zonă, acum vreun an. Mai mulți fermieri și-au instalat. Înregistrează douăzeci și patru de ore, încarcă filmările pe computerul familiei, iar dacă nimeni nu le salvează manual, se șterg automat după o săptămână.

Camera de luat vederi părea poziționată deasupra hambarului cel mai mare. Era îndreptată spre curte, ca să surprindă pe oricine venea sau pleca. În cadru intra o parte a casei, iar sus, într-un colț, se vedea o fâșie îngustă din alee. Raco a derulat înregistrarea până când a găsit ce căuta și a pus pauză.

— Bun, asta e după-amiaza cu împușcăturile. Poți să te uiți pe urmă la toată ziua, dacă vrei, dar, pe scurt, familia a plecat de acasă dimineață separat. Luke a ieșit cu camioneta imediat după ora cinci dimineața. S-a dus spre terenurile lui, din câte mi-am dat seama. Apoi, la scurt timp după ora opt, Karen, Billy și Charlotte au plecat

la școală. Karen lucra cu jumătate de normă acolo, ca administrator, iar pe Charlotte o lăsa la creșa din incintă.

Raco a apăsat pe ecran și a pornit înregistrarea. I-a dat lui Falk o pereche de căști, pe care le-a conectat la tabletă. Sunetul era slab și înfundat, din cauza vântului care lovea în microfon.

— În timpul zilei nu s-a întâmplat nimic, a zis Raco. Crede-mă, m-am uitat la toată înregistrarea în timp real. Nu a venit și nu a plecat nimeni până la 16:04, când au ajuns acasă Karen și copiii.

În colțul ecranului, o mașină albastră a alunecat încet, apoi a dispărut din cadru. Imaginea era trunchiată; mașina se vedea numai de la capotă în jos, până la cauciucuri. Falk abia dacă a distins numărul de înmatriculare din față.

— Poți să-l vezi clar dacă oprești imaginea și o mărești, a zis Raco. E mașina lui Karen, asta-i clar.

Peste pârâitul înregistrării, Falk a auzit bufnitura cu care s-a închis o portieră, urmată aproape imediat de încă una. Raco a atins din nou ecranul. Imaginea a sărit la un alt moment.

— Apoi e iar liniște aproape o oră, am verificat, ți-am zis, până… aici. 17:01.

Raco a apăsat pe ecran și l-a lăsat pe Falk să se uite la înregistrare. Câteva secunde lungi, totul a rămas nemișcat. Apoi, într-un colț, s-a mișcat o formă. Camioneta argintie era mai înaltă decât mașina albastră și se vedea numai de la faruri în jos. Numărul de înregistrare era vizibil. Din nou, autovehiculul a apărut și a dispărut în mai puțin de o secundă.

— E a lui Luke, a zis Raco.

Imaginea de pe ecran era complet statică, deși înregistrarea continua să se deruleze. S-a auzit din nou bufnitura unei portiere invizibile, apoi nimic timp de douăzeci de secunde înnebunitoare. Brusc, un pocnet înfundat i-a spart urechile lui Falk, care a tresărit. Karen. A simțit cum inima i-o ia la goană.

Scena a rămas nemișcată în timp ce cronometrul înregistra trecerea timpului în colțul ecranului. Au trecut șaizeci de secunde, apoi nouăzeci. Falk și-a dat seama că își ținea răsuflarea, așteptând un final diferit. În clipa aceea, era și frustrat, și recunoscător că sunetul era atât de slab. Țipetele lui Billy Hadler l-ar fi bântuit. Când a auzit și al doilea pocnet, Falk aproape că s-a simțit ușurat. A clipit o dată.

Nicio mișcare. Apoi, după trei minute și patruzeci și cinci de secunde de la apariția camionetei, aceasta s-a îndepărtat zbârnâind prin colțul ecranului. Roțile din spate, partea de jos a platformei și plăcuța cu numărul de înregistrare al mașinii lui Luke Hadler erau foarte clare.

— Nu a mai venit și nu a mai plecat nimeni până când a ajuns curierul, după treizeci și cinci de minute, a zis Raco.

Falk i-a dat tableta înapoi. Pocnetele înfundate încă îi răsunau în urechi.

— Chiar crezi că mai e loc de îndoială după ce ai văzut asta? a întrebat Falk.

— E camioneta lui Luke, dar nu se vede cine o conduce, a zis Raco. Plus celelalte chestii. Muniția. Faptul că a omorât-o pe Karen în prag. Și că l-a căutat pe Billy prin cameră.

Falk l-a privit îndelung.

— Nu înțeleg. De ce ești așa de convins că nu Luke e vinovat? Nici măcar nu l-ai cunoscut.

Raco a ridicat din umeri.

— Am găsit copiii, a zis el. Am fost nevoit să-l văd pe Billy Hadler după ce l-a omorât monstrul ăla și niciodată n-o să pot să-mi șterg imaginea aia din minte. Vreau să mă asigur că s-a făcut dreptate, pentru el. Știu că pare o nebunie și probabil vinovatul chiar a fost Luke. Recunosc că e posibil. Dar dacă există și cea mai mică șansă ca altcineva să fi făcut asta și să scape nevinovat…

Raco a clătinat din cap și a luat o gură zdravănă de bere.

— Știi, mă uit la Luke Hadler și, la suprafață, văd un om care avea de toate: o soție minunată, doi copii, o fermă decentă, respectul comunității. De ce un om ca el s-ar suci într-o zi și și-ar distruge familia? Nu are logică. Pur și simplu nu pot să înțeleg cum cineva ca el ar putea să facă așa ceva.

Falk și-a trecut o mână peste gură și bărbie. Era aspră. Trebuia să se bărbierească.

Luke a mințit. Tu ai mințit.

— Raco, a zis el. Trebuie să afli ceva despre Luke.

Capitolul șapte

— Când eu și Luke eram copii, a zis Falk, adică… nu chiar copii, mai mari, aveam șaisprezece ani, de fapt…

S-a întrerupt când a simțit mișcare în capătul celălalt al barului. Locul se umpluse fără ca Falk să observe și, când și-a ridicat privirea acum, mai multe fețe cunoscute s-au uitat imediat în altă parte. Falk a simțit freamătul întreruperii cu o clipă înainte să vadă și motivul acesteia. Oamenii din bar și-au coborât capetele și s-au dat la o parte fără să comenteze când prin mulțime și-a făcut loc un grup. În fruntea acestuia era un tip solid, cu păr castaniu slinos și ochelari de soare pe frunte. Falk a simțit cum îi îngheață sângele în vine. Nu îl recunoscuse el pe Grant Dow la înmormântarea familiei Hadler, dar acum nu mai trecea neobservat.

Vărul lui Ellie. Aveau aceiași ochi, dar Falk știa că el nu semăna absolut deloc cu ea. Dow s-a oprit în fața mesei lor, blocându-le priveliștea cu corpul lui mătăhălos. Tricoul lui făcea reclamă la o marcă de bere din Bali. Trăsăturile mici, ca de purcel, erau înghesuite în mijlocul feței, iar barba se întindea deasupra unei bărbii groase. Avea aceeași privire sfidătoare cu care înfruntase oamenii de la parastas. Dow și-a ridicat paharul spre Falk într-un salut batjocoritor și a afișat un zâmbet care nici nu s-a apropiat de ochi.

— Ai tupeu să apari aici, a zis el. Asta recunosc. Nu-i așa, unchiu' Mal? Are tupeu, ă?

Dow s-a întors. Un bărbat mai în vârstă ascuns în spatele lui a pășit șovăielnic înainte și, pentru prima dată după douăzeci de ani, Falk a ajuns față în față cu tatăl lui Ellie. A simțit un nod în gât și a înghițit în sec.

Mal Deacon avea spinarea arcuită acum, dar era încă un bărbat înalt, cu brațe lungi, vânjoase, și mâini mari. Degetele erau pline de

noduri și umflate din cauza vârstei, și aproape s-au albit când omul a apucat spătarul scaunului ca să se sprijine. Fruntea i s-a încrețit puternic a încruntare, iar scalpul expus a căpătat o culoare roz, de furie, printre firele rare de păr sur.

Falk s-a pregătit pentru o izbucnire, însă pe chipul lui Deacon se citea confuzia. A clătinat încet din cap, frecându-și pielea lăsată de pe gât de gulerul murdar al cămășii.

— De ce te-ai întors?

Vocea lui Deacon era lentă și răgușită. Când a vorbit, de fiecare parte a gurii i-au apărut niște linii adânci. Absolut fiecare persoană din cârciumă se uita dinadins în altă parte, a observat Falk. Numai barmanul observa cu interes schimbul de replici. Își lăsase jos cuvintele încrucișate.

— Ă?

Deacon a bătut cu mâna noduroasă în spătarul scaunului și toată lumea a tresărit.

— De ce te-ai întors? Am crezut că ai înțeles bine mesajul. L-ai adus și pe fiu-tău cu tine?

A fost rândul lui Falk să fie confuz.

— Ce?

— Nenorocitul de fiu-tău. Nu face pe prostul cu mine, tâmpitule! S-a întors și el? Băiatu' tău?

Falk a clipit. Deacon îl confundase cu răposatul lui tată. S-a holbat la fața bătrânului. Deacon i-a întors o privire încruntată, dar furia lui avea ceva inert.

Grant Dow a făcut un pas în față și și-a pus o mână pe umărul unchiului său. O clipă, a părut că vrea să-i explice confuzia, apoi a clătinat din cap frustrat și l-a așezat încet pe unchiul lui pe un scaun.

— Bravo, imbecilule, acum l-ai supărat! i-a zis Dow lui Falk. Tre' să te întreb, prietene: chiar crezi că e bine să fii aici acum?

Raco și-a scos din buzunarul blugilor insigna poliției din Victoria și a trântit-o pe masă cu fața în sus.

— Și eu aș putea să te întreb același lucru, Grant. Crezi că e bine să fii *tu* aici acum?

Dow și-a ridicat palmele și și-a luat un aer inocent.

— Mda, bine, nu-i nevoie de asta. Io și unchiu' doar am ieșit la o bere. Nu se simte prea bine, vedeți și voi. Nu noi căutăm necazuri. Ăsta, în schimb…

S-a uitat direct la Falk.

— Duce necazurile cu el ca rahatul de câine.

Un murmur aproape imperceptibil a străbătut camera. Falk știuse că povestea avea să iasă iar la suprafață la un moment dat. S-a foit pe scaun când a simțit toți ochii din cârciumă îndreptați spre el.

Excursioniștii erau încinși și plictisiți. Țânțarii ieșiseră în forță, iar traseul de-a lungul râului Kiewarra se dovedea mai anevoios decât se așteptaseră. Cei trei se târau în șir indian, boscorodind când catadicseau să ridice vocea cât să acopere sunetul apei învolburate.

Al doilea din șir a înjurat când a intrat cu pieptul în rucsacul conducătorului de grup, vărsându-și sticla cu apă pe tricou. Fost director de investiții într-o bancă, se mutase la țară ca să-și îngrijească sănătatea și de atunci își petrecuse fiecare zi încercând să se convingă singur că nu ura absolut fiecare minut petrecut acolo. Conducătorul grupului a ridicat o mână să întrerupă bodogănitul. A arătat spre apa mâloasă a râului. Cu toții s-au întors și s-au holbat.

— *Ce naiba e aia?*

— Gata, n-avem nevoie de așa ceva, mersi! a strigat barmanul din spatele tejghelei.

Se ridicase în picioare și-ți ținea degetele pe tejghea. Dincolo de barba lui portocalie nu se vedea niciun zâmbet.

— Ăsta e un bar public. Oricine poate să bea aici, el, tu… și dacă îți convine, bine, dacă nu, asta e!

— Care e a treia opțiune?

Dow și-a dezgolit dinții îngălbeniți spre tovarășii lui, care au râs, îndatoritori.

— A treia opțiune e că primești interdicție. Așa că ai de ales.

— Mda. Așa promiți mereu, nu?

Dow l-a fixat pe barman cu privirea. Raco și-a dres glasul, dar Dow l-a ignorat. Falk și-a amintit cuvintele barmanului: *Aici, insignele alea înseamnă mai puțin decât ar trebui.*

— Problema nu e că e el în bar.

În cameră aproape că s-a lăsat tăcerea cât a vorbit Mal Deacon.

— Ci că s-a întors în Kiewarra.

A ridicat un deget îngroșat de artrită și l-a îndreptat între ochii lui Falk.

— Înțelege ce-ți zic aici și spune-i și băiatului! Aici nu te așteaptă nimic, numai o grămadă de oameni care țin minte ce i-a făcut fiul tău fetei mele.

Directorul de investiții și-a vomitat sendvișul cu șuncă în tufișuri. Și el, și ceilalți doi erau uzi fleașcă, dar abia dacă a observat.

Acum, cadavrul fetei stătea întins pe potecă, cu apa scurgându-se sub ea într-o baltă. Era suplă, dar fusese nevoie de toți trei ca s-o tragă pe mal. Avea pielea nefiresc de albă și o șuviță de păr îi căzuse în gură. La vederea acesteia dispărând între buzele palide, directorului de investiții i s-a făcut rău din nou. Lobii urechilor erau roșii și jupuiți în jurul găurilor de cercei. Peștii profitaseră de ocazie. Aceleași urme se vedeau în jurul nărilor și al unghiilor date cu ojă.

Era îmbrăcată complet și părea tânără acolo unde apa îi spălase machiajul. Tricoul alb era aproape transparent, așa lipit de piele, lăsând să se vadă sutienul de dantelă de dedesubt. Ghetele fără toc erau încă încurcate cu ierburile care îi priponiseră cadavrul în locul acela. Amândouă ghetele și buzunarele blugilor fuseseră umplute până la vârf cu pietre.

— Rahat! N-am avut nicio legătură cu ce i s-a întâmplat lui Ellie.

Falk nu s-a putut abține și imediat a regretat. Și-a mușcat limba. *Nu le răspunde.*

— Cine zice asta?

Grant Dow stătea în picioare în spatele unchiului său. Rânjetul rece îi dispăruse de mult.

— Cine zice că n-ai avut nicio legătură? Luke Hadler?

Când i-a rostit numele, parcă tot aerul din bar a fost absorbit în afară.

— Problema e că Luke nu e aici și nu prea mai poate să zică nimic de acum încolo.

Cel mai în formă dintre cei trei excursioniști fugise să aducă ajutoare. Directorul de investiții s-a așezat pe pământ, aproape de propria baltă de vomă. Se simțea mai în siguranță acolo, înghițit de putoarea acră, decât lângă creatura aceea albă îngrozitoare. Liderul grupului se fâțâia de colo-colo, lipăind din picioare.

Bănuiau cine era. Fotografia ei fusese dată la ziar în ultimele trei zile. Eleanor Deacon, șaisprezece ani. Dispărută de vineri seara, când nu se întorsese acasă. Tatăl ei o lăsase o noapte să-și calmeze impulsul adolescentin care ar fi putut s-o țină deoparte. Sâmbătă, când tot nu se întorsese, dăduse alarma.

Parcă a durat o veșnicie până când a ajuns echipa de intervenție la râu. Cadavrul fetei a fost dus la spital. Directorul de investiții a fost trimis acasă. Peste o lună, s-a mutat înapoi la oraș.

Doctorul care a examinat cadavrul lui Ellie Deacon a declarat că aceasta decedase prin înecare. Plămânii ei erau plini de apa râului. Părea că stătuse în apă câteva zile, a observat el, probabil încă de vineri. A raportat câteva vânătăi pe stern și pe umeri și câteva abraziuni pe brațe și pe mâini. Se potriveau cu rănile făcute de deșeurile purtate de apă. Pe brațe avea niște cicatrice vechi, probabil dovezi că se rănea singură. Nu era virgină, a observat el pe urmă, ca o completare.

La menționarea numelui lui Luke, întreaga cameră a fremătat și chiar și Dow a părut să-și dea seama că mersese prea departe.

— Luke a fost prietenul meu. Ellie a fost prietena mea, a zis Falk cu o voce care până și lui i s-a părut ciudată. Am ținut la amândoi. Așa că lasă-mă în pace!

Deacon s-a ridicat cu un scârțâit al scaunului pe podea.

— Nu-mi spune tu mie că ai ținut la Ellie! A fost sânge din sângele meu!

Țipa și îi tremurau mâinile când l-a arătat acuzator cu degetul pe Falk. Din colțul ochiului, Falk a zărit un schimb de priviri între Raco și barman.

— Zici că tu și băiatul tău n-ați avut nicio legătură cu asta, a spus Deacon. Dar cum rămâne cu biletul, nenorocit mincinos ce ești?

A spus-o bombastic, ca pe un atu conversațional. Falk a simțit cum i se taie respirația. Era epuizat. Deacon zâmbea strâmb. Lângă el, nepotul lui râdea. Simțea miros de sânge.

— Acum nu mai răspunzi așa repede, nu? a zis Dow.

Falk s-a forțat să nu clatine din cap. Isuse! Biletul ăla afurisit!

Polițiștii au cercetat amănunțit dormitorul lui Ellie timp de două ore. Degetele lor groase au examinat neîndemânatic sertarele cu lenjerie intimă și casetele de bijuterii. Biletul aproape că a fost trecut cu vederea. Aproape. Era scris pe o foaie ruptă dintr-un caiet obișnuit. Fusese îndoit o dată și strecurat în buzunarul unei perechi de blugi. Pe foaie, cu scrisul lui Ellie, era data la care dispăruse. Dedesubt, un singur nume: Falk.

— Explică asta! Dacă poți, a zis Deacon.

În bar era liniște.

Falk nu a spus nimic. Nu putea. Iar Deacon știa că nu putea.

Barmanul a trântit un pahar pe tejghea.

— Ajunge!

L-a privit dur pe Falk, analizând situația. Raco, ținându-și insigna de poliție la vedere în mână, a ridicat din sprâncene și a clătinat ușor din cap. Atunci, barmanul și-a mutat privirea pe Dow.

— Tu și unchiu-tău, plecați! Nu vă întoarceți timp de două zile, mersi. Ceilalți, cumpărați de băut sau ieșiți de aici!

La început, au fost câteva zvonuri firave, însă, până la sfârșitul zilei, toată lumea vorbea despre asta. Falk, de șaisprezece ani și speriat, stătea ascuns în camera lui, cu zarva a o mie de gânduri în minte. A sărit în sus când a auzit un ciocănit ușor în tocul ferestrei. Acolo a apărut fața lui Luke, albă ca o fantomă în crepuscul.

— Ai încurcat-o, prietene! a șoptit el. L-am auzit pe mama și pe tata. Lumea vorbește. Ce ai făcut, de fapt, vineri după-amiază?

— Ți-am zis. Am pescuit. Da' sus pe râu. La câțiva kilometri distanță, jur.

Falk s-a ghemuit lângă fereastră. Simțea cum i se înmoaie genunchii.

— Te-a mai întrebat careva până acum? Poliția sau cineva?

— Nu. Dar o să mă întrebe. Ei cred că trebuia să mă întâlnesc cu ea sau așa ceva.

— Dar nu-i adevărat.

— Nu! Bineînțeles că nu! Dar dacă nu mă cred?

— Nu te-ai întâlnit cu nimeni? Nu te-a văzut nimeni?

— Doar am fost singur, nu, ce dracu'?

— Bine, ascultă! Aaron, prietene, asculți? Fii atent, dacă te întreabă cineva, zici că am fost să împușcăm iepuri împreună. Pe câmpurile din spate.

— Nu pe lângă râu.

— Nu. Pe câmpurile de lângă Cooran Road. Nu pe lângă râu. Toată seara. OK? Ne-am prostit pe acolo. Ca de obicei. Am nimerit numai unul sau doi. Doi. Zi doi.

— Da, OK. Doi.

— Nu uita! Am fost împreună.

— Da. Adică nu. Nu uit. Doamne, Ellie. Nici nu pot…

— Spune!

— Ce?

— Spune acum. Ce ai făcut. Repetă.

— Am împușcat iepuri cu Luke.

— Încă o dată.

— Am fost cu Luke Hadler. Să împușcăm iepuri. Pe câmpurile de lângă Cooran Road.

— Spune până când sună normal. Și nu te încurca.

— Nu.

— Ții minte, da?

— Da. Luke, frate. Mersi. Mulțumesc.

Capitolul opt

Când Aaron Falk avea unsprezece ani, îl văzuse pe Mal Deacon transformându-și propria turmă într-o masă oribilă și însângerată, care abia se mai putea ține pe picioare, folosind o foarfecă de tuns și o mână brutală. Aaron simțise o durere în piept când, împreună cu Luke și Ellie, privise oile răsucite brusc și trântite una câte una la pământ în șopronul familiei Deacon, unde erau tunse prea aproape de piele.

Aaron era copil crescut la fermă, toți erau, dar așa ceva era ieșit din comun. Un țipăt jalnic de la cea mai mică oaie l-a făcut să deschidă gura și să tragă aer în piept, însă s-a oprit când Ellie l-a tras de mânecă. Privindu-l în ochi, ea a clătinat scurt din cap.

La vârsta aceea, era o copilă fragilă și emotivă, predispusă la momente îndelungate de tăcere. Lui Aaron, tăcut la rândul lui, îi convenea așa. De obicei, amândoi îl lăsau pe Luke să vorbească.

Ellie abia își ridicase capul, când zgomotele din hambar plutiseră spre locul în care cei trei stătuseră pe veranda lăsată. Aaron fusese curios, însă Luke fusese cel care insistase să-și abandoneze temele și să meargă să investigheze. Acum, cu vaietele oilor în urechi și cu fața lui Ellie fixată într-o expresie pe care el nu o mai văzuse niciodată, Aaron știa că nu era singurul care își dorea să nu se fi dus acolo.

S-au întors să plece și Aaron a tresărit când a zărit-o pe mama lui Ellie privind în tăcere din pragul hambarului. Era sprijinită de cadrul ușii și îmbrăcată cu un pulover mare, larg, pe care era o pată de grăsime. A luat o gură de lichid arămiu dintr-un pahar fără să-și mute privirea de la tunsul oilor. Fiica ei avea aceleași trăsături faciale. Aceiași ochi adânciți, pielea palidă și gura mare. Însă pentru Aaron, mama lui Ellie părea cu o sută de ani mai bătrână. Abia după mai mulți ani și-a dat el seama că, în ziua aceea, probabil nu avea nici patruzeci de ani.

În timp ce el o privea, mama lui Ellie a închis ochii și și-a dat brusc capul pe spate. A inspirat adânc, strângând din ochi. Când i-a deschis din nou, i-a fixat pe soțul ei, cu o privire atât de pură și de nediluată încât Aaron a fost îngrozit că Deacon avea să se întoarcă și să o vadă, la rândul lui.

Vremea din anul acela îngreunase munca pentru toată lumea și, peste o lună, nepotul lui Deacon, Grant, s-a mutat în ferma lor ca să le dea o mână de ajutor. Mama lui Ellie a plecat după două zile. Poate aceasta fusese ultima picătură. Era destul să disprețuiască un bărbat, nu mai avea nevoie de încă unul.

Aruncând două valize și o sacoșă cu sticle clincănitoare într-o mașină veche, încercase fără prea multă tragere de inimă să aline lacrimile fiicei sale cu jurăminte goale că se va întoarce în curând. Falk nu era sigur după câți ani renunțase Ellie să le mai creadă. Se întreba dacă nu cumva continuase să le creadă până în ziua morții ei.

Acum, Falk stătea pe veranda de la Fleece împreună cu Raco, în timp ce acesta își aprindea o țigară. Sergentul i-a oferit pachetul, dar Falk a clătinat din cap. Se lăsase destul pradă nostalgiei pentru o singură seară.

— Înțeleaptă decizie, a zis Raco. Eu încerc să mă las. De dragul copilului.

— Corect. Bravo ție!

Raco fuma încet, suflând fumul spre cerul încins, întunecat. Zgomotul din cârciumă crescuse ușor. Deacon și Dow nu se grăbiseră să plece, iar izul de agresiune încă plutea în aer.

— Trebuia să-mi fi zis mai devreme.

Raco a tras din țigară. Și-a înăbușit tușea.

— Știu. Îmi pare rău.

— Ai avut vreo legătură cu asta? Cu moartea fetei?

— Nu. Dar nu am fost cu Luke când s-a întâmplat. Nu a fost așa cum am spus.

Raco a tăcut.

— Deci ați mințit despre alibiul vostru. Luke unde a fost atunci?

— Nu știu.

— Nu l-ai întrebat niciodată?

— Sigur că l-am întrebat, dar el…

Falk s-a oprit și și-a amintit.

— El insista mereu să ne ținem de versiunea noastră. Mereu. Chiar și când eram numai noi doi. Zicea că e mai sigur să fim consecvenți. Nu am insistat. Îi eram recunoscător, știi? Credeam că era spre folosul meu.

— Cine a mai știut că era o minciună?

— Au fost câțiva care au bănuit. Mal Deacon, bineînțeles. Și alți câțiva. Dar nimeni nu știa precis. Cel puțin, eu așa am crezut întotdeauna. Numai că acum nu mai sunt sigur. Se pare că Gerry Hadler a știut încă de la început. Poate nu e singurul.

— Crezi că Luke a omorât-o pe Ellie?

— Nu știu.

S-a uitat lung la strada goală.

— Vreau să știu.

— Crezi că toate astea au vreo legătură între ele?

— Sper din suflet că nu.

Raco a oftat. A stins țigara cu grijă, apoi a udat mucul cu un strop de bere.

— Bine, prietene, a zis el. Secretul tău e în siguranță. Deocamdată. Dacă trebuie să iasă la iveală, o să cânți ca o privighetoare, iar eu n-am știut nimic despre asta, bine?

— Da. Mulțumesc.

— Vino la secție mâine dimineață la nouă. Mergem să stăm de vorbă cu prietenul lui Luke, Jamie Sullivan. Ultima persoană care recunoaște că l-a văzut în viață.

S-a uitat la Falk.

— Dacă mai ești în oraș.

Apoi, cu un salut al mâinii, a dispărut în noapte.

Înapoi în cameră, Falk s-a întins pe pat și și-a scos telefonul mobil. L-a ținut în palmă, dar nu a format niciun număr. Păianjenul dispăruse de deasupra lămpii. A încercat să nu se gândească unde ar fi putut fi în momentul acela.

Dacă mai ești în oraș, spusese Raco. Falk era foarte conștient că avea de ales. Mașina lui era parcată chiar în față. Putea să-și facă bagajul, să plătească barmanului bărbos și să fie pe drumul spre Melbourne în cincisprezece minute.

Poate că Raco avea să-și dea ochii peste cap, iar Gerry avea să încerce să-l sune. Dar ce ar fi putut să facă? Nu le-ar fi convenit, însă acesta era un risc pe care Falk era dispus să și-l asume. Cu Barb era altă poveste. Falk îi putea vedea chipul cu o claritate incomodă. Barb avea să fie șocată. Iar acesta era un risc pe care nu era sigur că voia să și-l asume. S-a foit stânjenit la gândul acesta. Din cauza căldurii, în cameră părea că nu este aer.

Nu își cunoscuse niciodată mama. Murise într-o baltă din propriul sânge la mai puțin de o oră după ce se născuse el. Tatăl lui încercase – se străduise din greu, chiar – să umple golul. Dar singura tandrețe maternă pe care o cunoscuse Falk în copilărie, fiecare prăjitură caldă de la cuptor, fiecare îmbrățișare mirosind prea puternic a parfum veniseră de la Barb Hadler. Era adevărat că era mama lui Luke, dar întotdeauna își făcuse timp și pentru el.

El, Ellie și Luke își petrecuseră mai mult timp la casa familiei Hadler decât la oricare dintre casele lor. Casa lui Falk era adesea tăcută și goală, fiindcă tatăl lui era prins cu orele pe câmp. Ellie clătina din cap când îi sugerau să meargă la ea acasă. *Nu azi,* zicea ea. Când el și Luke insistau, ca să mai schimbe peisajul, Falk regreta de fiecare dată. Casa lui Ellie era dezordonată și mirosea a sticle goale.

Casa familiei Hadler era luminoasă și agitată, cu arome de bunătăți venind din bucătărie și instrucțiuni clare despre teme și ora de culcare și ordine să închidă naibii televizorul și să iasă afară, la aer curat. Ferma Hadler fusese un refugiu dintotdeauna – până în urmă cu două săptămâni, când devenise locul uneia dintre cele mai urâte crime.

Falk stătea întins pe pat, fără să se miște. Trecuseră cincisprezece minute. Ar fi putut fi pe drum acum. Dar el era tot acolo.

A oftat și s-a întors pe o parte, ținându-și degetele deasupra telefonului în timp ce se gândea pe cine ar fi trebuit să anunțe. Și-a amintit apartamentul lui din St Kilda, cu luminile stinse și ușa de la intrare încuiată bine. Destul de mare pentru două persoane, dar casă numai pentru el în ultimii trei ani. Acolo nu-l mai aștepta nimeni. Nicio femeie abia ieșită de la duș, cu muzica pornită și o sticlă de vin roșu lăsată să respire pe blatul din bucătărie. Nicio femeie nerăbdătoare să răspundă la telefon și interesată să audă de ce el mai rămânea acolo câteva zile.

De cele mai multe ori, nu-l deranja asta. Dar în clipa aceea, în camera de deasupra cârciumii din Kiewarra, și-a dorit să-și fi construit un cămin mai asemănător cu al lui Barb și Gerry Hadler decât cu al tatălui său.

Trebuia să se întoarcă la muncă luni, însă cei de acolo știau că fusese la o înmormântare. Evitase să spună a cui. Putea să mai stea, știa asta. Putea să-și ia câteva zile libere. Pentru Barb. Pentru Ellie. Chiar și pentru Luke. Lucrase atât de mult la cazul Pemberley, încât adunase mai multe ore suplimentare și mai multă bunăvoință decât avea nevoie. Ultima lui anchetă nu-l solicita prea mult.

Falk a răsucit problema pe toate fețele și au mai trecut cincisprezece minute. În cele din urmă, a ridicat telefonul și a lăsat un mesaj pentru secretara răbdătoare a direcției financiare, informând-o că își ia o săptămână de concediu din motive personale, cu începere imediată.

Era greu de zis care dintre cei doi a fost mai surprins.

Capitolul nouă

Jamie Sullivan lucra deja de peste patru ore când Falk și Raco și-au târât pașii pe câmpurile lui. Stătea într-un genunchi, cu mâinile goale îngropate adânc în pământul uscat, verificând solul cu o atenție științifică.

— O să intrăm în casă, a zis el când Raco i-a spus că aveau întrebări despre Luke. Oricum, trebuie să văd ce face bunica.

Falk l-a studiat pe Sullivan în timp ce îl urmau spre clădirea joasă de cărămidă. În vârstă de aproape treizeci de ani, acesta avea o umbră de păr blond pai, care se subția prematur pe creștet. Trunchiul și picioarele erau slabe și musculoase, dar brațele erau construite ca niște pistoane, ceea ce-i dădea o formă de triunghi răsturnat.

În casă, Sullivan i-a condus într-un hol dezordonat. Falk și-a scos pălăria și s-a forțat să nu lase surpriza să i se citească pe față. În spatele lui, l-a auzit pe Raco înjurând în barbă când a dat cu fluierul piciorului într-un taburet care zăcea pe lângă ușă. Holul era haotic. Fiecare suprafață era înțesată cu ornamente și fleacuri care adunau praf. Undeva, în adâncul casei, urla un televizor.

— Sunt toate ale bunicii.

Sullivan a răspuns la întrebarea pe care niciunul nu o pusese cu voce tare.

— Ei îi plac. Și o fac să se simtă…

Și-a căutat cuvântul.

— Prezentă.

I-a condus prin hol spre bucătărie, unde o femeie ca o vrăbiuță stătea la chiuvetă. Mâinile cu vene albastre, proeminente, îi tremurau sub greutatea unui ceainic plin.

— Te descurci acolo, bunico? Vrei o ceașcă? Lasă-mă pe mine.

Sullivan i-a luat repede ceainicul din mâini.

Bucătăria era curată, dar dezorganizată, iar pe peretele de deasupra aragazului era o pată mare de arsură. Vopseaua se umflase și se decojea ca o rană urâtă, cenușie. Doamna Sullivan s-a uitat la cei trei bărbați, apoi înapoi la ușă.

— Când ajunge acasă tatăl tău?

— Nu ajunge, bunico, a zis Sullivan. A murit, nu ții minte? Acum trei ani.

— Da. Știu.

Era imposibil să-ți dai seama dacă era sau nu surprinsă de veste. Sullivan s-a uitat la Falk și i-a făcut semn din cap spre o ușă.

— Poți s-o duci acolo? Vin și eu într-un minut.

Falk a simțit oasele bătrânei prin pielea lăsată a brațului, când s-a sprijinit de el. După lumina din bucătărie, camera de zi i-a dat senzația de claustrofobie. Peste tot, cești pe jumătate pline se amestecau cu figurine chinezești de porțelan, fără ochi, într-o luptă pentru spațiu. Falk a condus femeia la un fotoliu jerpelit de lângă fereastră.

Doamna Sullivan s-a așezat anevoie, oftând iritată.

— Ați venit să întrebați de Luke Hadler, nu-i așa? Nu atinge alea! s-a răstit ea când Raco a încercat să mute un teanc de ziare cu colțurile îndoite de pe un scaun.

Rostea vocalele cu o urmă de accent irlandez.

— Nu-i nevoie să vă uitați așa la mine. Încă nu m-am țicnit de tot. Omu' ăla, Luke, a fost pe aici, apoi a plecat și i-a făcut de petrecanie familiei, nu-i așa? Altfel, ce motiv ați avea să veniți aici? Doar dacă Jamie al nostru n-a făcut vreo nefăcută.

Râsul ei a sunat ca o poartă ruginită.

— Din câte știm noi, nu, a zis Falk, schimbând o privire cu Raco. Îl cunoșteați bine pe Luke?

— Nu-l cunoșteam deloc. Știam numai că e prieten cu Jamie. Venea pe aici din când în când. Îi dădea câte o mână de ajutor la fermă.

Sullivan a intrat ducând o tavă cu ceai. Ignorând protestele bunicii, a eliberat loc pe bufet și le-a făcut semn lui Falk și Raco să se așeze pe canapeaua ponosită.

— Scuze pentru deranj, a zis Sullivan înmânându-le cești cu ceai. E cam greu…

A aruncat o privire înspre bunică, apoi și-a mutat atenția spre ceainic. Avea cearcăne care îl făceau să pară mai bătrân, a observat Falk. În schimb, comportamentul lui – felul în care lua controlul asupra situației și se mișca prin cameră – emana încredere. Falk putea să și-l imagineze departe de toate astea, purtând un costum într-un oraș mare, undeva. Cu venituri anuale de șase cifre, din care jumătate să arunce pe vinuri scumpe.

Sullivan a terminat de împărțit ceaiul și și-a tras un scaun ieftin de lemn.

— Deci, ce vreți să știți?

— Verificăm niște lucruri care au rămas nelămurite, a zis Raco.

— Pentru soții Hadler, a adăugat Falk.

— Bine. Nicio problemă. Dacă e pentru Barb și Gerry, a zis Sullivan. Numai că în primul rând vreau să vă zic ce le-am zis și polițiștilor din Clyde: că dacă aș fi avut vreo bănuială că Luke o să se ducă să facă ce-a făcut, nu l-aș fi lăsat în veci să plece. Vreau să știți asta de la început.

S-a uitat în jos și și-a făcut de lucru cu cana.

— Sigur că da, prietene, nu zice nimeni că ar fi trebuit să oprești ce s-a întâmplat, a zis Raco. Dar ne-ar ajuta dacă ai putea să ne mai povestești o dată cum a fost. Ca să auzim și noi. Așa, pentru orice eventualitate.

Iepurii, le-a spus Sullivan. Asta a fost problema. Unul, cel puțin. E destul de greu să suporți seceta asta și fără să atace ei orice e bun de mâncat. Se plânsese din cauza lor în Fleece în seara dinainte, iar Luke se oferise să-i dea o mână de ajutor.

— V-a auzit cineva când ați făcut planul ăsta? a zis Falk.

— Probabil. Nu-mi aduc aminte. Dar era destul de multă lume în cârciumă. Oricine ar fi putut să audă, dacă s-ar fi deranjat să asculte.

Luke Hadler a oprit la intrarea pe câmp și a coborât din camionetă. Ajunsese cu cinci minute mai devreme, dar Jamie Sullivan era deja acolo. Fiecare a ridicat mâna a salut. Luke și-a luat pușca din spatele mașinii și a încărcat-o cu muniția pe care i-a dat-o Sullivan.

— Hai să le facem de petrecanie afurisiților de iepurași! a zis Luke rânjind.

— Tu i-ai dat muniția? a întrebat Raco. Ce fel?

— Winchester. De ce?

Raco s-a uitat la Falk. Deci nu erau gloanțele Remington lipsă.

— Luke și-a adus muniția lui?

— Nu cred. Iepurii mei, gloanțele mele, așa m-am gândit. De ce?

— Verificam doar. Cum ți s-a părut Luke?

— Nu prea știu. M-am tot gândit la asta de atunci. Dar cred că mi s-a părut în regulă. Normal.

Sullivan s-a gândit un minut.

— Cel puțin, până când a plecat.

Primele gloanțe trase de Luke nu au nimerit nimic, iar Sullivan i-a aruncat o privire. Luke își rodea pielea din jurul unghiei mari. Sullivan nu a zis nimic. Luke a tras din nou. A ratat.

— Ești OK? a zis Sullivan fără prea mare tragere de inimă.

Își făcea confidențe cu Luke cam la fel cum își făcea cu ceilalți prieteni ai lui, adică aproape deloc. Pe de altă parte, nu avea toată ziua la dispoziție ca să scape de iepurii ăia. Soarele le bătea amenințător pe spinări.

— Minunat, a dat Luke din cap, neatent. Tu?

— Mda, la fel.

Sullivan a ezitat. Putea să încheie subiectul atunci. Luke a tras și a ratat din nou. Sullivan s-a hotărât să încerce să-i vină în întâmpinare.

— Bunică-mea e cam fragilă zilele astea, a zis el. Îmi cam dă bătăi de cap.

— Se simte bine? a zis Luke fără să-și ia ochii de la vizuina iepurilor.

— Mda, doar că e cam greu uneori să am grijă de ea.

Luke a încuviințat vag și Sullivan și-a dat seama că îl asculta numai cu o ureche.

— Ale naibii femei! a zis Luke. Măcar a ta nu mai poate să umble de colo-colo dând din gură despre Dumnezeu știe ce.

Sullivan, căruia nu-i trecuse niciodată prin minte că bunica lui intra în aceeași categorie cu „femeile", s-a străduit să găsească un răspuns.

— Nu, cred că nu, a zis el.

Simțea că, într-un fel, nimerise pe un teren necunoscut.

— E totul în regulă cu Karen?

— A, da. Nicio grijă.

Luke a dus pușca la ochi și a apăsat pe trăgaci. A fost mai bine de data asta.

— Știi și tu, Karen e Karen. Tot timpul se întâmplă câte ceva.

A tras aer în piept, parcă pregătindu-se să mai spună ceva, apoi s-a oprit. S-a răzgândit.

Sullivan s-a foit. Clar era un teritoriu necunoscut.

— Aha.

A încercat să adauge ceva, dar nu i-a mai venit nimic în minte. S-a uitat la Luke, care își lăsase pușca jos și îl privea. O clipă, privirile li s-au întâlnit. Atmosfera devenise evident stânjenitoare. Amândoi bărbații s-au întors spre vizuina iepurilor.

— „Tot timpul se întâmplă câte ceva"? a zis Raco. Ce a vrut să zică cu asta?

Sullivan s-a uitat amărât la masă.

— Nu știu. N-am întrebat. Ar fi trebuit să întreb, nu-i așa?

Da, a zis Falk în sinea lui.

— Nu, a zis el. Probabil n-ar fi schimbat nimic.

Nu știa dacă era adevărat.

— Luke a mai zis ceva despre asta?

Sullivan a dat din cap.

— Nu. Ne-am întors la banalități, ca de obicei.

După o oră, Luke s-a întins.

— Cred că am reușit să-i răzim.

S-a uitat la ceas.

— Ar trebui să plec.

I-a dat restul de gloanțe înapoi lui Sullivan. Au mers împreună înapoi la camionetă, fără vreo urmă din tensiunea de mai devreme.

— Bem repede o bere?

Sullivan și-a scos pălăria și și-a șters fața cu brațul.

— Nu, ar trebui să ajung acasă. Am treabă, știi cum e.

— Da. Mersi pentru ajutor.

— N-ai pentru ce, a ridicat din umeri Luke. Măcar am reușit să nimeresc, până la urmă.

Și-a pus pușca neîncărcată sub scaunul pentru pasager și s-a urcat în camionetă. Acum că se hotărâse să plece, părea grăbit. A dat geamul în jos și a salutat scurt din mână în timp ce a demarat.

Sullivan a rămas singur pe câmpul gol și a privit camioneta argintie îndepărtându-se.

Au analizat scenariul în liniște. Lângă fereastră, doamna Sullivan și-a așezat ceașca de ceai pe un teanc de romane, zăngănind din farfurioară. I-a aruncat o privire furioasă.

— Pe urmă ce s-a întâmplat? a zis Raco.

— După un timp, au sunat polițiștii din Clyde, îl căutau pe Luke, a zis Sullivan. Le-am zis că plecase cu vreo două ore înainte. Dar peste vreo cinci minute, vestea se răspândise peste tot.

— Cât era ceasul?

— Cred că vreo șase jumătate, cam așa.

— Erai aici?

— Mda.

— Și înainte de asta, când a plecat Luke, ce ai făcut?

— Nimic. Am muncit. Aici, la fermă, a zis Sullivan. Am terminat pe afară. Am mâncat cu bunica.

Falk a clipit când a surprins o mișcare abia perceptibilă cu coada ochiului.

— N-ați fost decât voi doi aici? a întrebat Falk nonșalant. Nu ai plecat deloc? Nu a venit nimeni?

— Nu. Doar noi.

Ar fi fost ușor de ratat, dar când Falk s-a gândit apoi la asta, a fost sigur. Cu colțul ochiului, o zărise pe doamna Sullivan ridicându-și surprinsă privirea palidă. Se uitase la nepotul ei doar o clipă, înainte să-și coboare iar ochii. Falk o urmărise cu atenție, dar ea nu-și mai ridicase privirea după aceea. În scurtul timp rămas din vizita lor, bătrâna a părut să doarmă adânc.

Capitolul zece

— Eu zic că m-aș urca dracului pe pereți! s-a scuturat Raco în spatele volanului.

Afară, un gard din sârmă subțire ce proteja niște arbuști galbeni a apărut și a dispărut în goana mașinii. Dincolo de el, câmpurile erau bej și maronii.

— Izolat la mama dracului, numai cu bătrâna pe lângă mine. Casa aia parcă era un muzeu ciudat.

— Nu-ți plac îngerașii de porțelan? a zis Falk.

— Prietene, bunica mea e mai catolică decât Papa. Când vine vorba de ornamente cvasi-religioase, pot să dau și lecții, a zis Raco. Doar că asta nu pare cine știe ce viață pentru un tip de vârsta lui.

Au trecut pe lângă un indicator de pe marginea drumului, care avertiza împotriva incendiilor. Nivelul de alertă fusese stabilit ca grav de când sosise Falk. Săgeata arăta insistent spre segmentul portocaliu-aprins al semicercului. Pregătiți-vă. Acționați. Supraviețuiți.

— Crezi că a fost sincer cu noi?

Falk a explicat cum reacționase bunica lui Sullivan la afirmația lui că fusese acasă în seara aceea.

— Asta e interesant. Dar ea-i cam țăcănită, totuși, nu? Și cam rea din fire, așa. Din rapoarte nu reiese că Sullivan ar fi umblat aiurea, dar asta nu înseamnă mare lucru. Probabil că nu a fost verificat prea atent, dacă măcar o fi fost verificat.

— Chestia e, s-a aplecat Falk în față ca să umble la aerul condiționat, că dacă Sullivan voia să-l omoare pe Luke, ar fi fost ușor. Au fost la mama naibii în câmp, cu puștile la ei, mai mult de o oră. Ocazia perfectă să înscenezi un accident. Și bunică-sa s-ar fi descurcat acolo.

Falk a renunțat să mai regleze aerul condiționat și a coborât puțin geamul, lăsând să pătrundă în mașină un curent de aer fierbinte. L-a ridicat imediat la loc.

Raco a râs.

— Și eu care credeam că în Adelaide era prea cald.

— Acolo ai fost? Cum de ai ajuns tocmai aici?

— Prima șansă la un post de sergent. Mi s-a părut o ocazie bună să am propria secție și oricum eram băiat de la țară. Tu ai lucrat mereu în Melbourne?

— În cea mai mare parte. Mereu am avut sediul acolo.

— Îți place să faci chestiile astea financiare?

Falk a zâmbit în sinea lui la tonul lui Raco. Politicos, dar nevenindu-i să creadă că cineva ar alege drumul ăsta. Era o reacție familiară. Oamenii erau mereu surprinși când descoperea cât de des erau pătate de sânge bancnotele cu care umbla el.

— Mi se potrivește, a zis el. Apropo de asta, am început să mă uit prin evidențele financiare ale familiei Hadler aseară.

— Ceva interesant?

— Încă nu.

Falk și-a înăbușit un căscat. Stătuse până târziu cu ochii pe numere, în lumina chioară din camera lui.

— Ceea ce vorbește de la sine. Ferma se chinuia să supraviețuiască, asta e evident, dar nu sunt sigur că îi mergea mai rău decât celorlalte de pe aici. Măcar fuseseră oarecum prevăzători. Puseseră niște bani deoparte în vremurile bune. Polița de asigurare de viață nu avea nimic special. Doar chestiile de bază, atașate la pensie.

— Cine e beneficiar?

— Charlotte, prin intermediul părinților lui Luke. Nu e mult, totuși. Probabil o să fie suficient să achite ipoteca, dar atât. Bănuiesc că Charlotte o să primească ferma, indiferent dacă-i place sau nu.

Deocamdată, nu mi-a mai atras nimic atenția: mai multe conturi, retrageri mari, datorii către terți, genul ăsta de lucruri. O să continui.

Principalul lucru pe care Falk îl aflase din acest exercițiu era că Karen Hadler fusese o contabilă competentă și meticuloasă. Simțise afinitate pentru ea în timp ce îi consultase numerele ordonate și notițele scrise cu grijă în creion.

Raco a încetinit când s-a apropiat de o intersecție pustie și s-a uitat la ceas.

— Au trecut șapte minute.

Urmăreau ruta lui Luke de la casa lui Sullivan până la el acasă. Raco a virat la stânga pe drumul care ducea la ferma Hadler. Era asfaltat, dar nu bine. Se formaseră crăpături adânci acolo unde asfaltul se umflase și se micșorase cu sezonalitatea recoltelor.

Teoretic, era un drum cu două direcții de mers, însă abia dacă era suficient de lat ca două mașini să treacă una pe lângă alta. Dacă s-ar fi întâlnit față în față, una dintre ele ar fi trebuit să intre în tufișurile de pe margine, și-a închipuit Falk. Nu a avut ocazia să afle. Nu s-au întâlnit nici măcar cu o mașină tot drumul.

— Aproape paisprezece minute de la o ușă la cealaltă, a zis Falk când Raco a intrat pe aleea fermei Hadler. Bun. Hai să vedem unde a fost găsit cadavrul lui Luke.

Abia dacă era o poieniță.

Raco a trecut de ea și a înjurat încet, frânând brusc. A dat înapoi câțiva metri și a parcat pe marginea drumului. Au coborât, fără să se mai sinchisească să închidă portierele. Raco a mers înainte până la o spărtură în linia copacilor.

— Aici e.

A urmat un moment de liniște bizară când păsări invizibile au fost amuțite momentan de sunetul vocii lui. Spărtura se deschidea într-un spațiu mic, suficient de mare ca să intre o mașină în el, dar nu și să întoarcă acolo. Falk stătea în centru. Era ceva mai răcoare în locul

acela, umbrit din toate părțile de o linie șerpuită de eucalipți. Drumul era complet ascuns de frunzișul des. Într-un tufiș, ceva s-a foit și a fugit. Pământul galben era uscat de soare. Nu erau urme de mașini.

Chiar sub picioarele lui Falk, în centrul poieniței, fusese presărat niște nisip. Când și-a dat seama ce era menit să acopere, a pășit repede alături. Zona fusese călcată de zeci de ghete recent, dar în afară de asta nu părea prea umblată.

— Un loc cam amărât pentru ultimele clipe din viață, a zis Falk. Avea vreo semnificație anume pentru Luke?

Raco a ridicat din umeri.

— Speram să ai tu vreo idee.

Falk și-a scotocit memoria după excursii vechi cu cortul, aventuri din copilărie. Nu i-a venit nimic în minte.

— Sigur a murit aici? În spatele camionetei? a zis Falk. Nu a fost împușcat în altă parte și mutat aici pe urmă?

— Nicio șansă. Urmele de sânge au fost clare.

Falk a încercat să-și organizeze desfășurarea evenimentelor în minte. Luke plecase de la Jamie Sullivan pe la 16:30. Camioneta lui se vedea pe înregistrarea de la ferma Hadler cam treizeci de minute mai târziu. Mai mult decât le luase lui Falk și lui Raco să parcurgă cu mașina aceeași distanță. Două împușcături, patru minute, după care camioneta a plecat.

— E destul de simplu, dacă Luke și-a împușcat familia, a zis Falk. S-a dus cu mașina acasă pe drumul mai frumos, din cine știe ce motiv, i-a omorât, apoi a venit aici.

— Mda. Totuși, lucrurile se complică dacă i-a omorât altcineva, a zis Raco. Ucigașul trebuia să fie în camioneta lui Luke la scurt timp după ce a plecat el de la Sullivan, pentru că Luke avea arma crimei cu el. Deci cine a condus până la fermă?

— Și dacă nu a fost Luke la volan, unde naiba a fost el în timp ce familia îi era omorâtă? Stătea pe locul pasagerului și se uita cum se

întâmplă totul? a zis Falk.

Raco a ridicat din umeri.

— Poate că da? Adică, e un scenariu posibil. Depinde de cine era cealaltă persoană, cu ce-l avea la mână.

S-au uitat unul la altul și Falk a știut că și Raco se gândea la Sullivan.

— Sau ucigașul putea să-l domine fizic, a zis Raco. Ar fi fost nevoie de ceva efort pentru asta, dar unii oameni ar fi putut s-o facă. Ai văzut ce brațe are Sullivan. Tari ca crengile de nuc.

Falk a încuviințat și s-a gândit la raportul despre cadavrul lui Luke. Un bărbat sănătos, în afară de rana cauzată de împușcătură. Nu avea răni defensive pe mâini. Nici semne că ar fi fost legat sau restricționat cumva. Și-a imaginat corpul lui Luke întins pe spate pe platforma camionetei. Cu sângele baltă în jurul lui și cu cele patru urme neexplicate pe marginea platformei metalice.

— „Ale naibii femei!" a zis Falk tare. Ce crezi că a vrut să zică cu asta?

— Nu știu, a zis Raco uitându-se la ceas. Dar mai târziu, după-amiază, ne întâlnim cu cineva care ar putea să știe. M-am gândit că ar merita să vedem ce ținea Karen Hadler în sertarul ei de birou.

Capitolul unsprezece

Puietul de acacia a părut mai puțin bolnăvicios odată plantat în pământ, dar nu cu mult. Niște copii de școală în uniformă se uitau mirați cum la baza sa era așezat un strat protector din resturi vegetale. Părinții și profesorii formau grupuri răsfirate, iar unii plângeau fără să se ascundă.

Câțiva boboci galbeni și pufoși au renunțat imediat la luptă și au căzut fluturând pe pământ. Au aterizat lângă o placă funerară pe care fusese inscripționat recent:

În memoria lui Billy Hadler și a lui Karen Hadler.
Familia școlii îi iubește și le duce dorul.

Puietul nu avea nicio șansă, s-a gândit Falk. Simțea căldura prin tălpile pantofilor.

În curtea fostei lui școli primare, a fost din nou surprins de senzația că se afla cu treizeci de ani în urmă. Locul de joacă asfaltat era o versiune în miniatură a celui pe care și-l amintea el, iar țâșnitoarele păreau absurd de joase. Însă totul i s-a părut cunoscut imediat, scoțând la suprafață jumătăți de amintiri fugare despre chipuri și evenimente pe care le uitase de mult.

Luke fusese un bun aliat pe vremea aceea. Fusese unul dintre copiii aceia cu un zâmbet larg și minte ageră, care puteau să se descurce fără eforturi pe terenul de joacă, unde domnea legea nescrisă a junglei. Cuvântul potrivit ar fi fost *charismatic*, dacă l-ar fi știut la vârsta aceea. Era generos cu timpul lui, cu glumele, cu lucrurile. Cu părinții lui. Toată lumea era bine-venită acasă la Hadler. Era fidel aproape până la extreme. Odată, când Falk primise o minge de fotbal în față, din greșeală, fusese nevoit să-l tragă pe Luke de pe puștiul care șutase în ea. Falk, înalt și neîndemânatic atunci, fusese recunoscător să-l aibă pe Luke de partea lui.

Falk s-a foit, incomod, când ceremonia s-a apropiat de sfârșit.

— Scott Whitlam, directorul, a zis Raco făcând semn din cap spre un bărbat în formă, la cravată, care tocmai se retrăgea politicos dintre-un grup de părinți.

Whitlam s-a apropiat cu o mână întinsă.

— Îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați, a zis el după ce Raco i l-a prezentat pe Falk. Toată lumea vrea să stea de vorbă în astfel de momente.

Whitlam avea patruzeci și ceva de ani și se mișca cu energia și suplețea unui fost atlet. Era lat în piept și zâmbea larg. Sub marginea pălăriei, se vedea un centimetru de păr șaten, curat.

— A fost o slujbă frumoasă, a zis Falk, iar Whitlam s-a uitat înapoi la puiet.

— Aveam nevoie de așa ceva.

Apoi a adăugat mai încet:

— Totuși, copacul nu are nicio șansă. Dumnezeu știe ce o să le spunem copiilor când o să moară. În fine…

A dat din cap spre clădirea din cărămidă deschisă la culoare.

— Am adunat toate lucrurile lui Karen și Billy, așa cum ne-ați rugat. Nu sunt prea multe, din păcate, dar să mergem în birou.

L-au urmat prin curte. Undeva, în depărtare, a sunat un clopoțel. Sfârșitul orelor. De aproape, clădirile și locul de joacă alcătuiau o priveliște deprimantă. Toate suprafețele aveau vopseaua scorojită, iar metalul lăsat la vedere era înroșit de rugină. Toboganul de plastic crăpase, iar terenul de baschet avea coș într-un singur capăt. Peste tot se vedeau semnele unei comunități sărace.

— Fondurile, a zis Whitlam când i-a observat uitându-se în jur. Niciodată nu-s destule.

În spatele clădirii școlii, câteva oi triste stăteau în niște padocuri maro. În spatele lor, pământul se înălța brusc într-un lanț de dealuri acoperite cu tufișuri.

Directorul s-a oprit ca să pescuiască o mână de frunze din jgheabul de apă al oilor.

— Copiii mai învață la școală despre munca la fermă?

Falk și-a amintit cum și el verifica un jgheab asemănător pe vremuri.

— Doar câțiva. Dar încercăm să nu le dăm de făcut chestii prea grele. Să ne și distrăm. Copiii au parte destul de realitatea crudă acasă, a zis Whitlam.

— Tu le predai?

— O, Doamne, nu. Eu sunt un biet orășean. Ne-am mutat aici din Melbourne acum optsprezece luni și abia am învățat să deosebesc capul de fundul vacii. Nevastă-mea a vrut să schimbăm peisajul de la oraș.

A făcut o pauză.

— Ei, e clar că l-am schimbat.

A împins o ușă grea și au intrat într-un hol care mirosea a sendvișuri. Pereții erau ornați cu picturi și desene de-ale copiilor.

— Isuse, unele sunt chiar deprimante, a murmurat Raco.

Falk a înțeles. În desene erau familii formate din figurine schematice, fiecare având desenată cu creionul o gură orientată în jos. O pictură cu o vacă din care ieșeau niște aripi de înger. Dedesubt, era trecută și explicația, cu un scris nesigur: *Caramea, vaca mea, în rai.* În orice tentativă de peisaj, câmpurile erau colorate cu maro.

— Ar trebui să le vedeți pe cele pe care nu le-am expus pe perete, a zis Whitlam, oprindu-se la ușa biroului. Seceta. O să omoare orașul ăsta.

A scos din buzunar o legătură imensă de chei și le-a descuiat biroul. Făcându-le semn să se așeze pe niște scaune care avuseseră și zile mai bune, a dispărut într-un dulap. A ieșit de acolo după o clipă ducând în brațe o cutie de carton sigilată.

— Sunt toate aici. Diverse obiecte de pe biroul lui Karen, câteva lucrări de-ale lui Billy. Mă tem că cele mai multe sunt picturi și foi de exerciții.

— Mersi.

Raco a luat cutia de la el.

— Ne e dor de ei.

Whitlam s-a sprijinit de biroul lui.

— De amândoi. Toți suntem încă zguduiți.

— Cât de apropiat ai fost de Karen? a întrebat Falk.

— Destul, personalul de aici e mic. Ea era foarte bună. Se ocupa de finanțe și conturi. Era și pricepută. De fapt, era prea deșteaptă pentru postul ăsta, dar cred că îi convenea, fiindcă îi rămânea timp să aibă grijă de copii și restul.

Fereastra era întredeschisă și, prin ea, pătrundeau zgomotele de pe terenul de joacă.

— Pot să întreb de ce ați venit aici? a zis Whitlam. Credeam că a fost rezolvat cazul.

— E vorba de trei membri ai aceleiași familii, a zis Raco. Din nefericire, un caz de genul ăsta nu e niciodată clar.

— Da, sigur.

Whitlam nu părea convins.

— Ideea e că am obligația de a mă asigura că elevii și personalul se simt în siguranță, așa că dacă…

— Nu sugerăm că ar exista vreun motiv de îngrijorare, Scott, a zis Raco. Dacă o să fie ceva ce trebuie să afli, o să ne asigurăm că afli.

— Bine, am înțeles, a zis Whitlam. Cu ce pot să vă ajut?

— Povestește-ne despre Karen.

Cineva a ciocănit ușor, dar ferm. Whitlam și-a ridicat privirea de la birou când s-a deschis ușa. Un cap blond s-a strecurat înăuntru.

— Scott, ai un minut?

Karen Hadler a intrat în biroul lui. Nu zâmbea.

— A trecut pe aici să vorbească cu mine cu o zi înainte ca ea și Billy să fie uciși, a zis Whitlam. Era îngrijorată, bineînțeles.

— De ce „bineînțeles”? a întrebat Raco.

— Scuze, n-am vrut să pară că nu iau lucrurile în serios. Dar ați văzut desenele copiilor atârnate pe perete. Adică, toată lumea e speriată. Inclusiv adulții.

S-a gândit o clipă.

— Karen era un membru valoros al echipei. Numai că în ultimele săptămâni devenise foarte stresată. Era irascibilă, ceea ce nu-i stătea în obicei. Era distrasă, clar. Și făcuse o greșeală sau două în contabilitate. Nimic grav, ne-am prins la timp. Dar, repet, nu era tipic pentru ea. Asta o deranja. De obicei era așa de precisă. Așa că a venit să vorbim despre asta.

Karen a închis ușa în urma ei. A ales scaunul cel mai apropiat de biroul lui Whitlam. S-a așezat cu spatele drept și și-a încrucișat strâns picioarele în dreptul gleznelor. Rochia petrecută o avantaja, dar era modestă, cu un imprimeu subtil cu mere albe pe un fond roșu. Karen era genul de femeie a cărei frumusețe din tinerețe fusese îmblânzită de vârstă și maternitate în ceva mai puțin definit, dar la fel de atrăgător, în felul său. Ar fi putut să apară cu ușurință într-o reclamă la supermarket, în rolul super-mamei. Oricine ar fi avut încredere într-o marcă de detergent sau de cereale recomandată de Karen Hadler.

Acum strângea în poală un teanc mic de hârtii.

— Scott, a început ea, apoi s-a oprit.

El a așteptat. Ea a inspirat adânc.

— Scott, ca să fiu sinceră, nu eram sigură dacă să vorbesc cu tine despre asta. Soțul meu…

Karen i-a susținut privirea, dar Whitlam a simțit că se forța.

— Luke, ei bine, n-ar fi prea bucuros.

Raco s-a aplecat în față.

— A părut speriată de soțul ei?

— Nu mi s-a părut așa atunci.

Whitlam s-a ciupit de marginea nasului.

— Dar știind ce s-a întâmplat a doua zi, îmi dau seama că probabil n-am ascultat destul de atent. Îmi fac griji că am ratat eventualele indicii. În fiecare zi mă tot întreb asta. Dar vreau să fie clar că, dacă aș fi bănuit chiar și o clipă că erau în pericol, evident că nu i-aș fi lăsat pe Karen și pe Billy să se ducă acasă.

Cuvintele lui Whitlam le-au repetat inconștient pe ale lui Jamie Sullivan.

Karen s-a tot jucat cu verigheta.

— Noi doi lucrăm împreună de o vreme. Lucrăm bine, aș zice.

Și-a ridicat privirea către Whitman, care a încuviințat.

— Simt că trebuie să spun ceva.

A făcut iar o pauză și a inspirat adânc.

— Știu că au fost niște probleme în ultima vreme. Cu mine și munca mea. Câteva greșeli pe ici, pe colo.

— Poate una sau două, dar nu e nicio pagubă, Karen. Ești sârguincioasă, toată lumea știe asta.

Ea a dat din cap o dată și a privit în jos. Când și-a ridicat iar capul, pe chip avea o expresie calmă.

— Mulțumesc. Dar este o problemă. Și nu pot să mă fac că nu o văd.

— A zis că ferma e pe ducă, a spus Whitman. Karen credea că mai aveau vreo șase luni, poate mai puțin. A zis că Luke nu credea. Se pare că el era sigur că lucrurile aveau să revină la normal, dar ea se aștepta la ce era mai rău. Era îngrijorată. De fapt, mi-a cerut mie scuze.

Whitlam a pufnit ca și cum nu-i venea să creadă.

— Acum pare absurd. Dar a zis că îi pare rău că a fost așa zăpăcită. M-a rugat să nu-i spun lui Luke că a vorbit cu mine. Oricum n-aș fi

făcut asta, bineînțeles. Dar ea a zis că el s-ar supăra dacă ar crede că ea a dus vorba prin tot orașul.

Whitlam și-a ros unghia de la degetul mare.

— Cred că avea nevoie să vorbească cu cineva despre asta. I-am adus un pahar cu apă, am ascultat-o o vreme. Am liniștit-o că nu risca să-și piardă postul, chestii de genul ăsta.

— Pe Luke Hadler îl cunoșteai bine? a zis Falk.

— Nu prea bine. M-am întâlnit cu el de câteva ori, sigur că da. La ședințele cu părinții. Îl mai vedeam din când în când la cârciumă, dar nu stăteam de vorbă. Părea destul de simpatic, totuși. Un părinte activ. Nu mi-a venit să cred când am fost anunțat. E destul de rău să pierzi un membru al personalului, dar să pierzi un elev… cel mai rău coșmar al unui profesor.

Falk a întrebat:

— Cine ți-a spus ce s-a întâmplat?

— Cineva de la poliția din Clyde a sunat la școală. Cred că din cauză că Billy era elev. Era destul de târziu, aproape de șapte. Tocmai mă pregăteam să plec acasă, dar îmi aduc aminte că pe urmă am rămas aici și am încercat să înțeleg ce auzisem. Încercam să găsesc un mod de a le spune copiilor a doua zi.

A ridicat trist din umeri.

— Nu ai cum să le spui așa ceva și să fie bine. Billy era prieten apropiat cu fiica mea, știți? Erau în aceeași clasă. De asta a fost așa un șoc când am aflat că a fost prins și Billy în asta.

— Cum adică? a întrebat Raco.

— Pentru că în după-amiaza aia trebuia să fie la noi acasă, a zis Whitlam, de parcă ar fi fost ceva evident.

S-a uitat la fețele lor confuze, trecând de la Falk la Raco și invers. A ridicat mâinile, nedumerit.

— Scuze, am crezut că știți. Le-am spus polițiștilor din Clyde. Billy trebuia să vină să se joace la noi în ziua aia, dar Karen a sunat-o pe

soția mea și a anulat în ultima clipă. A zis că Billy nu se simțise prea bine.

— Se simțise destul de bine să vină la școală totuși, nu? Voi ați crezut-o? a întrebat Falk, aplecându-se în față.

Whitlam a încuviințat.

— Da. Încă credem asta, să știți. Circulase un microb ușor printre copii. Poate Karen a hotărât să-l culce devreme. Cred că a fost doar o coincidență tristă.

S-a șters la ochi.

— Dar așa ceva, a zis el, să știi cât de aproape a fost să nu se afle acolo. Doamne, o chestie ca asta te lasă cu o mulțime de semne de întrebare.

Capitolul doisprezece

— Am fi știut asta dacă am fi comunicat cu poliția din Clyde, a zis Falk când au ieșit afară.

Și-a îndesat cutia cu lucrurile lui Karen și ale lui Billy sub braț. Cartonul se lipea incomod de pielea lui umedă.

— Mda, ei, nu-i nimic. Am aflat oricum.

— În cele din urmă. Nu știu. Poate e momentul să-i implicăm și pe ei.

Raco s-a uitat la el.

— Sincer crezi că avem destule informații ca să dăm telefonul ăsta? Ținând cont de cum o să reacționeze?

Falk a deschis gura să răspundă când a auzit o voce din partea cealaltă a terenului de joacă.

— Hei, Aaron! Așteaptă!

Când s-a întors, Falk a zărit-o pe Gretchen Schoner alergând spre ei. A simțit cum se binedispune ușor. Gretchen schimbase ținuta de la înmormântare cu pantaloni scurți și o cămașă albastră, strâmtă, cu mânecile suflecate. Îi venea mult mai bine, s-a gândit Falk. Raco i-a luat cutia de sub braț.

— Te aștept la mașină, prietene! i-a zis el diplomat, salutând-o politicos din cap pe Gretchen.

Aceasta s-a oprit în fața lui Falk, și-a ridicat ochelarii de soare și și-a prins părul blond într-un coc complicat în vârful capului. Albastrul cămășii îi scotea ochii în evidență, a observat el.

— Hei, ce mai faci pe aici? Am crezut că ai plecat deja.

Se încrunta și zâmbea în același timp. În timp ce vorbea, s-a întins și l-a atins pe cot. El s-a simțit vinovat. Ar fi trebuit să o anunțe.

— Am fost să vorbim cu Scott Whitlam, a zis el. Directorul.

— Mda, știu cine e Scott. Sunt în consiliul școlii. Eu întrebam cum de mai ești în Kiewarra.

Falk a privit pe deasupra ei. Un grup de mame stăteau cu capetele întoarse spre ei și ochii ascunși în spatele ochelarilor de soare. A prins-o pe Gretchen de braț și s-a răsucit ușor, astfel încât să stea cu spatele la grup.

— E cam complicat. Familia Hadler m-a rugat să cercetez ce s-a întâmplat cu Luke.

— Glumești! De ce? S-a mai aflat ceva?

Falk a simțit brusc nevoia să-i spună toată povestea. Despre Ellie, alibi, minciuni. Despre vină. Gretchen făcuse parte din gașca celor patru. Era forța care le asigura echilibrul. Lumina, față de întunecimea lui Ellie, calmul, față de nebunia lui Luke. Ea avea să înțeleagă. Peste umărul ei, mamele încă îi priveau.

— E în legătură cu banii, a zis Falk oftând.

I-a povestit pe scurt despre suspiciunile lui Barb Hadler. Că ar fi fost din cauza unor datorii nepotrivite, a căror recuperare ieșise prost.

— Isuse!

Gretchen a clipit și a rămas nemișcată câteva secunde, cât a procesat informația.

— Crezi că e adevărat?

Falk doar a ridicat din umeri. Conversația cu Whitlam aruncase o lumină nouă asupra sugestiei.

— O să vedem. Dar fă-mi un serviciu și păstrează secretul deocamdată.

Gretchen s-a încruntat.

— S-ar putea să fie prea târziu pentru asta. Umblă vorba că la Jamie Sullivan au fost niște polițiști mai devreme.

— Cristoase, cum de s-a aflat deja? a întrebat Falk, știind răspunsul.

Într-un oraș mic, bârfele umblă repede. Gretchen a ignorat întrebarea.

— Ai grijă!

S-a întins și a alungat o muscă așezată pe umărul lui Falk.

— Oamenii sunt cam încordați acum. Nu le-ar trebui prea mult să explodeze.

Falk a dat din cap.

— Mersi. Am înțeles.

— Oricum…

Gretchen s-a oprit când o trupă de băieți mici a trecut în goană pe lângă ei într-un meci haotic de fotbal. Apăsarea slujbei memoriale de mai devreme se ridica deja de pe umerii lor mici odată cu apropierea weekendului. Ea și-a dus mâna streașină la ochi și a salutat grupul. Falk a încercat să-l identifice pe fiul ei, dar nu a reușit. Când și-a întors privirea, Gretchen îl privea.

— Cât timp crezi că mai stai pe aici?

— O săptămână.

Falk a ezitat.

— Maximum.

— Bun.

Gura ei a schițat un surâs. Ar fi putut să fie cu douăzeci de ani de urmă.

Peste câteva minute, ea a plecat, iar Falk a rămas strângând în mână o foaie de hârtie cu numărul ei de telefon și cu planul de a se întâlni seara următoare, ambele mâzgălite cu scrisul distinct al lui Gretchen.

— Ți-ai făcut o prietenă nouă? a glumit Raco când Falk a urcat în mașină.

— O prietenă veche, mersi, a zis Falk, zâmbind fără voia lui.

— Deci ce vrei să faci? a zis Raco mai serios de data aceasta.

A arătat din cap spre cutia de carton de pe bancheta din spate.

— Vrei să suni la secția din Clyde și să te afunzi până peste cap în birocrație încercând să-i convingi că au dat-o în bară sau vrei să mergi aici la secție să vezi ce e în cutie?

Falk s-a uitat la el o clipă, imaginându-și convorbirea telefonică.

— Mda, bine. Secție. Cutie.

— Bună decizie.

— Condu și taci.

Secția de poliție era o clădire joasă, de cărămidă roșie, aflată în capătul îndepărtat al străzii principale din Kiewarra. Magazinele de pe ambele părți se închiseseră definitiv, lăsându-și vitrinele goale. Peste drum, aceeași poveste. Numai cafeneaua și magazinul de băuturi alcoolice păreau să se bucure de comerț adevărat.

— Doamne, totu-i mort pe aici! a zis Falk.

— Așa se întâmplă când apar probleme cu banii. Sunt contagioase. Fermierii nu au bani să cheltuiască în magazine, magazinele dau faliment și atunci sunt și mai mulți oameni care nu au bani să cheltuiască în magazine. Se pare că au căzut ca piesele de domino.

Raco a tras de ușa secției. Era încuiată. A înjurat și s-a scotocit de chei. Pe ușă era un anunț cu programul de lucru: luni – vineri, 9:00 – 17:00. În afara programului de lucru, victimele infracțiunilor erau nevoite să-și încerce norocul în Clyde, conform anunțului. Falk s-a uitat la ceas. 16:51. Dedesubt, fusese scris cu stiloul un număr de telefon pentru urgențe. Falk putea să pună pariu că era al lui Raco.

— O ștergeți devreme? a strigat Raco când a intrat, cu un ton evident iritat.

Recepționista, care, la șaizeci și ceva de ani, avea părul de culoarea improbabilă a cărbunelui, ca o Elizabeth Taylor tânără, și-a ridicat sfidător bărbia.

— Am venit devreme, a zis ea, încordându-se ușor în poziția ei din spatele ghișeului.

Ținea poșeta pe umăr cum ține un soldat arma. Raco a prezentat-o drept Deborah. Nu i-a întins mâna lui Falk.

În biroul din spatele ei, agentul Evan Barnes și-a ridicat privirea vinovată, în timp ce strângea în mână cheile mașinii.

— ’ziua, șefu’! a zis Barnes. Cam e ora, nu? a zis el pe un ton excesiv de relaxat, uitându-se cu emfază la ceas. A, da. Mai sunt vreo câteva minute.

Masiv, cu un ten sănătos și păr cârlionțat care i se scula în moțuri nefericite, acesta s-a așezat înapoi la biroul lui și a început să învârtă niște hârtii. Raco și-a dat ochii peste cap.

— Of, hai, valea! a zis el ridicând chepengul. Weekend plăcut! Să sperăm că nu arde orașul la cinci fără un minut, nu-i așa?

Deborah și-a îndreptat spinarea ca o femeie care știe că a avut dreptate încă de la început.

— Pa atunci! i-a zis ea lui Raco.

Și-a înclinat capul ușor, politicos, spre Falk, ațintindu-și privirea ferm mai degrabă pe fruntea lui decât pe ochi.

Falk a simțit un fior rece în piept când a înțeles. Femeia știa. Nu a fost prea surprins. Presupunând că Deborah se născuse și crescuse în Kiewarra, avea vârsta potrivită să și-o amintească pe Ellie Deacon. Fusese chestia cea mai spectaculoasă care se întâmplase vreodată în Kiewarra, cel puțin până la moartea celor trei Hadler. Probabil că țâțâise a dezaprobare când citise la cafeaua de dimineață articolele din ziar de sub fotografia alb-negru a lui Ellie. Făcuse schimb de bârfe cu vecinii. Poate îl cunoscuse pe tatăl lui. Înainte să se întâmple asta, bineînțeles. După aceea, nici nu ar mai fi recunoscut că știa familia Falk.

La câteva ore după ce fața lui Luke dispăruse de la fereastra dormitorului său, Aaron era încă treaz. Evenimentele i se derulau în minte într-o buclă. Ellie, râul, pescuitul, biletul. Am împușcat iepuri cu Luke.

Toată noaptea a așteptat să bată cineva la ușă, dar când, în sfârșit, s-a întâmplat, nu îl căuta pe el. Falk a privit cu groază cum tatăl lui a fost obligat să se spele pe mâini de pământul câmpului și să-i însoțească pe polițiști la secție. Nu era clar la care Falk se referea numele de pe bilet, au zis ei, iar la șaisprezece ani, Falk cel mic era încă un copil, practic.

Erik Falk, un bărbat suplu și stoic, a fost ținut la secție timp de cinci ore.

O cunoștea pe Ellie Deacon? Da, bineînțeles, era copilul unui vecin. Era prietenă cu fiul lui. Era fata care dispăruse.

A fost întrebat dacă are un alibi pentru ziua morții ei. Fusese plecat în cea mai mare parte a după-amiezii ca să cumpere provizii. Seara trecuse pe la cârciumă. Fusese văzut de vreo zece oameni în mai multe locuri. Destul de evident, dacă nu chiar prea evident. Așa că întrebările au continuat. Da, vorbise cu fata până atunci. De mai multe ori? Da. De multe ori? Probabil. Și nu. Nu putea să explice de ce Ellie Deacon avea un bilet pe care erau trecute numele lui și data morții ei.

Dar Falk nu era numai numele lui, nu? au zis polițiștii cu subînțeles. În momentul acela, tatăl lui Aaron a tăcut. Și-a încleștat maxilarul și n-a mai rostit niciun cuvânt.

L-au lăsat să plece și apoi a venit rândul fiului său.

— Barnes e detașat de la Melbourne, i-a zis Raco în timp ce Falk îl urma în birou, pe sub chepeng.

În spatele lor, ușa secției s-a închis cu zgomot, iar cei doi au rămas singuri.

— Serios?

Falk a fost surprins. Barnes avea aspectul sănătos al unui băiat de la țară hrănit cu lapte de vaci.

— Da, dar părinții lui sunt fermieri. Nu aici, undeva în vest. Cred că din cauza asta a fost alegerea evidentă pentru detașare. Îmi pare rău de el, de fapt. Nici nu a atins bine asfaltul din oraș că l-au trimis aici. Că tot veni vorba…

Raco s-a uitat spre ușa închisă a secției, apoi s-a răzgândit.

— Lasă.

Falk a bănuit ce voia să zică. Rar se întâmpla ca poliția de la oraș să trimită cel mai bun polițist în detașare la țară, în special într-un loc precum Kiewarra. Probabil Barnes nu era cel mai răsărit de pe

acolo. Poate că Raco era prea diplomat s-o spună, dar mesajul era clar. În secția lui, era cam pe cont propriu.

Au pus cutia cu lucrurile lui Karen și ale lui Billy pe un birou nefolosit și au deschis-o. Luminile fluorescente bâzâiau deasupra lor. La fereastră, o muscă se tot lovea de geam.

Aron s-a așezat pe un scaun de lemn, cu vezica agitată și dureroasă, și s-a ținut de plan. Am fost cu Luke Hadler. Să împușcăm iepuri. Doi, am nimerit doi. Da, Ellie e, adică, a fost, prietena mea. Da, am văzut-o la școală în ziua aia. Nu! Nu ne-am certat. Nici măcar nu am văzut-o mai târziu. Nu am atacat-o. Am fost cu Luke Hadler. Am fost cu Luke Hadler. Am împușcat iepuri. Am fost cu Luke Hadler.

Au fost nevoiți să-i dea drumul.

Atunci, unele șoapte au luat o nouă formă. Poate că nu a fost crimă, ci sinucidere. O fată vulnerabilă sedusă de băiatul lui Falk era o versiune populară. Urmărită și folosită de tatăl lui cam ciudat era alta. Cine știa? Oricum, unul din ei doi sigur o omorâse. Zvonurile au fost alimentate din plin de tatăl lui Ellie, Mal Deacon, și au devenit mari și puternice. Au făcut mâini și picioare și nu au mai murit.

Într-o noapte, fereastra din față a casei lui Falk a fost spartă de o cărămidă. După două zile, tatăl lui Aaron nu a fost servit în magazinul din colț. Obligat să plece de acolo cu mâna goală și ochii arzători și să-și lase cumpărăturile adunate pe tejghea. A doua zi după-amiază, Aaron a fost urmărit de la școală până acasă de trei bărbați într-o camionetă. S-au târât în spatele lui în timp ce el pedala pe bicicletă din ce în ce mai repede, dezechilibrându-se ușor de fiecare dată când îndrăznea să privească în spate, peste umăr, gâfâind puternic.

Raco a băgat mâna în cutie și a început să-i alinieze conținutul pe birou.

Erau o cană de cafea, un capsator cu numele Karen scris pe el cu lichid corector alb, un pulover tricotat, o sticluță de parfum numit

Spring Fling și o poză înrămată cu Billy și Charlotte. Oferta era săracă.

Falk a deschis rama și s-a uitat în spatele fotografiei. Nimic. A pus-o la loc. În partea cealaltă a biroului, Raco a scos capacul parfumului și a apăsat pe pulverizator. Aerul s-a umplut de o aromă ușoară de citrice. Lui Falk îi plăcea.

Au trecut la lucrurile lui Billy: trei picturi cu mașini, o pereche de pantofi sport, o carte de citire pentru începători și o cutie de creioane colorate. Falk a dat paginile cărții, deloc sigur de ce anume căuta.

Cam pe atunci și-a dat seama că tatăl lui îl urmărea. Din capătul celălalt al camerei, printr-o fereastră, pe deasupra ziarului. Aaron simțea o atingere ușoară ca o pană pe ceafă și își ridica privirea. Uneori, Erik se uita repede în altă parte. Alteori, nu. Contemplativ și tăcut. Aaron aștepta întrebarea, dar aceasta nu venea.

În pragul casei le-a fost lăsat un vițel mort, cu gâtul tăiat atât de adânc, încât aproape că îi detașaseră capul. A doua zi dimineață, tatăl și fiul au îngrămădit ce au putut în camionetă. Aaron și-a luat rămas-bun în grabă de la Gretchen și mai pe îndelete de la Luke. Niciunul nu a menționat de ce pleca. În timp ce ieșeau din Kiewarra, camioneta lui Mal Deacon i-a urmărit o sută de kilometri, până dincolo de granițele orașului.

Nu s-au mai întors niciodată.

— Karen l-a pus pe Billy să se ducă acasă în după-amiaza aia, a zis Falk.

Se tot gândise la asta de când plecase de la școală.

— Ar fi trebuit să fie la joacă cu prietena lui, iar Karen l-a ținut acasă în ziua în care a fost omorât. Ți se pare o coincidență?

— Nu prea, a dat Raco din cap.

— Nici mie.

— Dar dacă ar fi avut vreo idee de ce urma să se întâmple, sigur i-ar fi dus pe amândoi copiii cât mai departe posibil.

— Poate bănuia că se întâmplă ceva, dar nu știa ce, a zis Falk.

— Sau cât de grav avea să fie.

Falk a ridicat cana de cafea a lui Karen și a așezat-o la loc. A verificat cutia, a pipăit marginile. Era goală.

— Speram să găsim mai multe, a zis Raco.

— Și eu.

S-au holbat la obiecte mult timp, apoi, unul câte unul, le-au pus la loc.

Capitolul treisprezece

Când Falk a plecat de la secție, papagalii cacadu țipau în copaci. Pe măsură ce umbrele de la începutul serii creșteau, se chemau unii pe alții acasă, într-un cor asurzitor, ca să se cuibărească de culcare. În aerul lipicios, un firicel de transpirație s-a scurs pe spatele lui Falk.

A mers pe strada principală, fără să se grăbească spre cârciuma din celălalt capăt al ei. Nu era târziu, dar pe afară erau puțini oameni. Falk s-a uitat prin vitrinele magazinelor părăsite, lipindu-și fruntea de geam. Încă își amintea ce fel de magazine fuseseră cele mai multe. Brutăria. O librărie. Multe fuseseră golite complet. Era imposibil de ghicit de cât timp stăteau goale.

Falk s-a oprit când a ajuns la un magazin de bricolaj, care avea în vitrină un rând de cămăși de lucru din bumbac. Un bărbat cu părul sur, care purta o cămașă precum cele din vitrină pe sub un șorț de care era prins un ecuson cu numele lui, ținea mâna pe indicatorul DESCHIS atârnat de ușă. Era cât pe ce să-l întoarcă pe partea cealaltă, când l-a observat pe Falk uitându-se la marfă și s-a oprit.

Falk a tras de propria cămașă. Era aceeași pe care o purtase la înmormântare și se întărise de cât o clătise în chiuveta din baie. I se lipea de subsuori. A intrat în magazin.

La lumina dură a becurilor din interior, zâmbetul călduros al bărbatului a încremenit când l-a recunoscut, o clipă mai târziu. A aruncat o privire rapidă în jurul lui, prin magazinul părăsit, care, bănuia Falk, fusese la fel de gol în cea mai mare parte a zilei. După o clipă de ezitare, zâmbetul a continuat. E mai ușor să ai principii când ai bani în sertarul tejghelei, s-a gândit Falk. Negustorul l-a îndrumat prin mica selecție de haine a magazinului cu meticulozitatea unui croitor de lux. Falk a cumpărat trei cămăși, pentru că omul părea așa de recunoscător că singurul client era pregătit să cumpere măcar una.

Înapoi pe stradă, Falk și-a îndesat cumpărăturile sub braț și și-a continuat drumul. Nu era cine știe ce plimbare. A trecut pe lângă un local care livra mâncare aproape din orice bucătărie a lumii, cu condiția să fie prăjită sau să poată fi prezentată într-o vitrină caldă. Un cabinet medical, o farmacie, o bibliotecă micuță. Un magazin universal care părea să vândă de toate, de la mâncare pentru animale la carduri cadou, câteva vitrine închise cu panouri și gata, a ajuns la Fleece. Asta era tot. Centrul de activitate din Kiewarra. S-a uitat în urmă, cochetând cu ideea de a o lua de la capăt, dar nu a găsit suficient entuziasm pentru așa ceva.

Prin vitrina cârciumii, a văzut o mână de bărbați care se uitau indiferenți la televizor. Pe el numai camera goală îl aștepta la etaj. Și-a băgat mâna în buzunar și a simțit cheile mașinii. Până să-și dea seama, era deja la jumătatea drumului spre casa lui Luke Hadler.

Soarele coborâse pe cer când Falk și-a parcat mașina în fața casei Hadler, în același loc ca și înainte. Banda galbenă de poliție era încă atârnată de ușă.

De data aceasta, a ignorat casa și s-a dus direct spre cel mai mare dintre hambare. S-a uitat în sus la camera minusculă de securitate instalată deasupra ușii. Arăta ieftină și funcțională. Construită din plastic gri, monoton, și cu o singură lumină roșie aprinsă, era ușor de trecut cu vederea dacă nu știai că se afla acolo.

Falk și l-a imaginat pe Luke cocoțat pe o scară, fixând-o pe perete, orientând-o în unghiul potrivit. Fusese poziționată astfel încât să surprindă cât mai mult din intrările în hambare și șopron, unde erau ținute uneltele și mașinile de la fermă. Casa venea abia în plan secund, mica felie de alee fiind surprinsă doar accidental. Ferma n-ar fi dat faliment dacă hoții furau televizorul vechi de cinci ani, însă pierderea filtrului de apă din hambar ar fi fost cu totul altceva.

Dacă venise altcineva în ziua aceea, observase oare camera de luat vederi? Falk continuă să își pună întrebări. Era posibil ca persoana

aceea să fi fost acolo mai înainte și să știe că urma să fie surprinsă pe cameră? Sau, pur și simplu, avusese noroc?

Dacă ar fi fost el la volan, Luke ar fi știut că numărul de înregistrare al mașinii s-ar fi văzut pe înregistrare, s-a gândit Falk. Dar poate că atunci deja nu îi mai păsa. A traversat curtea și a făcut un circuit complet al casei, pe la exterior. Raco își respectase promisiunea și ținuse la distanță ochii indiscreți. Fiecare jaluzea era trasă și fiecare ușă era bine încuiată. Nu era nimic de văzut.

Simțind nevoia să-și limpezească mintea, Falk a lăsat casa în urmă și a luat-o la pas pe câmp. Proprietatea se învecina cu râul Kiewarra și, în față, a văzut un crâng de eucalipt care marca granița. Soarele portocaliu de vară cobora spre apus.

Adesea gândea cel mai bine când mergea. De obicei, asta însemna să bată străzile din jurul clădirii în care se afla biroul său, ferindu-se de turiști și de tramvaie, sau făcând kilometri prin grădina botanică sau prin golf, când era într-adevăr blocat.

Falk știa că, pe vremuri, se simțea în largul lui pe câmp, dar acum totul părea foarte diferit. Mintea îi era încă învălmășită. A ascultat ritmul propriilor pași pe pământul tare și ecoul păsărilor dinspre copaci. Țipetele păreau mai puternice aici.

Aproape ajunsese la graniță când a încetinit, apoi s-a oprit de tot. Nu era sigur din ce cauză ezita. Liziera copacilor din fața lui părea neclintită. Nimic nu se mișca. Falk avea o senzație de neliniște, care i se urca pe umeri și pe ceafă. Parcă până și păsările tăcuseră brusc. Oarecum stânjenit, a privit peste umăr. Nu era decât câmpul pustiu. În depărtare, ferma Hadler era lipsită de viață. Mersese de jur împrejurul ei, și-a spus Falk. Nu era nimeni acolo. Nu mai rămăsese nimeni în locul acela.

S-a întors în direcția râului, simțind încă în piept neliniștea unei presimțiri. Răspunsul s-a insinuat mai întâi încet, apoi l-a lovit cu toată forța. În locul în care stătea acum, ar fi trebuit să audă apa curgând, sunetul aparte al râului care își croia drum prin țară. Falk a

închis ochii și a ascultat, căutându-l, invocându-l. Nu era decât o liniște bizară. A deschis ochii și a luat-o la fugă.

A străpuns liziera și a alergat pe cărarea bine cunoscută, ignorând înțepăturile și loviturile câte unei crengi prea lungi. A ajuns pe malul râului gâfâind și s-a oprit brusc pe margine. Nu era nevoie.

Din râul imens nu mai rămăsese decât o cicatrice prăfuită în pământ. Albia goală se întindea lungă și pustie în ambele direcții, șerpuind pe fostul curs al apei. Adâncitura care fusese săpată de-a lungul secolelor ajunsese acum o adunătură crăpată de pietre și meișor. De-a lungul malurilor, rădăcini diforme, cenușii, de copaci stăteau răsfirate ca pânzele de păianjen.

Era înspăimântător.

Chinuindu-se să accepte ce îi spuneau ochii, Falk a coborât în albie, târându-se cu mâinile și genunchii pe malul ars de soare. S-a oprit chiar în mijloc, în spațiul gol unde fâșia bogată de apă fusese pe vremuri suficient de adâncă încât să-i treacă de cap.

Aceeași apă în care el și Luke săriseră în fiecare vară, bălăcindu-se și stropindu-se în timp ce se scufundau în răcoarea ei. Apa la care se holbase ore în șir în după-amiezile însorite, cu undițele mișcându-se hipnotic în sus și în jos și cu prezența solidă a tatălui său alături. Apa care își făcuse loc forțat pe gâtul lui Ellie Deacon, invadându-i lacom trupul până când nu mai rămăsese niciun pic de loc pentru fată.

Falk a încercat să inspire adânc, dar i s-a părut că aerul avea un gust cald și grețos. Propria naivitate îl necăjea ca un strop de nebunie. Cum de își imaginase că pe lângă fermele acelea încă mai curgea apă proaspătă, când animalele zăceau moarte pe câmp? Cum putuse să încuviințeze prostește la auzul cuvântului *secetă* spus atât de des în jurul lui și totuși să nu-și dea seama că râul secase?

A rămas în picioare cu genunchii tremurându-i și cu vederea încețoșată, în timp ce, de jur împrejur, papagalii se roteau și țipau pe cerul roșu-aprins. Singur în rana aceea monstruoasă, Falk și-a cuprins fața cu mâinile și, la rândul lui, a țipat o singură dată.

Capitolul paisprezece

Falk a rămas mult timp pe malul râului, lăsându-se pradă amorțelii pe măsură ce soarele apăsător cobora împuținat. În cele din urmă, s-a forțat să se ridice în picioare. Pierdea lumina. Știa unde va merge pe urmă, dar nu era sigur că avea să găsească drumul în amurg.

S-a întors cu spatele la cărarea care ducea spre ferma Hadler și, în schimb, a pornit-o în direcția opusă. În urmă cu douăzeci de ani, pe acolo fusese o potecă mică ce urma cursul râului. Acum, Falk trebuia să se bazeze pe memorie și să-și facă drum printre rădăcinile ieșite din pământ și tufele uscate.

A continuat să privească în jos, concentrându-se să nu rătăcească poteca. Fără marele râu alături, pe post de far, era să iasă de pe traseu de câteva ori. Împrejurimile arătau altfel acum, iar marcajele care îi fuseseră familiare odată nu mai apăreau. Când tocmai începea să se îngrijoreze că se dusese prea departe, l-a găsit. A răsuflat ușurat. Era la mică distanță de mal, aproape acoperit de arbuști. În timp ce își croia drum prin desiș, a fost străbătut de un fior de fericire și, pentru prima dată de când ajunsese în Kiewarra, a simțit emoția întoarcerii acasă. A întins mâna. Era tot acolo, era la fel.

Copacul-stâncă.

— Rahat, unde au căzut?

Ellie Deacon s-a încruntat și a împins delicat un teanc mic de frunze cu vârful uneia dintre ghetele ei frumoase.

— Sunt acolo, pe undeva. Le-am auzit când au lovit pământul.

Aaron a scotocit prin jurul copacului-stâncă. S-a ghemuit și a început să cerceteze pe jos și să caute pe sub frunze cheile lui Ellie de la casă. Ea îl privea cu ochii mijiți și, fără prea mare tragere de inimă, a răsturnat o piatră mică cu piciorul.

Falk și-a trecut mâna peste copacul-stâncă și a zâmbit sincer pentru prima dată de multe zile. Când era copil, i se păruse un miracol al naturii. Un eucalipt uriaș crescuse lipit de un bolovan mare și își curbase trunchiul în jurul său, astfel că cei doi erau prinși într-o îmbrățișare butucănoasă.

Când era mai mic, Falk nu putea să-și explice lipsa de fascinație a celorlalți față de copac. Drumeții treceau pe lângă el în fiecare săptămână fără să-i arunce măcar o privire și chiar și pentru alți copii era numai un punct de reper ciudat. Însă Falk, de câte ori îl vedea, se întreba în câți ani se formase copacul-stâncă. Milimetru cu milimetru. Îi dădea senzația amețitoare că, la rândul lui, el nu era decât un punct mic în imensitatea timpului. Îi plăcea. După mai mult de douăzeci de ani, s-a uitat la copacul-stâncă și a avut aceeași senzație.

Aaron era singur cu Ellie în ziua aceea, ceea ce, la șaisprezece ani, era un scenariu pe care și-l dorea, dar de care se și temea. A pălăvrăgit fără întrerupere, enervându-se până și pe el. Cu toate acestea, conversația se tot poticnea, ca atunci când dai peste o groapă neașteptată în asfalt. Asta nu li se întâmplase niciodată înainte, dar în ultima vreme părea că le afectează toate interacțiunile, ca o linie de fractură.

Aaron se trezea adesea privind în jur, căutând ceva de zis la care să primească drept răspuns mai mult decât o sprânceană ridicată sau o încuviințare din cap. Din când în când, dădea de aur și colțurile gurii ei se ridicau.

Adora clipele acelea. Își făcea o notă mentală cu ce spusese, ca să analizeze mai târziu. Spera să detecteze un tipar în baza căruia să construiască un întreg repertoriu de glume atât de inspirate încât ea să nu poată rezista să zâmbească. Până în acel moment, tiparul era dezamăgitor de aleatoriu.

Își petrecuseră o mare parte a după-amiezii sprijiniți de copacul-stâncă, la umbră. Ellie păruse mai distantă decât în mod obișnuit. De două ori în

după-amiaza aceea o întrebase ceva, iar ea păruse nici să nu-l audă. În cele din urmă, îngrozit că o plictisește, i-a sugerat să-i caute pe Luke sau Gretchen. Spre ușurarea lui, ea a clătinat din cap.

— Nu cred că aș fi în stare să suport haosul acum, a spus ea. E bine așa, doar noi doi, nu?

— Da, sigur.

Sigur că era. Aaron a încercat să sune nonșalant.

— Ce planuri ai pentru seara asta?

Ea s-a strâmbat.

— Lucrez.

De un an încoace, lucra cu jumătate de normă, ceea ce însemna că, în general, stătea dezinteresată la tejgheaua cafenelei.

— Nu ai lucrat și aseară?

— Cafeneaua e deschisă în fiecare zi, Aaron.

— Știu, dar…

Muncea mai mult decât de obicei. Din senin, Aaron s-a întrebat dacă nu cumva îl mințea, apoi ideea i s-a părut ridicolă. Ellie nu s-ar fi deranjat să-l mintă.

A privit-o în timp ce își arunca leneș brelocul în aer, apoi îl prindea, surprinzând în unghiile ei mov, lucioase, lumina soarelui de după-amiază. Aaron încerca să-și adune curajul să se întindă și să-i smulgă brelocul înainte să-l prindă ea. Ar fi putut s-o tachineze ușor, așa cum făcea Luke. Și apoi… ei, apoi Aaron nu era sigur ce ar fi urmat. Așa că s-a simțit ușurat când Ellie a aruncat brelocul prea sus, iar acesta a trecut pe deasupra capetelor lor, undeva în spate.

Cheile au ricoșat din bolovan cu un zăngănit și au atins pământul cu o bufnitură metalică.

Falk s-a lăsat pe vine lângă copacul-stâncă și și-a schimbat poziția de câteva ori până când a găsit unghiul potrivit. A scos un sunet de surpriză și satisfacție când, în sfârșit, a văzut-o.

Breșa.

— Hei, ia uite!

Aaron s-a aplecat înainte și înapoi în locul unde se așezase în genunchi. După cum se muta ușor, schimbând unghiul, în inima stâncii apărea și dispărea o crevasă adâncă. Nu o mai observase până atunci. Un singur loc perfect, unde baza copacului se îndoia în afară în loc să se contopească cu stânca. O iluzie optică, era aproape invizibil din orice unghi ai fi privit, mai puțin unul.

Aaron a privit în spațiul mort. Era suficient de mare încât să-și strecoare prin el brațul, umărul și capul, dacă ar fi vrut. În schimb, a văzut ce căuta ascuns chiar la intrare. A înșfăcat triumfător cheile lui Ellie.

Falk s-a uitat atent în gura breșei. Dincolo de intrare, nu vedea nimic. A găsit o pietricică și a aruncat-o înăuntru, ascultând cum se lovea de toate laturile. Nu a ieșit nimic în fugă sau târâș de acolo.

Falk a ezitat, apoi și-a suflecat mâneca pe cât de mult a putut și și-a băgat mâna prin deschizătura întunecoasă. Cu vârfurile degetelor a dat de un obiect – mic, pătrat și nefiresc – pe care l-a scos afară. În același timp, ceva invizibil i-a trecut în fugă peste încheietură, iar el și-a smucit mâna la lumină. S-a îndreptat și a râs de cât de tare îi bătea inima.

A deschis palma și a tresărit când a recunoscut obiectul. Era o brichetă mică, metalică. Uzată, deteriorată de vreme, dar cu o balama încă funcțională. Falk a zâmbit și a întors-o cu fundul în sus, știind ce va găsi acolo. Cu o versiune mai timpurie a propriului său scris, erau scrijelite inițialele A. F.

Deși nu fusese niciodată un fumător înrăit, o ținuse în principal ca să se dea mare și, într-o zi, spre final, preferase să o ascundă decât să riște să-l prindă tatăl lui cu ea. A deschis capacul, dar nu a îndrăznit să o aprindă. Nu în condițiile acelea. Și-a trecut palma peste metal și s-a gândit dacă să și-o strecoare în buzunar. Dar părea că locul ei era acolo, într-un alt timp. După o clipă, Falk a pus-o la loc în breșă.

Ellie s-a ghemuit nesigură și s-a sprijinit cu mâna fierbinte de umărul lui ca să se echilibreze. Era suficient de aproape de Aaron pentru ca el să-i vadă rimelul de pe fiecare geană când și-a mijit ochii și s-a uitat înăuntru. Umărul ei îl apăsa dureros pe al lui în timp ce se întindea ezitant, încercând să măsoare breșa cu mâna.

— Tare! a zis ea impasibilă.

Era greu să-ți dai seama dacă era sinceră.

— Ți-am găsit cheile, a zis Aaron, ridicându-le.

Ea s-a întors cu fața la el. Aaron îi vedea petele mici din colțurile ochilor, acolo unde îi cursese machiajul. În ultima vreme, Ellie o lăsase mai moale cu băutura și, de aproape, pielea ei părea netedă și curată.

— Le-ai găsit! Mersi, Aaron.

— Cu plăcere, Ellie.

I-a zâmbit. Simțea răsuflarea ei pe obraji. Nu era sigur dacă chiar și-a mișcat capul sau doar voia s-o facă, dar brusc fața ei s-a apropiat de a lui și Ellie l-a sărutat, apăsându-și tare buzele roz de ale lui. Delicios de lipicioase, cu o urmă artificială de cireșe. Era mai bine decât își închipuise el și a apăsat la rândul lui, dorindu-și să guste mai mult, simțind efervescența bucuriei pure.

Și-a ridicat o mână spre părul ei strălucitor, dar în timp ce și-o strecura delicat pe ceafa ei, Ellie a tresărit ușor, cu gura încă lipită de a lui, și s-a retras brusc. S-a așezat pe jos cu o bufnitură și și-a ridicat degetele mai întâi la gură, apoi la păr. Aaron stătea nemișcat, ghemuit, cu gura deschisă, încă simțindu-i gustul, în timp ce îl cuprindea groaza. Ea și-a ridicat privirea spre el.

— Îmi pare rău, Ellie. Îmi pare…

— Nu, mie îmi pare rău. N-am vrut…

— …atât de rău. E vina mea, am crezut că vrei…

— Aaron, nu, serios, nu-i nimic. Doar că…

— Ce?

A inspirat adânc.

— M-a luat prin surprindere.

— A!

Apoi.

— Te simți bine?

— Da.

Ea a deschis gura ca și cum ar mai fi vrut să zică ceva, dar tăcerea s-a prelungit. O fracțiune de secundă, lui i s-a părut că Ellie avea lacrimi în ochi, dar ea a clipit și lacrimile au dispărut.

Aaron s-a ridicat în picioare și i-a oferit o mână ca să o ajute să se ridice. Preț de o secundă îngrozitoare, a crezut că ea nu o va accepta, dar Ellie și-a strecurat palma în a lui și s-a ridicat. El s-a dat un pas înapoi, oferindu-i spațiu.

— Îmi pare rău, a repetat el.

— Te rog, nu spune asta.

— Bine. E totul în regulă cu noi doi?

Spre surprinderea lui, ea a făcut un pas mic înainte, reducând distanța dintre ei. Înainte ca el să-și dea seama ce se întâmplă, gura ei a apăsat ușor, rapid, pe a lui și gustul de cireșe s-a întors.

— Totul e în regulă cu noi.

S-a îndepărtat la fel de repede cum se apropiase.

— Ți-am spus. M-a luat prin surprindere.

Până când Aaron a reușit să proceseze totul, se și terminase. Ea se apleca să-și scuture praful de pe blugi.

— Trebuie să plec. Dar mersi.

Nu s-a uitat spre el.

— Că mi-ai găsit cheile, adică.

El a încuviințat din cap.

— Hei, a zis Ellie în timp ce se pregătea să plece. Hai să nu mai spunem nimănui despre asta. Să păstrăm secretul.

— Despre ce? Despre breșă sau…

Ea a râs.

— Breșă.

S-a uitat la el peste umăr.

— Dar poate și despre chestia cealaltă. Măcar deocamdată.
Ambele colțuri ale gurii ei erau ridicate un pic.
Aaron nu era foarte sigur, dar în general, credea că avusese o zi bună.

Falk nu a spus nimănui despre breșă. Nici despre sărutul lor. Era destul de sigur că nici Ellie nu spusese. Nu că ea ar fi avut prea mult timp să păstreze secretul. După trei săptămâni, la douăzeci de metri de unde stătea el acum, corpul ei îmbibat cu apă fusese scos din râu. Falk nu mai venise aici după aceea. Nu prea avusese ocazia, chiar dacă ar fi vrut. După o lună, el și tatăl lui erau la cinci sute de kilometri distanță, în Melbourne.

Întotdeauna se bucurase că el și Ellie descoperiseră breșa atunci, când erau doar ei doi. Ar fi fost destule ocazii când erau mai mici și se tot jucau pe lângă copacul-stâncă, într-un trio strâns cu Luke. Numai că atunci ar fi devenit automat descoperirea lui Luke. El și-ar fi însușit custodia completă pe la vârsta de doisprezece ani, când în grupul celor trei a apărut o fisură clară între sexe.

Niciunul dintre ei nu a observat decât când a fost prea târziu. Ellie era atrasă treptat în lumea străină a fetelor și a fustelor, și a mâinilor curate, și a conversațiilor care îi făceau pe Aaron și pe Luke să schimbe priviri uimite. Era o trecere lentă, dar într-o zi, Aaron și-a ridicat privirea și și-a dat seama că nu mai erau decât el și Luke și așa fuseseră de câteva luni. Abia dacă observaseră. Ea era doar o fată. Probabil era mai bine că nu se ținea după ei.

Ellie a ieșit pe nesimțite din conștiința lor cu o ușurință care lui Falk i se părea uluitoare acum, dar timp de trei ani, abia dacă s-a gândit la ea o dată. Probabil a mai văzut-o prin zonă, nu aveau cum să evite asta. Însă când ea și-a făcut din nou apariția în viața lui, la cincisprezece ani, părea renăscută, desăvârșită și lăsând în urma ei fascinație și mister, ca pe o dâră de parfum.

Fusese încă o sâmbătă seara obișnuită pentru el și Luke, care stăteau pe spătarul unei bănci din Centenary Park. Își puseseră

picioarele pe locul de șezut, ca niște rebeli adevărați, atenți să vadă dacă apăreau polițiștii locali, ca niște băieți tipici dintr-un orășel de provincie.

Cu un scârțâit de pietriș și o umbră schimbătoare, Ellie Deacon a apărut ca din senin. Acum avea părul de un negru artificial, iar vârfurile despicate îi ajungeau aproape până la coate. Strălucea fără viață sub lumina portocalie a felinarelor. Era singură.

S-a apropiat de ei, cu blugii strâmți, cu breteaua sutienului de dantelă ieșind de sub decolteul adânc, și târșâindu-și șmecherește picioarele. I-a cuprins cu privirea conturată pe cei doi băieți care, la rândul lor, o priveau lung și cu gurile ușor deschise. Ellie a ridicat o sprânceană la cutia de bere caldă pe care o împărțeau băieții, a băgat mâna în geanta ei din imitație de piele și a scos o sticlă de vodcă aproape plină.

— Mai aveți loc pentru încă o persoană? a zis ea.

Atâta s-au grăbit să-i facă loc încât aproape au căzut de pe bancă. Pe măsură ce vodca se împuțina, dispăreau și anii care îi separaseră și, până când au avansat suficient cu sticla, au refăcut și trioul.

Numai că în prietenia lor apăreau fluctuații minuscule, care deschideau drumuri noi de explorat. Conversațiile aveau o agerime proaspătă. Din când în când, băieții mai petreceau încă timp în doi, însă Aaron se trezea făcând eforturi mari ca să limiteze ocaziile în care Luke și Ellie ar fi fost împreună fără el. Nu discuta niciodată despre asta cu Luke, dar având în vedere ritmul cu care îi erau dejucate încercările de a petrece timp singur cu ea, bănuia că și prietenul lui desfășura o operațiune secretă similară. Dinamica grupului suferise o modificare subtilă, dar clară, și niciunul dintre ei nu era încă sigur care era situația.

Ellie nu explicase niciodată, de fapt, de ce se întorsese la băieți. Când o întrebase Aaron odată, își dăduse ochii peste cap.

— Adunătură de știoarfe, zisese ea. Dacă nu e vorba despre reflexia lor în oglindă, nu le interesează. Cel puțin vouă nu vă pasă dacă vă

stric imaginea.

Își aprinsese o țigară și îl privise sincer, de parcă asta ar fi explicat tot și poate că așa și era.

Prietenia încă se cimenta când a apărut primul test adevărat. Presiunea a venit pe neașteptate, de sub tocul pantofilor roz aprins ai lui Gretchen Schoner.

Ierarhiile sociale trebuiau respectate până și în Kiewarra, iar Gretchen era o ființă văzută cel mai adesea aruncându-și pe spate părul auriu și râzând înconjurată de adepți. Așa că Aaron și Ellie rămăseseră cu gura căscată într-o seară, când Luke apăruse la Centenary Park cu brațul petrecut pe după umerii fetei.

Datorită unei creșteri bruște, Luke era acum cu jumătate de cap mai înalt decât majoritatea colegilor de clasă, iar umerii și pieptul i se împliniseră exact cum trebuie. În seara aceea, în parcul umbros, Aaron înțelesese pentru prima dată că prietenul lui, cu părul lui Gretchen căzându-i ca o cortină răvășită peste mâneca jachetei și cu pasul atât de țanțoș, arăta într-adevăr a bărbat.

Când Luke a făcut prezentările, Gretchen era roșie în obraji și chicotea. I-a surprins privirea lui Aaron pe deasupra capului și i-a făcut cu ochiul, nu tocmai subtil. Aaron a salutat-o din cap, impresionat cum se cuvine. Gretchen Schoner putea să fie într-o mie de locuri într-o sâmbătă seara și totuși era acolo, alături de Luke.

Cum rar fusese invitat să stea de vorbă cu Gretchen în trecut, Aaron a fost plăcut surprins. Ea era fermecătoare și neașteptat de spirituală. Purta ușor discuții și, în doar câteva clipe, îl făcuse să râdă. Înțelegea de ce oamenii se înghesuiau în jurul ei. Radia o energie în care abia așteptai să te scufunzi.

În spatele lui Aaron, Ellie și-a dres încet glasul și el a tresărit când și-a dat seama că aproape uitase de ea. Când s-a întors spre aceasta, l-a întâmpinat o privire ușor disprețuitoare, dar nu surprinsă, de parcă se așteptase ca el și Luke să pice testul. Ochii lui au sărit de la zâmbetul lui Gretchen la expresia rece a lui Ellie, dar steguleţele de

avertizare apăruseră mult prea târziu. S-a uitat la Luke, așteptându-se să vadă aceeași reacție și pe chipul lui. În schimb, Luke îi privea cu amuzament, curios. Preț de o clipă tensionată, nimeni nu a zis nimic.

Deodată, Gretchen i-a afișat celeilalte fete un zâmbet conspirativ și a făcut un comentariu spectaculos de răutăcios despre una dintre fostele prietene ale lui Ellie. A urmat o pauză încărcată, apoi Ellie a izbucnit scurt în râs. Gretchen a dat lovitura de grație oferindu-le țigări. I-au făcut loc pe bancă în seara aceea și în toate serile de sâmbătă din anul următor.

— Doamne, e echivalentul uman al unei băi cu spume, i-a șoptit Ellie lui Aaron într-o seară la scurt timp după aceea, dar fără să-și poată ascunde un zâmbet mic în timp ce vorbea.

Râseseră cu toții când Gretchen le povestise despre un băiat mai mare care o invitase la întâlnire decupând cuvinte prin lanurile tatălui său și stricându-i astfel recolta. Acum, ea și Luke erau prinși într-o conversație cu capetele atât de apropiate, încât aproape că se atingeau. Gretchen a râs jucăuș și și-a coborât privirea când Luke i-a murmurat ceva ce Aaron nu a înțeles. S-a întors spre Ellie.

— Am putea să mergem în altă parte, dacă te deranjează că e ea aici, a zis Aaron. Nu suntem obligați să stăm cu ei.

Ellie l-a privit o clipă printr-un nor de fum, apoi a clătinat din cap.

— Nu, e de treabă, a zis ea. Cam aiurită. Dar e inofensivă.

— Cam așa e.

Aaron a oftat în tăcere și a acceptat țigara pe care i-a întins-o ea. S-a întors să o aprindă și l-a văzut pe Luke strecurându-și un braț pe după umerii lui Gretchen, apoi aplecându-se să o sărute rapid. Când Luke s-a îndreptat, a privit pe deasupra capului lui Gretchen în direcția lor. Ellie, care examina vârful aprins al țigării cu o privire distantă, nu a reacționat.

Chiar dacă a durat numai o fracțiune de secundă, Aaron a zărit încruntarea de pe chipul prietenului său. S-a gândit că nu era

singurul puțin derutat de faptul că fetele păreau să se înțeleagă așa de bine.

Capitolul cincisprezece

Falk s-a sprijinit de copacul-stâncă, privind în jos spre râul prăfuit. Ferma Hadler și mașina lui erau în jos, cum cobora pe cărare în stânga. În dreapta, urma unui drumeag uitat se îndepărta de râu și se adâncea în tufișuri. Aproape că dispăruse în ultimii douăzeci de ani, dar pentru el era un tatuaj pe peisajul acela. Mersese pe el de o mie de ori. A rămas așa, în picioare, multă vreme, tot certându-se cu sine. În cele din urmă, a luat-o în dreapta. De o mie de ori. Încă o dată nu avea ce să strice.

După doar câteva minute, a ajuns la capătul drumeagului, dar când Falk a ieșit dintre copaci, cerul era deja de un indigo profund. Dincolo de un câmp se vedea strălucind cenușiu în amurg o casă de fermier. Falk a luat-o de-a dreptul pe câmp, așa cum făcuse mereu. A încetinit pasul când a ajuns mai aproape, până când s-a oprit de tot cam la douăzeci de metri de clădire. S-a holbat la ceea ce fusese casa copilăriei lui.

Ușa verandei, care pe vremuri fusese galbenă, avea acum o nuanță insipidă de albastru, a observat el cu o oarecare indignare. Pe unde se scorojea vopseaua, se vedeau urmele: fâșii de galben pe dedesubt, holbându-se ca niște cicatrici grase. Treptele de lemn pe care stătea cu jucăriile și cartonașele de fotbal erau acum încovoiate de vechime. Dedesubt, o cutie de bere zăcea în iarba arsă de soare.

Și-a reprimat impulsul de a o ridica și a o arunca la gunoi. De a vopsi lemnul. De a repara treptele. În schimb, a rămas în același loc. Toate ferestrele erau scufundate în întuneric, mai puțin una, care strălucea albastru în lumina televizorului.

Falk a simțit o durere bruscă gândindu-se la ce ar fi putut să fie. L-a văzut pe tatăl său cum stătea seara în ușa de plasă, o siluetă înaltă înconjurată de strălucirea luminii ce răzbătea din casă, strigându-l să

lase jocurile și să intre. Hai la masă, Aaron. Baie, culcare. Hai, intră, fiule. E vremea să vii acasă. Tatăl lui nu prea vorbea despre mama lui Aaron, dar, când era mai mic, Aaron se prefăcea că îi simte prezența în casă. Își trecea degetele peste lucruri pe care știa că ea le-ar fi atins: robinetele de la bucătărie, instalațiile din baie, perdelele – și și-o imagina și pe ea în același loc.

Fuseseră fericiți acolo odată, Falk știa asta. Măcar el și tatăl lui. Privind casa acum, i se părea ca o linie de demarcație în viața lui. Granița dintre înainte și după. L-a cuprins un val de furie, îndreptat cel puțin parțial împotriva lui. Nu știa de ce venise. A făcut un pas înapoi. Nu era decât încă o clădire care avea nevoie de reparații. Nu mai rămăsese nimic din el sau din tatăl lui acolo.

Tocmai se întorcea să plece când ușa de plasă s-a deschis cu un scârțâit. Din casă a ieșit o femeie, luminată din spate de strălucirea televizorului. Părul castaniu, șters, era prins într-o coadă subțire de cal, iar șoldurile i se revărsau de sub betelie. Avea fața roșie a cuiva pentru care băutul nu mai era ceva ocazional, ci cât se poate de serios. Și-a aprins o țigară și a tras adânc în piept, privindu-l rece și în tăcere pe Falk.

— Te ajut cu ceva, prietene?

A expirat, mijindu-și ochii în timp ce fumul îi plutea prin față.

— Nu, eu…

S-a oprit, dându-și una în gândul lui. Ar fi trebuit să se gândească la ceva. La o scuză că bântuie prin fața ușii unor străini la căderea nopții. I-a studiat expresia. Avea o urmă de suspiciune, dar nu și de recunoaștere. Nu știa cine era el. Asta ajuta. A luat în calcul să-i spună adevărul, dar a respins ideea în aceeași clipă. Putea să-i arate insigna. Avea s-o facă, dacă era nevoit. Dar Falk polițistul era stânjenit să se afle acolo.

— Scuze, a zis el. Îi cunoșteam pe oamenii care au locuit aici.

Femeia nu a zis nimic, a mai tras o dată din țigară. Cu mâna liberă, și-a tras gânditoare turul pantalonilor scurți dintre fese. Nu și-a luat

nicio clipă ochii îngustați de pe Falk.

— Aici nu suntem decât io și bărbatu-meu. De cinci ani. Și casa a fost a lu' maică-sa vreo cinșpe ani înainte de asta.

— Cam atât a trecut, a zis Falk. Oamenii dinaintea ei.

— Au plecat, a zis ea, cu tonul cuiva obligat să spună ceva evident.

Și-a atins limba cu arătătorul și degetul mare și a scos o bucată de tutun.

— Știu.

— Și atunci?

Era o întrebare bună. Falk nu era prea sigur ce să răspundă. Femeia s-a răsucit la auzul unui zgomot care venea din casă. A deschis ușa de plasă suficient de larg cât să-și bage capul iar înăuntru.

— Da, iubire, a auzit-o Falk spunând. Rezolv acum. Nu-i nimic. Nimeni. Du-te înapoi. Nu, du-te înapoi, bine?

Femeia a așteptat o clipă, apoi a revenit, roșie la față și încruntată. S-a întors iar spre Falk și a coborât de pe verandă spre el. S-a oprit la câțiva metri distanță.

— Pleacă acum dacă știi ce-i bine pentru tine!

Vorbea încet, dar cu ostilitate.

— A băut câteva sticle și n-o să fie bucuros dacă trebuie să vină aici, bine? N-avem noi nicio treabă cu ce s-a întâmplat pe vremea aia. Înțelegi? N-am avut niciodată. Nici maică-sa. Așa că ia-ți legitimația de ziarist sau spray-ul cu vopsea sau punga cu rahat de câine sau ce ai tu acolo și șterge-o, bine?

— Scuze.

Falk a făcut un pas mare înapoi, ridicându-și palmele. Neamenințător.

— N-am vrut să vă supăr. Pe niciunul.

— Păi ne-ai supărat. Asta e casa noastră, ai înțeles? Cumpărată și plătită. Și naiba să mă ia dacă o să lăsăm pe careva să ne hărțuiască. Au trecut douăzeci de ani. Nu vă mai săturați odată, idioților?

— Uitați ce e, aveți dreptate. O să plec…

Femeia a făcut un singur pas în față, a arătat spre casă cu o mână, în timp ce în cealaltă ținea telefonul mobil.

— Păi să pleci! Altfel chem poliția! Îl chem pe ăsta dinăuntru și alți câțiva prieteni de-ai lui, care ar fi tare bucuroși să-ți transmită mesajul. Auzi? Dis-pari!

A inspirat adânc și a vorbit mai tare.

— Și poți să zici asta și altora. Nu avem nicio treabă cu ăia de au locuit aici. Nicio treabă cu ciudații ăia.

Cuvântul s-a auzit cu ecou, parcă, pe toată întinderea câmpurilor. Falk a rămas înmărmurit o clipă. Apoi, fără să răspundă, s-a întors și a plecat.

Nu s-a uitat în urmă nici măcar o dată.

Capitolul șaisprezece

Părul blond al lui Gretchen s-a ițit prin mulțimea din cârciumă și Falk s-a simțit brusc ușurat că nu cedase impulsului de a anula întâlnirea.

După ce plecase de la fosta lui casă cu o seară înainte, se dusese direct la mașină și stătuse acolo vreme îndelungată, luptându-se cu tentația de a se întoarce la Melbourne. Urmaseră o noapte fără odihnă și o zi întreagă petrecută ascuns în cameră, aplecat deasupra teancului de documente pe care le luase de la ferma Hadler. Rezultatele căutărilor lui fuseseră destul de sărace, dar el continuase să studieze metodic, făcând câte o notă ocazională când ceva îi atrăgea atenția. Capul jos, fă-ți treaba! Ieșise numai cât să-și cumpere mâncare și ignorase agitația de weekend de pe stradă, iar când sunase Gerry, își pusese telefonul pe silențios după doar o scurtă ezitare. Falk avea să facă ce promisese. Nu însemna că era și dispus să vorbească despre asta.

Acum, la parter, în cârciumă, pentru prima dată nu mai era așa grăbit să plece de acolo. Gretchen l-a găsit așezat la o masă dintr-un colț, în spatele localului, cu pălăria trasă pe ochi. Ea era îmbrăcată tot în negru, dar de data aceasta purta o rochie. Era scurtă, cu un tiv care îi atingea în treacăt picioarele în timp ce mergea. Îi stătea mult mai bine decât în hainele de la înmormântare. Câteva capete de clienți de sâmbătă seara s-au întors după ea. Nu erau la fel de multe ca pe vremea liceului, a observat Falk, dar erau totuși destule.

— Arăți bine, i-a zis el.

Gretchen a părut mulțumită și l-a pupat pe obraz când el s-a ridicat să aducă băuturile. Mirosea bine. A ceva floral.

— Mersi. Și tu la fel. Îmi place cămașa. Ultimul răcnet în Kiewarra.

A arătat din cap spre ultima lui achiziție, iar el a zâmbit. Ea s-a așezat pe locul din colț.

— Asta era singura masă rămasă liberă sau te ascundeai?

— Mă ascundeam. Oarecum.

Falk a zâmbit fără să vrea.

— M-am dus la fosta mea casă aseară.

Ea a ridicat din sprâncene.

— Și?

— Nu a fost chiar cum mă așteptam.

— Niciodată nu e.

S-a dus la tejghea și a așteptat ca barmanul cel bărbos să-i toarne o bere și un vin alb cam suspect. Când s-a întors, Gretchen a ridicat paharul.

— Noroc! Mai ții minte când abia așteptam să putem bea aici? Toate nopțile alea din parc, când turnam în noi orice găseam?

A făcut ochii mari de parcă nu-i venea să creadă unde se află și a arătat în jurul ei.

— Și acum uită-te la noi. E un vis devenit realitate.

Falk a râs și privirile li s-au întâlnit în timp ce și-au amintit de vremurile de demult. Falk știa că, pentru Gretchen cea cu luciu de buze și membre lungi, anii adolescenței fuseseră o sursă mai profundă de bucurii tinerești decât pentru majoritatea. Dar, privind-o acum în rochia aceea, i-a trecut prin minte că era posibil ca anii aceia, dinainte să moară Ellie și să se schimbe totul, să fi fost cei mai fericiți din viața ei. Spera că nu. Spera că avusese parte și de alții.

S-a încruntat fără voia lui, iar momentul s-a irosit.

Gretchen s-a aplecat spre el.

— Fii atent! Deja nu mai e un secret. Tot orașul a aflat că îți bagi nasul în povestea asta cu Hadlerii. Tu și sergentul.

— Nu e nimic oficial.

— Și crezi că asta contează?

Falk a încuviințat. Avea dreptate.

— Care e impresia generală?

— Depinde pe cine întrebi. Unii abia așteaptă să afle rezultatul. Alții zic că tocmai tu te-ai găsit și că ar trebui să-ți vezi de treaba ta.

Apoi, mai încet:

— Și toți fac pe ei de frică la gândul că i-a omorât altcineva.

Falk s-a simțit vinovat din cauza șirului de apeluri pierdute de la Gerry Hadler, de pe telefonul său. S-a hotărât să-l sune a doua zi la prima oră.

— Tu ce crezi? a întrebat-o Falk, curios.

— Eu cred că ar trebui să fii precaut.

S-a jucat cu piciorul paharului de vin.

— Nu mă înțelege greșit, tare aș vrea să aflu că nu Luke a fost vinovat.

— Crezi că a fost?

Ea s-a încruntat. S-a gândit înainte de a răspunde.

— Nu știu. Când am auzit vestea, nu mi-a venit să cred. Dar era mai degrabă uimire că se putuse întâmpla așa ceva. Din ce auzeam cu toții, părea destul de clar. Nu prea am stat să mă gândesc dacă Luke a fost sau nu responsabil de asta, știi?

— Nici alții n-au stat. Nici eu.

Ea a zâmbit ușor, cu jumătate de gură.

— Îți spun numai ție: asta e și din cauză că Luke a fost așa un nesimțit.

Câmpurile de la picioarele lor străluceau argintii în lumina lunii, ici și colo, câte o fermă ieșind în evidență ca o pată pe pământ. Cei patru stăteau pe marginea aflorimentului stâncos, bâțâind din picioare deasupra marginii. Luke sărise primul gardul, dărâmând cu piciorul indicatorul cu trecerea interzisă. Nu se bărbierise intenționat de câteva zile, observase Aaron iritat, și bărbia îi era umbrită de o barbă scurtă, țepoasă. Era mai vizibilă în lumina lunii, cum stătea aproape de marginea stâncoasă, cu brațele larg întinse, supraveghind priveliștea.

Aaron simțise un gol în stomac la vederea denivelării nesemnalizate, dar sărise peste gard fără să se uite înspre ceilalți. Ellie era chiar în spatele lui. Luke se dăduse în spectacol întinzând mâna ca să o ajute pe Gretchen. Ea nu avea nevoie de ajutor, dar acceptase zâmbind. Acum stăteau de vorbă și râdeau, încălziți de sticla pe jumătate goală pe care și-o tot treceau de la unul la altul. Numai Ellie clătina din cap când sticla ajungea în dreptul ei. Beau cu rândul, provocându-se unii pe alții să se aplece în față și să privească în prăpastie. Numai fanfaronadă și cacealma. Înspăimântători, dar nu speriați.

Falk a ridicat din sprâncene o fracțiune de secundă, dar nu a contrazis-o.

— E mare diferență între nesimțit și criminal, a zis el.

Gretchen a încuviințat.

— Uite, nu zic că el a făcut-o. Dar era capabil s-o facă?

Gretchen s-a uitat în jur, de parcă Luke ar fi putut să se materializeze și să o audă.

— Asta e o întrebare complet diferită.

Luke o ținea pe Gretchen pe după talie, Aaron îi vedea cu coada ochiului. S-a aplecat să îi șoptească ceva și Gretchen a privit în jos, rușinoasă, iar genele ei au format umbre albastre pe obraji.

Aaron o simțea pe Ellie lângă el, dar nu s-a mișcat. Era prima dată când o vedea cum se cuvine de la primul lor sărut, din urmă cu o săptămână, de la copacul-stâncă, și încă se simțea pe teren nesigur. Ea spusese că lucrase în fiecare seară. El cedase și se dusese la magazin o singură dată. Ea îi făcuse cu mâna din spatele tejghelei, dar acela nu era locul potrivit să stea de vorbă.

Pe drumul spre punctul de belvedere, el rămăsese în urmă, sperând să facă rost de câteva minute singur cu ea, dar Luke stătuse tot timpul exasperant de aproape de el. Ellie nu dăduse niciun semn că s-ar gândi la ce

se întâmplase la copac. Când ajunseseră la deal, Aaron deja începuse să creadă că își închipuise totul.

Urcaseră cu greu poteca, Aaron ascultând numai cu o ureche în timp ce Luke povestea tare ceva. Brusc, Ellie se uitase spre el și îi surprinsese privirea peste capul lui Luke. Își dăduse ochii peste cap cu o suferință exagerată. Apoi îi zâmbise. Un zâmbet pur, complice, secret, numai pentru el.

Încurajat acum de amintirea aceasta, Aaron s-a mișcat, încercând să se apropie de ea. S-a întors, dar s-a oprit brusc, înmărmurit înainte măcar să înceapă să se miște. Lumina era slabă acolo sus, însă suficient de puternică pentru ca Aaron să vadă clar niște lucruri. Printre acestea, ochii lui Ellie și felul în care îl fixau pe Luke Hadler care îi șoptea ceva la ureche lui Gretchen.

— Luke putea să fie atât de egoist uneori, a zis Gretchen.

A trecut cu degetul prin urma lăsată de pahar pe masă, stricând cercul.

— Se punea pe el pe primul, al doilea și al treilea loc și nici măcar nu-și dădea seama. Nu-i așa? Mi s-a părut mie?

A părut mulțumită când Falk a încuviințat.

— Scuze, a zis ea. Mi-e greu să-l separ pe Luke pe care îl știam eu de ce vorbește lumea. Pe Luke pe care credeam că-l cunosc, mă rog.

— Mereu mi s-a părut simplu de descifrat când eram mici, a zis Falk. Era foarte deschis, spunea ce gândea. Poate că nu-ți plăcea întotdeauna chestia asta, dar măcar știai ce gândește despre tine.

— Și acum?

— Nu știu. Fanfaronada lui mă scotea din minți, dar, dincolo de ea, am simțit mereu că era unul dintre băieții buni.

— Păi, să sperăm.

Gretchen și-a dat ochii peste cap.

— N-aș vrea să cred că nu a meritat.

— Ce vrei să spui?

— Ei, nimic.

A părut stânjenită.

— O prostie. Mă refeream la faptul că m-am împrietenit cu el. Și cu tine, și cu Ellie. Asta a schimbat multe pentru mine. Puști pe care n-aș fi dat doi bani au început să mă evite după ce a murit Ellie. De parcă, prin asociere, eram și eu pătată. Dar erau niște probleme stupide de adolescență, în comparație cu restul. Nu e ceva care să merite atenție.

Nu putea să-și ascundă complet nuanța nostalgică din voce. Falk s-a gândit la largile ei cercuri sociale care păruseră să se micșoreze când ea a devenit o membră stabilă a grupului lor de rău augur. Pentru prima dată, și-a dat seama că, fără el și fără Ellie, Gretchen cea cu părul auriu s-ar fi trezit, de fapt, singură. Nu se mai gândise la posibilitatea aceasta până atunci. Și-a întins mâna și a atins-o pe braț.

— Îmi pare rău că nu am mai păstrat legătura. Nu-i vorba că nu mi-a păsat, doar că…

S-a oprit.

— Nu m-am gândit. Ar fi trebuit să fac efortul ăsta.

Gretchen i-a zâmbit ușor.

— Las-o baltă. Nici eu n-am fost mai brează. Dau vina pe vârstă și pe hormoni. Eram cu toții proști pe vremea aia.

Luke s-a ridicat în picioare și s-a întins exagerat.

— Mă duc să mă piș, a anunțat el.

Dinții i-au strălucit alb în întuneric.

— Să nu intrări în belele în lipsa mea!

A dispărut în tufișuri, iar cei trei rămași au stat umăr lângă umăr. Aaron și Gretchen și-au trecut sticla de la unul la altul. O auzea fredonând aiurea pentru sine. De partea cealaltă, Ellie fixa linia orizontului cu o privire goală.

Liniștea a fost tulburată de o bufnitură puternică și un țipăt asurzitor. Ecoul s-a auzit în depărtare. Cei trei s-au uitat unul la altul, cu chipurile

argintii și șocate, apoi Aaron a sărit în picioare și a alergat, abia simțindu-și picioarele din cauza alcoolului, până la sursa sunetului. Fugea în fața fetelor, auzind gâfâitul panicat al cuiva în urma lui. S-a oprit brusc la marginea unei prăpăstii. Tufișurile erau rupte și culcate grosier la pământ. Aproape de margine, ramurile erau rupte de tot.

— Luke!

Gretchen a apărut lângă el și a strigat în hău. Vocea ei a ricoșat, strigându-i numele de mai multe ori. Niciun răspuns. Falk s-a lăsat în patru labe și s-a târât până la marginea prăpastiei. S-a uitat în jos, temându-se de ceea ce ar fi putut să vadă. Până jos erau mai mult de o sută de metri. Fundul nici nu se vedea în întuneric.

— Luke! Luke! Mă auzi? a strigat el.

Gretchen plângea și toată fața îi era descompusă de lacrimi. Ellie a ajuns în spatele ei, făcându-și loc ușor printre tufișuri. Mergea, nu alerga. Falk își auzea respirația ca pe un urlet asurzitor. Ellie și-a plimbat privirea trează peste tufișurile culcate. S-a întors și a scrutat tufișurile din spate, întârziind cu ochii asupra umbrei copacilor. Pășind spre marginea stâncii, a aruncat o singură privire spre prăpastie. Apoi s-a uitat direct la Aaron și a ridicat încet din umeri.

— Cretinul se preface.

S-a răsucit și a cules ceva invizibil de pe una dintre unghii.

— Chiar m-am întrebat dacă tu și Luke o să rămâneți împreună, a zis Falk. Era egoist, dar întotdeauna a avut o slăbiciune sinceră pentru tine.

Gretchen a pufnit într-un râs caustic.

— Și să fiu tot timpul un personaj secundar pe lângă el? Nu, mersi.

A oftat. Vocea ei și-a pierdut din duritate.

— E adevărat că am încercat vreo doi ani, după ce ai plecat. Atunci mi s-a părut ceva serios, dar, de fapt, era o joacă de copii. Cred că, în sinea noastră, încercam amândoi să păstrăm cumva grupul celor patru. Nu a durat, totuși. Bineînțeles.

— S-a sfârșit prost?

— A, nu.

Și-a ridicat privirea și a zâmbit ușor.

— Nu neapărat. Nu mai rău ca de obicei, oricum. Pur și simplu ne-am maturizat. El s-a însurat, eu l-am avut pe Lachie. Oricum, Luke nu a fost niciodată bun pentru mine. Știu asta acum.

A clipit și a adăugat repede:

— Adică, încă dinainte să se întâmple toată povestea asta cu Karen și Billy.

A urmat o pauză stânjenitoare.

— Deci Luke nu ți-a zis niciodată nimic de mine? După ce ai plecat, adică.

Tonul nonșalant al lui Gretchen nu reușea să-i ascundă curiozitatea.

Falk a ezitat.

— Nu prea discutam despre Kiewarra, încercam să evităm. Cumva, chiar ne propuneam asta. Sigur că întrebam de tine, iar el zicea că ești bine, că te văzuse pe aici. Chestii de genul ăsta, dar…

A ezitat, ca să nu o facă să se simtă prost. Adevărul era că Luke nu o menționase pe Gretchen decât întrebat. Falk era surprins acum să afle că cei doi continuaseră să se întâlnească mai mult de câteva luni după aceea. Luke dăduse mereu impresia că relația lor fusese abandonată în scurt timp.

— Am fost foarte surprinsă că Luke a rămas în Kiewarra până la urmă, a zis Gretchen. După ce ai plecat tu, o vreme numai despre asta vorbea: să plece de aici. Avea planuri să se ducă la Melbourne și să studieze ingineria. Să lucreze la proiecte mari.

— Da?

Asta era o noutate pentru Falk. Luke nu-i spusese niciodată. Nu-i ceruse nici măcar o dată ajutorul, o referință pentru job sau un loc unde să doarmă în oraș.

— De ce nu a plecat?

Gretchen a ridicat din umeri.

— Cred că, în cele din urmă, a cunoscut-o pe Karen. Dar mereu a fost greu să-ți dai seama ce voia Luke, de fapt.

A făcut o pauză. A schimbat poziția paharului pe masă.

— Știi, cred că dacă Ellie ar fi trăit, Luke ar fi ajuns să fie cu ea. Ea era genul lui mai mult decât eram eu. Probabil mai mult și decât Karen.

Falk și-a sorbit băutura și s-a întrebat dacă era adevărat.

Gretchen era isterică. Se înroșise toată la față, iar părul ei blond era îmbibat de sudoare. Falk și-a dat seama că era mai beată decât păruse. Și lui i se învârtea capul. Continua să se târască până la marginea prăpastiei și să privească în hău, strigându-l pe Luke.

— Nu te mai apropia atât! i-a strigat Ellie când Aaron aproape că și-a pierdut echilibrul a treia oară. Dacă o să cazi, atunci chiar că o să avem de ce să ne facem griji.

Aaron își dorea să poată fi la fel de calm ca ea. La început, a simțit un licăr de speranță că ea ar putea avea dreptate, că Luke se prefăcea. Însă pe măsură ce treceau minutele, devenea din ce în ce mai nesigur. Luke știa bine locurile, dar stâncile acelea erau cunoscute ca deosebit de instabile. Li se tot spusese asta și fuseseră avertizați să nu se ducă acolo. Nu numai o dată. Iar băutura pe care o împărțiseră i se agita deja în stomac. Poate Ellie avea dreptate, dar dacă…? În minte i-au apărut chipurile lui Gerry și Barb și nu a mai putut să-și ducă gândul la capăt.

— Trebuie să… pentru Dumnezeu, Gretchen, taci din gură o clipă! Trebuie să mergem după ajutor, a zis el.

Ellie doar a ridicat din umeri. S-a dus până la stâncă și și-a aliniat vârfurile cizmelor chiar la margine. S-a uitat în jos îndelung, după care a făcut un pas înapoi. Și-a ridicat ușor bărbia.

— Ai auzit, Luke? a strigat cu o voce clară care a făcut ecou și a ricoșat din stâncă. Coborâm. Toți fac pe ei de frică. Ultima șansă!

Lui Aaron i s-a părut că nimic nu se clintește cât timp și-a ținut respirația și a așteptat. Locul din jurul lor a rămas scufundat în liniște.

— Bine! a strigat Ellie.

Părea mai degrabă tristă decât furioasă.

— Ai ales. Sper că ești fericit.

Tonul acuzator s-a rostogolit în valea de sub ei.

Aaron a privit-o lung, direct în ochii reci, apoi a luat-o pe Gretchen de mână și a rupt-o la fugă pe cărare.

— Uneori, am impresia că tu ești singura persoană față de care Luke a fost loial, a zis Gretchen. Felul în care ți-a luat apărarea după moartea lui Ellie. A avut o grămadă de probleme din cauza asta după ce ai plecat. Tot felul de oameni făceau presiuni asupra lui să-și schimbe povestea, să te dea de gol.

Și-a golit paharul de vin și l-a privit pe Falk pe deasupra marginii.

— Niciodată nu a cedat.

Falk a inspirat adânc. Acum era momentul să-i spună. *Luke a mințit. Tu ai mințit.*

— Știi, Gretch, în legătură cu asta…

— Ai avut mare noroc, l-a întrerupt ea.

Vocea îi coborâse puțin.

— Noroc că ai fost cu el, în primul rând. Dar la ce muștruluială a primit pe aici, ar fi fost mult mai ușor să se răsucească și să-și schimbe versiunea. Fără Luke, mă gândesc că polițiștii din Clyde te-ar fi scos pe tine vinovat, cu siguranță.

— Mda. Știu. Ascultă, Gretch…

Ea s-a uitat prin bar. Câteva chipuri care îi urmăreau s-au întors grăbite în altă parte.

— Uite, Luke a rămas ferm pe poziții, de fapt, a rămas ferm de partea ta, timp de douăzeci de ani, a zis ea, mai încet de data aceasta. Ăsta e cam singurul lucru care stă între tine și un munte de

probleme pe aici. Așa că, în locul tău, eu aș cânta mult și tare de pe aceeași partitură.

Când au dat colțul la baza dealului, lui Aaron mai întâi nu i-a venit să creadă, apoi imediat și-a revenit. Luke stătea întins bine mersi pe un bolovan, rânjind cu gura până la urechi și cu o țigară în mână.

— Hei! a râs el. Ce v-a luat așa mult? Ați…

Aaron s-a aruncat asupra lui.

— Doamne, Gretchen, asta fac! a zis Falk, încercând să păstreze un ton lejer.

Dar mesajul ei era clar. Nu întreba, nu spune.

— De ce n-aș face asta?

O vreme, s-au uitat lung unul la altul. După aceea, Gretchen s-a lăsat pe spate în scaun și i-a zâmbit larg.

— Bine. Fără motiv. Vreau doar să mă asigur că ești rațional. Paza bună trece primejdia rea.

Și-a ridicat paharul, și-a dat seama că era gol și l-a pus la loc. Falk l-a golit pe al lui și s-a dus la bar să mai ia două.

— Dacă toată lumea era așa de sigură că eu am fost vinovatul, a zis el când s-a întors, mă mir că nu l-au gonit și pe Luke din oraș.

Gretchen a luat paharul, zâmbetul pierindu-i de pe chip.

— Știi, unii au încercat. La început, a zis ea. Destul de tare. Dar știi cum era Luke, i-a înfruntat cu tupeu. Nu a șovăit, nu a dat înapoi. Până la urmă, au cam acceptat situația. N-au prea avut încotro.

S-a uitat din nou prin cârciumă. Acum îi priveau mai puține fețe.

— Uite, dacă sunt sinceri cu ei înșiși, cei mai mulți oameni știu că Ellie s-a sinucis. Era o fată de șaisprezece ani care avea nevoie de ajutor și pe care, evident, nu l-a primit. Și da, cu toții ar trebui să ne simțim vinovați din cauza asta. Numai că, în general, oamenilor nu le place să se simtă vinovați și, până la urmă, pe bilet era numele tău. Nu a existat niciodată o explicație pentru asta…

S-a oprit și a ridicat ușor din sprâncene.

Falk a clătinat încet din cap. Nu putuse să explice pe vremuri, nu putea nici acum. Își tot frământase creierii de-a lungul anilor. Retrăise ultimele conversații cu Ellie, încercase să descifreze un mesaj sau un sens. Pentru ea, el fusese Aaron, nu Falk. Ce fusese în mintea ei când scrisese biletul? Uneori, nici nu mai era sigur ce îl deranja mai mult: necazurile pe care le stârnise bucata aceea de hârtie sau faptul că niciodată nu știuse motivul.

— Ei, a zis Gretchen, nu prea contează. Se gândea la tine în vreun fel aproape de momentul morții și, pentru toți cei care căutau un țap ispășitor, asta a fost suficient. Că ne place sau nu, Luke a fost un personaj principal, a fost implicat în comunitate. A devenit un fel de lider în orașul ăsta și noi nu aveam atât de mulți încât să ne permitem să-i pierdem. Cred că, punând în balanță una și alta, oamenii au ales să nu se mai gândească la povestea asta.

A ridicat din umeri.

— Din același motiv, toți de pe aici suportă dobitoci ca Dow și Deacon. Suntem în Kiewarra. Viața e grea. Dar trebuie să-i facem față cu toții. Tu ai plecat, Luke a rămas. Tu te-ai ales cu vina.

Aaron s-a năpustit asupra lui și Luke a făcut un pas înapoi.

— Ai grijă! a zis el când Aaron l-a înșfăcat de umeri.

S-au poticnit și au căzut pe spate. Au aterizat pe pământ cu o bufnitură și țigara lui Luke i-a căzut dintre degete. Ellie s-a dus și a ridicat-o.

— Fii atent la scântei! Ai reușit deja să-i sperii, încearcă să nu ne dai foc tuturor, totuși!

Aaron, care îl țintuia pe Luke la pământ cu propria greutate, l-a simțit crispându-se la tonul ei. Era cel pe care îl folosea cu animalele de la fermă.

— Doamne, Ellie, ce te-a apucat? Nu mai știi de glumă?

Luke intenționase să facă pe grozavul, cu un ton nonșalant, dar nu îi prea reușise. Aaron simțea mirosul de alcool amestecat cu cel de sudoare.

— Nu ți-a zis nimeni? l-a repezit Ellie. Glumele trebuie să fie amuzante.

— Cristoase, ce dracu' ai în ultima vreme? Nu-ți place să bei, nu-ți place să râzi. Abia dacă mai ieși cu noi, tot timpul lucrezi la amărâta aia de cafenea. Ești așa de plictisitoare acum, Ellie! Poate că tu și Aaron ar trebui să vă combinați și să terminați odată cu asta. Vă potriviți al naibii de bine!

Plictisitoare. La auzul cuvântului, Aaron s-a simțit de parcă Luke îl lovise. S-a holbat la prietenul lui, nevenindu-i să creadă, apoi l-a înșfăcat de reverele cămășii și l-a împins așa de tare încât s-a auzit o pocnitură când Luke s-a lovit cu capul de pământ. S-a rostogolit de pe Luke gâfâind puternic, fără să îndrăznească să se uite spre el.

Ellie s-a uitat în jos spre Luke, așa cum zăcea cu membrele răsfirate în praf, și pe fața ei se vedea ceva mai rău ca furia. Milă. De jur împrejur, totul părea neclintit.

— Asta crezi tu? a șuierat ea, dominându-l prin înălțime. Crezi că prietenii tăi sunt plictisitori pentru că își fac griji pentru tine? Pentru că dau dovadă de o brumă de bun-simț? Singura glumă de aici ești tu, Luke. Faptul că ți se pare că poți să-i folosești pe oameni pentru propriul tău amuzament.

— Lasă-mă-n pace! Nu-i adevărat!

— Ba da! a continuat Ellie. Așa ne tratezi pe toți. Pe mine. Pe Aaron. Pe prietena ta. Crezi că e normal să-i sperii pe oamenii care țin la tine? Să-i întorci unii împotriva celorlalți?

A clătinat din cap.

— Și pentru tine nu-i decât un joc. Ăsta e lucrul cel mai înspăimântător la tine.

Vreme îndelungată, nimeni nu a zis nimic. Cuvintele pluteau în aer printre ei ca o ceață și cei patru evitau să se uite unii la alții. Ellie a fost prima care s-a mișcat: s-a întors abrupt și, fără o privire măcar, a plecat. Luke și Aaron s-au uitat după ea de jos, apoi s-au ridicat cu greu în picioare. Aaron tot nu voia să se uite spre Luke.

— Nenorocita! l-a auzit pe Luke mormăind în urma lui Ellie.

— Hei! Nu-i spune așa! a zis Aaron pe un ton ascuțit.

În fața lor, Ellie nu dăduse niciun semn că i-ar fi auzit și continua să meargă cu pas hotărât. Luke s-a întors și și-a deschis brațele spre Gretchen, ale cărei suspine fuseseră reduse brusc la tăcere.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat un pic, iubita. Știi că voiam numai să mă amuz un pic, nu?

Și-a înclinat capul și și-a lipit buzele de obrazul ei. Fața îi strălucea de transpirație și era roșie de furie.

— Dar recunosc, poate că lucrurile au mers puțin prea departe. Am zis câteva lucruri pe care n-ar fi trebuit să le zic. Poate că vă datorez scuze.

După ton, ai fi zis că era sincer.

— E clar că le datorezi ceva, s-a auzit iar vocea lui Ellie în aerul nopții.

Niciunul dintre ei nu a mai adus vorba de ceartă după aceea, dar îi urmărea pe toți la fel ca arșița. Ellie vorbea cu Luke numai când era nevoită, și de fiecare dată cu același ton politicos, dar distant. Aaron, jenat în preajma lui Ellie și supărat pe Luke, era și mai rezervat. Gretchen s-a trezit în rol de mediatoare, iar Luke pur și simplu se comporta de parcă nici n-ar fi observat că totul se schimbase.

Probabil că o să treacă de la sine, își spunea Aaron, dar în realitate nu era sigur de asta. Fisurile ieșiseră la suprafață și erau mai adânci decât crezuse el. Nu a mai aflat niciodată dacă avea dreptate sau nu. Ellie a mai trăit doar două săptămâni.

Gretchen s-a întins peste masa zgâriată și l-a atins pe vârful degetelor. Zgomotul din cârciumă s-a domolit în fundal. Avea mâini de femeie care muncea din greu. Unghiile ei erau curate, fără ojă, iar vârfurile degetelor se simțeau aspre pe pielea lui albă, de funcționar.

Ellie se înșelase în privința ei, Falk știa asta. Gretchen nu fusese niciodată o aiurită. Era făcută din ceva mult mai puternic. Rămăsese acolo și înfruntase consecințele. Își construise o viață într-o comunitate care îi învinsese pe mulți, inclusiv pe el și posibil și pe Luke Hadler. Gretchen era dură. Era o luptătoare. Și îi zâmbea.

— Știu că nu ți-a fost ușor să te întorci aici, dar chiar mă bucur că te văd, a zis ea. Tu ai fost mereu singurul rațional dintre noi. Ce bine era…

S-a oprit. A oftat. A ridicat un umăr bronzat, întinzând breteaua rochiei.

— Ce bine era dacă rămâneai aici. Poate că totul ar fi fost altfel acum.

S-au uitat unul la altul până când Falk și-a simțit pieptul și gâtul cuprinse de căldură. Și-a dres vocea și încă se gândea la un răspuns când o siluetă s-a postat în fața lui.

Capitolul șaptesprezece

Grant Dow a trântit un pahar de bere pe jumătate gol pe masa dintre ei. Purta aceiași pantaloni scurți și același tricou cu reclama la bere din Bali ca în ziua dinainte. Falk a mârâit.

— Parcă aveai interdicție să mai vii aici, a zis el, încercând să păstreze un ton cât mai neutru.

— În general, iau asta mai mult ca pe o sugestie aici.

Falk s-a uitat dincolo de Dow la barmanul care îi privea cu o expresie resemnată. Falk a ridicat din sprâncene, dar barmanul doar a ridicat din umeri. *Ce pot să fac?* Pe deasupra mesei, Gretchen a surprins privirea lui Falk. A clătinat imperceptibil din cap. Apoi a spus nonșalant:

— Ce-ți trebuie, Grant?

— O să-ți spun ce-ți trebuie ție, Gretch. Trebuie să fii mai atentă ce prieteni îți alegi.

Dow avea ceva din aroganța lui Mal Deacon, a observat Falk, dar în timp ce răutatea unchiului era rece ca sângele unei reptile, Dow cu siguranță se înfierbânta ușor.

De aproape, chipul lui era o adunătură roșie de vene sparte și presiune arterială mare.

— Fetele care se țin cu ăsta tind să ajungă în pământ.

În spatele lui Dow, râsul batjocoritor al prietenilor lui a venit ca o reacție ușor întârziată. Falk nu era sigur dacă era aceeași gașcă cu care fusese Dow în seara precedentă. Erau ușor de confundat unii cu alții. Barmanul se oprise din servit cât urmărea schimbul de replici.

— Mersi, Grant, dar sunt fată mare. Pot să hotărăsc singură, a zis Gretchen. Așa că, dacă ai zis ce-ai avut de zis, ce-ar fi să-ți vezi mai departe de seara ta și să ne lași pe noi să ne vedem de a noastră?

Dow a râs, lăsând la vedere două șiruri de dinți neglijați. Falk i-a simțit răsuflarea duhnind a bere.

— Pun pariu că te ocupi tu de asta, Gretch, a zis el făcându-i cu ochiul. Arăți tare gătită în seara asta, dacă-mi dai voie să spun. De obicei, nu prea te vedem împopoțonată așa pe aici.

S-a uitat la Falk.

— Rochia asta trebuie să fie pentru tine, fraiere! Sper că apreciezi.

Gretchen s-a înroșit și a evitat privirea lui Falk. Acesta s-a ridicat în picioare și a făcut un singur pas spre Dow. Miza pe faptul că dorința lui Dow de a evita neplăcerea arestării avea să fie mai puternică decât tentația de a-i trage un pumn. Spera că are dreptate. Falk se știa priceput, dar bătăile prin baruri nu se numărau printre talentele lui.

— Ce vrei, Grant? a întrebat el calm.

— Păi chiar voiam să-ți spun, a zis Dow. Cred că noi doi am pornit pe picior greșit ieri. Așa că am venit să-ți dau o șansă să te revanșezi.

— Pentru ce?

— Știi tu pentru ce.

S-au uitat unul la altul. Grant Dow fusese dintotdeauna nu doar mai mare decât el, ci și mai solid și mai puternic. Cum era tot timpul în pragul furiei, oamenii se grăbeau să se ferească din calea lui când îl vedeau pe stradă. Acum, mai bătrân, mai gras și cu probleme cronice de sănătate întrevăzându-se la orizont, părea să emane amărăciune prin toți porii.

— Asta-i tot? a zis Falk.

— Nu, nu e tot, ce dracu'! Ascultă ce-ți zic eu! Ascultă ce-ți zice unchiu-meu! Părerea mea. Pleacă!

Dow vorbea încet.

— Rahatul ăla de Hadler nu merită necazurile pe care o să le ai tu, fii atent la mine!

Dow le-a aruncat o privire peste umăr tovarășilor lui. Prin fereastra cârciumii nu se vedea decât bezna nopții. Falk știa că, în afară de strada principală, restul orașului era pustiu. *Aici, insignele*

alea înseamnă mai puțin decât ar trebui. Poate că era adevărat, dar tot mai însemnau ceva.

— O să plec când o să aflăm de ce au murit cei trei Hadler, a zis Falk. Nu mai înainte.

— Asta n-are nicio legătură cu tine!

— O familie împușcată, într-un orășel ca ăsta? Aș zice că asta are legătură cu toată lumea. Și se pare că tu ai niște opinii ferme în privința asta, așa că poate începem cu tine. Să procedăm oficial. Ce părere ai?

Falk a băgat o mână într-un buzunar și a scos un carnețel și un creion. A scris „Anchetă Hadler" în partea de sus a paginii. Imediat dedesubt, a scris numele lui Dow cu majuscule, ca bărbatul să vadă.

— Bine, calmează-te, fraiere!

Era iritat, așa cum se așteptase Falk. Scrierea unui nume pe hârtie dădea impresia de „oficial".

— Îți confirmi adresa?

— Nu-ți dau adresa mea.

— Nicio problemă.

Falk nu a ezitat deloc.

— Din fericire, o știu.

A scris detaliile fermei lui Deacon. A privit dincolo de Dow la grupul de adepți. Se îndepărtaseră puțin de cei doi.

— O să notez și numele prietenilor tău. Dacă tot sunt așa dornici să participe…

Grant s-a uitat în jur. Cei din gașca lui își pierduseră expresiile distrate și îl priveau furioși.

— Încerci să-mi înscenezi mie chestia asta? a zis Dow. Ce, ți-ai găsit un țap ispășitor?

— Grant, a zis Falk, rezistând impulsului de a-și da ochii peste cap, tu ai venit la masa noastră.

Dow l-a măsurat din cap până în picioare, cu o expresie furibundă. Își încleștase pumnul drept. Părea să cântărească dacă merita să-l

folosească. A privit peste umăr. Barmanul încă îi urmărea, cu mâinile sprijinite de tejghea. I-a aruncat lui Dow o privire dură și i-a făcut semn din cap spre ușă. În seara aceea, nu îi mai servea cu nimic.

Dow și-a desfăcut pumnul și s-a îndepărtat agale cu un pas, ca și cum nu merita să se enerveze.

— Ești la fel de plin de minciuni și de rahat cum ai fost mereu, i-a zis el lui Falk. Da' nu-i rău. Poate așa o să ai o șansă să supraviețuiești aici.

Le-a făcut scurt semn cu capul tovarășilor săi, care l-au urmat afară din cârciumă. Nivelul sonor general, care se redusese în timpul discuției lor, a revenit treptat la normal.

Falk s-a așezat din nou la masă. Gretchen îl privea cu gura întredeschisă. El a zâmbit, dar după ce și-a pus carnețelul în buzunar, și-a mai ținut mâna acolo până când a fost sigur că nu îi mai tremura.

Gretchen a clătinat din cap, nevenindu-i să creadă.

— Doamne! Ce bun venit! Bravo ție!

I-a făcut cu ochiul.

— Ți-am zis că tu erai singurul rațional.

S-a dus și a cumpărat următorul rând de băuturi.

Mai târziu, la închiderea cârciumii, Falk a condus-o la mașină. Strada era liniștită. În lumina felinarelor, părul lui Gretchen strălucea ca un halo. Au stat așa, la distanță de treizeci de centimetri unul de altul, privindu-se, cu gesturi ciudate și prea calculate, până când, în cele din urmă, Gretchen a râs și și-a pus ambele mâini pe umerii lui. S-a apropiat și l-a sărutat pe obraz, prinzându-i și colțul gurii. El a cuprins-o cu brațele și pentru o clipă s-au îmbrățișat strâns, unindu-și trupurile înfierbântate în aerul cald al nopții.

Într-un final, oftând ușor, ea s-a desprins, a urcat în mașină și, cu un zâmbet și un salut din mână, a plecat. Falk a rămas singur sub cerul înstelat, gândindu-se, spre surprinderea lui, la Grant Dow. Omul spunea o grămadă de prostii, asta era sigur. Dar spusese un

lucru pe care Falk îl reținuse și pe care acum îl tot analiza în minte, răsucindu-l pe toate părțile, ca pe o comoară descoperită.

Rochia asta trebuie să fie pentru tine, fraiere!

Pe tot drumul înapoi spre cârciumă, a zâmbit.

Falk era cu un picior pe scările care urcau spre camera sa, când s-a auzit strigat de barman.

— Ia vino aici, prietene! Dacă nu te superi.

Falk a oftat, cu mâna pe balustradă. A privit cu jind înspre scări. Un portret prost înrămat al reginei îl privea neînțelegător de sus, de pe palier. S-a întors și și-a târât picioarele înapoi către bar. Localul era gol acum. În aer se simțea mirosul acid de lămâie de la soluția de curățat pe care o folosea barmanul ca să șteargă tejgheaua.

— Vrei ceva de băut?

— Credeam că ai închis.

Falk și-a tras un scaun și s-a așezat.

— Am închis. Asta e din partea casei.

Barmanul a pus o bere în fața lui Falk, apoi și-a turnat și lui una.

— În semn de mulțumire.

— Pentru ce?

— L-am văzut pe Grant Dow luându-se de mulți oameni și, de cele mai multe ori, eu rămân să șterg sângele cuiva. Cum nu a fost cazul în seara asta, pot să mă relaxez și să beau o bere rece cu tine.

A întins o mână.

— David McMurdo.

— Noroc!

Falk a luat o gură de bere, surprins de cât de ușor îi aluneca pe gât. În săptămâna aceea băuse mai mult decât bea în mod normal într-o lună.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Știu că am zis că nu vor fi necazuri.

— Prietene, dacă toate necazurile de pe aici ar fi rezolvate așa, aș fi un om fericit, a zis McMurdo, mângâindu-și barba. Din păcate, oamenilor de prin locurile astea le sare cam repede țandăra.

— De cât timp ești în oraș?

— Aproape zece ani. Cu toate astea, mulți dintre ei încă mă consideră un venetic. Ori ești născut și crescut aici, ori ești un străin pe veci; așa par să meargă lucrurile în Kiewarra.

— Nici dacă ești născut și crescut aici n-ai nicio garanție, a zis Falk zâmbind amar. Dar cum de ai ajuns tocmai prin locurile astea?

McMurdo a tăcut. Și-a trecut limba peste dinți.

— Tu ce motiv dai pentru că ai plecat din Kiewarra?

— Oportunități profesionale, a zis Falk sec.

— Atunci, cred că zic și eu la fel și cu asta închei povestea.

McMurdo a arătat spre barul gol făcându-i cu ochiul.

— Totuși, se pare că ți-a prins bine. Prietenul tău Luke ar fi avut nevoie de niște sfaturi de la tine ca să-i facă față lui Dow, ca să fiu sincer. Acum e prea târziu, bineînțeles.

— Aveau conflicte?

— Tot timpul, a zis McMurdo. De câte ori unul din ei era aici și celălalt tocmai intra în bar, mi se punea un nod în gât. Erau nu știu, ca niște magneți. Gemeni siamezi. Foști iubiți geloși. Ceva. Niciunul nu putea să-l lase pe celălalt în pace.

— De ce se certau?

McMurdo și-a dat ochii peste cap.

— Dar de la ce nu se certau? De la orice. De la vreme, crichet, culoarea șosetelor, naiba să-i ia! Tot timpul se luau unul de altul. Orice era o scuză bună.

— Ce fel de certuri erau? Se băteau cu pumnii?

— Uneori, a zis McMurdo. A fost urât de câteva ori, dar în ultima vreme nu mai era chiar așa. În ultimii ani, au fost mai mult încăierări ușoare și discuții aprinse. Nu mă înțelege greșit, nu se menajau

deloc. Dar cred că amândoi simțeau ceva plăcere, într-un fel. Să se ia la ceartă. Să mai elibereze din tensiune.

— Niciodată n-am înțeles asta.

— Nici eu. Eu mai degrabă aș bea ceva. Dar probabil pentru unii funcționează.

A șters tejgheaua ca unul care știe că inspectorii sanitari nu sunt atenți.

— Ca să fiu corect față de Dow, probabil nu e ușor să aibă grijă de unchiul ăla al lui.

Falk și-a amintit că Mal Deacon îl confundase cu tatăl lui.

— Știi ce a pățit?

— E cam dus cu capul de ceva vreme. Nu știu dacă e de la băutură sau ceva medical. Dar orice ar fi, l-a redus la tăcere. Uneori trece pe aici și se așază la bar cu câte o băutură sau umblă prin oraș uitându-se urât la oameni, cu câinele ăla, dar cam atât.

— Grant Dow nu a părut niciodată genul Florence Nightingale. Are grijă de unchiul lui tot timpul?

McMurdo a rânjit.

— Vezi să nu! El e muncitor. Face tot felul de munci, instalații, ceva construcții. Orice din care să scoată bani de bere. Dar e uimitor ce efect are promisiunea unei moșteniri, nu? Deacon îi lasă lui ferma sau, cel puțin, așa se zice. Ar putea să valoreze destul, cu grupurile alea asiatice de investiții care tot caută terenuri pe aici. Seceta nu o să dureze la nesfârșit. Se pare.

Falk a luat o gură de bere. Interesant. Ferma Hadler se învecina cu a lui Deacon. Habar nu avea care era prețul pieței, dar două loturi erau întotdeauna mai valoroase, pentru cumpărătorul potrivit. Cu condiția ca și ferma Hadler să fie de vânzare, bineînțeles. Un scenariu mult mai puțin probabil cât Luke era în viață și la cârmă, decât acum. Falk a pus gândul bine, deoparte, ca să-l analizeze pe îndelete mai târziu.

— Deci e adevărat ce se zice, că investighezi moartea celor trei? a întrebat McMurdo.

— Nu este oficial, a zis Falk, pentru a doua oară în seara aceea.

— Am înțeles, a răspuns McMurdo zâmbindu-i complice. Probabil asta e cea mai bună cale de a face ceva pe aici, oricum.

— Astea fiind spuse, s-a întâmplat ceva de care ar trebui să știu?

— Adică dacă Luke a avut vreo ceartă-monstru în noaptea dinainte să moară? Dacă Grant Dow a declarat în fața întregii cârciumi că o să-i omoare familia cu sânge rece?

— Asta ar fi de ajutor.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, prietene.

McMurdo și-a afișat dinții îngălbeniți.

— Jamie Sullivan a zis că a fost aici cu Luke cu o seară înainte de crime, a spus Falk. Că au făcut planuri să împuște iepuri.

— Cam așa a fost.

— Era și Dow aici?

— Mda, normal. E aici cam în fiecare seară, de asta nu-i convine să primească interdicție. Nu că m-ar ajuta cu ceva. Asta e mai mult o neplăcere pentru el, atâta tot. Mie mi-e prea greu să o aplic, iar el știe asta. De câte ori încerc, el și tovarășii lui se trântesc pe terasă, afară, cu un teanc de cutii de bere. Și eu am parte de aceeași muncă, dar fără niciun venit, știi? În fine.

McMurdo a clătinat din cap.

— Ca să-ți răspund la întrebare, Grant Dow a fost aici în ultima seară a lui Luke. La fel ca toată lumea, de fapt. Era meci de crichet la televizor, așa că barul era plin ochi.

— L-ai văzut vorbind cu Luke? Au interacționat vreun pic? S-au dat unul la altul?

— Din câte îmi amintesc, nu. Dar, după cum am spus, era o seară agitată. Am alergat de colo-colo.

McMurdo s-a gândit o clipă, în timp ce a scurs și ultima gură de bere și și-a suprimat o mică râgâitură.

— Dar cine poate să fie sigur în cazul lor? Niciodată nu știai de la o seară la alta ce avea să se întâmple. Știu că Luke era prietenul tău și că Dow e un tâmpit, dar în multe feluri, erau destul de asemănători. Amândoi radicali, expansivi, temperamentali. Două fețe ale aceleiași monede, știi?

Falk a încuviințat. Știa. McMurdo a luat paharele goale, iar Falk a înțeles că era momentul să plece. S-a ridicat de pe scaun și a spus noapte bună, lăsându-l pe barman să stingă luminile și să scufunde parterul în beznă. În timp ce Falk pe jumătate își târa picioarele, iar pe jumătate se clătina până la etaj, ecranul telefonului mobil i s-a aprins la sosirea unui mesaj vocal. A așteptat până a încuiat ușa camerei și s-a întins pe pat, apoi a apăsat stângaci pe butoane. A închis ochii în timp ce din căști s-a auzit o voce familiară.

— Aaron, răspunde la telefon, te rog!

Cuvintele lui Gerry Hadler îi sunau presant în urechi.

— Uite, m-am gândit mult la ziua în care a murit Ellie.

O pauză lungă.

— Vino mâine la fermă, dacă poți. E ceva ce ar trebui să știi.

Falk a deschis ochii.

Capitolul optsprezece

Ferma Hadler i s-a părut diferită lui Falk, când a oprit mașina. Banda galbenă rufoasă care marca locul crimei fusese luată de la ușa de la intrare. De o parte și de alta, perdelele și jaluzelele erau ridicate și fiecare fereastră întredeschisă.

Soarele din toiul dimineții era deja înfiorător, așa că Falk s-a întins să-și ia pălăria când a ieșit din mașină. A îndesat cutia cu lucrurile lui Karen și ale lui Billy sub un braț și a luat-o în sus pe alee. Ușa de la intrare era deschisă. Înăuntru, mirosul de înălbitor nu mai era așa de puternic.

Falk a găsit-o pe Barb plângând în dormitorul matrimonial. Era cocoțată pe marginea patului în care dormiseră Luke și Karen, cu conținutul unui sertar răsturnat pe pătura verzuie. Șosete făcute ghem și boxeri șifonați amestecați cu monede și capace de pix rătăcite. Lacrimile cădeau de pe obrajii lui Barb pe o bucată de hârtie colorată din poală.

A tresărit când Falk a ciocănit încet, iar când acesta s-a apropiat de ea, a văzut că ținea în mână o felicitare făcută manual pentru Ziua tatălui. Barb și-a șters fața cu mâneca și a fluturat felicitarea spre Falk.

— Niciun secret nu e în siguranță când se face curățenie, nu-i așa? Se pare că Billy scria la fel de greșit ca tatăl lui.

A încercat să râdă, dar glasul îi era gâtuit de emoție. Umerii i s-au încovoiat când Falk s-a așezat lângă ea și a cuprins-o cu un braț. În cameră era sufocant de cald. Prin ferestrele deschise intra un aer înăbușitor. Falk nu a zis nimic. Orice ieșea din casă pe ferestrele acelea era mai important decât ce intra prin ele.

— Gerry mi-a zis să trec pe aici, a zis Falk când hohotele lui Barb s-au mai domolit.

Ea și-a tras nasul.

— Da, dragule. Așa a zis. Face curat în hambarul mare, cred.

— Știi despre ce e vorba? a întrebat Falk, întrebându-se când va considera Gerry potrivit să i se confeseze soției sale, sau dacă se va întâmpla asta vreodată.

Barb a clătinat din cap.

— Nu. Poate vrea să-ți dea ceva de la Luke. Nu știu. A fost ideea lui să facem curățenia asta. Zice că e momentul să înfruntăm adevărul.

Ultima propoziție aproape că nici nu s-a mai auzit, pentru că Barb a ridicat o pereche de șosete și a izbucnit într-o repriză nouă de plâns.

— M-am tot gândit dacă lui Charlotte i-ar plăcea ceva de aici. Suferă așa de tare!

Vocea lui Barb era înăbușită de un șervețel.

— Nimic din ce facem nu pare să o ajute. Am lăsat-o cu o bonă, dar Gerry chiar voia s-o luăm cu noi. Să vedem dacă se calmează în preajma lucrurilor ei. Nici nu mă gândesc să fac așa ceva, i-am zis. Nici nu mă gândesc să o aduc înapoi în casa asta după ce s-a întâmplat aici.

Falk a mângâiat-o consolator pe spate. În timp ce ea plângea, s-a uitat prin dormitor. În afară de un strat de praf, era curat și ordonat. Karen încercase să țină dezordinea sub control, însă erau destule detalii personalizate care îi dădeau camerei un aer plăcut.

Câteva poze înrămate cu bebeluși erau puse pe un dulap cu sertare, care părea de bună calitate, dar probabil era de mâna a doua sau poate chiar a treia. Era evident că puținii bani pentru decorațiuni fuseseră folosiți în camerele copiilor. Printr-o deschizătură a șifonierului, Falk a zărit rânduri de haine agățate pe umerașe din plastic. În stânga, niște tricouri simple, mulate, de damă, stăteau alături de bluze, pantaloni de lucru, câte o rochie de vară. Blugii și tricourile lui Luke erau îngrămădite mai neglijent în partea dreaptă.

Ambele părți ale patului păreau folosite cu regularitate. Pe noptiera din partea lui Karen, erau un robot de jucărie, un tub cu cremă de noapte și o pereche de ochelari de citit, așezați deasupra unui teanc de cărți. Pe partea lui Luke, era un încărcător de telefon, băgat în priză, alături de o cană murdară de cafea, care fusese decorată manual cu cuvântul „Tati", scris cu litere subțiri. Pernele încă purtau semnele adânciturilor de pe ele. Orice ar fi făcut Luke Hadler în zilele dinaintea morții lui și a familiei lui, s-a gândit Falk, era clar că nu dormise pe canapea. În camera aceea se vedea că fuseseră doi oameni.

În minte i-a venit imaginea propriului său dormitor, în ultima vreme, dormea mai mult pe mijlocul patului. Lenjeria era tot de culoare albastru-închis, cum avusese și în adolescență. Niciuna dintre femeile care o văzuseră în ultimii ani nu ajunsese să se simtă suficient de comod la el acasă încât să-i sugereze să o schimbe cu una mai puțin masculină. Femeia care îi făcea curățenie de două ori pe lună se chinuia adesea să găsească destule de făcut, știa și el asta. Nu aduna lucrurile grămadă, nu păstra prea multe din motive sentimentale și se descurca cu puțina mobilă care îi rămăsese în urmă cu trei ani, când apartamentul lui de două persoane devenise cămin numai pentru una.

„Ești ca o carte închisă", îi spusese ea o ultimă dată, înainte să plece. Îi spusese asta de foarte multe ori în cei doi ani în care fuseseră împreună. Mai întâi intrigată, apoi îngrijorată, în cele din urmă acuzatoare. De ce nu putea să se deschidă în fața ei? De ce nu *voia* să facă asta? Nu avea încredere în ea? Sau nu o iubea destul? Răspunsul lui la întrebarea aceasta nu fusese destul de rapid, și-a dat el seama prea târziu. Tăcerea de o fracțiune de secundă fusese suficient de lungă pentru ca amândoi să presimtă sfârșitul. De atunci, noptiera lui Falk nu avusese pe ea decât cărți, un ceas deșteptător și, ocazional, o cutie de prezervative care se învechea.

Barb și-a tras nasul zgomotos, readucându-l în cameră. Falk a luat felicitarea de Ziua tatălui din poala ei și s-a uitat degeaba în jur după un loc unde s-o așeze.

— Vezi, exact asta e problema! a zis Barb urmărindu-l cu ochii roșii. Ce Dumnezeu să fac acum cu toate lucrurile lor? Sunt așa de multe și nu am unde să pun nimic. Nu pot să le bag pe toate în casa noastră, dar nici nu-mi vine să le dau pe toate de pomană, de parcă nici n-ar conta…

Vorbea cu voce subțire și începuse să înșface diverse obiecte de lângă ea și să le strângă la piept. Chiloți de pe pat, robotul de jucărie, ochelarii lui Karen. A luat cărțile de pe noptieră și a înjurat tare.

— Of, la naiba, și astea sunt de la bibliotecă. Cât de întârziate o să fie?

S-a întors spre Falk, cu fața roșie și furioasă.

— Nu-ți spune nimeni că așa o să fie, nu? Da, sigur, tuturor le pare rău și-ți transmit condoleanțe, toți trec pe la tine și bârfesc când se întâmplă asta, dar nimeni nu zice că trebuie să iei la puricat sertarele fiului tău și să înapoiezi cărți la bibliotecă, nu-i așa? Nimeni nu-ți spune cum să faci față la asta.

O clipă, Falk s-a simțit vinovat la gândul că lăsase cutia cu lucrurile lui Karen și ale lui Billy în fața ușii de la dormitor. A smuls cărțile din mâinile lui Barb, le-a pus sub braț și a condus-o hotărât afară din dormitor.

— Pot să mă ocup eu de asta în locul tău. Hai…

A condus-o direct pe lângă camera lui Billy și a ieșit ușurat în bucătăria luminoasă. A așezat-o pe Barb pe un scaun.

— Hai să-ți fac o ceașcă de ceai, a zis el în cele din urmă, deschizând cele mai apropiate dulapuri.

Habar nu avea ce urma să găsească acolo, dar până și bucătăriile de la locul unei crime aveau căni, de obicei.

Barb l-a privit un minut, apoi și-a suflat nasul și s-a dat jos de pe scaun. L-a bătut ușor pe braț.

— Lasă-mă pe mine, știu unde sunt toate.

Până la urmă, au fost nevoiți să se mulțumească cu cafea instant, simplă. Frigiderul nu mai fusese golit de peste două săptămâni.

— N-am apucat să-ți mulțumesc, Aaron, a zis Barb în timp ce așteptau să fiarbă apa. Că ne ajuți. Că ai deschis o anchetă în legătură cu ce s-a întâmplat.

— Barb, nici vorbă de așa ceva, a zis Falk. Înțelegi că ce facem eu și sergentul Raco nu este oficial, nu? Doar punem niște întrebări. Nimic oficial.

— A, da, sigur, înțeleg complet, a zis ea pe așa un ton încât el și-a dat seama că, de fapt, nu era adevărat. Dar i-ai făcut pe oameni să-și pună întrebări. Asta contează. Lucrurile s-au pus puțin în mișcare.

Lui Falk i-a venit în minte imaginea lui Ellie și a sperat că Barb nu avea să regrete asta.

— Luke era mereu așa de recunoscător că erai prietenul lui! a zis ea în timp ce turna apa fiartă în trei căni.

— Mulțumesc, a zis el simplu, dar ceva din tonul lui a făcut-o pe Barb să-și ridice privirea spre el.

— Chiar era! a insistat ea. Știu că nu prea spunea lucruri de genul ăsta, dar avea nevoie de cineva ca tine în viața lui. Cineva calm, cu capul pe umeri. Mereu m-am gândit că, parțial, asta l-a atras pe Luke la Karen. A văzut aceleași calități în ea.

A deschis automat sertarul din dreapta și a găsit o lingură.

— Ai cunoscut-o pe Karen?

Falk a clătinat din cap.

— Ce păcat! Sunt sigură că ți-ar fi plăcut. Îmi amintește… amintea de tine din mai multe puncte de vedere. Cred că uneori se temea că era un pic… nu știu, plictisitoare, poate. Că doar ea îl împiedica pe Luke să-și pună în practică marile idei. Dar nu era adevărat. Era constantă și foarte deșteaptă fata aia. Și era exact ce îi trebuia lui. Îl ținea pe fiul meu cu picioarele pe pământ. Amândoi făceați asta.

Barb l-a privit îndelung pe Falk, cu capul înclinat într-o parte și un aer ușor trist.

— Ar fi trebuit să vii la nunta lor. Sau altă dată. Ne-a fost dor de tine.

— Eu…

Începuse să spună că fusese nevoit să lucreze, dar ceva din expresia ei l-a făcut să-și înghită cuvintele.

— Sincer, nu am crezut că o să fiu bine primit aici.

Barb Hadler a făcut doi pași mari, traversând bucătăria care fusese odată a ei, și-a întins brațele și l-a îmbrățișat pe Falk. L-a strâns tare până când el a simțit cum tensiunea îngropată adânc în sinea lui începe să se clatine.

— Aaron, tu ești mereu bine-venit în familia mea, a zis Barb. Să nu crezi vreodată altceva!

S-a retras și, preț de o clipă, a fost din nou Barb de pe vremuri. I-a dat să țină două căni de cafea aburinde, i-a pus cărțile de la bibliotecă sub braț și i-a făcut semn din cap spre ușa din spate, cu o licărire matriarhală în ochi.

— Hai să-i ducem astea soțului meu ca să pot să-i spun că, dacă vrea curățenie în casa asta, atunci să nu se mai ascundă în hambar și să treacă la treabă.

Falk a urmat-o pe Barb prin ușa din spate și a ieșit în soarele orbitor. A evitat în ultima clipă să-și verse cafea pe încheietură când a pășit pe lângă o bâtă de crichet de jucărie, abandonată pe jos.

Așa ar fi putut să fie și viața lui? s-a întrebat brusc Falk. Bâte de crichet ale copiilor și cafea în bucătăria fermei? A încercat să-și imagineze cum ar fi lucrat alături de tatăl lui în aer liber, așteptând momentul când acesta avea să-i strângă mâna și să-i predea ștafeta; cum și-ar fi petrecut serile de sâmbătă la Fleece, împreună cu Luke, măsurând din priviri cam aceleași figuri atrăgătoare până când, într-o zi, nu s-ar mai fi uitat deloc la ele. O nuntă scurtă, dar frumoasă, ca

la țară, primul copil după nouă luni. Al doilea la un an după aceea. Rolul de tată nu i-ar fi venit complet natural, știa asta, dar ar fi făcut un efort. Se spune că e altfel când e copilul tău.

Inevitabil, copiii lui ar fi fost prieteni cu copiii lui Luke. Toți ar fi trebuit să-și încerce norocul la școala aceea haotică de țară, da, dar ar fi avut acces și la acri întregi de pământ pe care ar fi putut să-și întindă picioarele.

Zilele în care ar fi lucrat pământul ar fi fost lungi, bineînțeles, dar nopțile petrecute acasă ar fi fost călduroase, pline de gălăgie și de haos și de râsete. De dragoste. Întotdeauna l-ar fi așteptat cineva cu lumina aprinsă. Cine ar fi putut să fie? s-a gândit el. Ellie?

Imediat, imaginea a început să se încețoșeze și să dispară. Dacă ea ar fi trăit. Dacă el ar fi rămas. Dacă totul ar fi fost diferit. Ideea în sine era o fantezie absolută. Erau prea multe șanse pierdute pentru ca viziunea aceea să fi putut deveni realitate.

Falk își alesese viața din Melbourne. Și era fericit așa, s-a gândit el. Îi plăcea că putea să se plimbe pe stradă înconjurat de oameni și să nu-l recunoască nici măcar un singur suflet. Îi plăcea munca lui, care îi solicita creierul mai mult decât spinarea.

Viața însemna compromisuri. Poate că în apartamentul lui gol nu-l aștepta decât liniștea la sfârșitul fiecărei zile, dar nu era privit de ochi curioși care știau absolut totul despre el. Vecinii lui nu îl judecau, nici nu-l hărțuiau și nu împrăștiau zvonuri despre familia lui. Nu îi puneau animale moarte în prag. Îl lăsau în pace.

Știa că avea obiceiul să țină oamenii la distanță, să adune cunoștințe mai degrabă decât prieteni. Dar cu atât mai bine, în cazul în care, încă o dată, vreunul dintre ei ar fi apărut umflat și frânt la suprafața apei, la o aruncătură de piatră de casa familială. Și da, se lupta zilnic cu naveta la serviciu și își petrecea multe zile în lumina fluorescentă a biroului, dar măcar traiul lui nu atârna de capriciul vremii. Măcar nu era împins la atâta frică și disperare de cerul gol

încât să existe vreun risc, oricât de mic, să considere că răspunsul stă într-o armă.

Poate că pe Luke Hadler îl aștepta o lumină când se întorcea seara acasă, dar altceva din această comunitate nefericită, disperată, se strecurase pe ușa de la intrare în căminul lui. Și fusese ceva suficient de negru, de dens și de putred încât să stingă lumina aceea pentru totdeauna.

Falk nu era prea vesel când au ajuns la Gerry, care se sprijinea de o mătură în fața unuia dintre hambare. În timp ce se apropiau de el, acesta și-a ridicat privirea surprinsă și s-a uitat agitat spre soția lui.

— Nu știam că ai ajuns, a zis el când Falk i-a întins una dintre căni.

— A fost în casă, m-a ajutat pe mine, a spus Barb.

— Aha. Mersi.

Gerry nu părea prea sigur.

— Mai sunt o grămadă de făcut, când termini să-ți faci de cap pe aici.

Barb i-a zâmbit ușor soțului ei.

— Se pare că ai avansat și mai puțin decât mine.

— Știu. Îmi pare rău. Să fiu iar aici mi se pare mai greu decât credeam.

Gerry s-a întors spre Falk.

— M-am gândit că e momentul să venim și să ne confruntăm cu realitatea.

S-a întors spre casă.

— Auzi, ai vrea ceva de acolo? Poze sau ceva? Ți le dăm cu plăcere.

Lui Falk nici nu-i trecea prin minte să ia în viața lui nici măcar un singur suvenir din casa aceea groaznică. A clătinat din cap.

— Nu, mersi, Gerry.

A luat o gură mare de cafea, înghițind atât de repede că era cât pe ce să se înece. Era disperat să plece de acolo. Ar fi vrut ca Barb să plece, ca să poată vorbi cu Gerry singur.

În schimb, au băut toți în tăcere, uitându-se la linia orizontului. În depărtare, Falk distingea ferma lui Mal Deacon, ghemuită și urâtă pe coasta dealului. Și-a amintit comentariul barmanului despre ferma lui Deacon care îi rămânea nepotului său.

— Ce o să faceți cu locul ăsta? a întrebat Falk.

Gerry și Barb s-au uitat unul la altul.

— Încă nu ne-am hotărât, a zis Gerry. Va trebui să-l vindem, bănuiesc. Dacă putem. Să punem banii într-un cont, pentru Charlotte. S-ar putea totuși să fim nevoiți să dărâmăm casa și să vindem numai terenul.

Barb a scos un țâțâit încet și Gerry s-a uitat la ea.

— Da, iubire, știu.

În voce i se strecurase o notă de resemnare.

— Dar nu văd pe nimeni de pe aici dorindu-și să locuiască în casa asta după tot ce s-a întâmplat, nu? Și străinii nu se prea înghesuie să se mute prin părțile astea.

— Deacon sau Dow au spus vreodată că ar vrea să vă uniți forțele? a zis Falk. Să parcelați amândouă proprietățile pentru investitorii asiatici?

Barb s-a întors spre el cu chipul plin de dezgust.

— Ălora doi nu le-am vinde nicio bancnotă de cinci dolari pentru una de zece, cu atât mai puțin să facem echipă cu ei! Nu-i așa, Gerry?

Soțul ei a clătinat din cap, dar Falk bănuia că el avea o viziune mai realistă asupra situației pieții imobiliare din Kiewarra.

— Din partea aia a gardului am avut parte numai de durere timp de treizeci de ani, a continuat Barb, vorbind puțin mai tare. Doar nu o să-l ajutăm acum. Mal obișnuia să se strecoare noaptea nevăzut și să mute granițele, știai asta? De parcă noi eram prea proști să ne dăm seama. Își lua singur tot ce găsea și nu era bătut în cuie. Știu că el a trecut cu mașina peste câinele lui Luke acum mulți ani, chiar dacă a negat. Îți aduci aminte?

Falk a încuviințat. Luke iubise câinele ăla. Avea paisprezece ani pe atunci, dar plânsese ca un copil mic în timp ce îl legăna în brațe, pe marginea drumului.

— Și mereu a avut casa plină de indivizi din oraș care își făceau veacul pe acolo, când era mai tânăr, nu-i așa, Gerry? Beau și băteau drumurile în sus și în jos cu camionetele. Dădeau muzica tare, deși el știa că noi trebuia să ne trezim în zori ca să ținem ferma pe picioare.

— Asta a fost demult, iubire, a zis Gerry, iar Barb s-a luat de el.

— Îl aperi acum?

— Nu, Doamne, nu. Pur și simplu zic care-i realitatea. Nu prea a mai fost în stare de nimic în ultima vreme, nu? Știi doar.

Falk s-a gândit la întâlnirea ciudată dintre el și Deacon, în bar.

— Se pare că are un fel de demență.

Barb a pufnit.

— Așa-i zice? O viață întreagă de răutăți care se răzbună pe nenorocitul ăla bețiv, eu așa i-aș zice.

A sorbit din cafea și s-a uitat la terenurile lui Deacon. Când a vorbit din nou, în voce i se simțea regretul.

— De Ellie îmi părea cel mai rău. Măcar noi puteam să-i închidem ușa în nas când îl vedeam, dar biata fată trebuia să trăiască cu el în casă. Cred că, în felul lui, el chiar ținea la ea, dar era așa de defensiv. Mai ții minte câmpul de sus, Gerry?

— Nu am putut să dovedim că el a fost vinovatul.

— Nu, dar a fost. Cine altcineva ar fi putut să fie?

Barb s-a întors spre Falk.

— S-a întâmplat când voi aveați vreo unsprezece ani, nu la mult timp după ce mama lui Ellie a fugit. Nu că o învinuiesc. Fetița era lăsată de izbelițe, nu-i așa, Gerry? Era așa de slabă, nu mânca cum trebuie. Și avea privirea aceea în ochi. De parcă era sfârșitul lumii. Până la urmă, m-am dus să-i spun lui Mal că fetei nu-i era bine și că trebuia să facă ceva dacă nu voia ca aia mică să se îmbolnăvească de atâta grijă.

— Și el ce a zis?

— Păi m-a dat afară înainte să termin ce aveam de spus, după cum te-ai aștepta. Dar după o săptămână, câmpul nostru de sus s-a uscat. Fără vreun avertisment, fără nimic. Am făcut niște teste și aciditatea solului era complet greșită.

Gerry a oftat.

— Mda, se poate întâmpla, dar…

— Dar e mult mai ușor să se întâmple dacă vecinul tău aruncă niște chimicale pe el, a zis Barb. Ne-a costat câteva mii anul ăla. Abia am ieșit la liman. Și nu și-a revenit niciodată cum trebuie.

Falk își amintea câmpul, la fel și discuțiile tensionate de la masa familiei Hadler din anul acela.

— De ce scapă mereu nepedepsit? a întrebat el.

— Nu a fost nicio dovadă că el fusese vinovatul, a spus Gerry din nou. Dar…

A ridicat o mână când Barb a vrut să-l întrerupă.

— Dar știi cum stau treburile pe aici. E nevoie să fie dispuși mulți oameni să se ridice și să clatine barca. Și atunci era la fel ca acum. Toți aveam nevoie unii de alții ca să ne descurcăm. Mal Deacon făcea afaceri cu mulți dintre noi și noi făceam afaceri cu el. Și el aduna favoruri, mai trecea cu vederea câte o plată, așa că îi avea pe oameni la mână. Dacă te certai cu Deacon, nu te certai numai cu el. Deodată, era mult mai greu să-ți vezi de afacerea ta și să bei liniștit o bere în propriul oraș. Iar viața era destul de grea și așa.

Barb l-a privit îndelung.

— Fata aia era atât de nefericită încât s-a sinucis, Gerry.

A adunat cănile goale ciocnindu-le una de alta.

— Lăsând la o parte afacerile și berea, trebuia să facem ceva, cu toții. Ne vedem înăuntru. Când ești gata, sunt o mie de lucruri de făcut.

S-a întors și a pornit-o spre casă, ștergându-și fața cu mâneca, din mers.

— Are dreptate, a zis Gerry uitându-se în urma ei. Indiferent care-i adevărul despre ce s-a întâmplat atunci, Ellie merita o soartă mai bună.

S-a întors spre Falk, cu ochii secătuiți de orice emoție. De parcă în ultimele săptămâni epuizase rezerva pe o viață.

— Mersi că ai rămas în oraș. Am auzit că ai tot pus întrebări despre Luke.

— Am început.

— Pot să te întreb ce crezi? Luke a fost cel care i-a omorât pe Karen și Billy?

— Cred, a zis Falk cu grijă, că există o posibilitate să nu fi fost el.

— Doamne, ești sigur?

— Nu. Am zis o posibilitate.

— Dar crezi că ar putea fi implicat altcineva.

— Poate, da.

— Are vreo legătură cu ce s-a întâmplat cu Ellie?

— Sincer, nu știu, Gerry.

— Dar se poate?

— Se poate.

Tăcere.

— Dumnezeule, ascultă, e ceva ce ar fi trebuit să-ți spun de la început.

Lui Gerry Hadler îi era foarte cald, dar asta nu îl deranja. Bătea ușor ritmul pe volan, fluierând pentru sine. Conducea pe drumul liber, iar soarele ce se apropia de apus îi încălzea brațul prin parbriz. Avuseseră ploi abundente în anul acela și îi plăcea ce vedea la fermă în ultima vreme.

Gerry a aruncat o privire către sticla de vin spumos de pe locul din dreapta șoferului. Trăsese o fugă până în oraș ca să cumpere niște provizii și, spontan, intrase și în magazinul de băuturi alcoolice. Îi ducea sticla lui Barb, să o surprindă, și spera că în timpul acela ea gătea deja faimoasa ei tocană de miel, ca în fiecare vineri seara. A pornit radioul. Era un cântec pe

care nu îl recunoștea, dar avea un ritm de jazz care îi plăcea. Dând din cap pe ritmul melodiei, a apăsat pe frână la apropierea de o intersecție.

— Știam că tu și Luke ați mințit în legătură cu alibiurile voastre pentru ziua în care a murit Ellie Deacon.

Vocea lui Gerry era acum așa de înceată, încât Falk trebuia să facă eforturi să o audă.

— Chestia e că eu cred că mai știa cineva.

Gerry era încă la douăzeci de metri de intersecție când o figură familiară a traversat strada pe bicicletă. Fiul lui ținea capul aplecat și pedala furios. De la distanța aceea, părul lui Luke părea lins pe spate și strălucitor în lumina ștearsă a soarelui. Era diferit față de stilul lui de obicei neglijent, a observat Gerry vag. Nu prea îi stătea bine.

Luke a gonit prin intersecție fără să se uite la dreapta sau stânga. Gerry a țâțâit încet. Va trebui să aibă o discuție cu băiatul ăla. Era drept că de cele mai multe ori drumurile erau goale, dar asta nu însemna automat că erau și sigure. Comportamentul ăsta putea să-i aducă moartea.

— Venea dinspre sud, din direcția râului. Nici vorbă să fi fost pe câmpul unde ați zis voi că ați fost. Tu nu erai cu el. Nu avea pușca la el.

— În sud nu e numai râul, a zis Falk. Mai sunt și ferme, de exemplu. Și pistele de biciclete.

Gerry a clătinat din cap.

— Luke nu fusese pe nicio pistă de bicicletă. Purta tricoul ăla gri care îi plăcea lui pe vremea aia. Știi tu, ăla îngrozitor, cu nasturi strălucitori la guler, pe care îl ținea de bun. Mie mi s-a părut că arăta destul de elegant în după-amiaza aia. De parcă se îmbrăcase pentru o întâlnire sau ceva. Avea părul lins și dat pe spate. Atunci am crezut că încerca un stil nou.

Gerry și-a pus mâna peste ochi și a ținut-o așa îndelung.

— Dar mereu am știut că avea părul ud.

Luke trecuse de intersecție când Gerry a oprit mașina. Ca pentru a demonstra cum se face, Gerry a oprit camioneta de tot și s-a uitat în ambele direcții. În dreapta, silueta neclară a fiului său devenea tot mai mică. În stânga, vedea numai până la o curbă a drumului. Nu venea nimic. Gerry a apăsat pedala de accelerație și a înaintat. După ce a trecut de intersecție și și-a continuat drumul înainte, și-a aruncat privirea în oglinda retrovizoare.

Imaginea reflectată a dispărut în mai puțin de o secundă. A dispărut aproape de îndată ce a văzut-o: o camionetă albă care traversa în viteză intersecția. Din stânga. Ducându-se în direcția în care o luase și fiul lui.

Falk a tăcut multă vreme.

— Nu ai văzut cine conducea?

L-a privit cu atenție pe Gerry.

— Nu. Nu mi-am dat seama. Nu eram atent și a trecut așa de repede pe lângă mine că n-am văzut. Dar oricine a fost, pun pariu că l-a văzut pe Luke.

Gerry nu voia să se uite la Falk.

— După trei zile, au scos cadavrul fetei ăleia din râu și a fost cea mai rea zi din viața mea.

A pufnit într-un râset scurt, ciudat.

— Mă rog, până recent. Poza ei era peste tot, mai știi?

Falk a încuviințat. Fotografia lui Ellie din paginile ziarelor, pixelată și cu privirea goală, se holbase la el zile întregi. Unele magazine o afișaseră ca pe un substitut de poster și adunaseră bani pentru cheltuielile de înmormântare.

— Douăzeci de ani am trăit cu teama că șoferul ăla o să iasă din umbră. Că o să bată la ușa secției de poliție și o să spună că l-a văzut pe Luke în ziua aia, a spus Gerry.

— Poate chiar nu l-a văzut.

— Poate.

Gerry s-a uitat la casa fiului său.

— Sau poate că, atunci când, în sfârșit, s-a hotărât să bată la ușă, nu s-a dus la ușa secției de poliție.

Capitolul nouăsprezece

Falk stătea în mașină, pe marginea drumului, gândindu-se la ceea ce îi povestise Gerry. Camionetele albe erau foarte ieftine în Kiewarra pe vremuri, la fel ca acum. Asta ar putea să nu însemne nimic. Dacă cineva l-a văzut pe Luke venind dinspre râu în ziua aceea, s-a gândit Falk, de ce nu a spus nimic atunci? Cine avea de câștigat dacă păstra secretul atâția ani?

Un gând nu-i dădea pace deloc. Dacă șoferul camionetei îl văzuse pe Luke, nu era posibil ca și Luke să-l fi văzut pe șofer? Poate că – ideea a luat amploare, solicitându-i atenția – poate că a fost invers, de fapt. Poate că Luke păstrase secretul altcuiva. Și poate că, din cine știe ce motiv, Luke se săturase, în cele din urmă.

Falk a răsucit ideea în minte pe toate părțile, uitându-se în gol spre peisajul deprimant. Într-un final, a oftat și și-a scos telefonul. Când a răspuns Raco, în fundal se auzea foșnet de hârtii.

— Ești la secție? a întrebat Falk.

Vremea era frumoasă în duminica aceea. S-a întrebat ce părere avea soția lui Raco despre faptul că el muncea într-o asemenea zi.

— Mda.

Un oftat.

— Mă uit pe niște hârtii de-ale lui Hadler. Nu că ar ajuta la mare lucru. Tu?

Falk i-a povestit ce îi spusese Gerry.

— Aha.

Raco a expirat zgomotos.

— Ce părere ai?

— Nu știu. Ar putea fi ceva acolo. Ar putea și să nu fie nimic. Mai stai puțin la secție?

— Din păcate, o să mai stau mult la secție.

— Vin și eu.

Abia a închis Falk telefonul că a bâzâit din nou. Era un mesaj și, când a văzut de la cine era, încruntarea i s-a transformat într-un zâmbet mic.

Ești ocupat? scrisese Gretchen. *Ți-e foame? Eu iau prânzul cu Lachie în Centenary Park.*

Falk s-a gândit la Raco, dărâmat printre rapoarte la secție, și la cafeaua care i se agita în stomac de când plecase de la ferma Hadler. S-a gândit la zâmbetul lui Gretchen când îl lăsase în fața cârciumii, sub cerul plin de stele. *Rochia aia trebuie să fie pentru tine, fraiere!*

Vin acum, a răspuns el. S-a gândit o clipă. *Dar nu pot să stau prea mult.* Asta nu prea i-a atenuat senzația de vină. În realitate, nu îi păsa.

Centenary Park era primul loc din Kiewarra care arăta ca și cum ar fi investit cineva în el. Straturile de pământ erau proaspăt și atent plantate cu cactuși rezistenți la secetă, dând parcului o aparență luxuriantă pe care Falk nu o mai văzuse de săptămâni.

Banca pe care își petrecuseră atâtea seri de sâmbătă dispăruse, a observat el cu părere de rău. În locul ei, strălucea un loc de joacă elaborat, vopsit în culorile primare. Era plin de copii și toate mesele de picnic de pe margine erau ocupate. Cărucioarele se înghesuiau cu lăzile frigorifice, în timp ce părinții stăteau de vorbă, întrerupându-se numai ca să-și certe pe rând copiii sau să le dea să mănânce.

Falk a zărit-o pe Gretchen înainte ca ea să îl vadă pe el și s-a oprit s-o privească o clipă. Stătea singură la o masă din capăt, așezată pe o bancă de picnic, cu picioarele ei lungi întinse în față și cu coatele sprijinite pe tăblia mesei din spate. Își prinsese neglijent părul într-un coc deasupra capului, și-și pusese ochelarii de soare deasupra. Se uita cu un aer amuzat la activitatea de la locul de joacă. Falk a simțit fiorul familiarității. În lumina soarelui, de la distanță, aproape că ar fi putut avea din nou șaisprezece ani.

Probabil că Gretchen s-a simțit privită, pentru că brusc și-a ridicat capul. A zâmbit și i-a făcut cu mâna în timp ce el se ducea spre ea. L-a întâmpinat cu un sărut pe obraz și cu o caserolă deschisă.

— Ia un sendviș. Lachie nu o să le termine niciodată pe toate.

El a ales unul cu șuncă și s-a așezat lângă ea pe bancă. Ea și-a întins iar picioarele, iar o coapsă caldă s-a atins de coapsa lui. Avea șlapi în picioare și unghiile făcute cu ojă roz lucioasă.

— Nu seamănă deloc cu ce-mi aduceam eu aminte. E nemaipomenit, a zis Falk, uitându-se la copiii care se cățărau pe echipament. De unde au venit banii pentru toate astea?

— Știu. A fost un proiect de donații rurale. Am avut noroc acum vreo doi ani cu un fond de caritate al unor bogătani. N-ar trebui să fac mișto, chiar e minunat. E cel mai drăguț loc din oraș acum. Și e tot timpul aglomerat. Copiii îl adoră. Chiar dacă am suferit că vechea noastră bancă a dispărut.

A zâmbit și amândoi s-au uitat la un copil mic care își îngropa prietenul în nisip.

— Dar e bine pentru cei mici. Dumnezeu știe că altceva pentru ei nu prea e pe aici.

Falk a revăzut în minte vopseaua scorojită și coșul singuratic de baschet de pe terenul școlii.

— Se compensează cu starea în care se află școala, bănuiesc. E și mai dărăpănată decât îmi aduceam eu aminte.

— Mda. Și pentru asta tot seceta e vinovată.

Gretchen a deschis o sticlă de apă și a luat o gură. A înclinat-o spre el în același fel în care pe vremuri îi oferea votcă. Era ușor să revină la intimitatea de altădată. Falk a luat sticla.

— Consiliul local nu are bani, a zis ea. Tot ce primește orașul de la stat se duce către subvențiile agricole, așa că nu mai rămâne nimic pentru copii. Dar avem noroc că Scott e director acolo. Măcar lui pare să-i pese. Numai că, dacă ai contul gol, nu prea poți face multe. Iar părinților nici vorbă să le mai cerem.

— Nu-i mai puteți tapa iar de bani pe bogătani?

Ea a zâmbit trist.

— Am încercat. Credeam că ne așteaptă o pleașcă anul ăsta. Erau alții, totuși, nu cei care au finanțat locul de joacă. Un grup privat, Crossley Educational Trust. Ai auzit de ei?

— Nu cred.

— Genul de oameni sentimentali, păreau exact ce ne trebuia nouă. Dau bani școlilor rurale în dificultate, dar se pare că există alte școli mai rurale sau mai în dificultate decât a noastră, dacă-ți vine să crezi. Dumnezeu să le ajute! Am ajuns pe lista scurtă, dar zarurile n-au fost de partea noastră de data asta. O să mai căutăm, mai încercăm și la anul, bănuiesc. Dar până atunci, cine știe? În fine…

S-a întrerupt să-i facă cu mâna fiului ei, care stătea în picioare sus pe tobogan și încerca să le atragă atenția. Și-a dat drumul să alunece în timp ce ei îl urmăreau cu privirea.

— Lachie e fericit acolo deocamdată, deci, măcar atât.

Băiețelul a alergat spre ei și Gretchen a apucat caserola. I-a întins un sendviș, dar fiul ei a ignorat-o și, în schimb, l-a fixat cu ochii pe Falk.

— Salut! i-a întins mâna Falk. Eu sunt Aaron. Ne-am întâlnit zilele trecute, mai ții minte? Eu și mama ta am fost prieteni când eram mai tineri.

Lachie a dat noroc cu el, zâmbind la noutatea acestei acțiuni.

— M-ai văzut pe tobogan?

— Te-am văzut, a spus Gretchen, dar întrebarea nu-i era adresată ei.

Falk a încuviințat din cap.

— Ai fost foarte curajos, a zis el. Pare tare înalt.

— Pot să mă dau din nou. Uite!

Lachie a luat-o la goană. Gretchen s-a uitat după el cu o expresie ciudată pe față. Puștiul a așteptat până când Falk i-a acordat toată

atenția lui, apoi s-a dat pe tobogan. A alergat imediat să se dea din nou. Falk a ridicat degetul mare, în semn de apreciere.

— Mersi, i-a zis Gretchen. E obsedat de bărbați, mai nou. Cred că începe să-i vadă pe ceilalți copii cu tații lor și… na, îți dai seama.

A ridicat din umeri. Nu l-a privit pe Falk în ochi.

— Ei, asta înseamnă să fii mamă, nu? Optsprezece ani de vină năucitoare.

— Tatăl lui nu se implică deloc?

Falk a detectat urma de curiozitate din propria voce.

Și Gretchen a simțit-o și a zâmbit cu înțeles.

— Nu. Și e în regulă, poți să întrebi. Tatăl lui s-a dus. Nu-l cunoșteai. Nu era de pe aici, doar un muncitor aflat în trecere prin Kiewarra. Nu știu prea multe despre el, numai că m-a lăsat cu puștiul ăsta incredibil. Și da, îmi dau seama cum sună.

— Nu sună în niciun fel. Lachie e norocos să te aibă ca mamă, a zis Falk, dar în timp ce îl privea pe pușți urcându-se atletic pe scară, s-a trezit întrebându-se cum o fi arătat tatăl lui.

— Mersi. Nu mă simt așa. Uneori, mă întreb dacă n-ar trebui să fac un efort ca să cunosc pe careva. Pentru amândoi, să încerc să-i ofer lui Lachie o familie. Să-i arăt cum e să ai o mamă care nu este stresată și epuizată tot timpul, cum o mai fi și asta. Dar nu știu…

A lăsat cuvintele să atârne în aer, iar Falk s-a temut că se simțea stânjenită, însă ea i-a zâmbit.

— E al dracu' de greu să găsești cu cine să ieși la o întâlnire în Kiewarra! E o pepinieră săracă.

Falk a râs.

— Deci nu te-ai măritat niciodată? a zis el și Gretchen a clătinat din cap.

— Nu. Niciodată.

— Nici eu.

— Da, știu, a zis Gretchen cu o privire amuzată.

Falk nu era sigur cum, dar femeile mereu păreau să știe. Se priveau cu subînțeles și își zâmbeau. Falk și i-a imaginat pe Gretchen și Lachie locuind singuri pe proprietatea imensă pe care o cumpărase ea de la familia Kellerman și și-a amintit izolarea bizară a fermei Hadler. Până și Falk, care aprecia intimitatea mai mult decât majoritatea oamenilor, începea să-și dorească un pic de companie după câteva ore petrecute singur pe câmp.

— Probabil te simți singură la fermă, a zis el și imediat i-a venit să-și muște limba. Scuze, chiar era o întrebare sinceră, nu o replică îngrozitoare de agățat.

Gretchen a râs.

— Știu. Cu replici ca asta, te-ai încadra în peisajul de aici mai bine decât crezi.

Chipul i s-a întunecat.

— Dar mda, poate fi o problemă. Nu mă deranjează neapărat lipsa companiei, ci senzația de izolare. Nu am conexiune bună la internet și până și semnalul de telefon e răzleț. Nu că m-ar suna prea mulți oameni, oricum.

A tăcut, strângând din buze.

— Știi că nu am aflat ce s-a întâmplat cu Luke decât a doua zi dimineață?

— Serios? a întrebat Falk șocat.

— Da. Nimeni nu s-a gândit să mă sune și pe mine. Nici Gerry sau Barb, nimeni. Deși am trecut prin atâtea împreună, cred că eu – a ridicat ușor din umeri – nu eram o prioritate. În după-amiaza în care s-a întâmplat, l-am luat pe Lachie de la școală, ne-am dus acasă, am mâncat. El s-a culcat, eu m-am uitat la un DVD. A fost o seară așa banală și plictisitoare, dar parcă a fost ultima normală, știi? Nu a avut nimic special, dar aș da orice să mă întorc la starea de atunci. Abia a doua zi dimineață, când am ajuns la școală, *toată lumea* vorbea despre asta. Parcă ei toți știau și…

De-a lungul nasului i s-a scurs o singură lacrimă.

— Și nimeni nu se sinchisise să mă sune și pe mine. Nu mi-a venit să cred. Adică, chiar nu puteam să cred ce auzeam. Am trecut cu mașina pe lângă ferma lui, dar nu am putut să mă apropii. Drumul era blocat și peste tot erau polițiști. Așa că m-am dus acasă. Între timp, apăruse știrea și la televizor, bineînțeles. Atunci nu mai aveam cum s-o ratez.

— Îmi pare tare rău, Gretch, a zis Falk punându-și o mână pe umărul ei. Dacă te ajută cu ceva, nici pe mine nu m-a sunat nimeni. Am aflat când i-am văzut fața pe un site de știri.

Falk își amintea șocul la vederea acelor trăsături familiare asociate cu titlul acela îngrozitor.

Gretchen a încuviințat și, brusc, privirea i s-a fixat pe ceva dincolo de umărul lui. S-a întunecat la față și s-a șters repede la ochi.

— Of, Doamne, fii atent! a zis ea. Vine Mandy Vaser. Ți-o aduci aminte? O chema Mandy Mantel pe vremuri. Fir-ar, n-am chef de așa ceva acum.

Falk s-a întors. Fata roșcată cu fața ascuțită pe care și-o amintea el drept Mandy Mantel se metamorfozase într-o femeie micuță, îngrijită, cu părul roșu, strălucitor, tuns bob. La piept, purta un bebeluș într-un fel de eșarfă legată complicat, care părea făcută din fibre naturale și promovată drept „organică”. Venea spre ei pe iarba îngălbenită cu aceeași față ascuțită.

— S-a măritat cu Tim Vaser. Era cu un an sau doi mai mare decât noi, i-a șoptit Gretchen în timp ce se apropia de ei. Are doi copii la școală. Și s-a autodesemnat purtătoarea de cuvânt a grupului mamelor stresate, ceea ce-i ocupă mare parte din timp.

Mandy s-a oprit în fața lor. S-a uitat de la Falk la sendvișul cu șuncă pe care acesta îl ținea în mână și înapoi, cu buza răsfrântă a dispreț.

— Bună, Mandy, a zis el.

Ea l-a ignorat ostentativ și doar și-a pus o mână protectoare pe ceafa copilului, ca pentru a-l apăra de acest salut.

— Gretchen, îmi pare rău că te întrerup.

Nu arăta deloc ca și cum i-ar fi părut rău.

— Ai putea să vii la masa noastră o clipă? Vrem doar să vorbim ceva cu tine.

Privirea ei s-a oprit scurt asupra lui Falk, după care s-a întors în altă parte.

— Mandy, a zis Gretchen fără entuziasm. Ți-l aduci aminte pe Aaron? De pe vremuri? Lucrează la Poliția Federală acum.

A subliniat ultimele cuvinte.

Falk și-a amintit că se sărutase odată cu Mandy. Într-o seară de discotecă pentru elevi, din câte ținea el minte. Fusese surprins să simtă limba fetei de paisprezece ani băgându-se adânc în gura lui. Simțise gustul puternic de limonadă ieftină, în timp ce luminile de atmosferă se proiectau pe pereții sălii de sport și un casetofon urla într-un colț. S-a întrebat dacă ea își mai aducea aminte. Din felul în care își încrunta sprâncenele și evita să-l privească în ochi, Falk era sigur că da.

— Îmi pare bine să te revăd, i-a întins Falk mâna, nu pentru că voia în mod deosebit să dea mâna cu ea, ci pentru că știa că asta ar fi stânjenit-o.

Mandy s-a holbat la ea, făcând un efort vizibil de a rezista impulsului de a răspunde politicos. A reușit și l-a lăsat cu mâna întinsă. Falk aproape că a respectat-o un pic pentru asta.

— Gretchen!

Mandy își pierdea răbdarea.

— Putem să vorbim cu tine?

Gretchen a privit-o direct în ochi. Nu a schițat niciun gest pentru a se ridica.

— Cu cât spui mai repede, Mandy, cu atât mai repede pot să-ți spun și eu să-ți vezi de treaba ta și pe urmă putem să ne vedem fiecare de duminica noastră.

Mandy s-a crispat. A aruncat o privire peste umăr, la grupul de mame cu coafuri asemănătoare, care îi priveau din spatele ochelarilor de soare.

— Foarte bine! Dacă așa vrei… Eu, adică *noi* nu ne simțim confortabil cu Aar… cu *prietenul tău* atât de aproape de copiii noștri.

S-a uitat direct la Falk.

— Vrem să pleci de aici.

— Am reținut, a zis Gretchen.

— Deci o să plece?

— Nu, au zis Falk și Gretchen la unison.

De fapt, Falk se gândea că ar cam fi timpul să plece la secție, unde îl aștepta Raco, dar nu voia să se lase intimidat de afurisita de Mandy Martel. Mandy și-a mijit ochii. S-a aplecat spre ei.

— Ascultă, a zis ea. Deocamdată, eu și mamele te rugăm politicos. Dar ar putea foarte bine să vină tații, care să nu fie la fel de politicoși, dacă înțelegi mai ușor mesajul lor.

— Mandy, ce Dumnezeu? a explodat Gretchen. Lucrează la poliție. Tu auzi ce-ți spun?

— Mda, și toți am auzit ce i-a făcut lui Ellie Deacon.

Pe locul de joacă, părinții se uitau spre ei.

— Pe bune, Gretchen, doar nu ești așa de disperată, nu? Să-ți expui *propriul fiu* în felul ăsta? Ești mamă acum. Poartă-te ca atare!

Falk și-a amintit că, pe vremuri, bărbatul care, în cele din urmă, devenise soțul lui Mandy scrisese și recitase public o poezie pentru Gretchen de Ziua îndrăgostiților. Nu era deci de mirare că femeia savura faptul că, de data aceasta, era într-o poziție avantajoasă.

— Dacă ai de gând să petreci timp cu… persoana asta, Gretchen, a continuat Mandy, să știi că mă gândesc să anunț asistența socială. De dragul lui Lachie.

— Hei, a zis Falk, dar Gretchen a vorbit peste el.

— Mandy Vaser, a zis ea încet, dar cu o voce fermă. Crezi că le știi pe toate? Atunci fă ceva deștept o dată în viață. Întoarce-te și pleacă

de aici.

Femeia și-a îndreptat spatele, nevrând să cedeze.

— Și, Mandy? Ai grijă! Dacă din cauza ta fiul meu pierde vreun minut de somn sau varsă vreo lacrimă…

Falk n-o mai auzise niciodată pe Gretchen vorbind cu tonul acela ca de gheață. Aceasta nu și-a mai terminat fraza, a lăsat-o să plutească în aer.

Mandy a privit-o cu ochii măriți.

— Mă amenințI? Ăsta e limbaj agresiv. Consider că m-ai amenințat. Nu-mi vine să cred. După toate nenorocirile prin care a trecut orașul ăsta…

— Tu mă amenințI pe mine! Asistența socială, auzi la ea!

— Încerc să păstrez Kiewarra sigură pentru copiii noștri. Cer prea mult? Nu a fost destul de rău până acum? Știu că nu îți prea plăcea Karen, dar ai putea măcar să dovedești puțin respect, Gretchen.

— Ajunge, Mandy! a zis Falk sever. Pentru Dumnezeu, taci din gură și lasă-ne în pace!

Mandy a arătat cu degetul spre Falk.

— Nu! Tu să pleci!

S-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat cu pași hotărâți.

— Îl sun pe soțul meu!

Cuvintele au plutit pe deasupra locului de joacă în urma ei.

Gretchen avea obrajii roșii. Când a luat o gură de apă, Falk a observat că îi tremurau mâinile. A întins mâna s-o atingă pe umăr, dar pe urmă s-a oprit, știind că erau priviți. Nu voia să înrăutățească situația.

— Îmi pare rău, a zis el. N-ar fi trebuit să mă întâlnesc cu tine aici.

— Nu e vina ta, a zis ea. Tensiunea e mare. Iar cu căldura asta, e și mai rău.

A inspirat adânc și i-a zâmbit cam cu jumătate de gură.

— În plus, Mandy a fost întotdeauna o javră.

El a încuviințat.

— Asta așa e.

— Și ca să se știe, nu-i adevărat că nu mi-a plăcut Karen. Doar că nu eram apropiate. Sunt o mulțime de mame la școală. Nu poți să fii prietenă cu toate. Evident.

A arătat din cap spre spatele lui Mandy.

Falk tocmai deschidea gura să răspundă când i-a bâzâit telefonul. L-a ignorat. Gretchen a zâmbit.

— E OK. Răspunde.

Cerându-și scuze cu o grimasă, a deschis mesajul. Nici nu l-a terminat bine de citit că s-a și ridicat în picioare.

Șase cuvinte de la Raco: *Jamie Sullivan a mințit. Vino acum!*

Capitolul douăzeci

— E acolo.

Falk s-a uitat prin geamul gros de sticlă al ușii în singura cameră de audiere din secția de poliție. Jamie Sullivan stătea la masă, amestecând amărât într-un pahar de hârtie. Cumva, fermierul părea mai mic acum decât când fuseseră la el în sufragerie.

Falk se simțise vinovat că o lasă pe Gretchen în parc. Ezitase când ea îl privise în ochi și îi spusese că era în regulă. Nu o crezuse, așa că ea îi zâmbise și îl împinsese ușor spre mașină.

— Du-te. E OK. Sună-mă.

Plecase.

— Ce ai aflat? l-a întrebat pe Raco.

Sergentul i-a povestit, iar Falk a încuviințat, impresionat.

— A fost chiar sub nasul nostru, încă de la început, a zis Raco. Doar că, la câte s-au întâmplat în ziua aia, a trecut neobservat.

— Mda, păi, a fost o zi plină. Mai ales pentru Jamie Sullivan, se pare.

Când au intrat, Sullivan a ridicat brusc capul. Ținea paharul strâns între degete.

— Bine, Jamie. Vreau să-ți fie clar că nu ești arestat, a zis Raco abrupt. Dar trebuie să clarificăm câteva lucruri despre care am vorbit data trecută. Îl știi pe agentul federal Falk. Am vrea să asiste la discuție, dacă ești de acord.

Sullivan a înghițit. S-a uitat de la unul la altul, nesigur de răspunsul corect.

— Cred că da. Lucrează pentru Gerry și Barb, nu-i așa?

— Neoficial, a zis Raco.

— Am nevoie de avocat?

— Dacă vrei.

A urmat un moment de liniște. Avocatul lui Sullivan, în cazul în care avea unul, probabil că cincizeci de săptămâni pe an se ocupa de dispute pentru proprietăți și de contracte privind animalele de la ferme, s-a gândit Falk. Acesta ar fi putut fi un teritoriu nou pentru el. Lăsând la o parte tariful pe oră. Și Sullivan părea să ajungă la aceeași concluzie.

— Nu sunt arestat?

— Nu.

— Bine atunci, a zis Sullivan. Întreabă-mă odată! Tre' să mă întorc acasă.

— Bun. Jamie, am venit la tine acum două zile, a început Raco. Voiam să vorbim cu tine despre ziua în care au murit Luke, Karen și Billy Hadler.

— Da.

Buza de sus a lui Sullivan s-a acoperit cu o peliculă fină de sudoare.

— În timpul vizitei noastre, ne-ai spus că, după ce Luke Hadler a plecat de pe proprietatea ta pe la 16:30, tu ai rămas acolo. Ai zis…

Și-a consultat notițele.

— „Am rămas la fermă. Am muncit pe afară. Am mâncat cu bunica."

Sullivan nu a răspuns nimic.

— Vrei să ne spui ceva despre asta acum?

Sullivan s-a uitat de la Falk la Raco și invers. A clătinat din cap.

— Bine, a spus Raco și a împins o bucată de hârtie pe birou, înspre el. Știi ce e asta?

Sullivan și-a umezit buzele uscate cu limba. De două ori.

— E un raport al pompierilor, a zis el.

— Așa e. Vezi aici pe ștampila cu data că e din aceeași zi în care au murit cei trei. De fiecare dată când sunt chemați pompierii, fac un raport ca ăsta. În cazul de față, au răspuns la o alertă de urgență. Se vede aici.

Raco i-a arătat niște rânduri dactilografiate pe raport.

— Iar mai jos, adresa la care au fost chemați. Recunoști adresa?

— Normal.

O pauză lungă.

— E ferma mea.

— Conform sintezei – Raco a ridicat raportul și a citit – echipajul de pompieri a fost chemat la ferma ta la 17:47. Au fost alertați automat când bunica ta a activat butonul de panică. Când au ajuns, bunica era singură acasă, cu aragazul în flăcări. Aici scrie că au stins focul și au calmat-o. Au încercat să te sune, nu ai răspuns, dar apoi ai ajuns acasă. Conform raportului, era ora 18:05.

— Eram pe câmp.

— Nu erai. L-am sunat pe tipul care a scris raportul. Își aduce aminte că ai venit dinspre șoseaua principală.

S-au uitat îndelung unii la alții. Sullivan a cedat primul, coborându-și privirea spre masă, de parcă de acolo putea să apară vreun răspuns. O muscă singuratică le dădea târcoale cu un bâzâit ușor.

— La început, după ce a plecat Luke, m-am dus pe câmp, dar pe urmă am plecat puțin cu mașina, a zis Sullivan.

— Unde?

— Nicăieri anume. Pe ici, pe colo.

— Fii exact, a spus Falk.

— La punctul de belvedere. Nu am fost pe lângă ferma Hadler, să știți. Aveam nevoie să mă duc undeva să mă gândesc.

Falk s-a uitat la el. Sullivan a încercat să-i susțină privirea.

— Cât de mare e ferma ta? a întrebat Falk.

Sullivan a ezitat, simțind că i se întinde o capcană.

— Vreo două sute de acri.

— Destul de mare, deci.

— Destul.

— Ia zi-mi atunci, de ce un om care își petrece douăsprezece sau paisprezece ore pe zi pe două sute de acri de câmp mai are nevoie de un loc unde să se gândească?

Sullivan și-a ferit privirea.

— Deci zici că te-ai dus să te plimbi cu mașina. Singur. Ce scuză ai că nu ne-ai spus asta la început? a întrebat Raco.

Sullivan s-a uitat în tavan, gândindu-se la un răspuns și respingându-l imediat. Apoi și-a ridicat palmele și, pentru prima dată, s-a uitat în ochii lor cum trebuie.

— Știam cum o să pară și nu voiam bătăi de cap. Ca să fiu sincer, speram să nu aflați.

Pentru prima dată, Falk a simțit că spunea adevărul. Știa din dosar că Sullivan avea douăzeci și cinci de ani și se mutase în Kiewarra cu zece ani înainte, împreună cu tatăl lui, acum răposat, și cu bunica. La mai mult de zece ani de când se înecase Ellie. Și totuși.

— Numele Ellie Deacon îți spune ceva? a întrebat el.

Când Sullivan și-a ridicat privirea spre el, pe față i-a trecut o expresie prea rapidă ca Falk s-o poată identifica.

— Știu că a murit. Acum mulți ani. Și știu…

A arătat din cap spre Falk.

— Știu că tu și Luke erați prieteni cu ea. Cam asta e.

— Luke vorbea vreodată despre ea?

Sullivan a clătinat din cap.

— Mie nu mi-a zis nimic. A menționat-o o dată sau de două ori, a zis că a avut o prietenă care s-a înecat, dar nu vorbea prea mult despre trecut.

Falk a dat paginile din dosar până când a găsit fotografia pe care o căuta și i-a întins-o peste masă. Era interiorul platformei de marfă de la camioneta lui Luke, văzut de aproape și cu accent pe cele patru linii orizontale de lângă cadavrul lui.

— Ai vreo idee de la ce sunt astea? a zis Falk, iar Sullivan s-a uitat îndelung la ele.

Patru linii. În două coloane de câte două, pe partea interioară a platformei, la distanță de vreun metru una de alta. Sullivan nu a atins fotografia. Și-a trecut privirea peste ea, de parcă încerca să ghicească ceva.

— Rugină? a încercat el.

Nu era nici convins, nici convingător.

— OK.

Falk a luat fotografia înapoi.

— Uite ce-i, nu i-am omorât eu, a zis Sullivan cu vocea subțiată. Luke era prietenul meu. Mi-a fost prieten bun.

— Atunci ajută-ne, a spus Raco. Ajută-l pe Luke. Nu ne face să pierdem timp suspectându-ne pe tine, dacă ar trebui să căutăm în altă parte.

Sub mânecile cămășii albastre ale lui Sullivan se formaseră cercuri ude. Mirosul de transpirație plutea pe deasupra mesei. Liniștea s-a prelungit.

Falk a riscat.

— Jamie. N-o să-i spunem soțului ei.

Sullivan s-a uitat la el și, preț de o secundă, pe chip i-a apărut urma unui rânjet.

— Crezi că i-o trag nevestei vreunuia?

— Cred că, dacă există cineva care poate să confirme unde ai fost, ar trebui să ne spui acum.

Sullivan a rămas neclintit. Cei doi au așteptat. Apoi, fermierul a clătinat ușor din cap.

— Nu există.

Nu prea am avut dreptate, deci, s-a gândit Falk. Dar, în același timp, a avut senzația că nici nu se înșelase cu totul.

— Ce e mai rău decât să ți se ia amprente pentru triplă omucidere? a întrebat Falk după jumătate de oră, în timp ce se uitau după Sullivan, care se urca în mașină și pleca.

La audiere, se tot învârtiseră în jurul cozii, până când Sullivan își încrucișase brațele. Refuzase să mai spună vreun cuvânt și doar insista că trebuia să vadă ce face bunica lui sau să roage pe altcineva să treacă pe la fermă s-o vadă.

— Mda, îi e frică de ceva, a zis Raco. Dar de ce anume, asta e întrebarea.

— O să stăm cu ochii pe el, a zis Falk. Mă întorc la cârciumă o vreme, vreau să mă uit și prin restul documentelor familiei Hadler.

Când ai îndoieli, îi spusese mereu un instructor lui Falk, ia urma banilor. Fusese un sfat bun. Raco a aprins o țigară și l-a condus la mașină, parcată pe o porțiune de pământ din spatele secției. După ce au dat colțul, Falk s-a oprit brusc. A rămas acolo, în picioare, holbându-se, așteptând ca creierul să proceseze ce îi vedeau ochii.

De-a lungul ușilor și al capotei, cineva zgâriase de mai multe ori vopseaua cu un mesaj. Literele străluceau argintiu în soare.

O SĂ TE JUPUIM, CRIMINAL NENOROCIT

Capitolul douăzeci și unu

Gretchen s-a oprit din vorbit, rămânând cu gura căscată în mijlocul cuvântului în timp ce Falk intra în parcarea cârciumii. Stătea de vorbă cu Scott Whitlam pe trotuar, iar Lachie se juca pe la picioarele ei. Falk i-a zărit în oglindă când a parcat.

— Fir-ar! a zis el în barbă.

De la secția de poliție până la cârciumă erau numai câteva sute de metri, dar drumul prin centrul orașului i se păruse o călătorie lungă. A coborât din mașină și a trântit portiera, având senzația că zgârieturile argintii din vopsea îi făceau cu ochiul.

— O, Doamne! Ce s-a întâmplat?

Gretchen a alergat la el urmată îndeaproape de Lachie. Băiețelul i-a făcut cu mâna lui Falk înainte să-și îndrepte atenția, cu ochii măriți, spre mașină. A întins un deget grăsuliu să urmeze literele inscripționate și, spre spaima lui Falk, a început să citească pe litere primele cuvinte înainte ca Gretchen să-l tragă repede de acolo. L-a trimis să se joace în partea cealaltă a parcării, iar el s-a aplecat fără prea mare tragere de inimă să arunce cu diverse într-un canal de scurgere.

— Cine a făcut asta? a întrebat ea întorcându-se spre Falk.

— Nu știu, a răspuns el.

Whitlam a fluierat încet, compătimitor, dând raită mașinii.

— Cineva chiar a luat-o razna! Ce au folosit? Cuțit sau șurubelniță sau ce?

— Mda, chiar nu știu.

— Ce nenorociți! a zis Whitlam. Locul ăsta… uneori, e mai rău ca la oraș aici.

— Tu ești OK? l-a atins Gretchen pe cot.

— Mda, a zis Falk. În orice caz, mai bine ca mașina.

A simțit un acces de furie. Avea mașina aceea de peste șase ani. Nu era prea arătoasă, dar nu-i făcuse niciodată probleme. Nu merita să fie distrusă de vreun țărănoi idiot.

O SĂ TE JUPUIM

Falk s-a întors spre Whitlam.

— E ceva din trecut. Aveam o prietenă…

— E în regulă, a dat Whitlam din cap. Am auzit povestea.

Gretchen a trecut cu degetul peste urmele lăsate pe mașină.

— Aaron, ascultă, trebuie să fii atent.

— N-o să pățesc nimic. E neplăcut, dar…

— Nu. E mai rău de atât.

— Mda, ei. Ce pot să-mi facă mai mult de atât? Să mă jupoaie?

Ea a tăcut.

— Nu știu. Uită-te la Hadler.

— Acolo a fost altceva.

— Ești sigur? Adică, n-ai de unde să știi.

Falk s-a uitat la Whitlam pentru susținere, dar directorul a ridicat din umeri.

— Locul ăsta e ca o oală sub presiune, prietene. Țânțarii devin armăsari mai repede decât te-ai aștepta. Ar trebui să știi asta. N-ar strica să fii puțin atent. Mai ales că amândouă lucrurile s-au întâmplat în aceeași zi.

Falk s-a holbat la el.

— Care amândouă?

Whitlam i-a aruncat o privire lui Gretchen, care s-a foit stânjenită.

— Scuze, am crezut că le-ai văzut până acum.

— Ce?

Whitlam a luat o bucată de hârtie din buzunarul de la spate și i-a întins-o. Falk a desfășurat-o. Un vânt fierbinte a foșnit frunzele moarte de la picioarele lor.

— Cine a văzut asta?

Niciunul nu a răspuns. Falk și-a ridicat privirea spre ei.

— Deci?

— Toată lumea. Sunt în tot orașul.

La Fleece era plin, dar Falk a auzit accentul nazal, celtic, al lui McMurdo pe deasupra vacarmului. S-a oprit în pragul ușii, în spatele lui Whitlam.

— Nu am de gând să mă cert cu tine, prietene, zicea McMurdo din spatele barului. Uită-te în jur! Asta e o cârciumă. Nu e democrație aici.

Strângea un teanc de fluturași mototoliți în pumnul lui mare. Erau precum ca cel care ardea o gaură în buzunarul lui Falk și acesta a trebuit să reziste tentației de a-l scoate și a se uita din nou la el. Era o reproducere grosolană, probabil fotocopiată de cinci sute de ori la mica bibliotecă a orașului.

În partea de sus, cu litere mari, groase, erau cuvintele: ODIHNEȘTE-TE ÎN PACE, ELLIE DEACON, 16 ANI. Dedesubt, era o fotografie cu tatăl lui Falk la patruzeci și ceva de ani. Alături, o poză cu Falk, care părea să fi fost făcută în grabă când ieșea din cârciumă. Era surprins din profil, cu o grimasă întipărită pe față. Sub fotografii, cu caractere mai mici, erau cuvintele: *Acești bărbați au fost audiați în legătură cu înecul lui Ellie Deacon. Sunt necesare mai multe informații. Protejați-ne orașul! Păstrați Kiewarra în siguranță!*

Mai devreme, în parcare, Gretchen îl îmbrățișase.

— O adunătură de cretini, îi șoptise ea în ureche. Dar, oricum, ai grijă de tine!

Îl ridicase în brațe pe Lachie, în pofida protestelor lui, și plecase. Whitlam îl condusese pe Falk la cârciumă, fără să țină cont de obiecțiile acestuia.

— Ăștia de aici sunt ca niște rechini, prietene, îi zisese Whitlam. La primul semn că ar fi rost de sânge, sar la bătaie. Cel mai bine e să stai acolo cu mine și să bei o bere. Așa cum e dreptul nostru de la Dumnezeu, ca bărbați născuți sub Crucea Sudului.

Acum, rămăseseră amândoi la intrare. Un bărbat solid, roșu la față, care – își amintea Falk – îi întorsese odată spatele lui Erik Falk pe stradă, se certa cu McMurdo pe deasupra tejghelei. Bărbatul arăta emfatic cu degetul spre fluturași și spunea ceva ce Falk nu a înțeles, iar barmanul clătina din cap.

— Nu știu ce să-ți sugerez, prietene, a zis McMurdo. Dacă vrei să protestezi în legătură cu ceva, ia-ți un stilou și o foaie de hârtie și scrie parlamentarului responsabil. Dar asta nu poți s-o faci aici.

A făcut un gest să arunce fluturașii la gunoi și, în timpul ăsta, i-a surprins privirea lui Falk în partea cealaltă a camerei. A clătinat ușor din cap.

— Hai să mergem, i-a zis Falk lui Whitlam și s-a retras din ușă. Mersi, oricum, dar nu e o idee bună.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate. Din păcate. Dumnezeule, uneori, aici zici că-i ca-n filmul ăla cu John Voigt, *Eliberarea*, a zis Whitlam. Ce o să faci acum?

— Mă duc sus, în cameră, bănuiesc. Mă mai uit pe niște acte. Sper să treacă de la sine toate astea.

— Las-o baltă! Vino să bei ceva la mine.

— Nu, mersi, totuși. E mai bine dacă mă dau la fund.

— Nu, nu pare deloc mai bine. Haide! Dar să luăm mașina mea, da?

Whitlam s-a scotocit după chei cu un zâmbet larg pe față.

— S-ar putea să-i prindă bine soției mele să te vadă. S-ar liniști un pic.

Zâmbetul i-a pălit o clipă, apoi și-a revenit.

— Și oricum voiam să-ți arăt ceva.

Whitlam i-a trimis soției un mesaj din mașină, apoi a condus în tăcere restul drumului prin oraș.

— Nu-ți faci griji că o să fiu văzut la tine acasă? a zis Falk în cele din urmă.

Și-a amintit incidentul din parc.

— Mamele de la școală nu vor fi impresionate.

— Dă-le încolo! a zis Whitlam cu ochii la drum. Poate că așa le dau o lecție. „Nu judeca, ca să nu fii judecat la rândul tău de o gașcă de nebune încuiate", sau cum se zice. Așa deci! Cine crezi că a trimis scrisorile alea de la fani?

— Probabil Mal Deacon. Sau nepotul lui, Grant.

Whitlam s-a încruntat.

— Mai degrabă Grant. Se pare că Deacon nu are toate țiglele pe casă de ceva vreme. Mintal, adică. Nu prea știu, nu am eu treabă cu ăștia doi. N-am nevoie de bătaie de cap.

— Cred că ai dreptate.

Falk s-a uitat posomorât pe geam. S-a gândit la mașina lui, la cuvintele argintii zgâriate în vopsea.

— Dar niciunul nu ar ezita să-și murdărească mâinile.

Whitlam s-a uitat le el, cântărindu-i răspunsul. Apoi a ridicat din umeri. Ieșise de pe strada principală și traversa cartierul Kiewarrei care semăna cel mai mult cu o zonă rezidențială suburbană. Casele păreau bine construite, aranjate după modelul reședințelor vaste de la ferme, iar unele peluze chiar erau verzi. Cea mai ușoară reclamă la gazon fals, s-a gândit Falk. Whitlam a tras mașina într-o curte pavată din fața unei case elegante.

— Frumoasă casă, a zis Falk.

Whitlam s-a strâmbat.

— Zonă suburbană la țară. Ce e mai rău și de la oraș, și de la sat. Jumătate dintre locurile învecinate sunt goale, ceea ce e o bătaie de cap. Risc de securitate, știi? Vin pe aici o grămadă de pușți care fac prostii. Dar toți fermierii trăiesc de pe urma pământului, iar orașul nu e prea atrăgător pentru ceilalți.

A ridicat din umeri.

— Oricum, noi doar am închiriat aici. Mai vedem.

L-a condus pe Falk într-o bucătărie răcoroasă și strălucitoare, unde soția lui făcea o cafea cu o aromă bogată, profundă, la o mașină complicată. Sandra Whitlam era o femeie suplă, palidă, cu ochi mari, verzi, care îi dădeau un aer permanent speriat. Whitlam a făcut prezentările, iar ea i-a strâns mâna lui Falk cu o expresie vagă de suspiciune, dar i-a arătat un scaun confortabil din bucătărie.

— Vrei o bere, prietene? i-a strigat Whitlam deschizând frigiderul.

Sandra, care tocmai punea trei cești pe masă, s-a oprit.

— Nu veniți de la bar?

A întrebat pe un ton nonșalant, dar nu s-a uitat spre soțul ei când a vorbit.

— Mda, păi, nu am mai intrat până la urmă, a zis Whitlam făcându-i cu ochiul lui Falk.

Sandra a strâns din buze, formând o linie subțire cu acestea.

— Cafea ar fi numai bine, mersi, Sandra, a spus Falk. Miroase frumos.

Ea i-a zâmbit forțat, iar Whitlam a ridicat din umeri și a închis frigiderul. Le-a turnat amândurora câte o ceașcă și s-a foit de colo-colo prin bucătărie în tăcere, așezând diverse combinații de brânză și sărățele pe o farfurie. Falk și-a sorbit cafeaua și s-a uitat la o fotografie de familie sprijinită lângă cotul lui. În ea erau cei doi alături de o fetiță cu părul de culoarea nisipului.

— Fiica voastră? a întrebat el ca să spargă liniștea.

— Danielle.

Whitlam a ridicat fotografia înrămată.

— E și ea pe aici, pe undeva.

S-a uitat spre soția lui, care s-a oprit din treabă la chiuvetă când a auzit numele fetiței.

— Se uită la televizor în camera din spate, a zis Sandra.

— E OK?

Sandra doar a ridicat din umeri, iar Whitlam s-a întors spre Falk.

— Ca să fiu sincer, Danielle e cam confuză, a spus el. Ți-am zis că era prietenă cu Billy Hadler. Dar nu prea înțelege ce s-a întâmplat.

— Slavă Domnului! a zis Sandra, împăturind prosopul din mâinile ei într-un pătrat mic, cu gesturi furioase. Sper să nu trebuiască niciodată să înțeleagă ceva atât de îngrozitor. De câte ori mă gândesc la asta, mi se face rău. La ce le-a făcut nenorocitul ăla nevestei și copilului… iadul e prea bun pentru el.

S-a dus la blat și a început să taie o felie subțire de brânză, apăsând tare cu cuțitul prin bucata de brânză până când a lovit placa de dedesubt cu un pocnet puternic.

Whitlam și-a dres ușor glasul.

— Aaron a locuit aici, în oraș, pe vremuri. A fost prieten cu Luke Hadler mai demult.

— Ei, poate că era altfel pe vremea aia.

Sandra era de neînduplecat. A ridicat din sprâncene la Falk.

— Deci ai crescut aici, în Kiewarra? Probabil anii au trecut tare greu.

— Au fost și momente bune. Să înțeleg că nu-ți place aici?

Sandra a râs scurt.

— Nu a fost chiar un nou început, așa cum ne doream, a zis ea repezit. Pentru Danielle. Sau pentru oricare dintre noi.

— Nu. Dar eu nu sunt cea mai bună persoană care să ia apărarea orașului ăsta, a zis Falk. Numai că ce s-a întâmplat cu familia Hadler a fost un incident care se întâmplă o dată în viață. Dacă se întâmplă și atunci.

— Poate că așa e, a zis Sandra, dar ce nu înțeleg eu e atitudinea de aici. Îi aud pe unii vorbind aproape *înțelegător* despre Luke Hadler. Despre cât de greu trebuie să-i fi fost. Îmi vine să-i iau și să-i scutur. Adică, cât de prost să fii? Ce contează cât de greu o ducea Luke? Cui îi pasă de asta? Poți să-ți închipui cum au fost ultimele clipe pentru Billy și Karen? Și totuși există așa, nu știu, o milă parohială față de el. Și – a arătat cu o unghie îngrijită spre Falk – nu-mi pasă dacă apoi s-a

sinucis. Să-ți omori nevasta și copilul este cel mai rău abuz domestic. Nici mai mult, nici mai puțin.

Vreme îndelungată, singurul sunet din bucătărie a fost filtrul de cafea care scotea aburi pe blatul imaculat.

— E OK, draga mea. Nu ești singura persoană de părerea asta, a zis Whitlam.

S-a întins peste blat și și-a pus mâna peste mâna soției sale. Aceasta a clipit mărunt, iar rimelul i s-a întins în jurul ochilor. Și-a ținut mâna acolo o clipă, apoi și-a retras-o ca să ia un șervețel.

Whitlam s-a întors spre Falk.

— A fost îngrozitor pentru toți. Eu am pierdut un elev. Danielle și-a pierdut micul prieten. Sandra o deplânge pe Karen, bineînțeles.

Sandra a scos un sunet discret din gât.

— Ai spus că, în după-amiaza în care a murit, Billy trebuia să vină să se joace aici, a zis Falk amintindu-și conversația de la școală.

— Da.

Sandra și-a suflat nasul și și-a făcut de lucru turnând cafea, în timp ce își revenea vizibil.

— Venea des pe aici. Și invers, Danielle se ducea la ei acasă. Se împăcau tare bine, erau ca frații, tare drăguți. Lui Danielle îi e foarte dor de el. Nu înțelege de ce nu se întoarce.

— Deci vizita lui era ceva regulat? a întrebat Falk.

— Nu regulat, dar cu siguranță nu neobișnuit, a zis Sandra. Nu organizasem nimic cu Karen pentru săptămâna aceea, dar apoi Danielle a găsit un set de badminton pentru copii, pe care i l-am luat cadou de ziua ei anul trecut. Ea și Billy nu se pricepeau deloc să joace, dar le plăcea la nebunie să se prostească așa. Nu îl mai folosise de ceva vreme și, brusc, a făcut o fixație pentru el, știi cum sunt copiii, și a vrut să vină Billy cât mai curând posibil ca să joace împreună badminton.

— Deci când ai vorbit cu Karen ca să aranjați? a întrebat Falk.

— Cu o zi înainte, cred, nu?

Sandra s-a uitat la soțul ei, care a ridicat din umeri.

— Păi, așa cred. Pentru că, mai știi, Danielle te tot bătea la cap să pui plasa de badminton în grădină? În fine, am sunat-o pe Karen în seara aia și am întrebat-o dacă Billy voia să vină să se joace cu Danielle a doua zi. A spus, da, bine, și asta a fost tot.

— Cum ți s-a părut?

Sandra s-a încruntat de parcă dădea un test.

— Bine, așa mi s-a părut, a zis ea. E greu să-mi amintesc. Poate ușor… distrasă. A fost o conversație scurtă, totuși. Și era destul de târziu, așa că nu ne-am întins la taclale. Eu am făcut invitația, ea a acceptat și asta a fost.

— Până când?

— Până când am primit un telefon de la ea a doua zi. Chiar după prânz.

— Sandra Whitlam.

— Sandra, bună, Karen la telefon.

— A, bună, ce faci?

A urmat o pauză scurtă și apoi un zgomot ușor, poate un râset.

— Da, bună întrebare. Sandra, îmi pare rău, dar până la urmă, Billy nu mai poate să vină la voi azi după-amiază.

— A, ce păcat! a zis Sandra, suprimându-și un mârâit.

Asta însemna că ea sau Scott, posibil amândoi, erau nevoiți să joace cel puțin două ture de badminton pentru copii în seara aceea. A făcut repede o listă în mintea ei cu posibili înlocuitori de ultim moment.

— E totul în regulă? a întrebat ea, cu o fracțiune de secundă cam târziu.

— Da, doar că…

La telefon nu s-a mai auzit nimic și, o clipă, Sandra a crezut că s-a întrerupt convorbirea.

— Nu prea s-a simțit bine în ultima vreme. Cred că ar fi mai bine să vină direct acasă azi. Îmi pare rău. Sper că Danielle nu o să fie prea dezamăgită.

Sandra s-a simțit puțin vinovată.

— Nu, fii serioasă! N-ai ce să faci dacă nu e în formă. Probabil e mai bine așa, având în vedere ce și-a pus Danielle în minte. Putem s-o lăsăm pe altă dată.

Altă tăcere. Sandra a aruncat o privire la ceasul de pe perete. Dedesubt, lista ei cu lucruri de făcut flutura pe panoul de plută.

— Da, a zis Karen în cele din urmă. Da, poate.

Sandra tocmai se pregătea să încheie conversația cu câteva amabilități, când a auzit-o pe Karen oftând. A ezitat. Dacă o mamă cu copii de vârsta școlii nu ofta zilnic însemna că avea dădacă. Până la urmă, curiozitatea a învins.

— Karen, e totul în regulă?

Tăcere.

— Da.

O pauză lungă.

— Tu ești bine?

Sandra Whitlam și-a dat ochii peste cap și s-a uitat din nou la ceas. Dacă pleca în oraș chiar atunci, putea să se întoarcă la timp ca să scoată rufele de la spălat și să dea telefoane ca să găsească un înlocuitor pentru Billy înainte ca Danielle să iasă de la școală.

— Bine, Karen. Mersi că mi-ai zis de Billy. Sper să-și revină în curând. Vorbim mai târziu.

— Mă simt vinovată din cauza telefonului ăla în absolut fiecare zi, a zis Sandra umplând iar ceștile de cafea, de parcă era un tic nervos. Cum am repezit-o așa la telefon. Poate avea nevoie să vorbească cu cineva, iar eu…

I-au dat lacrimile înainte să își termine fraza.

— Nu e vina ta, iubire. De unde era să știi ce o să se întâmple?

Whitlam s-a ridicat și a luat-o în brațe. Sandra a stat cam țeapănă, uitându-se stânjenită la Falk în timp ce se ștergea la ochi cu un șervețel.

— Scuze, a zis ea. Numai că era o persoană așa de drăguță! A fost unul dintre oamenii datorită cărora mi s-a părut suportabil să locuiesc aici. Toată lumea o iubea. Toate mamele de la școală. Probabil și unii dintre tații de la școală.

A început să chicotească, dar și-a oprit râsetul brusc, în gât.

— O, Doamne, n-am vrut să zic că… Karen n-ar face niciodată… Voiam numai să zic că era populară.

Falk a aprobat din cap.

— E în regulă. Înțeleg. Evident, lumea o plăcea.

— Da, exact.

A urmat un moment de liniște. Falk și-a terminat cafeaua dintr-o înghițitură și s-a ridicat.

— Probabil e timpul s-o iau și eu din loc, să vă las liniștiți.

Whitlam a înghițit ultima gură din cafeaua lui.

— Stai puțin, prietene! Te duc eu înapoi imediat, dar mai întâi vreau să-ți arăt ceva. O să-ți placă. Hai să vezi!

Falk și-a luat la revedere de la Sandra, care încă plângea, și l-a urmat pe Whitlam într-un birou confortabil. De undeva mai departe pe hol, se auzea un sunet înăbușit de desene animate. Biroul părea mai masculin decât ce văzuse el în restul casei, cu mobilă ponosită, dar iubită. De-a lungul pereților erau rafturi de la podea până în tavan, pline cu cărți despre sporturi.

— Ai jumătate de bibliotecă orășenească aici, a zis Falk, trecând în revistă conținutul rafturilor, care cuprindeau o gamă variată de sporturi, de la crichet la derby de trap, de la biografii la almanahuri. Se vede că ești fan.

Whitlam și-a aplecat capul prefăcându-se rușinat.

— Am un master în istorie modernă, dar, ca să fiu sincer, toată documentarea mea s-a concentrat pe istoria sporturilor. Curse, box, originile practicii de aranjare a meciurilor și așa mai departe. Deci toate chestiile distractive. Dar îmi place să cred că încă mă pricep la documente prăfuite și șterse de trecerea timpului.

Falk a zâmbit.

— Trebuie să recunosc, nu m-aș fi gândit că ești genul care studiază documente prăfuite.

— O greșeală obișnuită, dar, când vine vorba de căutat prin arhive, nu mă întrece nimeni. Apropo de asta…

A scos un plic mare din sertarul biroului și i l-a întins lui Falk.

— M-am gândit că o să ți se pară interesant.

Falk l-a deschis și a scos o copie a unei fotografii alb-negru cu o echipă sportivă. Unsprezece tineri din prima echipă de crichet din Kiewarra, din 1948, își îmbrăcaseră cele mai bune haine albe și se aliniaseră în fața aparatului de fotografiat. Chipurile lor mărunte erau decolorate și neclare, dar în mijlocul rândului din față, Falk a recunoscut cu ușurință o figură familiară. Bunicul lui. Falk și-a simțit inima tresărind de bucurie când, dedesubt, în lista membrilor, i-a zărit numele scris îngrijit: *Căpitan Falk*.

— Extraordinar! Unde ai găsit-o?

— La bibliotecă. Datorită talentelor mele inegalabile de a scotoci prin arhivă.

Whitlam a zâmbit.

— M-am documentat un pic despre istoria sporturilor din Kiewarra. Pentru interesul propriu, de fapt. Așa am dat peste asta. M-am gândit că ți-ar plăcea.

— E minunat. Mulțumesc.

— Păstreaz-o. E doar o copie. Dacă vrei, într-o zi pot să-ți arăt unde să găsești originalul. Probabil mai sunt și alte poze cam din aceeași perioadă. E posibil să fie și el în câteva.

— Mersi, Scott, serios. Ce descoperire frumoasă!

Whitlam s-a sprijinit de birou. A scos din buzunarul de la spate unul dintre fluturașii șifonați anti-Falk și l-a mototolit. L-a aruncat la gunoi. A nimerit direct în coș.

— Îmi cer scuze pentru Sandra, a zis el. Și-așa îi era greu să se adapteze la viața de aici. Ideea de a fugi undeva la țară, ca să ne

relaxăm, nu a ieșit exact cum voiam noi. Iar povestea asta îngrozitoare cu familia Hadler a înrăutățit lucrurile. Am crezut că ne mutăm aici ca să scăpăm de chestiile de genul ăsta. Pare că am sărit din lac în puț.

— Totuși, ce s-a întâmplat cu Hadler este ceva foarte rar, a zis Falk.

— Știu, dar…

Whitlam a aruncat o privire spre ușă. Holul era gol. A vorbit mai încet.

— Sandra e hipersensibilă la orice fel de violență. Să nu mai spui nimănui, dar când locuiam în Melbourne am fost jefuit și… nu s-a terminat bine.

S-a uitat iar spre ușă, însă, odată ce începuse, părea că avea nevoie să se descarce.

— Fusesem la aniversarea de patruzeci de ani a unui prieten, în Footscray, și am luat o scurtătură pe o străduță spre gară, știi, cum face toată lumea. Numai că de data asta erau patru tipi acolo. Puștani, de fapt, dar aveau cuțite. Au blocat drumul, iar eu și încă un bărbat (nu-l cunoșteam, un alt amărât care o luase pe scurtătură) am fost prinși acolo. A urmat scenariul obișnuit: ne-au cerut portofelele și telefoanele, dar ceva undeva nu a mers cum a trebuit. Tipii s-au speriat și și-au pierdut controlul. Eu am fost bătut, lovit cu picioarele, am avut coaste fracturate, tot tacâmul. Tipul celălalt a încasat un cuțit în stomac și a sângerat pe tot trotuarul.

Whitlam a înghițit.

— A trebuit să-l las acolo ca să chem ajutoare, pentru că nenorociții îmi furaseră telefonul. Când am ajuns înapoi, ambulanța sosise, dar era prea târziu. Paramedicii au zis că era deja mort.

Whitlam a privit în pământ și și-a făcut de lucru cu o agrafă multă vreme. A clătinat din cap ca pentru a-și alunga gândul.

— În fine, deci asta a fost atunci, după care s-a întâmplat asta. Așa că înțelegi de ce nu e fericită Sandra.

A zâmbit timid.

— Dar probabil ai putea zice același lucru despre oricine din orașul ăsta acum.

Falk a încercat să se gândească la o excepție măcar. Nu i-a venit nimic în minte.

Capitolul douăzeci și doi

Ajuns înapoi în camera lui, Falk a rămas în picioare lângă fereastră și a privit strada goală de dedesubt. Whitlam îl condusese înapoi la cârciumă și îl salutase prietenos din mână chiar în fața trecătorilor. Falk îl petrecuse cu privirea, apoi se dusese în parcarea cârciumii, ca să vadă dacă vopseaua mașinii arăta la fel de rău pe cât își amintea el. Era și mai rău. Cuvintele zgâriate străluceau în lumina din ce în ce mai slabă a soarelui, iar cineva îndesase și câțiva fluturași din aceia sub ștergător, așa, să fie.

Falk se strecurase neobservat pe scări până sus, în camera lui, și își petrecuse restul serii întins pe pat și cercetând ultimele dosare ale familiei Hadler. Îl usturau ochii. Era târziu, dar se simțea încă agitat de la ceașca de cafea interminabilă a Sandrei Whitlam. De la fereastră, s-a uitat la o mașină singuratică ce a trecut prin fața cârciumii cu farurile aprinse și la un oposum de mărimea unei pisicuțe, care, cu puiul în spate, se grăbea de-a lungul unui cablu electric. După aceea, pe stradă s-a așternut liniștea din nou. O liniște ca la țară.

Ăsta era unul dintre lucrurile care îi luau prin surprindere pe orășenii ca Whitlam, s-a gândit Falk. Liniștea. Înțelegea de ce aceștia căutau viața idilică de la țară; mulți oameni făceau asta. Ideea avea o strălucire benefică, ademenitoare, când era cântărită din mașină, în aglomerația din trafic, sau dintr-un apartament înghesuit, fără grădină. Toți aveau aceeași viziune în care respirau aer curat, proaspăt, se cunoșteau cu vecinii, copiii mâncau legume din grădină și învățau valoarea unei zile de muncă cinstită.

Când soseau, în timp ce camionul cu care își mutaseră lucrurile, gol acum, dispărea din vedere, se uitau în jurul lor și, de fiecare dată, erau surprinși de enormitatea apăsătoare a pământului care îi înconjura. Spațiul era primul lucru care îi uimea. Era atât de mult!

Destul cât să te îneci în el. Să privești în jur și să nu mai vezi niciun alt suflet între tine și linia orizontului putea să fie ciudat și îngrijorător.

În curând, descopereau că legumele nu creșteau la fel de ușor ca în jardiniera de la oraș. Că fiecare lăstar verde trebuia păcălit și obținut cu dificultate din solul reticent, iar vecinii erau prea ocupați să facă același lucru, dar la scară industrială, ca să-i salute prietenește. Nu făceau zilnic naveta bară la bară, dar nici nu prea mai aveau unde să se ducă cu mașina.

Falk nu-i învinovățea pe soții Whitlam. Mai văzuse așa ceva de multe ori în copilărie. Nou-sosiții se uitau la pustietatea, la vastitatea și la pământul al dracului de dur din jurul lor și, în scurt timp, chipurile lor spuneau toate același lucru. *Nu știam că așa o să fie.*

S-a întors cu spatele, amintindu-și cum realitatea dură a vieții locale se infiltrase și în desenele copiilor de la școală. Figuri triste și peisaje maronii. Desenele lui Billy Hadler fuseseră mai vesele, s-a gândit Falk. Le văzuse răspândite prin toată casa, colorate și întărite de la acuarelele uscate. Avioane cu chipuri zâmbitoare la geamuri. Mașini de toate felurile. Cel puțin, Billy nu fusese trist, ca o parte dintre ceilalți copii, s-a gândit Falk. Aproape că a râs tare la acest gând absurd. Billy era mort, dar măcar nu fusese trist. Până la sfârșit. La sfârșit, probabil că a fost îngrozit.

Falk a încercat pentru a mia oară să și-l imagineze pe Luke fugărindu-și propriul fiu. Își putea închipui scena, dar era începătoșată și neclară. Și-a amintit ultima lui întâlnire cu Luke. În urmă cu cinci ani, într-o zi banală, în Melbourne. Pe vremea când ploaia era încă o pacoste, nu o binecuvântare. Până atunci, din multe puncte de vedere, simțise că abia îl cunoștea pe Luke, a fost nevoit Falk să recunoască în sinea lui.

Falk l-a zărit imediat pe Luke în partea cealaltă a barului din Federation Square. Obosit, ud și venit direct de la muncă, Falk era doar un alt tip

banal la costum. Luke, deși recent eliberat de la o lungă convenție a furnizorilor, avea încă o energie pe care era greu să n-o observi. Acum stătea sprijinit de un stâlp, cu o bere în mână și un zâmbet amuzat pe față, și observa mulțimea adunată în bar la începutul serii: turiști britanici și tineri plictisiți îmbrăcați în negru din cap până în picioare.

L-a salutat pe Falk cu o bere și cu o bătaie pe umăr.

— N-aș avea încredere în ăla nici să tundă o oaie, cu o tunsoare ca aia, a zis Luke tare arătând cu mâna în care ținea băutura spre un tip tânăr, slab, cu o tunsoare (ras pe laterale și cu creastă) care trebuie să-l fi costat o avere.

Falk i-a zâmbit, la rândul lui, dar s-a întrebat de ce trebuia Luke să bage la înaintare comentarii de țăran de fiecare dată când se întâlneau. Avea afaceri în agricultură care-i aduceau venituri cu șase cifre în Kiewarra, dar de fiecare dată făcea pe șoricelul de la țară ajuns la oraș.

Totuși, aceasta era o scuză banală pentru distanța dintre ei, care părea să fie tot mai greu de parcurs cu fiecare nouă întâlnire. Falk a cumpărat bere pentru amândoi și l-a întrebat de Barb, Gerry, Gretchen. Toți făceau bine, se pare. Nimic de povestit.

Luke l-a întrebat cum se descurcă după moartea tatălui său, care avusese loc cu un an înainte. Bine, a răspuns Falk, surprins, dar și recunoscător că prietenul său își amintise să întrebe. Și fata aia cu care se vedea Falk? Din nou, surpriză. Bine, mersi, tocmai se mutau împreună. Luke a zâmbit răutăcios. „Doamne, ai grijă! După ce-și instalează pernițele pe canapeaua ta, nu mai poți să le scoți de acolo." Râseseră, gheața se spărsese.

Fiul lui Luke, Billy, avea un an și creștea repede. Luke i-a arătat poze cu el pe telefon. O mulțime. Falk a trecut prin ele, una câte una, cu răbdarea politicoasă a unuia care nu are copii. Luke a turuit anecdote despre colegii furnizori de la conferință, oameni pe care Falk nu-i întâlnise niciodată. În schimb, Luke s-a prefăcut interesat când Falk i-a povestit despre serviciul lui, trecând repede peste munca de birou și exagerând părțile mai amuzante.

— Bravo ție! spunea Luke mereu. Fă-i praf pe hoții ăia nemernici!

Dar o spunea într-un fel care sugera, foarte discret, că urmărirea oamenilor la costum nu era muncă adevărată de polițist.

Însă de data aceasta, Luke era mai interesat. Nu erau doar niște oameni la costum acum. Soția unui fotbalist fusese găsită moartă, iar lângă patul ei erau două valize pline cu câteva mii de dolari. Falk fusese chemat ca să ajute la depistarea sursei bancnotelor. Era un caz ciudat. Femeia fusese găsită în cadă. Înecată.

Cuvântul i-a scăpat înainte să-l poată opri și a rămas suspendat în aer, între ei. Falk și-a dres vocea.

— Ai avut necazuri în Kiewarra în ultima vreme?

Nu era nevoie să specifice ce fel de necazuri. Luke a clătinat ferm din cap.

— Nu, prietene. De ani de zile nu mai am. Ți-am zis și data trecută.

Falk a simțit cum pe buze i se formează automat cuvântul „Mulțumesc", dar dintr-un motiv oarecare, n-a reușit să-l rostească. Nu încă o dată. În schimb, a tăcut și și-a privit prietenul uitându-se dincolo de el.

Nu era sigur de ce simțea nevoia să insiste, însă de data aceasta ceva l-a deranjat. Poate era doar irascibil de la muncă. Era flămând, obosit și abia aștepta să ajungă acasă. Sau poate se săturase să trebuiască să se simtă tot timpul recunoscător. Să simtă că, indiferent de cărțile de pe masă, Luke o să aibă cea mai bună mână.

— Ai de gând să-mi spui vreodată unde ai fost, de fapt, în ziua aia? a spus Falk.

Luke și-a întors încet privirea spre el.

— Ți-am spus, a zis el. De o mie de ori. Împușcam iepuri.

— Mda, sigur.

Falk s-a abținut să-și dea ochii peste cap. Ăsta fusese răspunsul de fiecare dată, încă de când întrebase pentru prima oară, în urmă cu câțiva ani. Niciodată nu păruse un răspuns complet sincer. Luke nu se ducea singur să vâneze iepuri decât foarte rar. Și Falk încă își amintea fața lui Luke la fereastra camerei lui, din urmă cu atâția ani. Amintirea lui din noaptea respectivă era colorată de frică și ușurare, era adevărat, dar povestea i se păruse mereu cusută cu ață albă. Luke îl privea cu atenție.

— Poate că ar trebui să te întreb eu pe tine unde ai fost, a zis Luke, forțat nonșalant. Dacă o luăm de la capăt cu subiectul ăsta.

Falk l-a fixat cu privirea.

— Știi unde am fost. La pescuit.

— La râu.

— În sus, da.

— Dar singur.

Falk nu a răspuns.

— Deci se pare că trebuie să te cred pe cuvânt, a zis Luke și a sorbit din bere, fără să-și ia ochii de la Falk. Din fericire, cuvântul tău e suficient pentru mine, prietene. Dar cred că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă am rămâne la povestea cu iepurii, nu crezi?

Cei doi bărbați s-au privit în timp ce zgomotul din bar a crescut și s-a atenuat în jurul lor. Falk și-a cântărit opțiunile. Apoi a băut din bere și și-a ținut gura.

După aceea, au invocat scuzele obligatorii: trebuiau să prindă trenul, să se trezească devreme. În timp ce au dat noroc pentru ceea ce avea să fie ultima oară, Falk s-a trezit că încerca să-și amintească, încă o dată, de ce mai erau prieteni.

Falk s-a urcat în pat și a închis lumina. A rămas nemișcat multă vreme. Păianjenul reapăruse în timpul serii și silueta lui obscură atârna acum deasupra ușii de la baie. Afară, noaptea era de o liniște mormântală. Falk știa că trebuia să doarmă, dar gândurile îi fugeau la fragmente din conversații mai vechi sau mai noi. Urmele de cafeină care îi treceau ca glonțul prin organism îi ajutau să-și țină ochii deschiși.

S-a întors pe o parte și a aprins veioza de pe noptieră. Cărțile de la bibliotecă pe care le luase de la Barb mai devreme zăceau pe un scaun, acoperite cu pălăria lui. Avea să le înapoieze a doua zi. A ridicat-o pe prima. Un ghid practic pentru a cultiva o grădină ecologică și suculentă. A căscat numai citind titlul. Cu asta avea să adoarmă sigur, dar pur și simplu nu era în stare de așa ceva. Cealaltă carte era un roman polițist cam rufos. O femeie, o figură

necunoscută pândind din umbră, cadavre. Chestiile banale. Nu era prea pe gustul lui, dar nu ar fi făcut meseria asta dacă nu i-ar fi plăcut un roman bun de suspans. S-a sprijinit de pernă și a început să citească.

Era o intrigă evidentă, nu avea nimic special, iar după primele treizeci de pagini, Falk a început să-și simtă pleoapele grele. A hotărât să închidă cartea la sfârșitul capitolului și, când a dat pagina, o bucată subțire de hârtie a alunecat fluturând și i-a aterizat pe față.

A luat-o și și-a mijit ochii la ea. Era o chitanță de la bibliotecă, pe care scria că romanul îi fusese împrumutat lui Karen Hadler luni, 19 februarie. Cu patru zile înainte să moară, s-a gândit Falk. Karen folosise chitanța ca semn de carte și, la gândul că era posibil ca acest roman mediocru să fi fost ultima chestie citită de Karen, Falk s-a simțit profund deprimat. Începuse să mototolească chitanța, când a observat niște notițe făcute cu stiloul pe verso.

Curios, a netezit foaia și a întors-o. Se aștepta să vadă o listă de cumpărături. În schimb, inima a început să-i bubuie. A întins cu mai mare atenție hârtia și a băgat-o sub lumina veiozei, pentru a desluși mai ușor scrisul citeț, cu bucle, al lui Karen.

La un moment dat, în cele patru zile de când împrumutase cartea de la bibliotecă și momentul în care fusese împușcată în pragul casei, Karen Hadler notase două rânduri pe spatele chitanței. Primul rând era, de fapt, un singur cuvânt, cam mâzgălit, scris în grabă și subliniat de trei ori.

Grant??

Falk a încercat să se concentreze, dar privirea i-a fost atrasă de numărul de telefon din zece cifre scris dedesubt. S-a holbat la el până când i-au lăcrimat ochii, iar cifrele s-au amestecat și s-au încețoșat. Sângele i-a pulsat în cap cu un urlet dureros, asurzitor. A clipit tare, încă o dată, dar cifrele rămâneau hotărâte în aceeași ordine.

Falk nu a irosit niciun moment să se întrebe al cui era numărul de telefon. Nu era nevoie. Îl cunoștea bine. Era al lui.

Capitolul douăzeci și trei

A doua zi dimineață, l-au găsit pe Grant Dow în patru labe sub chiuveta unei femei. Avea o cheie de piulițe în mână și fundul grăsun la vedere.

— Auzi, da' se întoarce să repare scurgerea aia? a întrebat femeia în timp ce Dow era tras în picioare.

— Nu m-aș baza pe asta, a răspuns Raco.

Copiii femeii au privit cu ochii mari de bucurie cum Dow era dus la mașina marcată de poliție. Expresiile lor oglindeau expresia lui Raco din urmă cu câteva ore, când Falk îi arătase chitanța. Raco se plimbase de colo-colo prin secție, sărind pe vârfuri, cu adrenalina pompându-i sângele.

— Numărul *tău?* repeta el întruna. De ce voia Karen Hadler să vorbească cu tine? Despre Grant?

Falk, care rămăsese treaz aproape toată noaptea întrebându-se același lucru, doar a clătinat din cap.

— Nu știu. Dacă a încercat să sune, în mod sigur nu a lăsat mesaj. Am verificat toate apelurile ratate. Numerele lui Karen de acasă, de la muncă sau de mobil nu au apărut deloc. Și știu că nu am vorbit niciodată cu ea. Nu numai recent. Niciodată. Nici măcar o dată în toată viața ei.

— Dar probabil știa cine ești, nu? Luke încă vorbea despre tine. Barb și Gerry te-au văzut la televizor acum o lună. Totuși, de ce voia să vorbească cu tine?

Raco a ridicat receptorul și a sunat la cele zece cifre. În timp ce ținea receptorul la ureche, s-a uitat la Falk. Mobilul lui Falk i-a țârâit tare în mână. Nu a auzit mesajul robotului telefonic, dar știa ce spune. Își ascultase propria voce de suficient de multe ori în timpul nopții, când, nevenindu-i să creadă, sunase la numărul acela de pe telefonul din cameră.

Înregistrarea era scurtă și la obiect: „Ați sunat la agentul federal Aaron Falk. Vă rog să lăsați un mesaj”.

Raco a închis și l-a fixat cu privirea.

— Gândește-te!

— M-am gândit.

— Gândește-te mai bine! Grant Dow și Luke nu se înțelegeau, asta știm. Dar dacă Karen avea probleme cu el, de ce nu a sunat la secția de aici?

— Ești sigur că nu a încercat?

— Nu s-au dat apeluri către poliție sau serviciile de urgență de la niciunul dintre numerele de telefon ale familiei Hadler în săptămâna dinainte de moartea lor, a recitat Raco. Am verificat istoricul apelurilor în ziua în care au fost găsite cadavrele.

A luat romanul și l-a întors cu spatele, să se uite la a doua copertă. A răsfoit iar paginile. Nu mai era nimic ascuns între ele.

— Despre ce e cartea?

— O detectivă care anchetează un sir de decese ale unor studente de la o facultate americană, a zis Falk, care toată noaptea citise pe repede-înainte până la sfârșit. Detectiva crede că un tip nemulțumit din oraș e cel care i-a luat în vizor pe copii.

— Pare o porcărie. El e vinovatul?

— Ă, păi, nu. Nu e ceea ce pare. Până la urmă, se dovedește că vinovata fusese mama uneia dintre fetele de la asociația de studente.

— Mama cui? Doamne, dă-mi putere!

Raco și-a ciupit baza nasului. A închis romanul cu o plesnitură zgomotoasă.

— Deci care-i treaba? Porcăria asta de carte înseamnă ceva sau nu?

— Nu știu. Nu cred că Karen a ajuns până la sfârșit, dacă asta ajută cu ceva. Și am întrebat la bibliotecă de îndată ce a deschis. Mi-au zis că împrumuta multe cărți de genul ăsta.

Raco s-a așezat, s-a holbat la chitanță o clipă, apoi s-a ridicat din nou.

— Ești sigur că nu te-a sunat niciodată?

— Sută la sută.

— Bine. Hai, atunci!

Și-a luat cheile de la mașină de pe birou.

— Tu nu poți să ne zici, Karen nu poate să ne zică, Luke nu poate să ne zică. Așa că hai să ridicăm singura persoană rămasă care ar putea să explice de ce dracu' îi apare numele pe o bucată de hârtie din dormitorul unei femei moarte.

L-au lăsat pe Dow să fiarbă în camera de audiere mai mult de o oră.

— Am sunat la Clyde, a zis Raco, mai calm acum. Le-am zis că a venit un idiot de anchetator financiar din Melbourne ca să examineze actele de la ferma Hadler. Am zis că ai niște întrebări despre un document găsit pe proprietate și dacă vor să vină să te țină de mână cât timp îți pui întrebările. Au zis că nu, ceea ce nu a fost o surpriză. Așa că putem să ne vedem de treabă.

— Ah, bravo! a zis Falk surprins.

Lui nici nu-i trecuse prin cap să sune la Clyde de data asta.

— Deci ce facem acum?

— Amprentele lui Dow nu au fost găsite nicăieri la fermă.

— Asta nu înseamnă nimic. Există mănuși pentru așa ceva. Ce alibi are pentru crime?

Raco a clătinat din cap.

— Unul bun și superficial în același timp. Săpa un șanț la mama dracului cu doi tovarăși de-ai lui. Bineînțeles că o să verificăm, dar toți o să jure că a fost acolo, cu ei.

— Bine, hai să vedem ce zice.

Dow stătea sprijinit de spătarul scaunului, cu brațele încrucișate și privirea ațintită drept înainte. Abia dacă s-a mișcat când au intrat ei în cameră.

— Era și timpul, a zis el. Unii dintre noi trebuie să mai și muncim.

— Vrei să-ți chemi avocatul, Grant? a zis Raco în timp ce și-a tras un scaun. Poți.

Dow s-a încruntat. Avocatul lui, ca și al lui Sullivan, probabil că ar fi fost de la aceeași firmă teoretică, s-a gândit Falk. Proprietăți și animale de fermă, cincizeci de săptămâni pe an. Dow a clătinat din cap.

— N-am nimic de ascuns. Dați-i drumul!

Dow era mai degrabă furios decât agitat, a observat Falk cu interes, deschizându-și dosarul pe masă și făcând o scurtă pauză.

— Descrie-ți relația cu Karen Hadler.

— Mă masturbam cu gândul la ea.

— Altceva? Având în vedere că a fost găsită moartă.

Dow a ridicat din umeri, neafectat.

— Nu.

— Dar o considerai atrăgătoare, a zis Falk.

— Ai văzut-o cum arăta? Înainte s-o mierlească, bineînțeles.

Falk și Raco nu au răspuns nimic, așa că Dow și-a dat ochii peste cap.

— Uite ce-i! Era de treabă, bănuiesc. Pentru locurile astea, cel puțin, a zis el.

— Când ai vorbit ultima dată cu ea?

Dow a ridicat din umeri.

— Nu-mi aduc aminte.

— Dar în lunea dinainte să moară? Pe nouăsprezece februarie. Sau în următoarele două zile?

— Serios, n-aș putea să vă spun.

Dow s-a foit pe scaun și acesta a scârțâit sub greutatea lui.

— Auziți, chiar trebuie să fiu aici? E legal? Am o grămadă de treabă de făcut.

— Atunci să n-o mai lungim, a intervenit Falk. Poate ne spui tu de ce numele tău, Grant, a fost scris de Karen Hadler pe o chitanță în săptămâna în care a fost ucisă.

A așezat pe masă o fotocopie a chitanței.

Singurul sunet din cameră cât timp Dow s-a uitat lung la ea a fost bâzâitul neonului. Fără vreun avertisment, a bătut puternic cu palma în masă.

Amândoi au tresărit.

— Nu-mi puneți voi mie asta în cârcă! a spus Dow împroșcând ușor cu salivă pe masă.

— Ce să-ți punem în cârcă, Grant? a întrebat Raco intenționat pe un ton neutru.

— Familia aia nenorocită! Dacă Luke se apucă să-și împuște nevasta și copilul, e treaba lui.

A arătat spre amândoi cu un deget gros.

— Dar asta n-are nicio legătură cu mine, mă auziți?

— Unde erai în după-amiaza în care au fost omorâți? a întrebat Falk.

Dow a clătinat din cap, continuând să-l privească pe Falk în ochi. Gulerul cămășii lui era îmbibat de sudoare.

— Prietene, poți s-o încurci. Ai făcut destul rău cu Ellie. N-o să mă tragi în jos și pe mine sau pe unchiu-meu. Asta e o vânătoare de vrăjitoare.

Raco și-a dres glasul înainte ca Falk să poată răspunde ceva.

— Bine, Grant.

Vocea lui era calmă.

— Noi doar încercăm să obținem niște răspunsuri. Așa că hai să facem treaba asta cât mai ușoară. Le-ai spus polițiștilor din Clyde că săpai un șanț pe lângă Eastway, cu doi tovarăși pe care i-ai numit aici. Susții afirmația asta?

— Mda, am fost. Toată ziua.

— Și ei o să confirme, da?

— Păi ar face bine să confirme! Doar e adevărat.

Dow a reușit să-i privească în ochi când a spus asta. Tăcerea s-a prelungit apoi, doar o muscă mai bâzâia în cercuri pe deasupra

capetelor lor.

— Spune-mi Grant, ce o să faci cu ferma după ce moare unchiul tău? a întrebat Falk.

Dow a părut nedumerit de schimbarea subiectului.

— Ce?

— Am auzit că tu o să moștenești tot.

— Și ce? Mi-am câștigat dreptul ăsta, a replicat el tăios.

— Cum? Lăsându-ți unchiul să trăiască pe proprietatea lui cât e bătrân și bolnav? Cred că ai un suflet mare.

În realitate, Falk nu vedea vreun motiv să nu fie Dow moștenitorul, dar se părea că acest comentariu atinsese un punct sensibil.

— E un pic mai mult decât asta, deșteptule!

Dow a deschis gura să mai spună ceva, apoi s-a răzgândit. A închis-o înainte să vorbească iar.

— Și de ce nu, mă rog? Eu sunt familia lui.

— Tot ce a mai rămas din ea de când a murit Ellie, nu-i așa? a insistat Falk, iar Dow a icnit revoltat. Deci o să vinzi proprietatea când o să poți?

— Bineînțeles că o s-o vând! Doar n-o să încerc să fac eu pe fermierul, nu? Nu sunt prost. Nu cu atâția chinezi care se dau peste capul lor galben să cumpere pământ aici. Chiar dacă e un pământ de rahat, ca al nostru.

— Și ca al familiei Hadler?

Dow a tăcut un moment.

— Bănuiesc.

— Charlotte cea mică probabil e și mai puțin dornică decât tine să care saci cu îngrășământ. Am auzit că pământul lor o să fie scos la vânzare, mai devreme sau mai târziu. Două proprietăți, una lângă alta.

Falk a ridicat din umeri.

— Sunt mult mai atrăgătoare așa pentru investitorii străini. Ăsta e un lucru interesant. Cu atât mai mult cu cât proprietarul uneia dintre ele a fost împușcat în cap.

De data asta, Dow nu a mai deschis gura să răspundă și Falk a înțeles că și el ajunsese la aceeași concluzie.

— Hai să ne întoarcem la Karen.

Falk a profitat de ocazie să schimbe macazul.

— Te-ai dat vreodată la ea?

— Ce?

— Romantic? Sexual?

Dow a pufnit.

— Vezi să nu! O înțepată cu nasul pe sus. Nu mi-aș fi pierdut timpul cu ea.

— Crezi că te-ar fi pus la punct, a zis Falk. Probabil că te-a deranjat chestia asta.

— Am parte de cât îmi trebuie, mersi, prietene, nu-ți face tu griji pentru mine. După cum umbli cu limba scoasă prin oraș după Gretchen, ai destule motive să-ți faci griji pentru tine.

Falk a ignorat comentariul.

— Karen ți-a rănit vreodată orgoliul? Te-ai certat cu ea din vreun motiv? Lucrurile au scăpat de sub control?

— Ce? Nu.

Dow a aruncat priviri în dreapta și în stânga.

— Dar te-ai certat cu bărbatul ei. Des, din câte am auzit, a spus Raco.

— Și ce-i cu asta? Erau numai nimicuri mereu. Doar că Luke era nesimțit. N-avea nicio legătură cu nevastă-sa.

A urmat o pauză. După aceea, Falk a spus încet:

— Grant, o să verificăm pe unde ai fost și ce ai făcut în ziua aia și poate că tovarășii tăi o să te susțină. Problema e că unele alibiuri sunt ca rigipsul ăla cu care lucrezi tu. La început țin, dar dacă pui niște presiune pe ele, se prăbușesc al naibii de repede.

Dow a privit în jos o clipă. Când și-a ridicat capul, avea altă atitudine. A zâmbit. Un rânjet calculat, îndrăzneț, care i s-a reflectat în ochi.

— Ca alibiul tău, adică? Atunci de ce dracu' vară-mea a scris numele tău înainte să moară?

A urmat o liniște încordată, în timp ce trei perechi de ochi fixau chitanța fotocopiată de pe masă. Falk fusese mult mai tulburat când numele lui fusese descoperit printre lucrurile lui Ellie decât era Dow acum. Se întreba ce însemna asta când Dow a izbucnit într-un râs puternic.

— Noroc că hambarul meu e construit din cărămizi rezistente, nu-i așa? N-ai decât să-l încerci, prietene, ești invitatul meu. Nu mă înțelege greșit, nu îmi plăceau ăia din familia Hadler. Și da, o să vând ferma lui unchiu-meu cu prima ocazie. Dar nu i-am omorât eu. Nu am fost la ferma lor și, dacă vreți să pară că am fost acolo, va trebui să-mi înscenați toată treaba. Și mai știți ceva?

A bătut cu pumnul în masă. Sunetul a fost ca o împușcătură.

— Nu sunt sigur că aveți tupeu.

— Dacă ai fost acolo, Grant, o s-o dovedim.

El a zâmbit disprețuitor.

— Numai să încercați!

Capitolul douăzeci și patru

— Aveți noroc că mai avem înregistrarea. De obicei se șterge după o lună.

Scott Whitlam a derulat fișierele din computer până când a găsit ce căuta. Directorul școlii s-a lăsat pe spate pentru ca Falk și Raco să vadă ecranul. Erau în biroul lui, iar prin ușă pătrundea larma elevilor de luni după-amiază.

— Bun, fiți atenți! Asta e ceea ce se vede de la camera de luat vederi montată la intrarea principală, a zis Whitlam.

A dat clic și pe ecran a pornit înregistrarea video cu circuit închis. Camera de luat vederi părea să fie instalată deasupra ușilor mari ale școlii și orientată în jos, spre scări, pentru a surprinde orice vizitator.

— Scuze, calitatea nu e cine știe ce.

— Nu-i nicio problemă. E mai bună decât cea de la ferma Hadler, a zis Raco.

— Oricum, ideea cu camerele video e să surprindă ceva util, a zis Falk. Ce mai ai?

Whitlam a dat clic din nou și imaginea s-a schimbat.

— Cealaltă cameră e deasupra parcării personalului. Plasată tot la înălțime, a doua cameră surprindea un șir neclar de mașini.

— Astea sunt singurele camere de luat vederi din școală? a întrebat Raco.

— Mda, din păcate.

Whitlam și-a frecat degetul mare de arătător formând simbolul universal pentru bani.

— Am avea mai multe dacă ne-am permite.

— Putem s-o găsim pe Karen în ultima ei zi? a întrebat Falk, deși nu ea era principalul lor punct de interes. Grant Dow era. Așa cum promiseseră, Falk și Raco își petrecuseră câteva ore luându-i la bani

mărunți pe tovarășii lui Dow în legătură cu alibiul acestuia. Toți îl susținuseră, fără excepție. Falk se aștepta la asta, dar tot se enervase.

Whitlam a mărit imaginea cu parcarea pe tot ecranul.

— Karen venea cu mașina, de obicei, așa că probabil o să apară aici.

A găsit înregistrarea corespunzătoare și a derulat-o până la sfârșitul orelor. Toți trei au urmărit în liniște ecranul, pe care se vedeau elevi trecând câte doi sau câte trei, chicotind și sporovăind, eliberați pentru încă o zi. În cadru a intrat un bărbat subțire, chel. S-a dus la una dintre mașini și a deschis capota. A scotocit câteva clipe până când a găsit o geantă voluminoasă. Și-a ridicat-o pe umăr și a ieșit de pe ecran în direcția din care venise.

— Omul de serviciu, a zis Whitlam.

— Ce are în geantă?

Whitlam a clătinat din cap.

— Știu că are uneltele lui. Bănuiesc că asta avea acolo.

— Lucrează de mult aici? a întrebat Falk.

— De vreo cinci ani, cred. Dacă ajută cu ceva, mie mi se pare un tip de treabă.

Falk nu a răspuns. Au mai urmărit înregistrarea vreo zece minute până când șirul de elevi s-a împuținat și apoi s-a terminat de tot, iar parcarea a rămas goală. Chiar când Falk își pierdea speranța, a apărut și Karen.

Lui Falk i s-a tăiat respirația. Femeia asta moartă fusese frumoasă cât trăise. A urmărit-o pe ecran cum mergea spre mașină, cu părul blond răscolit de vânt. Din cauza calității proaste a imaginii, nu i se putea citi expresia. Nu era înaltă, dar avea postura unei dansatoare, așa cum mergea cu pas rapid prin parcare, împingând-o pe Charlotte într-un cărucior din direcția creșei.

Cu trei pași în spate, a intrat în peisaj și Billy. Falk a simțit un fior pe șira spinării la vederea copilului solid, cu păr închis la culoare, care semăna atât de bine cu tatăl lui. Lângă el, Raco s-a foit pe scaun

și și-a dres vocea. Raco văzuse cu ochii lui ce orori îl așteptau pe băiat.

Billy mergea alene, absorbit cum era de o jucărie pe care o ținea strâns în mână. Karen s-a întors și l-a strigat încet peste umăr, iar el a alergat ca s-o prindă din urmă. Karen a urcat amândoi copiii în mașină, le-a legat centurile și a închis portierele. Se mișca repede, eficient. Se grăbea? Falk nu era sigur.

Pe ecran, Karen s-a îndreptat și a rămas complet nemișcată o clipă, cu o mână pe mașină și cu spatele la camera de luat vederi. Și-a aplecat ușor capul pentru o fracțiune de secundă și și-a dus o mână la față. A făcut o mișcare mică cu degetele. Apoi încă una.

— O, Doamne, plânge? a zis Falk. Derulează, repede!

Cât timp au privit din nou scena, nu a vorbit nimeni.

Au derulat-o și a treia oară, și a patra. Capul jos, două mișcări bruște ale mâinii.

— Nu-mi dau seama, a zis Raco. Așa pare. Dar la fel de bine ar putea să se scarpine la nas.

De data aceasta, au lăsat înregistrarea să meargă. Karen și-a ridicat capul, a inspirat adânc – sau așa părea –, apoi a deschis portiera șoferului și a urcat în mașină. A ieșit cu spatele din parcare și a plecat. Parcarea a rămas iarăși goală. Ora indicată pe înregistrare arăta că ea și fiul ei mai aveau de trăit mai puțin de optzeci de minute.

Au continuat să se uite la înregistrare, sărind peste bucățile lungi în care nu venea și nu pleca nimeni. Recepționera școlii a apărut la zece minute după Karen, apoi nu s-a mai întâmplat nimic aproximativ patruzeci de minute. În cele din urmă, profesorii au început să se îndrepte spre mașini unul câte unul. Whitlam i-a identificat pe rând. S-a întors apoi omul de serviciu, care și-a pus geanta în portbagaj și a plecat la scurt timp după ora 16:30.

Singura mașină rămasă în parcare era cea a lui Whitlam. Au derulat înregistrarea înainte. Imediat după ora 19:00, pe ecran a

apărut chiar Whitlam. Mergea încet, cu capul în jos și cu umerii săi largi aplecați în față. Pe scaunul de lângă Falk, profesorul a oftat. Privea înregistrarea cu fălcile încleștate.

— E greu să mă uit la asta, a zis el. Aici, deja mă sunaseră polițiștii din Clyde să-mi spună că Billy și Karen sunt morți.

Au continuat să privească înregistrarea, în care Whitlam se urca încet în mașină și, după câteva ratări, a reușit să dea cu spatele și să plece. Au lăsat filmul să meargă alte zece minute. Grant Dow nu se vedea nicăieri.

— Am plecat, a strigat Deborah de la recepție, strângându-și poșeta peste umăr.

A așteptat o clipă, dar nu a primit decât un mormăit vag ca răspuns. Falk și-a ridicat privirea și i-a zâmbit. Comportamentul ei față de el se mai îmblânzise în ultimele zile și Falk a simțit că depășiseră momentele dificile atunci când ea i-a adus și lui o cafea, nu numai celorlalți. Bănuia că Raco vorbise cu ea.

Raco și agentul Barnes abia dacă au reacționat când ușa secției s-a trântit în urma ei. Fiecare dintre cei trei era la biroul său, holbându-se la ecranul computerului, pe care se derulau imagini gri. Luaseră toate înregistrările disponibile de la ambele camere de luat vederi de la școală, apoi plecaseră în oraș.

Pe strada principală din Kiewarra erau trei camere de luat vederi cu circuit închis, îi spusese Raco lui Falk. Una lângă cârciumă, una lângă sediul consiliului și una deasupra ușii de la depozitul farmaciei. Luaseră înregistrările de la toate trei.

Barnes a căscat și s-a întins, cu brațele vânjoase ridicate spre tavan. Falk era pregătit pentru mormăitul lui, dar Barnes pur și simplu s-a întors spre ecran fără să se plângă. Barnes nu îi cunoscuse nici pe Luke, nici pe Karen, îi mărturisise el lui Falk mai devreme, dar vorbise la clasa lui Billy despre siguranța pe stradă cu vreo două săptămâni înainte de moartea lui. Mai avea încă pe birou felicitarea

de mulțumire din partea clasei, inclusiv semnătura lui Billy, făcută cu creionul.

Falk și-a înăbușit un căscat, la rândul lui. Lucrau de patru ore. Falk se concentra pe înregistrările luate de la școală. Văzuse unul sau două lucruri interesante în tot acest timp: un elev care făcea pipi în secret pe roțile din față ale mașinii directorului; o profesoară care zgâriase mașina unei colege cu propria mașină, apoi plecase în grabă. Niciun semn de Grant Dow.

În schimb, Falk se trezise că tot privea în reluare înregistrarea cu Karen. Sosise și plecase de trei ori săptămâna aceea, în fiecare zi, mai puțin marți, când avea liber, și vineri, când era deja moartă. Fiecare zi era cam la fel cu celelalte. Ajungea la școală pe la 8:30. Scotea copiii din mașină, lua ghiozdanele și pălăriile de soare și dispărea din vizorul camerei de luat vederi în direcția școlii. La scurt timp după 15:30, procesul era inversat.

Falk i-a studiat mișcările. Felul în care se apleca să vorbească cu Billy, cu o mână pe umărul băiețelului. Nu-i putea vedea fața, dar și-o imagina zâmbindu-i fiului ei. S-a uitat la felul în care o ținea în brațe pe Charlotte când își transfera fetița din scaunul de mașină în cărucior. Karen Hadler fusese o femeie drăguță înainte ca cineva să o împuște în stomac. Bună și cu amândoi copiii ei, și la contabilitate. Falk era sigur că Barb avea dreptate. I-ar fi plăcut de ea.

A derulat obsesiv înregistrarea de joi, ziua în care Karen și fiul ei fuseseră uciși. A privit filmarea iar și iar, analizând fiecare cadru. A zărit cumva o ușoară ezitare a pașilor când se apropia de mașină? Îi fusese cumva privirea atrasă de ceva din stufăriș? Strângea mâna copilului mai tare decât de obicei? Falk bănuia că se agață de orice detaliu, dar a continuat să se uite la aceleași scene la nesfârșit. A privit îndelung imaginea cu soția blondă a prietenului său, îndemnând-o în tăcere să ridice telefonul mobil și să sune la numărul pe care îl notase în grabă pe chitanță. S-a îndemnat pe el

din trecut să răspundă. Nu s-a întâmplat nici una, nici alta. Scenariul a rămas neschimbat.

Falk se gândea dacă să-și încheie munca pe ziua aceea, când Barnes a scăpat din mână stiloul cu care se tot jucase și s-a ridicat de pe scaun.

— Hei, ia uitați-vă la asta!

Barnes a apăsat pe mouse ca să deruleze filmul pixelat. El se uitase la înregistrările făcute de camera de luat vederi de deasupra farmaciei, care era orientată spre o alee liniștită din spatele clădirii și spre ușa depozitului de medicamente.

— Ce e? Dow? a întrebat Falk.

El și Raco s-au îngrămădit în jurul ecranului.

— Nu chiar, a zis Barnes pornind înregistrarea.

Ora de pe ecran era 16:41, joi. Cu puțin peste o oră înainte ca Billy și Karen Hadler să fie găsiți morți.

Câteva secunde, filmul a părut o imagine fixă, nu arăta decât aleea goală. Deodată, pe ecran s-a văzut o mașină trecând în goană. A apărut și a dispărut în mai puțin de o secundă.

Barnes a derulat înregistrarea și a încetinit-o. Când a apărut mașina, a oprit filmul. Imaginea era neclară și surprinsă dintr-un unghi ciudat, dar nu conta. Fața șoferului se vedea bine. Prin parbriz, îi privea Jamie Sullivan.

Când Falk și Raco au ajuns pe aleea cu pricina, se înserа deja, dar nu erau prea multe de văzut acolo. Îl lăsaseră pe Barnes să plece acasă după așa o treabă bună. Falk s-a dus sub camera de luat vederi și s-a uitat în jur. Drumul era îngust și paralel cu strada principală din Kiewarra. Pe o parte a lui, erau agenția imobiliară, un salon de coafură, cabinetul medical și farmacia. Pe cealaltă parte, niște parcele de teren viran fuseseră convertite în parcări improvizate. Era complet pustiu.

Falk și Raco au parcurs toată lungimea aleii. Nu le-a luat mult timp. Se putea intra pe ea cu mașina din ambele capete și comunica cu drumurile care ieșeau din oraș prin est și vest. La ora de vârf, era scurtătura perfectă pentru a traversa orașul fără a trece prin aglomerația de pe strada principală. Numai că, fiind vorba despre Kiewarra, s-a gândit Falk, nu prea exista o oră de vârf.

— Deci de ce a vrut prietenul Sullivan să nu fie văzut în oraș cu douăzeci de minute înainte de moartea celor trei Hadler? a întrebat Falk și vocea lui a format ecou în zidăria de cărămidă.

— Îmi trec mai multe motive prin cap. Niciunul nu e bun, a răspuns Raco.

Falk s-a uitat în sus, la obiectivul camerei de luat vederi.

— Măcar acum știm cam pe unde a fost, a zis Falk. Ar fi putut să ajungă de aici la ferma Hadler la timp, nu?

— Da, fără probleme.

Falk s-a sprijinit de perete și și-a dat capul pe spate. Cărămizile se impregnaseră de căldura zilei. Se simțea epuizat. Ochii îl usturau când i-a închis.

— Deci Jamie Sullivan, care se dă mare prieten cu Luke, a mințit când ne-a zis unde a fost și a fost surprins pe cameră ascunzându-se, cu o oră înainte ca prietenul lui să fie omorât, a zis Raco. Apoi mai e Grant Dow, care recunoaște că nu putea să-l sufere pe Luke, înarmat până în dinți cu un alibi solid, dar în același timp, numele lui apare pe o hârtie, scris de femeia moartă.

Falk a deschis un ochi și s-a uitat la Raco.

— Nu uita de șoferul camionetei albe misterioase, care e posibil să-l fi văzut pe Luke plecând cu bicicleta de la râu, la intersecție, acum douăzeci de ani, a zis el.

— Și asta, da.

Au rămas în tăcere vreme îndelungată, uitându-se în sus pe drum, de parcă răspunsul ar fi putut fi scris acolo, cu graffiti.

— Dă-o naibii! a zis Falk, ridicându-se anevoie de pe zid și stând drept. Hai s-o luăm metodic. Mai întâi, îl târâm iar pe Sullivan la secție și îl întrebăm ce dracu' făcea pe aleea asta ascunsă. M-am săturat până peste cap ca tipul ăsta să-și bată joc de noi.

— Acum?

Raco avea ochii roșii. Părea la fel de obosit ca Falk.

— Mâine.

În timp ce treceau printr-un pasaj îngust ca să ajungă înapoi în strada principală, lui Raco i-a sunat telefonul.

S-a oprit pe trotuar și a scotocit după el.

— E nevastă-mea, scuze, trebuie să răspund.

A dus telefonul la ureche.

— Bună, frumoasa mea!

Se opriseră în fața cafenelei. Falk a schițat semn din cap spre el și a făcut gestul de a bea. Raco a încuviințat recunoscător.

Înăuntru, era răcoare și liniște. Practic, era aceeași cafenea în care lucrase Ellie, introducând seară de seară prețul laptelui și al țigărilor în casa de marcat. După ce îi fusese găsit cadavrul, în vitrină fuseseră puse afișe cu chipul ei, pentru colecta de înmormântare.

De atunci, interiorul se schimbase atât de mult, încât era aproape de nerecunoscut. Însă Falk încă își amintea cum, pe vremuri, venea să stea de vorbă cu ea în spatele tejghelei, oricât de des putea să găsească un pretext, și cum își cheltuia banii pe nimicuri pe care nu le voia sau de care nu avea nevoie.

Frigiderele vechi fuseseră înlocuite la un moment dat cu vitrine frigorifice, iar acum Falk rămăsese lângă ele, simțind cum i se mai evaporă căldura din piele. Pe dinăuntru, însă, se simțea o fierbințeală neconfortabilă, ca atunci când febra se încăpățânează să persiste. În cele din urmă, a ales două sticle cu apă și, drept cină, un sendviș cu brânză și șuncă, deși nu părea prea proaspăt, și o brioșă în ambalaj de plastic.

Falk s-a întors să ducă cumpărăturile la casă și a mârâit încet când a recunoscut persoana din spatele tejghelei. Nu-l mai văzuse pe proprietar de când fuseseră amândoi obligați să stea în bănci în clasa înăbușitoare.

Tipul avea mai puțin păr acum, dar trăsăturile lui aspre îi erau încă familiare. Fusese unul dintre copiii aceia grei de cap și iute la mânie, și-a amintit Falk în timp ce îi căuta disperat numele în memorie. A bănuit cu o urmă de vinovăție că băiatul fusese din când în când ținta glumelor lui Luke, iar el nu se obosise niciodată să intervină. Mergând acum spre tejghea și așezând produsele pe aceasta, s-a forțat să zâmbească.

— Cum îți merge, Ian? a zis el, reușind în ultima clipă să smulgă numele tipului din memorie în timp ce-și scotea portofelul. Ian Ceva. Willis.

Willis s-a holbat la produse de parcă uitase ce are de făcut.

— Doar astea, prietene, a zis Falk.

Celălalt bărbat nu a zis nimic, dar și-a ridicat capul și a privit peste umărul lui Falk.

— Următorul! a zis tare.

Falk s-a uitat în jur. Nu mai era nimeni în magazin. S-a întors spre tejghea. Willis continua să privească încăpățânat undeva, dincolo de el. Falk a avut o senzație bruscă de iritare. Și de altceva. Aproape rușine.

— Uite ce-i, prietene. Nu încerc să-ți fac vreo problemă. Vreau doar să cumpăr astea și plec de aici, a încercat Falk din nou, împingându-și cina mai aproape de el pe tejghea. Și n-o să zic nimănui că m-ai servit, pe cuvânt de cercetaș.

Bărbatul a continuat să privească dincolo de el.

— Următorul!

— Serios? Falk și-a auzit furia din voce. Orașul ăsta moare cu zile și tu-ți permiți să refuzi o vânzare?

Vânzătorul nu s-a uitat spre el și și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul. Falk se gândea să-și ia produsele și să lase banii pe tejghea, când Willis a deschis gura.

— Am auzit că te-ai întors. Mandy Vaser zice că ai deranjat copiii în parc.

A încercat să sune scârbit, dar nu a putut să-și ascundă bucuria malițioasă din voce.

— Glumești! a zis Falk.

Fostul lui coleg de clasă a clătinat din cap și iar s-a uitat dincolo de el.

— Așa că nu mă interesează să te servesc. Nici azi, nici altă dată.

Falk s-a holbat la el. Probabil că tipul așteptase douăzeci de ani să se simtă superior cuiva și n-avea de gând să rateze șansa asta, și-a dat seama Falk. A deschis gura să răspundă, dar s-a oprit. Își irosea energia.

— Las-o baltă! a zis și a lăsat produsele pe tejghea. Baftă, Ian! O să ai nevoie pe aici.

A ieșit afară în căldură și clopoțelul ușii a sunat în urma lui.

Raco își pusese telefonul la loc și acum se uita de la mâinile goale ale lui Falk la expresia de pe fața lui.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am răzgândit.

Raco a aruncat o privire către magazin, apoi către Falk, și a înțeles.

— Vrei să vorbesc eu cu el?

— Nu, lasă. Mersi, oricum. Ne vedem mâine. Să vedem cum facem cu Sullivan.

Falk s-a întors, simțindu-se mai nervos decât voia să recunoască din cauza discuției din magazin. Brusc, a simțit nevoia să scape de acolo, chiar dacă nu-l aștepta decât o seară lungă în cămăruța lui de deasupra cârciumii. Raco s-a uitat încă o dată la magazin, tentat să intervină, apoi s-a uitat din nou la Falk.

— Uite, vino la noi acasă la cină, a zis Raco. Nevastă-mea mă tot bate la cap de câteva zile să te invit.

— Nu, serios, e în regulă…

— Prietene, ori mă cert cu tine acum, ori mă cert cu ea mai târziu. Cu tine, am măcar o șansă să câștig.

Capitolul douăzeci și cinci

După patruzeci de minute, Rita Raco așeza o farfurie cu paste în fața lui Falk. S-a îndepărtat lăsându-i pe umăr o atingere ușoară ca o pană și a revenit după o clipă cu o sticlă de vin. Stăteau afară, în jurul unei mese mici din lemn de pin, acoperită cu o față de masă colorată. Cerul devenise indigo. Familia Raco locuia într-un fost magazin transformat în casă, aflat la capătul îndepărtat al străzii principale. De la ei se ajungea ușor pe jos la secția de poliție. În grădina din spate erau un arbust de lavandă și un lămâi, iar luminițele întinse de-a lungul gardului dădeau scenei un aer festiv.

Ferestrele de la bucătărie erau inundate de lumină și Falk o urmărea pe Rita când dispărea înăuntru ca să aducă una și alta. A încercat să ajute, dar ea i-a făcut semn zâmbind să stea jos. O femeie micuță și solidă, cu un halo de păr castaniu, strălucitor, care îi cădea peste umeri, aceasta își trecea inconștient mâna peste pântecul proeminent. În ciuda sarcinii, părea să dispună de o cantitate enormă de energie și se mișca ușor, cu eficiență maximă, pentru a face numeroase treburi.

Când zâmbea, ceea ce se întâmpla des, în obrazul stâng îi apărea o gropiță adâncă și, până să-i aducă farfuria lui Falk, acesta înțelesese deja cu ușurință de ce Raco era îndrăgostit de ea. În momentul în care au început să mănânce – un amestec savuros de roșii, vinete și cârnați picanți, alături de un vin Shiraz decent – până și el se simțea puțin îndrăgostit de ea.

Aerul nopții era cald, dar întunericul părea să absoarbă o parte din fierbințeala zilei. Rita sorbea apă minerală și se uita cu jind, dar veselă, la Shiraz.

— Ah, ce n-aș da! De când n-am mai băut… a zis ea și a râs când soțul ei a privit-o dezaprobator.

S-a întins și l-a mângâiat pe ceafă până când acesta a zâmbit.

— Își face atâtea griji pentru copil, i-a zis ea lui Falk. E excesiv de protector și nici măcar nu l-am născut încă.

— Când trebuie să nași? a întrebat Falk.

Pentru ochiul lui necunoscător, părea deja să fi ajuns la termen.

— Peste patru săptămâni.

A surprins privirea soțului ei și a zâmbit.

— Mai sunt patru săptămâni lungi, enorme.

La o masă bună, discuția se închega ușor. Au vorbit despre politică, religie, fotbal. Orice altceva decât ce se întâmpla în Kiewarra. Orice altceva decât familia Hadler. Abia când Raco a strâns masa și a dispărut în casă cu farfuriile, a întrebat și Rita:

— Spune-mi! i-a zis ea lui Falk. Dar fii sincer, te rog! O să fie totul în regulă?

S-a uitat spre ușa de la bucătărie și Falk și-a dat seama că nu se referea numai la cazul Hadler.

— Știi, niciodată nu e ușor să fii polițist într-o comunitate mică, a răspuns el. Din multe puncte de vedere, e ca și cum ai alerga după cai verzi pe pereți. E vorba de interese, prea mulți oameni care știu prea multe unii despre alții. Dar soțul tău face o treabă excelentă. E deștept. E sincer dedicat. Cei de sus recunosc calitățile de genul ăsta. O să ajungă departe.

— Ei!

Rita a făcut un gest cu mâna ca și cum nu asta ar fi fost important.

— Nu îl interesează prea mult asta. Tatăl lui a fost toată viața polițist într-o comunitate mică. Într-un punct minuscul de pe hartă, undeva pe lângă granița Australiei de Sud. Nu cred că ai auzit de locul ăla. Nimeni nu a auzit.

Privirea i-a alunecat din nou spre pragul gol.

— Totuși, era foarte respectat, din câte am înțeles. Conducea orașul ca un patriarh ferm, dar corect, iar oamenii l-au iubit din cauza asta. Până când a ieșit la pensie și mult timp după aceea.

S-a oprit. A întins mâna și a împărțit restul de vin între paharul lui Falk și propriul pahar.

— Șșșșt! a zis ea și a dus un deget la buze în timp ce a ridicat paharul.

Falk a zâmbit.

— Acolo v-ați cunoscut? În Australia de Sud?

— Da, dar nu în orașul ăla. Nimeni nu s-ar duce vreodată acolo, a zis ea pe un ton neafectat. Ne-am cunoscut în restaurantul părinților mei, în Adelaide. El lucra în apropiere. Era primul lui post în poliție și era atât de *corect.* Atât de dornic să-l facă pe tatăl lui mândru de el.

A zâmbit când și-a adus aminte și și-a terminat puținul vin din pahar.

— Dar se simțea singur și obișnuia să vină tot timpul la restaurant, până când mi s-a făcut milă de el și l-am lăsat să mă invite să bem ceva.

Și-a trecut o mână peste abdomen.

— A așteptat până când mi-am terminat masteratul și pe urmă ne-am căsătorit imediat. Asta se întâmpla acum doi ani.

— Ce fel de masterat?

— Farmacologie.

Falk a ezitat. Nu știa cum să-și formuleze întrebarea. Rita l-a salvat.

— Știu, a zis ea zâmbind. Ce caut atunci desculță și însărcinată la dracu-n praznic, când aș putea să-mi folosesc diploma aia în altă parte?

A ridicat din umeri.

— Am venit pentru soțul meu și nu o să rămânem aici toată viața. Știi, ambițiile lui nu sunt ca ale altora. Își venerează tatăl și e cel mai tânăr dintre cei trei băieți, așa că bănuiesc că el crede (greșit, după părerea mea) că tot timpul trebuie să se lupte ca să-i câștige atenția. Prin urmare, ne-am mutat în orășelul ăsta mic de provincie și el avea

așa niște speranțe mari că o să fie cum a fost pentru tatăl lui, dar aproape imediat totul a devenit așa de…

A ezitat.

— Greșit. Tot timpul îl apasă ceva. El a găsit cadavrul băiețelului, ți-a povestit?

Falk a încuviințat.

Rita s-a scuturat de un fior, în ciuda căldurii.

— Eu îi zic, mereu îi zic: ce se întâmplă în locul ăsta nu e vina ta. Locul ăsta e altfel. Nu e ca în orașul în care a trăit tatăl tău.

Rita a ridicat din sprâncene la Falk și el a aprobat. Ea a clătinat din cap și a arătat o jumătate de gropiță.

— Dar ce pot eu să fac? E prea complex pentru logică, nu-i așa? Relația dintre un bărbat și tatăl lui?

În timp ce ea vorbea, Raco a reapărut în prag. Ducea în mâini trei căni de cafea.

— Am pus oalele la înmuiat. Despre ce vorbiți?

— Spuneam că te supui unei presiuni prea mari, ca să te ridici la înălțimea standardelor impuse de tatăl tău, a zis Rita și a întins o mână ca să-l mângâie pe părul cârlionțat.

Gropița din obraz i-a apărut din nou.

— Partenerul tău e de acord cu mine.

Falk, care nu-și dăduse cu părerea în niciun sens, a hotărât că Rita avea probabil dreptate. Raco s-a înroșit puțin, dar și-a înclinat capul ca să ajungă la mâna ei.

— Nu e chiar așa.

— Lasă, iubire! El înțelege.

Rita a luat o gură de cafea și s-a uitat peste marginea cănii la Falk.

— Nu-i așa? Adică, ăsta e unul dintre motivele pentru care ești și tu aici, nu? Pentru tatăl tău.

A urmat o liniște plină de uimire.

— Tatăl meu a murit.

— O, îmi pare foarte rău!

Rita l-a privit cu compasiune.

— Dar asta nu înseamnă că nu e adevărat, nu-i așa? Rareori se întâmplă ca moartea să schimbe ceea ce simțim pentru cineva. Ba dimpotrivă, accentuează sentimentele.

— Iubire, despre ce Dumnezeu tot vorbești? a zis Raco împingând-o prietenește cu umărul, în timp ce lua sticla goală de vin. Știam eu că nu trebuie să bei deloc.

Rita s-a încruntat puțin, ezitând. S-a uitat de la Falk la soțul ei și înapoi.

— Îmi cer scuze, poate n-am înțeles eu bine. Doar că am auzit zvonurile, bineînțeles, despre prietena ta tânără, care a murit. Se spune că tatăl tău a suferit, chiar a fost acuzat, a trebuit să te ia de aici, să-și lase casa. Asta probabil a provocat niște… neînțelegeri. Chiar și acum, fluturașii ăia îngrozitori care au fost împrăștiați prin oraș, cu fotografia lui…

S-a oprit.

— Iartă-mă. Te rog să mă ignori. Mereu interpretez prea mult.

Vreme îndelungată, nimeni nu a mai zis nimic.

— Nu, Rita, a spus Falk. De fapt, cred că ai interpretat corect.

Camioneta lui Mal Deacon s-a reflectat în oglinda retrovizoare peste o sută de kilometri pe drumul care ieșea din Kiewarra. Tatăl lui Aaron, Erik, a condus cu un ochi la oglindă și cu mâinile încleștate pe volan.

Aaron a stat în tăcere pe locul pasagerului, încă amețit după despărțirea grăbită de Luke și Gretchen. Lucrurile familiei Falk hodorogeau și se mișcau în spate. Ce reușiseră și ei să îndese în mașină. La mare distanță în urma lor, ferma rămăsese încuiată și asigurată pe cât posibil. Oile fuseseră împărțite vecinilor dispuși să le ia. Lui Aaron îi era frică să întrebe cu voce tare dacă plecarea lor era temporară sau definitivă.

Numai o dată, pe la începutul călătoriei, Erik încetinise ca să-l încurajeze pe Deacon să-l depășească. De parcă ar fi fost o călătorie normală într-o zi normală. Însă camioneta albă murdară avansase constant până când lovise

brusc bara din spate, propulsându-l pe Aaron cu capul înainte. Erik nu a mai încetinit după aceea.

Trecuse aproape o oră când Deacon a început deodată să claxoneze într-un urlet continuu. S-a apropiat destul cât mașina lui să se ivească imensă în oglinda de pe partea lui Aaron, făcând un zgomot asurzitor și sărind pe drumul gol. Aaron simțea sunetul presându-i capul și s-a sprijinit cu palmele de torpedou, pregătindu-se pentru lovitura inevitabilă din spate. Alături, tatăl lui stătea cu fălcile încleștate. Secundele i se păreau interminabile, iar când Aaron credea că nu mai suportă, zgomotul a încetat. Liniștea bruscă i-a țiuit în urechi.

În reflexie, l-a văzut pe Deacon coborând geamul, întinzând încet un braț și apoi degetul din mijloc. L-a ținut așa o veșnicie, înfruntând vântul. Apoi, în sfârșit, slavă Domnului, a devenit din ce în ce mai mic în oglindă, până când a dispărut din vedere.

— Tata a urât Melbourne, a zis Falk. Niciodată nu s-a simțit acolo ca acasă. A găsit o muncă de birou (se ocupa de lanțul de aprovizionare la o firmă agricolă), dar i-a luat orice bucurie de a trăi.

La rândul lui, Falk fusese trimis la cel mai apropiat liceu ca să-și termine ultimul an. Distras și consternat, abia dacă își aducea aminte că ținea stiloul în mână, nicidecum că mai ridica și mâna. Și-a dat examenul final și a obținut note bune, dar nu remarcabile.

— Eu am reușit să mă adaptez un pic mai bine decât tata. El s-a simțit tare singur acolo, a spus el. Totuși, n-am vorbit niciodată despre asta. Amândoi ne-am închis în noi și ne-am văzut de treabă. Asta nu a ajutat.

Rita și Raco l-au privit din partea cealaltă a mesei. Rita a întins o mână și a așezat-o peste mâna lui Falk.

— Sunt sigură că, indiferent ce sacrificii a făcut pentru tine, a considerat că merită.

Falk și-a înclinat capul o secundă.

— Mulțumesc că spui asta, dar nu sunt sigur că el ar fi de acord.

Aaron a continuat să se uite în oglinda retrovizoare în timp ce mergeau în tăcere. Deacon nu a mai apărut. După o oră în care nu s-a mai întâmplat nimic, tatăl lui a frânat abrupt, făcându-l pe Aaron să se oprească în centura de siguranță, și a tras camioneta pe marginea drumului pustiu, cu scrâșnet de cauciucuri.

Aaron a tresărit când Erik Falk a lovit puternic volanul cu mâna. Tatăl lui arăta mai palid ca de obicei și pe frunte avea o peliculă de sudoare. Erik s-a răsucit pe scaun și, dintr-o mișcare rapidă, s-a întins și l-a prins pe fiul său de cămașă. Aaron a icnit când mâinile care nu fuseseră ridicate niciodată la el în momente de furie strângeau acum materialul cămășii și îl trăgeau mai aproape.

— O să te întreb o singură dată, așa că zi-mi adevărul!

Aaron nu-l mai auzise niciodată pe tatăl lui vorbind pe tonul acela. Părea scârbit.

— Tu ai făcut-o?

Șocul de a fi întrebat așa ceva i-a sfâșiat pieptul ca o forță fizică și a simțit că se sufocă. Aaron s-a forțat să respire, dar plămânii nu răspundeau. O clipă, nu a fost în stare să vorbească.

— Ce? Tată…

— Zi-mi!

— Nu!

— Ai avut ceva de-a face cu moartea fetei ăleia?

— Nu! Tată, nu! Bineînțeles că nu, ce naiba?

Aaron își simțea inima bătând cu putere sub strânsoarea tatălui său. S-a gândit la cele mai bune lucruri ale lor care se loveau unele de altele și scârțâiau într-un morman în spatele camionetei, la graba cu care își luase rămas-bun de la Luke și Gretchen. La Ellie, pe care nu avea să o mai vadă niciodată, și la Deacon, după care și acum se uita prin luneta mașinii. A simțit un acces de furie și a încercat să smulgă mâna tatălui de pe el.

— N-am avut nicio legătură. Doamne, cum poți să mă întrebi așa ceva?

Tatăl lui Aaron nu și-a slăbit strânsoarea.

— Știi câți oameni m-au întrebat de biletul pe care l-a scris fata aia moartă? Prieteni de-ai mei. Oameni pe care îi cunosc de ani de zile. Ani! Care au ajuns să traverseze strada când mă vedeau. Și toate astea din cauza unui bilet.

A strâns și mai tare.

— Așa că-mi ești dator să-mi spui. De ce era numele tău pe el?

Aaron Falk s-a aplecat spre el. Tată și fiu, față în față. A deschis gura.

— De ce era numele tău?

— Pe urmă, n-am mai fost niciodată la fel, a zis Falk. Am încercat de câteva ori de-a lungul anilor. Probabil și el a încercat, în felul lui. Dar nu am putut să reparăm nimic. Nu am mai vorbit despre asta, nu am mai pomenit niciodată de Kiewarra. Ne-am prefăcut că nici nu există, că nimic din toate astea nu s-a întâmplat vreodată. El a suportat Melbourne, m-a suportat pe mine, apoi a murit. Și asta a fost tot.

— Cum îndrăznești?

Tatăl lui l-a fulgerat cu privirea și expresia lui avea ceva indefinit.

— Mama ta e înmormântată în orașul ăla. Ferma aia a fost construită de bunicii tăi, pentru Dumnezeu! Prietenii mei și viața mea sunt acolo. Să nu îndrăznești să arunci vina asupra mea!

Aaron a simțit cum i se urcă sângele la cap. Prietenii lui. Mama lui. Și el lăsase aproape la fel de multe în urmă.

— Atunci de ce fugim?

L-a apucat pe tatăl lui de încheietură și i-a smuls mâna de pe cămașă. De data aceasta, s-a desprins.

— De ce ne pui să fugim cu cozile între picioare? Asta ne face să părem vinovați.

— Nu, biletul ăla ne face să părem vinovați.

Erik l-a privit aspru pe Aaron.

— Spune-mi adevărul. Chiar ai fost cu Luke?

Aaron s-a forțat să-și privească tatăl în ochi.

— Da.

Erik Falk a deschis gura. Apoi a închis-o. S-a uitat la fiul lui într-un fel în care nu se mai uitase niciodată înainte. Atmosfera din mașină se transformase în ceva tangibil și putred. A clătinat din cap o dată, s-a întors spre volan și a pornit motorul.

Au parcurs restul drumului fără să schimbe un singur cuvânt. Aaron, arzând de furie și de rușine și de încă o mie de alte lucruri, s-a holbat în oglinda retrovizoare toată călătoria.

Într-un fel, era dezamăgit că Mal Deacon nu a mai apărut.

Capitolul douăzeci și șase

Când s-a întors de la Raco, Falk a simțit nevoia să se spele. Trecutul îl acoperea ca un strat de murdărie. Fusese o zi lungă și i se părea mai târziu decât era, de fapt. Când s-a târât pe lângă mulțimea din bar și în sus pe scări, seara era încă în toi.

La duș, a observat pe corp urmele expunerii la soarele din Kiewarra. Pielea de pe antebrațe, de pe ceafă, de pe gât și mai jos, cât lăsase descoperită gulerul cămășilor, tot ce fusese palid era acum de un roșu-violent.

Din cauza zgomotului făcut de duș, aproape că nici nu a auzit primele lovituri în ușă. Falk a închis robinetele și a rămas gol, ascultând. S-a auzit încă o rafală de bătăi în ușă, de data asta mai tare.

— Falk! Repede!

Vocea înăbușită era însoțită de încă o serie de lovituri.

— Ești acolo?

A înșfăcat un prosop și aproape că a alunecat pe podeaua udă. A deschis ușa larg și a dat peste McMurdo, care, rămas fără suflu, stătea cu pumnul în aer gata să bată din nou.

— Jos!

Barmanul gâfâi.

— Repede!

A plecat coborând treptele câte două. Falk și-a tras pe el o pereche de pantaloni scurți, un tricou și bascheți fără să se mai sinchisească să se usuce și a trântit ușa în urma lui.

În bar era haos. Scaunele fuseseră răsturnate, iar podeaua strălucea de cioburi. Cineva stătea încovoiat într-un colț, cu mâinile deasupra nasului, pline de sânge. McMurdo era în genunchi și încerca să despartă doi bărbați încleștați pe podea. În jurul lor, se formase un semicerc de băutori, care au renunțat încet la zâmbetul

arogant de pe față și au făcut loc când Falk a înaintat doi pași spre centrul sălii.

Scăderea bruscă a volumului i-a distras pe cei doi bărbați de pe jos și McMurdo a reușit să-și strecoare un braț între ei. I-a tras unul de pe altul și aceștia au rămas întinși, fiecare în colțul lui, răsuflând greu.

Ochiul lui Jamie Sullivan se umfla deja; era deformat, luase forma unui bulb. Buza de jos era crăpată și pe obraz avea urme de zgârieturi.

În partea opusă, Grant Dow a rânjit, după care s-a crispat de durere în falcă. Părea să fi ieșit învingător și știa asta.

— Gata! Tu și tu, Falk a arătat spre doi dintre privitorii care păreau cel mai puțin beți. Duceți-l pe Sullivan la baie și ajutați-l să-și șteargă sângele de pe față. Apoi aduceți-l aici. Ați înțeles?

Cei doi l-au ajutat pe Sullivan să se ridice. Falk s-a întors spre Dow.

— Tu! Stai jos acolo și așteaptă și… nu! Taci din gură! E în interesul tău ca măcar o dată să-ți ții fleanca! Ai auzit?

Falk s-a întors spre McMurdo.

— O cârpă curată, te rog, și pahare mari de apă pentru toată lumea. Pahare de plastic.

Falk i-a dus cârpa bărbatului din colț, care stătea aplecat, cu mâinile la nas.

— Stai drept, prietene! i-a zis Falk. Așa. Uite aici. Pune-ți asta la nas.

Bărbatul s-a ridicat și și-a dat mâinile la o parte. Falk a clipit, nevenindu-i să creadă, când a văzut fața lui Scott Whitlam.

— Dumnezeule, cum de te-ai amestecat în așa ceva?

Whitlam a încercat să ridice din umeri, dar s-a crispat de durere.

— Logul nebotrivit, momentul nebotrivit, a zis el, apăsându-și cârpa pe nas.

Falk s-a întors și i-a fixat cu privirea pe cei din jur.

— Voi, restul, ar fi bine să dispăreți rapid! a zis el.

Raco și-a făcut cu greu loc înăuntru în timp ce barul se golea. Purta același tricou pe care îl avusese pe el mai devreme, la cină, dar părul cârlionțat îi stătea ridicat într-o parte și avea ochii injectați.

— M-a sunat McMurdo. Dormeam. Avem nevoie de ambulanță? Doctorul Leigh așteaptă să-i spunem dacă e cazul să vină.

Falk s-a uitat în jur. Sullivan se întorsese de la baie și, la menționarea doctorului, și-a ridicat privirea, cu o expresie îngrijorată pe față. Ceilalți doi stăteau aplecați pe câte un scaun.

— Nu, nu cred că e cazul, a spus el. Doar dacă ți-e teamă că doi dintre ei ar putea fi în moarte cerebrală. Care-i povestea? s-a întors spre McMurdo.

Barmanul și-a dat ochii peste cap.

— Prietenul nostru, domnul Dow, de acolo, pare să creadă că singurul motiv pentru care a fost luat în vizor pentru moartea Hadlerilor este că Jamie Sullivan nu are coaie să mărturisească. A hotărât că acum era o ocazie bună să-l încurajeze în acest sens.

Falk s-a dus la Dow.

— Ce s-a întâmplat aici?

— O neînțelegere.

Falk s-a apropiat atât de tare încât gura lui a ajuns chiar lângă urechea lui Dow. Simțea mirosul de băutură intrat adânc în porii lui.

— Dacă te deranjăm, Grant, nu trebuie decât să ne dai un motiv rezonabil pentru care Karen a scris numele tău.

Dow a râs amar. Respirația îi mirosea urât.

— Ce tupeu, tocmai tu să spui asta! Adică un motiv rezonabil, așa cum tu n-ai dat niciodată, pentru biletul lăsat de Ellie? Nu!

A clătinat din cap.

— Aș putea să-ți dau o mie de motive, prietene, și tot n-ai pleca de aici. N-o să fii fericit până când nu dai vina pentru Hadleri pe mine sau pe unchiu-meu.

Falk s-a retras.

— Ai grijă! Dacă mai vorbești așa o să fii interogat oficial și o să te trezești într-un mare rahat, înțelegi?

A întins o mână.

— Cheile!

Grant a făcut ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Nici nu mă gândesc.

— Poți să le iei mâine de la secție.

— Sunt peste cinci kilometri până la mine acasă, a protestat Grant, ținând cheile cu grijă în palmă.

— Nasol! Plimbare plăcută pe jos! a zis Falk smulgând cheile din palma lui și băgându-le în buzunar. Acum șterge-o!

Și-a întors atenția spre Sullivan și Whitlam, care erau îngrijiți fără prea mare pricepere de McMurdo și Raco.

— Vrei să ne zici ce s-a întâmplat, Jamie? a întrebat Falk.

Sullivan se uita fix la podea cu ochiul cel bun.

— Așa cum a zis și el. O neînțelegere.

— Nu mă refer la seara asta.

Niciun răspuns. Falk a lăsat tăcerea să continue o vreme, apoi a spus:

— Cu cât te afunzi mai mult, cu atât mai rău o să fie.

Nimic.

— Bine, a spus Falk.

Era lipicios, ud de la duș și se săturase.

— Mâine dimineață la zece să fii la secție! Oricum voiam să vorbim cu tine. Și îți dau un avertisment cinstit, prietene: în locul tău, m-aș gândi bine unde am fost în ziua aia.

Sullivan s-a posomorât brusc. Arăta de parcă mai avea puțin și izbucnea în plâns. Falk a schimbat o privire cu Raco.

— Te duc eu acasă, Jamie, a spus Raco. Hai, sus!

Sullivan l-a lăsat pe Raco să-l ajute să iasă din bar. Nu s-a uitat la nimeni. În cele din urmă, Falk s-a întors spre Whitlam, care părea stânjenit în colțul lui, ascuns în spatele cârpei pe care o ținea la nas.

— Cred că nu mai sângerează, a zis el, apăsând ușor pe nas.

— Stai să văd.

Falk s-a uitat și a încercat să-și amintească cum se dă primul ajutor.

— Ei, dacă nu trebuie să faci curând fotografii pentru școală, probabil că o să supraviețuiești.

— Noroc!

— Nu-i nevoie să te aducem și pe tine la secție mâine, nu-i așa?

— Pe mine nu, șefu'! a zis Whitlam ridicând amândouă mâinile. Sunt un martor nevinovat. Tocmai ieșeam de la toaletă și ei au intrat în mine. Nici măcar nu i-am văzut, ca să mă feresc. Mi-am pierdut echilibrul și m-am lovit cu fața de un scaun.

— Bine, a zis Falk ajutându-l să se ridice.

Bărbatul nu se ținea prea bine pe picioare.

— Dar nu sunt sigur că ar trebui să conduci în starea asta.

— Sunt pe două roți.

— Cu motocicleta?

— Isuse! Sunt profesor. Cu bicicleta.

— A, OK. Hai, atunci!

Au reușit cu greu să urce bicicleta în portbagajul mașinii lui Falk, răsucind ghidonul. Cea mai mare parte din drum au parcurs-o în liniște pe străzile pustii.

— Ați avut noroc cu înregistrările de la camerele de luat vederi? a întrebat Whitlam în cele din urmă, tușind din cauză că încercase să respire pe nas.

— Încă lucrăm la ele, a zis Falk. Mersi că ne-ai ajutat cu asta.

— N-ai pentru ce.

Fața lui umflată se reflecta deformată în geam, în timp ce el se uita la pustiul de afară.

— Doamne, sper că toate astea se termină în curând. Locul ăsta e ca un coșmar.

— O să fie mai bine, a mințit Falk automat.

— Oare? a zis Whitlam.

Stătea pleoștit pe scaun, atingându-și ușor nasul.

— Eu nu sunt sigur. Îmi aduc aminte când îmi făceam griji pentru lucruri normale. Scorul la fotbal, *reality shows.* Mi se pare incredibil. Acum îmi fac griji pentru școală, pentru lipsa de fonduri, tot timpul încerc să fac rost de bani. Și mor copii mici, ce Dumnezeu!

Whitlam a continuat să se uite afară pe geam până când au ajuns în fața casei lui. Pe verandă strălucea o lumină primitoare. Chipul său umflat a fost străbătut de ușurare. Acasă.

Falk, epuizat și simțindu-se neconfortabil în hainele lui lipicioase, a simțit un dor nebun pentru propriul lui apartament.

— Mersi că m-ai condus. Vrei să intri să bei ceva? l-a întrebat Whitlam când au coborât din mașină, dar Falk a clătinat din cap.

— Rămâne pe altă dată, mersi. Mi-a ajuns pentru o zi.

Falk a deschis portbagajul și a tras de bicicletă, răsucind ghidonul, până când aceasta a ieșit.

— Scuze pentru deranj, a zis Whitlam uitându-se la tapițerie pe întuneric.

— Nu-ți face griji din cauza asta. Te descurci de aici? Cu nasul și restul?

Whitlam a întors bicicleta. A încercat să zâmbească.

— Da, o să supraviețuiesc. Scuze că-s morocănos. E din cauza paracetamolului fără rețetă.

— N-o să fie mereu așa. Doar că ai avut ghinion să fii prins la mijloc.

— Dar tocmai asta e, nu? Nimeni nu poate să controleze efectul în lanț al unui eveniment ca ăsta.

Vocea lui Whitlam părea apăsătoare. Falk nu își dădea seama dacă era doar din cauza nasului.

— E aproape comic. Eu stau aici și-mi plâng de milă, dar apoi mă gândesc la bietul Billy. Că tot vorbeam despre cum e să fii prins la

mijloc. Îți zic eu, indiferent ce s-a întâmplat în casa aia, cu Luke, cu seceta, cu ferma… indiferent de motiv, băiețelul ăla nu ar fi trebuit să fie afectat.

În capătul aleii, ușa de la intrare s-a deschis și Sandra a apărut încadrată de lumină. Le-a făcut semn din mână. Whitlam și-a luat la revedere și Falk l-a urmărit din ochi cum mergea pe lângă bicicletă pe alee. Încă părea cam nesigur pe picioare. Când Falk s-a urcat din nou în mașină, telefonul a scos un bip scurt. Era un mesaj de la Raco. Falk a citit cuvintele și a lovit volanul încântat.

Vrei să știi de ce era Jamie Sullivan pe drumul ăla? Sună-mă imediat!

Capitolul douăzeci și șapte

Bărbatul aștepta deja răbdător în fața stației când Falk și Raco au ajuns devreme, a doua zi dimineață.

— Doctorul Leigh, a făcut Raco prezentările. Mulțumim că ai venit.

— N-aveți pentru ce. Dar nu pot să stau mult, dacă nu vă supărați. Am o intervenție lungă astăzi și sunt de gardă mai târziu.

Raco nu a spus nimic, doar a zâmbit politicos și a descuiat ușa secției. Falk l-a privit curios pe doctor. Nu-l mai văzuse pe doctorul din oraș, dar recunoscuse numele din raportul cu privire la crimele de la ferma Hadler. Fusese primul reprezentant medical care sosise la locul faptei. Avea vreo patruzeci și ceva de ani, părul mare și aerul sănătos al cuiva care pune teoria în practică.

— Am adus notițele despre Hadler.

Doctorul Leigh a pus un dosar pe masa din camera de audieri.

— Despre asta e vorba, nu? Ați făcut vreun progres?

S-a așezat pe unul dintre scaunele oferite și și-a încrucișat picioarele, relaxat. Avea coloana dreaptă și o postură excelentă.

— Oarecum.

Zâmbetul lui Raco nu s-a extins și la ochi de data aceasta.

— Doctore, ne poți spune, te rugăm, unde erai pe douăzeci și doi februarie, după-amiaza?

Jamie Sullivan stătea singur pe câmp și se uita la camioneta lui Luke Hadler care dispărea în depărtare. Când aceasta nu s-a mai văzut, a luat telefonul și a trimis un sms. A așteptat. Peste două minute, telefonul a bâzâit când a intrat un răspuns. Sullivan și-a înclinat ușor capul și s-a îndreptat spre mașină.

Chipul doctorului a fost traversat rapid de un aer surprins, urmat de un zâmbet confuz.

— Știi unde am fost în după-amiaza aceea. Am fost cu tine, la ferma Hadler, unde au avut loc crimele.

— Și în cele două ore dinainte?

Pauză.

— Am fost la cabinet.

— Cu pacienți?

— O vreme, da. Apoi m-am odihnit în apartamentul de deasupra cabinetului vreo două ore.

— De ce?

— Cum adică? E ceva normal când am programul fragmentat. Este epuizant să fiu de gardă devreme și târziu. După cum știi și tu, cu siguranță.

Raco nu a reacționat la încercarea doctorului de a stabili un teritoriu comun.

— Poate cineva să confirme asta?

Sullivan a parcurs cu mașina distanța scurtă până în oraș. Nu s-a întâlnit cu nimeni pe drumurile de țară și doar cu câteva mașini când a ajuns aproape de centru. Înainte să intre pe strada principală, a virat brusc la dreapta și a intrat pe o alee mică din spatele unui rând de magazine. Era excesiv de precaut, știa asta. Nimeni nu avea să acorde atenție faptului că mașina lui era parcată în oraș, dar pentru el, a păstra un secret devenise un fel de a doua natură și acum îi era imposibil să o ignore. Pe un zid, deasupra lui, o cameră de luat vederi cu circuit închis, aflată în fața farmaciei, a clipit când Sullivan a trecut prin dreptul ei.

Doctorul Leigh s-a aplecat în față, încruntat. Cu degetele lungi tot atingea colțul dosarului Hadler, nesigur dacă să-l deschidă.

— Serios, despre ce naiba e vorba?

— Te rog să răspunzi, a zis Raco. Ai fost singur în apartamentul de deasupra cabinetului în după-amiaza aceea?

Leigh s-a uitat de la Raco la Falk și invers.

— E cazul să-mi sun avocata? E nevoie să fie prezentă?

Tonul lui avea ceva provocator.

— Ar fi prudent, a spus Raco.

Doctorul Leigh s-a retras brusc de la masă, de parcă ceva l-ar fi ars.

Sullivan a parcat în garajul care întotdeauna îl aștepta gol și descuiat. A coborât din mașină și a tras în jos ușa de tip rulou, ca să nu-i vadă nimeni vehiculul acolo, crispându-se la auzul sunetului metalic. A așteptat o clipă. Nicio reacție, de nicăieri. Aleea era pustie.

Sullivan s-a dus la ușa banală de lângă intrarea în depozitul cabinetului medical și a sunat. S-a uitat în stânga și în dreapta. După o secundă, s-a deschis ușa. Doctorul Leigh i-a zâmbit. Au așteptat până au intrat amândoi și au închis bine ușa în urma lor, după care s-au sărutat.

Leigh a închis ochii și și-a frecat degetul arătător de baza nasului. Postura lui excelentă se încovoiase o fracțiune de secundă.

— Bine. Înțeleg din toate astea că vi s-a spus care e situația, a zis el. În cazul ăsta, da, e adevărat, nu am fost singur în apartament în după-amiaza aceea. Am fost cu Jamie Sullivan.

Raco a scos un sunet pe jumătate de frustrare, pe jumătate de satisfacție și s-a lăsat pe spătarul scaunului. A clătinat din cap nevenindu-i să creadă.

— Era și momentul! Știi câte ore ne-a luat, câte ore am *irosit*, să investigăm ce ne povestise Sullivan?

— Știu, serios. Îmi pare rău.

Doctorul părea sincer.

— Îți pare rău? Au murit trei oameni, prietene! Ai fost acolo cu mine. Ai văzut cadavrele. Bietul puști! Avea șase ani și capul zburat de pe umeri. Cum ai putut să ne lași să ne învârtim în jurul cozii? Cine știe care vor fi consecințele?

Doctorul s-a legănat puțin pe scaun, de parcă l-ar fi lovit ceva.

— Ai dreptate, a zis Leigh.

Și-a mușcat degetul mare și aproape că a izbucnit în lacrimi.

— Nu crezi că am vrut să zic ceva imediat? De îndată ce am aflat că ați fost acasă la Jamie și l-ați luat la întrebări? Sigur, ar fi trebuit să-ți spună el atunci. Ar fi trebuit să-ți spun eu atunci. Dar cred că ne-am panicat. Nu am spus nimic imediat și apoi a trecut timpul și eu… noi… n-am mai știut cum să spunem.

— Ei, sper că întârzierea asta a meritat ca Jamie să se aleagă cu fața spartă aseară, a zis Raco.

Leigh și-a ridicat capul, șocat.

— A, nu știai? a continuat Raco. Mda, a fost implicat într-o bătaie în bar. E singurul motiv pentru care mi-a zis ce se întâmplă. Capul i-a fost zdruncinat, nu conștiința. Ați fi putut să ne scutiți de toate problemele astea acum câteva zile. Să vă fie rușine și ție, și lui!

Doctorul și-a acoperit ochii cu mâna și a rămas așa un minut întreg. Falk s-a ridicat să-i aducă un pahar cu apă, iar el a băut-o recunoscător. Au așteptat.

— Deci atunci ai crezut că nu poți să ne spui. E momentul să ne spui acum, a zis Falk nu fără bunăvoință.

Leigh a încuviințat.

— De vreo optsprezece luni, eu și Jamie avem o relație. Romantică. Dar, evident, am ținut-o secretă, a zis el. A început când a fost nevoit să o aducă mai des pe bunica lui la cabinet. Ea se simțea tot mai rău, iar el se chinuia singur. Avea nevoie de sprijin, de cineva cu care să stea de vorbă. De acolo, lucrurile au evoluat. Adică, bănuisem dintotdeauna că ar putea să fie homosexual, dar prin locurile astea…

Leigh s-a întrerupt și a clătinat din cap.

— În fine, îmi pare rău, nimic din toate astea nu contează. În ziua cu crimele de la ferma Hadler, am făcut o operație deschisă până la ora patru și apoi o pauză. Jamie mi-a trimis un mesaj și i-am zis să vină la mine. Era un aranjament destul de obișnuit. A venit, am stat de vorbă o vreme. Am băut ceva rece. Apoi ne-am băgat în pat.

Sullivan era în baia minusculă, unde se usca după duș, când a sunat telefonul din apartament care anunța urgențele. L-a auzit pe Leigh răspunzând. Conversația înfundată a fost scurtă și părea presantă. De după ușa băii s-a ivit capul doctorului, posomorât și îngrijorat.

— Trebuie să plec. A avut loc un accident cu împușcături.

— Drace! Serios?

— Mda. Jamie… ar trebui să știi. S-a întâmplat acasă la Luke Hadler.

— Glumești! Tocmai ce m-am văzut cu el. A pățit ceva?

— Nu știu detalii. Te sun. Încui tu când pleci, da? Te iubesc!

— Și eu!

Și a plecat.

Sullivan s-a îmbrăcat cu mâinile tremurânde și s-a dus acasă. Mai văzuse odată un accident cu împușcături. Un prieten al unui prieten al tatălui său. Duhoarea ca de aramă coclită a sângelui i se strecurase în adâncul nărilor și îi rămăsese acolo luni întregi, după cum i se păruse lui. Aproape că simpla amintire era de ajuns să invoce din nou mirosul încins, bolnăvicios, și Jamie își sufla nasul când a ajuns acasă și a găsit două mașini de pompieri afară. A luat-o la goană spre ușă, dar l-a întâmpinat un pompier în echipament de protecție.

— E în regulă, prietene, bunica e teafără. Din păcate, cu peretele din bucătărie e o altă poveste.

— După ce v-ați dus acasă la Jamie și ați pus întrebări, s-a speriat și m-a sunat, a zis Leigh. A spus că l-ați luat pe nepregătite și că v-a mințit în legătură cu unde fusese.

Leigh i-a privit pe amândoi în ochi.

— Nu are nicio scuză. Și eu știu asta, și el. Dar vă rog să nu ne judecați prea aspru. Când minți în legătură cu ceva atâta vreme, devine o a doua natură.

— Nu te judec pentru că ești homosexual, prietene, ci pentru că ne-ai irosit timpul când o familie zace moartă, a spus Raco.

Doctorul a fost de acord.

— Știu. Dacă aș putea să mă întorc în timp și să procedez altfel, aș face-o. Bineînțeles că aș face-o. Nu mi-e rușine că sunt homosexual, a spus el. Iar Jamie… o să ajungă și el să gândească așa. Dar în Kiewarra sunt o grămadă de oameni care s-ar gândi de două ori dacă să se lase tratați, ei sau copiii lor, de un poponar. Sau dacă să stea lângă unul în cârciumă.

Leigh s-a uitat la Falk.

— Ai văzut pe pielea ta ce se întâmplă când ieși în evidență aici. Asta am vrut noi să evităm.

L-au lăsat pe doctor să plece. Falk s-a gândit puțin, apoi a alergat afară din secție să-l prindă din urmă.

— Stai, înainte să pleci vreau să te întreb despre Mal Deacon. Cât de avansată e demența lui?

Leigh nu a răspuns imediat.

— Nu pot să discut despre asta cu tine.

— Încă un subiect pe listă, nu-i așa?

— Îmi pare rău, ți-aș spune, dar chiar nu pot. Mi-e pacient.

— Nu-ți cer să-mi dai detalii. Ajung câteva observații generale. Ce fel de lucruri poate să-și amintească? Ce s-a întâmplat acum zece minute, dar nu și ce s-a întâmplat în urmă cu zece ani? Sau invers?

Leigh a ezitat și s-a uitat înapoi spre secție.

— La modul foarte general, a zis el, pacienții în vârstă de șaptezeci de ani cu simptome similare cu ale lui Mal au tendința să sufere de o deteriorare destul de rapidă a memoriei. Trecutul îndepărtat poate să fie mai clar decât evenimentele mai recente, dar adesea amintirile se amestecă și devin încețoșate. Nu sunt de încredere, dacă asta întrebi. Asta la modul general, adică.

— O să moară din cauza asta? Ultima întrebare, promit.

Leigh avea o expresie îndurerată. S-a uitat în jur. Strada era practic pustie. A spus încet:

— Nu direct. Dar asta îi complică mult starea de sănătate. Îngrijirea personală elementară, hrănirea, toate astea devin

compromise. Bănuiesc că un pacient în această stare ar mai avea de trăit cam un an. Poate mai mult. Poate mai puțin. Nu ajută dacă pacientul a băut câteva pahare zi de zi toată viața de adult. În general vorbind, bineînțeles.

Și-a înclinat scurt capul, ca și cum ar fi pus punct conversației, apoi s-a întors cu spatele. Falk l-a lăsat să plece.

— Amândoi ar trebui acuzați. Și el, și Sullivan, a zis Raco după ce Falk s-a întors în secție.

— Mda, ar trebui.

Amândoi știau că așa ceva nu avea să se întâmple.

Raco s-a lăsat pe spătarul scaunului și și-a pus amândouă mâinile peste față. A oftat adânc.

— Isuse! Ce dracu' facem acum?

Ca să se amăgească singur că nu ajunseseră într-o nouă fundătură, Falk a sunat la Melbourne. După o oră, a primit o listă cu toate camionetele de culoare deschisă înregistrate în Kiewarra în anul în care murise Ellie Deacon. Erau 109 în total.

— În plus, oricine din afara orașului ar fi putut să treacă cu mașina pe aici, a zis Raco amărât.

Falk a parcurs lista. Erau o mulțime de nume familiare. Foști vecini. Părinți ai unor foști colegi de clasă. Mal Deacon era și el acolo. Falk s-a holbat la numele acela vreme îndelungată. Dar în listă erau prezenți cu toții. Gerry Hadler, părinții lui Gretchen, chiar și tatăl lui Falk. Gerry ar fi putut să vadă jumătate din oraș în intersecție în ziua aceea. Sătul, Falk a închis dosarul.

— Eu ies puțin.

Raco a mormăit. Falk s-a bucurat că nu l-a întrebat unde se duce.

Capitolul douăzeci și opt

Cimitirul se afla la mică distanță de oraș, pe un teren întins umbrit de eucalipți uriași. Pe drum, Falk a trecut pe lângă indicatorul care avertiza că exista un risc de incendiu, crescut acum la nivel extrem. Se pornise vântul.

Înmormântarea fusese privată, așa că el nu se dusese la mormintele celor trei Hadler, dar acestea erau ușor de găsit. Nou-nouțe și lucioase, pietrele de mormânt păreau niște piese de mobilier lăsate din greșeală afară, printre vecinele lor deteriorate de vreme. Mormintele erau acoperite până la glezne de celofan, jucării de pluș și flori ofilite. Mirosul înțepător al florilor în putrefacție era copleșitor chiar și de la câțiva metri distanță.

Pe mormântul lui Karen și pe cel al lui Billy, ofrandele formau mormane înalte, în timp ce sub piatra de mormânt a lui Luke erau doar câteva. Falk se întreba dacă, atunci când cadourile treceau granița dintre tribut și gunoi, responsabilitatea de a curăța mormintele le revenea lui Gerry și Barb. Lui Barb îi fusese destul de greu și la fermă, dar să mai stea în genunchi, cu un coș de gunoi alături, ca să aleagă buchetele ofilite și să încerce să hotărască ce să păstreze și ce să arunce… Nici vorbă! Falk și-a făcut o notă mentală să întrebe.

O vreme, a stat pe pământul uscat de lângă morminte, ignorând praful care i se depusese pe pantalonii de la costum. Și-a trecut o mână peste literele gravate pe piatra de mormânt a lui Luke, încercând să scape de senzația ireală care îl sâcâise încă de la înmormântare. *Luke Hadler este în sicriul ăla,* și-a repetat el în minte. *Luke Hadler este aici, sub pământ.*

Unde fusese Luke în după-amiaza în care murise Ellie? Întrebarea a ieșit din nou la suprafață, ca o pată. Falk ar fi trebuit să-l preseze

atunci când avusese ocazia. Dar chiar crezuse că minciuna lui Luke fusese în avantajul său. Dacă ar fi știut ce avea să se întâmple…

A pus brusc capăt gândului. Era un țipăt care se auzise de pe prea multe buze de când se întorsese în Kiewarra. *Dacă aș fi știut, aș fi procedat altfel.* Acum era prea târziu pentru asta. Cu unele lucruri trebuia să trăiești pe conștiință.

Falk s-a ridicat și s-a întors cu spatele la mormintele celor trei Hadler. A pătruns mai adânc în cimitir, până când a găsit rândul pe care îl căuta. Pietrele de mormânt din partea aceea a cimitirului își pierduseră luciul cu ani în urmă, dar multe dintre ele îi erau la fel de familiare ca niște prieteni vechi. Și-a trecut mâna cu afecțiune peste câteva când a trecut pe lângă ele, apoi s-a oprit în fața unei pietre anume, decolorată de soare. Nu erau flori pe mormântul acela și, pentru prima dată, i-a trecut prin cap că ar fi trebuit să aducă el. Asta ar fi făcut un fiu bun. I-ar fi adus flori mamei lui.

În schimb, s-a oprit și, cu un șervețel, a șters praful și murdăria de pe numele gravat în piatră. Apoi, a făcut la fel cu data morții. Niciodată nu avusese nevoie să i se amintească data aceea. Știuse dintotdeauna că murise în ziua în care se născuse el. *Complicații și hemoragie,* îi spusese ursuz tatăl lui când Falk fusese suficient de mare ca să-l întrebe, apoi se uitase la fiul lui într-un fel care-l făcuse pe acesta să simtă că aproape merita, dar nu chiar, un asemenea preț.

Când era copil, începuse să se ducă singur cu bicicleta la cimitir, la început stând în picioare, solemn, făcând penitență la mormântul mamei sale. În cele din urmă, și-a dat seama că nimănui nu-i păsa dacă el stătea sau nu acolo, iar relația lor alunecase spre o prietenie unilaterală. S-a străduit să simtă un fel de dragoste filială, dar chiar și atunci i se păruse o emoție artificială. Pur și simplu nu putea să aprindă o scânteie pentru o femeie pe care nici nu o cunoscuse. Se simțea vinovat că, în sinea lui, simțea mai mult pentru Barb Hadler.

Dar îi plăcuse să-și viziteze mama, care era o ascultătoare a naibii de bună. Începuse să-și aducă o gustare, cărți sau temele, se tolănea

în iarbă, lângă piatra de mormânt, și pălăvrăgea într-un monolog liber despre ziua respectivă și despre viața lui.

Înainte să-și dea seama pe deplin, Falk s-a trezit că face la fel și acum și că se întinde pe spate în iarba scurtă și îndesată, de-a lungul mormântului. Umbra copacilor a mai domolit căldura. Cu ochii la cer și vocea doar un murmur, i-a povestit despre familia Hadler și despre întoarcerea lui acasă. Despre reîntâlnirea cu Gretchen. Despre greutatea din piept când o văzuse pe Mandy în parc și pe Ian în magazin. I-a vorbit despre teama lui că nu va afla niciodată adevărul despre Luke.

Când a rămas fără cuvinte, a închis ochii și a stat nemișcat lângă mama lui, protejat de căldura pământului de sub el și de aerul din jur.

Când s-a trezit, soarele își schimbase poziția pe cer. A căscat și s-a ridicat în picioare, întinzându-și articulațiile înțepenite. Nu era sigur cât timp stătuse întins acolo. S-a scuturat și a pornit-o prin cimitir spre poarta principală. La jumătatea drumului, s-a oprit. Mai era un mormânt pe care voia să-l viziteze.

Pe acesta i-a luat mult mai mult timp să-l găsească. Îl văzuse numai o dată, la înmormântare, înainte să plece de tot din Kiewarra. În cele din urmă, s-a împiedicat de el aproape întâmplător: o piatră mică, anonimă, înghesuită printre alte monumente comemorative mai împodobite.

Era acoperită de iarbă îngălbenită. Sub piatra de mormânt era un singur mănunchi de lujeri uscați, înfășurați în celofan zdrențuit. Falk a scos șervețelul și s-a întins ca să șteargă murdăria de pe numele inscripționat. Eleanor Deacon.

— Nu-l atinge, corcitură!

Vocea s-a auzit din spatele lui și Falk a tresărit. S-a întors și l-a văzut pe Mal Deacon la umbră, sub un înger imens sculptat de pe rândul din spate. În mână avea o sticlă de bere, iar la picioare dormea câinele lui maro și gras. Când Deacon s-a ridicat în picioare,

câinele s-a trezit și a căscat, arătându-și limba de culoarea cărnii crude. Deacon a lăsat sticla de bere la baza îngerului.

— Ia-ți mâinile de pe ea înainte să ți le tai!

— Nu e nevoie, Deacon, plec.

Falk s-a îndepărtat.

Deacon l-a privit cu ochii mijiți.

— Tu ești băiatu', nu-i așa?

— Ce? '

— Ești băiatul lui Falk, nu tatăl.

Falk s-a uitat la fața bătrânului. Avea fălcile încleștate agresiv, iar privirea îi părea mai lucidă decât ultima dată.

— Mda, sunt băiatul.

Falk a simțit o urmă de tristețe când a spus asta. A început să meargă.

— Așa! Sper că o ștergi de-a binelea de data asta.

Deacon a pornit în urma lui, cam nesigur pe picioare. A tras strâns de lesa câinelui și animalul a scheunat.

— Încă nu. Ai grijă la animal.

Falk nu și-a schimbat ritmul de mers. Îl auzea pe Deacon încercând să-l urmărească. Zgomotul pașilor lui era inconstant și lent pe pământul aspru.

— Nici acum nu poți s-o lași în pace, ai? Oi fi tu băiatu', da' ești exact ca taică'tău. Scârbos!

Falk s-a întors.

Din curte se auzeau două voci diferite. Una nervoasă, una mai calmă. Aaron de doisprezece ani și-a aruncat ghiozdanul pe masa din bucătărie și s-a dus la fereastră. Tatăl lui stătea în picioare, cu brațele încrucișate și o privire sătulă, în timp ce Mal Deacon dădea din deget spre el.

— Șase lipsesc! zicea Deacon. Două oi, patru miei. Câteva din alea la care te uitai săptămâna trecută.

Erik Falk a oftat.

— Ți-am zis că nu-s aici, prietene. Dacă vrei să-ți pierzi timpul mergând până acolo să verifici, n-ai decât!

— Deci e o coincidență, nu?

— Mai degrabă un semn că gardul tău e prost, cred eu. Dacă îți voiam oile, le cumpăram. Da' mie nu mi s-au părut cum trebuie.

— N-au nimica. Da' de ce să le cumperi când poți să mi le șparlești? Nu-i așa? a zis Deacon ridicând vocea. N-ar fi prima dată când ți-ai luat singur ceva de la mine.

Erik Falk l-a fixat cu privirea o clipă, apoi a clătinat din cap, nevenindu-i să creadă.

— E timpul să pleci, Mal.

A dat să se întoarcă, dar Deacon l-a prins cu forță de umăr.

— A sunat din Sydney să spună că nu se mai întoarce, știi. Ești fericit acum? Te simți important, nu-i așa? Că ai convins-o să-și ia catrafusele?

— N-am convins-o pe nevastă-ta să facă nimic, a zis Erik dându-i mâna la o parte. Io aș zice că tu singur ai convins-o cu băutura și cu bătăile, prietene! Singura surpriză e că a stat și atât cu tine.

— A, da, mare cavaler mai ești! Mereu dispus să-ți plângă pe umăr, să-i torni otravă în urechi. O convingi să plece și, dacă tot ai început, o convingi și să se culce cu tine, nu?

Erik Falk a ridicat din sprâncene și a râs. Erau niște hohote sincere de râs.

— Mal, nu i-am tras-o lu' nevastă-ta, dacă de asta îți făceai griji.

— Pe dracu' nu!

— Nu, prietene. Ăsta e adevărul. E drept că trecea pe la mine să bea o ceașcă de ceai și să plângă puțin când se sătura. Avea nevoie să stea o vreme departe de tine. Dar asta era tot. Era destul de drăguță, nu mă înțelege greșit, dar era aproape la fel de înnebunită după băutură ca tine. Poate dacă aveai mai multă grijă și de oile tale, și de nevasta ta, nu și-ar fi luat-o cu toatele în cap.

Erik Falk a clătinat din cap.

— Sincer, nu-mi pasă de tine sau de nevastă-ta. De fata ta îmi pare rău.

Pumnul lui Mal Deacon s-a năpustit asupra lui ca un câine scăpat din cușcă și l-a nimerit pe Erik cu o lovitură norocoasă deasupra ochiului stâng. Acesta s-a clătinat pe picioare și a căzut pe spate, scoțând un pârâit puternic la aterizarea cu capul de pământ.

Aaron a alergat țipând afară și s-a aplecat deasupra tatălui său, care se uita fix la cer cu o expresie uimită. Dintr-o tăietură din frunte îi curgea sânge. Aaron l-a auzit pe Deacon râzând și s-a aruncat asupra bărbatului, lovindu-l cu pumnii în piept. Deacon a fost obligat să facă un pas în spate, dar statura lui solidă îl ajuta să rămână ferm pe picioare. Peste o clipă, Deacon s-a întins și l-a apucat pe Aaron de braț într-o strânsoare ca de fier, ciupindu-l de piele în timp ce i-l răsucea și trăgându-i fața aproape de a lui.

— Ia ascultă aici! Când se ridică bătrânul tău de pe jos, zi-i că asta o să i se pară o simplă mângâiere față de ce îl așteaptă dacă vă găsesc, pe el sau pe tine, umblând cu ce-i al meu.

L-a împins pe Aaron pe jos, apoi s-a întors și a traversat curtea cu pași mari, fluierând printre dinți.

— M-a implorat, știi? a zis Deacon. Tatăl tău. După ce ai făcut ce i-ai făcut lui Ellie a mea. A venit la mine. Nu încerca să-mi spună că nu ești tu vinovatul. Că n-ai fi putut să faci tu așa ceva. Nimic de genul ăsta. Voia să zic tuturor din oraș să te lase în pace până când ajungea poliția la o concluzie. De parcă mie mi-ar fi păsat cât negru sub unghie de el.

Falk a inspirat adânc și s-a obligat să se întoarcă și să înceapă să se îndepărteze.

— Știai asta, nu-i așa? Cuvintele lui Deacon au plutit în urma lui. Că el credea că poate tu erai vinovatul? Propriul tău tată. Sigur că știai. Trebuie să fie îngrozitor ca tatăl tău să aibă o părere așa de proastă despre tine.

Falk s-a oprit. Aproape că nu-l mai auzea. *Continuă să mergi,* și-a zis el. În schimb, s-a uitat în urmă. Gura lui Deacon i se strâmbase într-un rânjet.

— Ce? a strigat Deacon. Doar nu vrei să zici că a crezut gogoșile alea pe care le-ați inventat tu și băiatul lui Hadler. O fi fost taică-tău un fraier și un laș, dar nu era prost. Ai reușit vreodată să te împaci cu el? Sau te-a bănuit până în ziua în care a murit?

Falk nu a răspuns.

— Așa mă gândeam și eu, a rânjit Deacon.

Nu, îi venea lui Falk să strige la el, niciodată nu se împăcaseră. S-a uitat îndelung la bătrân, apoi, făcând un efort fizic, s-a forțat să se întoarcă și să plece. Pas cu pas, cotind printre pietrele de mormânt îndelung uitate, în urma lui, l-a auzit pe Mal Deacon râzând, în timp ce stătea cu picioarele bine înfipte pe mormântul fiicei lui.

Capitolul douăzeci și nouă

Împușcătura a răsunat pe câmpul îndepărtat, ecoul sfâșiind aerul fierbinte. Înainte să se aștearnă liniștea, a mai bubuit încă una. Falk a înțepenit pe aleea care ducea la ferma lui Gretchen, cu o mână rămasă în aer în timp ce se pregătea să trântească portiera mașinii.

Gândurile i-au fugit la holul dezgolit și frecat bine din casa Hadler, la covorul pătat. Și-a imaginat o femeie blondă zăcând însângerată pe jos, numai că de data aceasta nu era Karen, ci Gretchen.

S-a auzit încă o bubuitură și Falk a luat-o la goană peste câmp, spre sursa zgomotului. A încercat să urmeze sunetul, dar acesta ricoșa din pământul tare și făcea ecou, lăsându-l dezorientat. A scanat disperat orizontul, cu ochii lăcrimându-i din cauza luminii orbitoare a soarelui, uitându-se peste tot și nevăzând nimic.

În cele din urmă, a zărit-o, cu pantalonii ei scurți kaki și tricoul galben aproape invizibile pe fundalul câmpurilor decolorate. S-a oprit brusc, simțind mai întâi un val de ușurare, urmat imediat de unul de stânjeneală. Gretchen a întors capul și l-a fixat o clipă cu privirea, apoi și-a sprijinit pușca pe umăr și l-a salutat cu o mână.

Falk spera că nu îl văzuse alergând. Gretchen a pornit-o pe câmp înspre el.

— Hei, ai ajuns repede, i-a strigat ea.

În jurul gâtului îi atârna o pereche de căști de protecție pentru urechi.

— Sper că nu deranjez.

O sunase din fața cimitirului.

— Simțeam nevoia să văd o față prietenoasă.

— Nu mă deranjezi. Mă bucur să te văd. Am o oră până când trebuie să-l iau pe Lachie de la școală.

Falk s-a uitat în jur, trăgând de timp ca să i se liniștească respirația.

— Ai o casă drăguță.

— Mersi. Și iepurilor pare să le placă.

A făcut semn din cap peste umăr.

— Trebuie să mai nimeresc câțiva înainte să mă opresc pe ziua de azi. Hai, ajută-mă să-i văd.

Falk a urmat-o pe câmp, unde își lăsase geanta cu cele de trebuință. A scotocit prin ea și a scos încă o pereche de căști. A mai băgat mâna o dată și a scos o cutie cu gloanțe. Winchester. Nu Remington, precum cele găsite în cadavrele celor trei Hadler, s-a gândit Falk automat. S-a simțit ușurat, apoi imediat vinovat pentru că observase. Gretchen a deschis țeava puștii și a încărcat-o.

— Vizuina e acolo, a arătat ea mijindu-și ochii în soare. Arată-mi când vezi unul.

Falk și-a pus căștile și toate sunetele au devenit înfundate, ca atunci când ești sub apă. Vedea eucalipții mișcându-se tăcuți în vânt. Sunetele din capul lui s-au amplificat: sângele care-i circula prin vene, atingerea ușoară a dinților.

S-a holbat la zona din jurul vizuinii. Multă vreme nu s-a mișcat nimic, după care peisajul a tresărit. Tocmai voia să-i facă semn lui Gretchen, când ea și-a pus pușca pe umăr și și-a închis un ochi. A centrat pușca, luând iepurele în vizor cu un arc ușor. S-a auzit o bubuitură înfundată și un stol de papagali cacadu s-au ridicat la unison dintr-un copac din apropiere.

— Bun, cred că l-am nimerit, a zis ea scoțându-și căștile.

A pășit hotărât pe câmp și s-a aplecat, întinzându-și pentru o clipă pantalonii scurți, kaki. S-a ridicat victorioasă, cu trupul inert al unui iepure atârnându-i din mână.

— Bravo! a zis el.

— Vrei să încerci?

Falk nu ținea neapărat. Nu mai împușcase iepuri din adolescență. Dar ea deja îi întindea pușca, așa că a ridicat din umeri.

— Bine.

Pușca era caldă când a luat-o din mâinile ei.

— Știi cum se face, i-a zis Gretchen.

Apoi s-a întins și i-a pus căștile la loc pe urechi. Pe Falk l-a gâdilat gâtul acolo unde degetele ei îl atinseseră în treacăt. Și-a mijit ochii spre vizuină. Pământul acolo era îmbibat cu sânge. Și-a amintit de urma lăsată de sângele lui Billy Hadler și, la gândul acesta, a simțit un fior pe șira spinării. Brusc, nu a mai vrut să tragă. În fața lui s-a mișcat ceva.

Gretchen l-a bătut pe umăr și i-a arătat ceva cu degetul. El nu a reacționat. Ea l-a bătut din nou pe braț.

— Ce s-a întâmplat? a văzut-o el mai degrabă decât s-o audă zicând. E chiar acolo.

Falk a lăsat pușca în jos și și-a scos căștile.

— Scuze, a zis el. Cred că a trecut prea mult timp.

Ea l-a fixat o clipă cu privirea, apoi a încuviințat.

— Corect.

L-a bătut ușor pe braț când i-a luat arma din mână.

— Știi că oricum va trebui să-l împușc, nu? Nu pot să las iepuri pe câmp.

A ridicat pușca, a luat ținta în vizor și apoi a tras.

Falk a știut că nimerise chiar dinainte de a merge să verifice.

Când au intrat în casă, Gretchen a adunat hârtiile care fuseseră întinse frumos pe masa din bucătărie.

— Simte-te ca acasă! Încearcă să ignori deranjul, a zis ea punând o carafă cu apă cu gheață pe un loc gol de pe masă. Am scris cereri pentru consiliul școlii ca să mai obțină finanțări. De la societăți de binefacere și chestii de astea. Mă gândeam să încercăm iar la Crossley Trust, chiar dacă Scott crede că ne pierdem timpul cu ei. Să vedem dacă trecem de lista scurtă anul ăsta. Problema e că, înainte să-ți dea vreun ban, vor să știe tot.

— Pare multă hârțogărie.

— E un coșmar și nici nu e punctul meu forte, recunosc fără rușine. Înainte nu trebuia să facem noi asta, în consiliu.

S-a oprit.

— De asta n-ar trebui să mă plâng. De fapt, Karen se ocupa de acte. Așa că, îți dai seama…

Nu și-a mai încheiat fraza.

Falk s-a uitat prin bucătăria lui Gretchen când a ajutat-o să strângă hârtiile pe bufet. Nu era sigur la ce se așteptase, dar arăta mai sărăcăcios decât își închipuise el. Bucătăria era curată, dar mobilierul și aparatura avuseseră cu siguranță și zile mai bune.

Printre ornamente, la loc de cinste, stătea o fotografie înrămată a fiului lui Gretchen, Lachie. Falk a ridicat-o și și-a trecut un deget peste zâmbetul larg al puștiului. S-a gândit la Billy, care abia își târa picioarele prin parcare în spatele lui Karen, așa cum văzuse în înregistrarea de pe camera de luat vederi. Atunci mai avea de trăit doar optzeci de minute din viața lui scurtă. A pus fotografia jos.

— O întrebare ciudată, dar Karen a zis vreodată ceva de mine? a întrebat el, iar Gretchen și-a ridicat privirea surprinsă.

— De tine? Nu cred. Dar noi nu prea stăteam de vorbă. De ce? Te cunoștea măcar?

Falk a ridicat din umeri. S-a întrebat pentru a mia oară de ce Karen scrisese cu creionul numărul lui de telefon.

— Nu, nu cred. Mă întrebam numai dacă a venit vreodată vorba de numele meu.

Gretchen l-a privit atent, cu ochii ei luminoși, fără să clipească.

— Din câte știu eu, nu. Dar, ți-am zis, eu nu o cunoșteam pe Karen așa de bine.

A ridicat ușor din umeri. Un semn de punctuație care să indice sfârșitul subiectului. A urmat o pauză puțin stânjenitoare, întreruptă numai de clinchetul cuburilor de gheață în timp ce ea turna apă în pahare.

— Noroc! a zis ea ridicându-și-l pe al ei. Nu prea des, dar uneori, asta e mai bună decât vinul.

Falk a privit mușchii subțiri din gâtul ei în timp ce bea pe îndelete.

— Cum mai merge ancheta? a întrebat Gretchen când a terminat.

— Se pare că Jamie Sullivan are mâinile curate.

— Serios? Asta e bine, nu?

— E bine pentru el. Nu sunt sigur că pe noi ne ajută prea mult.

Gretchen și-a înclinat capul într-o parte ca o pasăre.

— Dar mai rămâi până când rezolvați cazul?

Falk a ridicat din umeri.

— În ritmul ăsta, mă îndoiesc. Săptămâna viitoare trebuie să mă întorc la muncă.

A făcut o pauză.

— M-am întâlnit cu Mal Deacon mai devreme.

I-a povestit despre întâlnirea din cimitir.

— Nu pune la suflet ce zice el! Omul ăla nu e în toate mințile.

Gretchen s-a întins peste masă și l-a atins ușor cu degetele pe mâna stângă.

— După douăzeci de ani, încă încearcă să dea vina pe tine pentru ce s-a întâmplat cu Ellie. Niciodată nu a putut să accepte că tu și Luke ați fost împreună în ziua aia.

— Gretchen, știi…

— Dacă e cineva de vină, atunci chiar Deacon e ăla, a continuat ea. E vina lui că fiică-sa a fost atât de nefericită încât să se înece. De ani de zile tot caută pe altcineva pe care să-l arate cu degetul.

— Tu nu te-ai îndoit niciodată că a fost vorba de sinucidere?

— Nu.

A părut surprinsă.

— Sigur că nu. De ce aș face-o?

— Întrebam și eu. Știu că Ellie se purta cam ciudat spre sfârșit, era foarte retrasă cea mai mare parte din timp. Și trebuie să fi fost un

coșmar să locuiască cu Deacon. Dar nu m-am gândit niciodată că se simțea așa disperată. Cu siguranță nu în așa hal încât să se sinucidă.

Gretchen a râs sec.

— Doamne, voi, băieții, erați orbi! Ellie Deacon era nefericită.

Ellie și-a aruncat manualul de matematică în rucsac la sfârșitul orei. Începuse automat să copieze de pe tablă ce avea ca temă, dar s-a oprit cu stiloul în aer. Ce rost avea? Se gândise inițial să chiulească de la ore azi, dar până la urmă se hotărâse fără prea mare tragere de inimă să se ducă totuși. Altfel, ar fi atras atenția asupra ei. Și nu avea nevoie de așa ceva. Era mai bine să facă ce făcuse mereu. Să-și țină capul jos și să spere – ei bine, dacă nu la ce era mai bun, măcar să nu fie cel mai rău.

Afară, pe holul aglomerat, un grup de băieți se înghesuia în jurul unui radio portabil ca să asculte meciul de crichet. Jucau Australia și Africa de Sud. La lovitura de șase puncte, toți au izbucnit în urale. Era vineri după-amiază și totul era bine. Deja aveau strălucirea aceea de weekend.

Oare de cât timp nu se mai simțise ea așa? s-a întrebat Ellie. Sincer, nu-și aducea aminte. Dacă în zilele săptămânii era destul de rău, în weekenduri era și mai rău. Acestea erau interminabile, iar sfârșitul lor părea să fie mereu chiar dincolo de orizont.

Nu și în weekendul acela, totuși. S-a agățat de gândul cu pricina în timp ce și-a făcut loc printre elevii de pe hol. După weekendul acela, totul avea să fie diferit. Weekendul acela avea un sfârșit clar.

Încă adâncită în gânduri, Ellie a tresărit când cineva a apucat-o de braț. Îi atinsese o vânătaie mică și ea s-a crispat de durere.

— Hei, unde arde? a întrebat-o Luke Hadler.

— Ce vrei să spui? a întrebat-o Falk privind-o atent.

— Știi ce vreau să spun, Aaron, a zis ea. Ai fost și tu acolo. Ai văzut și tu exact aceleași lucruri ca mine. Cât de ciudată era în ultimele săptămâni. Asta când petrecea totuși timp cu noi. Abia dacă mai venea. Tot timpul se ducea la munca aia amărâtă sau mai știu eu

ce. Oricum, nu stătea cu noi. Și nu mai bea deloc, mai ții minte? A zis că voia să slăbească, dar, privind acum în urmă, asta mi se pare o prostie.

Falk a încuviințat încet. Chiar își aducea aminte asta. Se mirase pentru că ei îi plăcuse băutura probabil mai mult ca celorlalți. Ceea ce nu era o surpriză, având în vederea familia din care provenea.

— Tu de ce crezi că n-a mai băut?

Gretchen a ridicat din umeri, tristă.

— Nu știu. Poate că nu avea încredere în ea când bea. Nu era sigură de ce ar putea să facă. Și, nu-mi place să zic asta, dar Luke avea dreptate în noaptea aia când ne-am certat rău la punctul de belvedere.

— Despre ce vorbești?

— Nu vreau să zic că avea dreptate să ne păcălească, a precizat ea imediat. Asta a fost o idee îngrozitoare. Dar ce a zis el că Ellie nu mai știa de glumă… nu ar fi trebuit să zică asta, dar era adevărat. Chiar nu mai știa de glumă. Nu era nevoie să râdă la gluma aia stupidă, bineînțeles, dar deja nu mai râdea la nimic. Era tot timpul trează și serioasă și dispărea de una singură. Îți aduci aminte.

Falk a rămas tăcut. Își aducea aminte.

— Și cred…

Gretchen s-a oprit.

— Ce crezi?

— Cred că, dacă ești sincer cu tine, bănuiai deja de mult timp că Ellie Deacon era abuzată.

Ellie și-a tras brațul din strânsoarea lui Luke și și-a frecat urma de pe el. Luke nu a părut să observe.

— Unde fugi așa? Vrei să mergem în oraș să bem o Cola sau ceva?

Vocea lui Luke era excesiv de nonșalantă. Ellie nici nu mai ținea socoteala de câte ori încercase el să aranjeze să petreacă timp singur cu ea de când se certaseră la punctul de belvedere. Până atunci, îl repezise de fiecare dată. S-

a gândit că poate Luke încerca să-și ceară scuze, dar nu avea nici energie, nici interes să afle. Așa era Luke, s-a gândit ea. Trebuia să faci tot tu eforturi ca să primești scuze de la el. Oricum, chiar dacă n-ar fi fost încă supărată pe el, aceea n-ar fi fost ziua lui norocoasă.

— Nu pot. Nu acum.

Intenționat nu i-a zis că-i pare rău. E adevărat că, pentru o fracțiune de secundă, s-a întrebat dacă n-ar trebui să îngroape securea, de dragul vremurilor de odinioară. Se știau de ani de zile. Aveau o istorie împreună. Apoi, fața lui s-a întunecat și, după felul posomorât în care a privit-o, Ellie a știut că nu merita efortul. Avea destui bărbați în viața ei care voiau de la ea mai mult decât îi ofereau, la rândul lor. Nu mai avea nevoie de încă unul. S-a întors cu spatele la el. Mai bine s-o lase baltă. Luke Hadler era așa cum era și asta nu avea să se schimbe niciodată.

Falk și-a coborât privirea pe măsură ce pieptul îi era invadat de vină și regret. Gretchen s-a întins și l-a atins.

— Știu că nu e ușor să recunoști asta, a zis ea. Dar semnele existau. Doar că noi eram prea tineri și egoiști ca să le observăm.

— De ce nu ne-a zis? a întrebat Falk.

— Poate îi era frică. Sau se simțea puțin stânjenită, chiar.

— Sau poate simțea că nimănui nu-i pasă.

Gretchen s-a uitat la el.

— Știa că ție îți pasă, Aaron. De asta era atrasă de tine și nu de Luke.

Falk a clătinat din cap, dar Gretchen l-a contrazis tot cu o mișcare a capului.

— E adevărat. Tu erai așa de stabil! Cineva pe care se putea baza. Tu ai fi ascultat dacă ar fi încercat să vorbească. Da, bine, Luke atrăgea mai mult atenția și era mai șmecher, dar ăsta nu este mereu un lucru bun. Luke era vedeta, însă celor mai mulți oameni nu le place să fie pe locul doi în propria lor viață. Cu tine nu e așa. Ție ți-a

păsat mereu mai mult de alți oameni decât de tine. Altfel, nu ai mai fi încă aici, în Kiewarra.

— Salut, Ellie!

Era deja la jumătatea holului și simțea privirea lui Luke în ceafă, când a auzit o voce dintr-o clasă goală. Înăuntru, Aaron Falk așeza ghivece de flori, cu etichete pe ele, într-o cutie mare de carton. Ellie a zâmbit și a intrat în clasă.

— Cum a fost prezentarea? Iar ai luat nota cea mai mare? a zis ea încolăcind în jurul unui deget un lujer de ferigă ieșit în afară și îndesându-l înapoi în cutie.

Aaron a ridicat modest din umeri.

— Nu știu. Bine. Nu prea mă pricep la plante.

Nu voia să zică, Ellie știa asta, dar probabil luase un zece. Când venea vorba de școală, Aaron abia dacă avea nevoie să ridice un deget. Nici ea nu prea ridicase un deget tot anul care trecuse, dar cu rezultate complet diferite. Profesorii renunțaseră în urmă cu ceva vreme să o mai bată la cap din cauza asta.

Aaron a închis cutia și a ridicat-o, balansând-o ciudat în brațele lui lungi.

— O să fie nasol s-o car până acasă. Mă ajuți? Îți dau o Cola, dacă vrei.

Și vocea lui a sunat la fel de nonșalant ca a lui Luke mai devreme, dar s-a înroșit ușor și a evitat s-o privească în ochi. Fusese cam ciudat de când se sărutaseră la copacul-stâncă. Cearta de la punctul de belvedere nu ajutase. Ellie a simțit nevoia să explice, dar nu-și găsea cuvintele. În schimb, îi venea să-i cuprindă fața cu mâinile, să-l sărute din nou și să-i spună că făcuse tot ce putuse el.

El încă aștepta, iar ea ezita. Ar fi putut să se ducă cu el. Nu ar fi durat mult. Dar nu, și-a zis ferm. Luase o hotărâre. Trebuia să fie în altă parte.

— Nu pot. Îmi pare rău, a zis ea fără prefăcătorie.

— Nu-i nimic.

Zâmbetul lui era sincer și Ellie a simțit un regret profund. Aaron era un băiat bun. Mereu o făcea să se simtă în siguranță.

Ar trebui să-i spui.

Ideea i-a venit în minte pe neașteptate. Ea a clătinat din cap. Nu. Nu putea să-i spună. Era o prostie. Era prea târziu. Acum n-ar fi făcut decât să încerce s-o oprească. Numai că, atunci când s-a uitat la fața lui ingenuă, singurătatea din pieptul ei a făcut-o să se întrebe dacă nu cumva exact asta și voia.

— Biata Ellie! a zis Falk. Doamne, noi cică eram prietenii ei, dar am dezamăgit-o cu toții.

Gretchen și-a privit mâinile.

— Știu. Și eu mă simt vinovată. Dar încearcă să nu te simți prea prost din cauza asta. Or mai fi fost și alții care au bănuit și s-au făcut că nu știu. Tu erai un puști. Ai făcut tot ce ai putut. Și mereu ai fost bun cu ea.

— Nu destul de bun, totuși. Indiferent ce i se întâmpla, se întâmpla chiar sub nasurile noastre, iar noi nici n-am observat.

Bucătăria era confortabilă și liniștită și Falk simțea că nu va avea niciodată energia să-și târască picioarele grele ca să se ridice și să plece. Gretchen a ridicat ușor din umeri și și-a pus o mână peste mâna lui. Avea palma caldă.

— E o lecție pe care am fost nevoiți cu toții s-o învățăm într-un mod dureros. Se întâmplau multe pe vremea aia. Nu era vorba numai despre Luke.

Ellie și-a ridicat privirea către Aaron, iar el i-a zâmbit. Spune-i, îi șoptea vocea din mintea ei, dar ea a redus-o la tăcere. Gata! Hotărârea era luată. Nu avea să spună nimănui.

— Trebuie să plec.

Ellie a început să plece, apoi s-a oprit. La gândul celor ce urmau, s-a simțit copleșită de senzația de nesăbuință. Înainte să-și dea seama ce face, a

intrat înapoi în clasă, s-a aplecat peste cutia de plante și l-a sărutat pe Aaron pe buze. Erau uscate și calde. A făcut un pas înapoi, în graba ei lovindu-se dureros cu un șold de o bancă.

— Bine. Ne vedem.

Vocea i s-a părut falsă până și ei și nu a mai așteptat răspunsul lui Aaron.

Când s-a întors spre ușa clasei, aproape că a tresărit de spaimă. Luke Hadler stătea sprijinit de tocul ușii, privindu-i fără să scoată un sunet. Chipul lui era lipsit de orice expresie. Ellie a inspirat adânc și s-a străduit să zâmbească.

— Ne vedem, Luke, a zis ea când a trecut pe lângă el.

El nu i-a zâmbit.

Capitolul treizeci

Falk s-a așezat pe pat, cu vreo douăsprezece foi de hârtie împrăștiate în față. Dedesubt, în cârciumă, era liniște. Ultimii clienți obișnuiți plecaseră în urmă cu câteva ore. Falk s-a holbat la notițele lui despre caz. A tot mâzgălit conexiuni între ele până când s-a trezit cu o pânză încâlcită de păianjen și cu o grămadă de fire care nu duceau nicăieri. A luat o foaie goală și a încercat din nou. Același rezultat. A pus mâna pe telefonul mobil și a format un număr.

— Cred că Ellie Deacon era abuzată de tatăl ei, a spus el când a răspuns Raco.

— Ce-ai zis? Stai așa!

Vocea de la capătul celălalt era somnoroasă. Falk a auzit o conversație înăbușită în fundal. Raco vorbea cu Rita, a bănuit Falk. S-a uitat la ceas. Era mai târziu decât i se păruse lui.

Vocea lui Raco s-a auzit din nou în telefon după un minut.

— Mai ești acolo?

— Scuze, n-am observat cât e ceasul.

— Nu-i nimic. Ce ziceai despre Ellie?

— Doar ceva ce vorbeam cu Gretchen mai devreme. Că Ellie era nefericită. Nu doar nefericită, ci nenorocită. Sunt sigur că Mal Deacon o abuza.

— Fizic? Sexual?

— Nu știu. Poate amândouă.

— Aha, a zis Raco, apoi a tăcut.

— Deacon nu are un alibi pentru după-amiaza în care au fost omorâți cei trei Hadler.

Raco a oftat adânc în telefon.

— Prietene, are șaptezeci și ceva de ani și probleme mintale. O fi el un nenorocit, dar e un moș ramolit.

— Și ce dacă? Tot poate să țină o pușcă în mână.

— Și ce dacă? l-a repezit Raco. Eu cred că părerea ta despre Deacon este influențată de faptul că nu-l suporți din cauza a ce s-a întâmplat între voi acum peste douăzeci de ani.

Falk nu a răspuns.

— Scuze, a zis Raco și a căscat. Sunt obosit. Vorbim mâine.

După o pauză, a adăugat:

— Te salută și Rita.

— O salut și eu. Și scuze. Noapte bună!

În telefon s-a auzit tonul.

Lui Falk i s-a părut că telefonul fix l-a trezit cu un țârâit strident după doar câteva minute. A deschis cu greutate un ochi. Era abia șapte. A stat culcat cu un braț peste față, chinuindu-se să se ridice și să răspundă. Își tot studiase notițele până când adormise – avusese un somn agitat, care-i provocase o transpirație rece – iar acum capul protesta pulsându-i dureros. Neputând să suporte zgomotul, și-a adunat energia de a se întinde și a ridica receptorul.

— În sfârșit! a zis McMurdo. Te-am trezit.

— Da.

— Nu contează, prietene. Auzi, trebuie să cobori imediat!

— Nu sunt îmbrăcat…

— Crede-mă! a zis McMurdo. Ne vedem în spate. O să te ajut cât pot.

Mașina lui Falk era acoperită de rahat. Caroseria era mânjită cu dâre și pete, iar în jurul roților și sub ștergătoare erau adunate mormane. Mizeria se uscase deja în soarele dimineții și pătrunsese în cuvintele zgâriate pe mașină. O SĂ TE JUPUIM apăreau acum scrise cu rahat, nu zgâriate în vopseaua argintie.

Falk a alergat spre ea. Înainte chiar să se apropie, a fost obligat să-și acopere nasul cu cămașa. Aproape că simțea mirosul ca pe ceva

solid în gură. Muștele zburau frenetic și el le alunga scârbit când i se așezau pe față și pe păr.

Înăuntru era și mai rău. Prin mica deschizătură a geamului șoferului, pe care Falk îl lăsa puțin coborât peste noapte ca să iasă căldura, fusese strecurat un tub sau un furtun. Mâzga revoltătoare era împroșcată pe volan și pe radio și se adunase în băltoace întunecoase pe scaune și în spațiul pentru picioare. Nicio altă mașină din parcare nu fusese atinsă. McMurdo stătea într-o parte, cu brațul apăsat peste gură și nas. A clătinat din cap.

— Drăcia dracului! Îmi pare tare rău, prietene! Ieșisem să scot sticlele goale când am văzut-o. Probabil au venit azi-noapte.

McMurdo a tăcut o vreme.

— Măcar e de animale. În cea mai mare parte. Cred.

Încă ținându-și cămașa la nas, Falk a dat ocol mașinii în tăcere. Biata lui mașină! Mai întâi zgâriată, acum distrusă. A simțit cum îl cuprinde furia. S-a uitat prin geamurile mânjite, ținându-și răsuflarea. Atent să nu se apropie prea mult. Prin mizerie, a văzut că mai era ceva în mașină. A făcut un pas înapoi, neavând curaj să vorbească.

Scaunele erau înțesate cu sute de fluturași murdăriți cu rahat și puturoși, în care se cereau informații despre moartea lui Ellie Deacon.

La secție, atmosfera era mohorâtă.

— O să le zic vreo două lui Dow și lui unchiu'su, prietene. Le dau avertisment, i-a zis Raco lui Falk înainte să ridice telefonul. Știi cât valorează mașina? Pentru despăgubire…

Falk a ridicat distras din umeri. Stătea la un birou și se uita în gol la dosarele Hadler. În partea cealaltă a camerei, Raco a închis telefonul și și-a lăsat capul în mâini pentru o clipă.

— Se pare că Deacon atacă primul, i-a strigat el lui Falk. A depus plângere. Împotriva ta.

— Serios!

Falk și-a încrucișat brațele și s-a uitat afară pe geam.

— Și totuși eu am mașina acoperită de rahat.

— Zice că l-ai hărțuit. Că ai umblat la mormântul fiicei lui sau ceva? Vine cu o avocată.

— Aha!

Falk nu și-a mutat privirea.

— E nevoie să te întreb?

— N-am umblat, dar nu sunt martori. Așa că o să fie cuvântul lui împotriva cuvântului meu. Și am ceva de împărțit cu el, așa că…

Falk a ridicat din umeri.

— Nu te deranjează chestia asta? E treabă serioasă, prietene! Eu o să înregistrez plângerea, dar o s-o analizeze cineva independent. Ar putea să-ți afecteze cariera.

Falk s-a uitat la el.

— Sigur că mă deranjează. Dar așa e Deacon, nu?

Falk vorbea atât de încet, încât Raco a fost nevoit să se aplece în față ca să-l audă.

— Lasă o urmă de distrugere și nefericire. Înainte își bătea nevasta, probabil și-a bătut și fiica. Avea influență în orașul ăsta și a folosit-o ca să ne alunge pe mine și pe tata. Nepotul lui a făcut Dumnezeu știe ce de a determinat-o pe Karen Hadler să-i scrie numele cu câteva zile înainte de a muri. Ăștia doi sunt murdari. Și nimeni nu le cere socoteală.

— Ce sugerezi?

— Nu știu ce să sugerez. Doar zic că Deacon merită să fie spânzurat de ouă. O acuzație de vandalism ar fi prea blândă pentru el. E cât se poate de vinovat pentru ceva mai grav. Pentru familia Hadler, pentru fiica lui. Pentru ceva. Știu asta.

Dinspre recepție, s-a auzit ușa de la intrare trântindu-se. Sosiseră Deacon și avocata lui.

— Prietene, ascultă-mă! a zis Raco. Nu știi asta. Dacă ești prins zicând chestii din astea în afara secției, o să existe dovezi pentru acuzația aia de hărțuire, așa că ai grijă ce spui! Nu există nimic care să-l lege pe Deacon de crimele de la ferma Hadler, indiferent cât ai vrea tu să existe.

— Întreabă-l!

— E periculos să ai ochelari de cal.

— Tu întreabă-l!

Avocata era tânără și însuflețită de o pasiune profundă pentru drepturile clientului ei. Raco a ascultat-o cu răbdare în timp ce i-a condus pe amândoi în sala de audieri. Falk i-a urmărit cu privirea, apoi s-a lăsat pe spate în scaun, frustrat. Deborah a ieșit din spatele biroului de la recepție și i-a întins o sticlă cu apă rece.

— Tu ești obligat să stai aici în timp ce Mal Deacon e acolo. Nu e cea mai fericită situație, a zis ea.

— Mda.

Falk a oftat.

— Așa-i procedura. Funcționează în favoarea ta până când nu mai e cazul.

— Știi ce trebuie să faci? Fă-te util cât timp aștepți.

A arătat din cap spre hol.

— Depozitul ar avea nevoie de organizare.

Falk s-a uitat la ea.

— Nu cred că…

Deborah l-a privit pe deasupra ochelarilor.

— Vino după mine!

A descuiat ușa și i-a făcut semn să intre. Camera cu iz de mucegai avea rafturi cu documente și furnituri de birou de jur împrejur. Deborah și-a dus un deget la buze, apoi și-a atins o ureche. Printr-o conductă de aerisire de deasupra rafturilor, Falk a auzit voci. Înfundate, dar descifrabile.

— În scopul înregistrării, eu sunt sergentul Raco, este prezent și agentul Barnes. Vă rog să vă declarați numele.

— Cecilia Targus.

Vocea avocatei se auzea veselă și proaspătă prin aerisire.

— Malcom Deacon.

În depozit, Falk a privit-o lung pe Deborah.

— Trebuie reparat, a șoptit el, iar ea i-a făcut imperceptibil cu ochiul.

— Știu. Dar n-o să fie reparat azi.

A tras ușa în urma ei, iar Falk s-a așezat pe o cutie să asculte.

Avocata lui Deacon a încercat să înceapă discuția.

— Clientul meu – a început ea și s-a oprit.

Falk și l-a închipuit pe Raco ridicând o mână ca s-o întrerupă.

— Ne-ați dat o copie a plângerii scrise împotriva agentului federal Falk, mulțumesc, vocea lui Raco a plutit prin aerisire. După cum știți, acesta nu este oficial în exercițiul funcțiunii și nu este angajat al poliției noastre, așa că plângerea dumneavoastră va fi înaintată superiorului său.

— Clientul meu ar dori asigurări că va fi lăsat în pace și…

— Mă tem că nu pot să vă dau astfel de asigurări.

— De ce nu?

— Pentru că clientul dumneavoastră este cel mai apropiat vecin al unei case în care au fost omorâți trei oameni și încă nu are un alibi, a zis Raco. De asemenea, este suspect de vandalizarea unei mașini, care a avut loc azi noapte. O să ajungem și la asta mai târziu.

A urmat un moment de liniște.

— În ceea ce privește moartea celor trei membri ai familiei Hadler, domnul Deacon nu are nimic de adăugat la…

De data aceasta, avocata a fost întreruptă de Deacon.

— N-am avut nicio legătură cu împușcăturile alea și poți să treci asta în raportul ăla al tău! a zis el brusc.

A fost întrerupt de vocea stridentă a Ceciliei Targus.

— Domnule Deacon, vă sfătuiesc…

— Drăguță, taci din gură, bine?

Disprețul lui Deacon era usturător.

— Habar n-ai cum merg treburile pe aici. Ăștia de aici mi-ar pune crima în cârcă într-o clipită, dacă ar avea ocazia, și n-am nevoie să mă înfunzi tu!

— Dar nepotul dumneavoastră m-a rugat să vă consiliez…

— Ce-ai? Țâțele alea te fac și surdă, și proastă?

A urmat o tăcere lungă. Falk, stând singur, a zâmbit fără voia lui. Nimic nu întrece tradiționalul misoginism când e vorba ca un ignorant să refuze un sfat bun. Ei bine, Deacon nu putea să spună că nu a fost avertizat.

— Poate ne povestești din nou cum a fost în ziua aia, Mal. Te rog.

Vocea lui Raco era calmă, dar fermă. Pe sergent îl aștepta o carieră frumoasă, s-a gândit Falk, dacă entuziasmul lui nu se stingea înainte să înceapă, odată cu cazul ăsta.

— N-am nimic de povestit. Eram într-o parte a casei, reparam gardul ăla, și am văzut camioneta lui Luke trăgând pe aleea lui.

Deacon părea mai atent decât îl auzise Falk vreodată, dar cuvintele lui sunau ca și cum povestea aceea ar fi fost memorată, nu amintită atunci.

— Hadler tot timpul venea și pleca, așa că nu i-am dat nicio atenție, a continuat Deacon. Apoi am auzit o împușcătură dinspre ferma lor. Am intrat în casă. La scurt timp, încă o împușcătură.

— Ai făcut ceva?

— Ce să fac? E o fermă, ce dracu! În fiecare zi se trage în ceva. De unde era să știu că atunci erau femeia și copilul?

Falk și l-a închipuit pe Deacon ridicând din umeri.

— Mă rog, ți-am mai zis și înainte, nu prea eram atent, fin'că vorbeam la telefon.

A urmat o tăcere plină de uimire.

— Ce?

În tonul lui Raco, Falk a auzit propria confuzie. În declarația lui Deacon nu se menționase niciun telefon. Falk știa. O citise de destule ori.

— Ce? a zis Deacon, părând să nu-și dea seama.

— Ai răspuns la telefon? În timpul împușcăturilor?

— Mda, a zis Deacon. Ți-am spus.

Dar vocea i se schimbase. Nu mai părea la fel de sigur.

— Nu, nu mi-ai spus, a răspuns Raco. Ai zis că ai intrat în casă și că acolo ai auzit a doua împușcătură.

— Mda, am intrat în casă *pentru că* suna telefonul, a zis Deacon, dar pe un ton ezitant.

Vorbea mai rar acum și la ultimul cuvânt se poticnise puțin.

— Era puicuța de la farmacie, care m-a sunat să-mi spună că e gata rețeta.

— Vorbeai la telefon cu o femeie de la farmacie când ai auzit a doua împușcătură? a întrebat Raco cu mirare evidentă în voce.

— Mda, a zis Deacon, nepărând deloc sigur. Așa cred. Fin'că m-a întrebat ce era bufnitura aia și io i-am zis că nimic, că așa-i la fermă.

— Vorbeai la telefonul mobil?

— Nu. Pe fix. E prost tare semnalul la mobil acolo.

A mai urmat un moment de tăcere.

— De ce nu ne-ai zis asta mai devreme? a întrebat Raco.

Liniște. După mult timp, când a vorbit din nou, Deacon a părut un băiețel.

— Nu știu de ce.

Falk știa. Demență. În depozit, și-a sprijinit fruntea de peretele rece. În sinea lui țipa de frustrare. Prin ventilație, a auzit o tuse discretă. Când a vorbit, avocata părea mulțumită.

— Cred că am terminat aici.

Capitolul treizeci și unu

Raco l-a ținut pe Deacon în sala de audieri încă douăzeci de minute și i-a pus întrebări despre vandalizarea mașinii lui Falk, dar fără vreun rezultat. În cele din urmă, l-a lăsat pe bătrân să plece dându-i un avertisment.

Falk a luat cheile de la mașina de poliție și a așteptat în spatele secției până când Deacon a demarat. A mai stat cinci minute, apoi a pornit și el cu viteză mică spre ferma lui Deacon. Pe drum, indicatorul de incendiu îl informa că pericolul era încă extrem.

La un indicator șters care arăta către ceea ce se numea ambițios Moșia Deacon, Falk a cotit și a intrat hurducăindu-se pe un drum forestier. Câteva oi amărâte și-au ridicat capetele cu speranță la vederea mașinii.

Proprietatea era situată sus pe un deal, cu o priveliște asupra zonei rurale din împrejurimi care îți lua răsuflarea. În dreapta lui Falk, se vedea clar casa Hadler la ceva distanță dedesubt, în valea puțin adâncă. Sârmele de rufe se întindeau ca o pânză de păianjen pe un băț, iar băncile de grădină păreau mobilă pentru păpuși. În urmă cu douăzeci de ani, când o vizita pe Ellie, iubise priveliștea aceea. Acum nici nu suporta să se uite la ea.

Falk a oprit în fața unui hambar dărăpănat, în timp ce Deacon încerca să-și încuie mașina. Bătrânului îi tremurau mâinile și a scăpat cheile pe jos, în praf. Falk și-a încrucișat brațele și l-a privit pe Deacon cum se apleca încet să le ridice. Câinele lui Deacon s-a dus la picioarele stăpânului său și a mârâit spre Falk. Bătrânul și-a ridicat privirea. De data aceasta, agresiunea de pe chipul lui a fost înlocuită de altceva. Părea doar epuizat și confuz.

— Abia ce am plecat de la secție, a zis Deacon, dar nu părea sigur.

— Mda, așa e.

— Atunci ce mai vrei? a întrebat Deacon îndreptându-și spatele cât de bine a putut. Vrei să iei la bătaie un bătrân când nu te vede nimeni? Ești un laș!

— N-am de gând să irosesc pe tine un pumn care mi-ar putea termina cariera, a zis Falk.

— Atunci ce vrei?

Era o întrebare bună. Falk s-a uita la Deacon. Timp de două decenii, imaginea lui i se păruse mai amenințătoare decât orice altceva. Fusese omul negru, fantoma de la petrecere, monstrul de sub pat. Stând acum în fața lui, Falk își simțea încă mânia în gâtlej, însă era diluată cu altceva. Nu milă, în mod clar nu milă.

În schimb, Falk se simțea înșelat. Așteptase prea mult timp să reteze capul bestiei și, odată cu trecerea anilor, aceasta se ofilise și se împuținase până când nu ar mai fi fost o luptă dreaptă. Falk a făcut un pas în față și, preț de o secundă, în ochii lui Deacon s-a văzut frica. A fost străbătut de o senzație de rușine. Falk s-a oprit brusc. Ce făcea el aici?

L-a privit pe Deacon în ochi.

— Nu am avut nicio legătură cu moartea fetei tale.

— Pe dracu'! în biletul ăla era numele tău. Alibiul tău era o scorneală…

Și de data aceasta cuvintele păreau învățate prin repetiție. Falk l-a întrerupt.

— De unde știi? Deacon? Spune-mi! De ce ai fost mereu așa de sigur că eu și Luke nu am fost împreună în ziua în care a murit Ellie? Pentru că pare că știi mult mai multe despre ziua aia decât ai lăsat să se vadă.

Când Mal Deacon a intrat în casă, nu se simțea deloc mirosul cinei și asta l-a enervat. În camera de zi, nepotul lui zăcea pe vechea canapea maronie, cu ochii închiși și o doză de bere sprijinită pe burtă. De la radio se

auzeau tare comentariile la meciul de crichet. Echipa Australiei ataca în terenul Africii de Sud.

Deacon l-a lovit pe nepotul lui cu piciorul în cizme, ca să și le dea jos de pe canapea, iar acesta a deschis un ochi.

— Încă nu ați pus naibii de ceai? a zis Deacon.

— Ellie nu s-a întors de la școală.

— Și tu nu puteai să te apuci, loază ce ești? Toată ziua am trudit cu oile alea, mi-a ajuns până peste cap.

Grant a ridicat din umeri.

— E treaba lui Ellie.

Deacon a mârâit, dar nepotul lui avea dreptate. Era treaba ei. A scos o bere din pachetul aflat lângă Grant și s-a dus în fundul casei.

Camera fiicei lui era curată ca un spital. Așa liniștită, părea aproape distanțată de haosul din restul casei. Deacon a rămas în prag și a luat o înghițitură din doză. Ochii lui au cutreierat toată camera, ca niște cărăbuși, dar el a ezitat să pășească înăuntru. Stând nehotărât în pragul camerei imaculate, a avut o senzație că ceva nu era cum trebuie. Că-i scăpa ceva. Că undeva era o fisură. Părea perfect, dar nu era.

Privirea i-a fost atrasă de unul dintre stâlpii albi ai patului și Deacon s-a încruntat. Lemnul avea o scobitură mică, circulară, iar vopseaua de pe aceasta se crăpase și se exfoliase. Covorul roz de dedesubtul stâlpului fusese frecat într-un cerc mic, imperfect, care acum era mai închis cu o nuanță, poate două, decât restul. Abia dacă se observa, însă era acolo.

Deacon a simțit cum i se strânge stomacul, de parcă avea o minge mică în el. S-a holbat la camera scufundată în liniște, la scobitură și la pata de pe covor în timp ce alcoolul îi purta primele semne ale furiei prin vene. Fiica lui trebuia să fie acolo și nu era. A strâns doza de bere în palmă și a așteptat ca greutatea ei rece să-l calmeze.

Mai târziu, avea să declare poliției că acela a fost momentul în care și-a dat seama că se întâmplase ceva grav.

Falk l-a privit cu atenție pe tatăl lui Ellie.

— Poate că, în ceea ce privește familia Hadler, poți să zici că ai mâinile curate, a spus Falk, dar tu știi ceva despre ceea ce s-a întâmplat cu fata ta.

— Tacă-ți fleanca!

Vocea lui Deacon era reținută și încordată, ca un arc întins.

— De asta ai fost mereu așa chitit să-mi pui mie în cârcă moartea lui Ellie? Dacă nu există niciun suspect, oamenii încep să caute unul. Cine știe ce ar descoperi dacă s-ar uita prea atent la tine? Neglijare? Abuz?

Bătrânul s-a repezit la Falk cu o forță nebănuită, luându-l prin surprindere și doborându-l la pământ. Mâna butucănoasă a lui Deacon îi strivea fața. Câinele le dădea târcoale, lătrând frenetic.

— O să-ți iau gâtul! îi striga Deacon acum. Dacă te mai aud vorbind așa, îți iau gâtul ca unui animal. Am iubit-o! Mă auzi? Am iubit-o pe fata aia!

Luke Hadler își simțea inima în gât. S-a oprit cu o mână pe radio, în timp ce echipa Africii de Sud aproape a încasat o lovitură. După ce jucătorii și-au reluat pozițiile și panica a luat sfârșit, Luke a închis aparatul.

S-a dat cu spray pe pieptul dezgolit și a deschis dulapul de haine. Automat, a întins mâna după tricoul gri pe care îl admirase ea odată. În timp ce se încheia la nasturi, s-a admirat în oglindă, zâmbind larg. I-a plăcut ce a văzut, dar știa din experiență că asta nu însemna nimic. De cele mai multe ori, era nevoie de un cititor de gânduri ca să-și dea seama ce-i trecea fetei ăleia prin cap.

Chiar mai devreme, de exemplu. I-a venit în minte imaginea lui Ellie care își lipea gura frumoasă și răutăcioasă de gura lui Aaron în clasă și reflexia lui din oglindă s-a încruntat. Oare atunci se întâmplase prima oară? Cumva, era sigur că nu. Luke a simțit ceva intens care semăna a gelozie și a scuturat tare din cap. Ce-i păsa lui? Nu dădea nici doi bani pe asta. Numai că, Doamne, ce ticăloasă mică putea să fie Ellie Deacon uneori! Îl ignora pe

el și apoi fugea la Aaron. Nu că asta l-ar fi deranjat, numai că era de ajuns să te uiți la imaginea aia ca să-ți dai seama că ceva era foarte în neregulă.

Degetele lungi ale lui Deacon apăsau dureros pe obrajii lui Falk și Falk l-a înșfăcat de încheietură, reușind să-i dea mâna la o parte. L-a împins pe Deacon pe spate și s-a ridicat, după care s-a îndepărtat. Totul s-a terminat în câteva secunde, dar amândoi bărbații gâfâiau, cu nivelul adrenalinei crescut la maximum. Deacon și-a ridicat privirea spre Falk. În colțurile gurii se adunaseră pete albe de salivă.

Falk s-a aplecat deasupra lui, ignorând câinele care își arăta colții la el. A stat deasupra unui om bolnav căzut la pământ. Mai târziu, avea să se urască pentru asta. În momentul acela, nu i-a păsat.

Când a ajuns acasă, pe Aaron îl dureau brațele din cauza cutiei cu plante, dar zâmbetul nu îi părăsise chipul. Buna lui dispoziție era temperată numai de o senzație ușoară de regret. Poate că ar fi trebuit să se ducă după Ellie când a plecat din clasă. Luke așa ar fi făcut, s-a gândit el. Ar fi continuat cumva conversația, ar fi convins-o că, de fapt, voia Cola aia.

S-a încruntat și a lăsat cutia pe verandă. Ellie îi zâmbise lui Luke când plecase din clasă, asta era sigur. Abia dacă vorbeau unul cu altul în ultima vreme, dar ea reușise să-i zâmbească?

După plecarea lui Ellie, Aaron se pregătise pentru un comentariu obraznic și un zâmbet răutăcios din partea prietenului său, dar Luke doar ridicase din sprâncene.

— Ai grijă cu asta!

Atât îi spusese.

Aaron îi sugerase să iasă pe strada principală, să stea împreună pe acolo o vreme, dar Luke clătinase din cap.

— Îmi pare rău, prietene, tre' să mă duc undeva.

Și Ellie spusese că era ocupată. Ce avea de făcut? s-a întrebat Aaron. Dacă trebuia să se ducă la serviciu, ar fi spus, nu? S-a forțat să nu se gândească prea mult la ce făceau amândoi prietenii lui fără el.

În schimb, ca să aibă ceva de făcut, și-a luat undițele. Avea să se ducă la râu. În sus, unde trăseseră peștii. Sau, s-a gândit el brusc, ar putea să se ducă la copacul-stâncă, în caz că Ellie era acolo. A cântărit cele două variante. Dacă ar fi vrut să-l vadă, Ellie i-ar fi zis. Dar era o fată așa de greu de citit. Poate că, dacă ar fi petrecut mai mult timp împreună în doi, și-ar da și ea seama. El ar fi bun pentru ea. Dacă nici măcar nu putea s-o facă să înțeleagă asta, atunci chiar era grav.

— Crezi că am omorât-o pe fata ta în ziua aia? a întrebat Falk privind în jos la Deacon. Crezi că i-am ținut corpul sub apă până când s-a înecat, apoi am mințit pe toată lumea, pe propriul meu tată, toți anii ăștia?

— Nu știu ce s-a întâmplat în ziua aia.

— Eu cred că știi.

— Am iubit-o.

— Când a oprit vreodată dragostea pe cineva să facă rău? a întrebat Falk.

— Atunci dă-mi naibii un indiciu! Pe o scară de la unu la închisoare, cât rahat ai răscolit?

Raco țipa la telefon. Falk și-a dat seama că nu îl mai auzise niciodată furios până atunci.

— Deloc. Uite, totul e în regulă. Las-o așa! a zis Falk.

Stătea în mașina de poliție la distanță de un kilometru de casa lui Deacon. Avusese opt apeluri pierdute de la Raco pe mobil.

— Deloc? a zis Raco. Crezi că am aterizat acum din lună, prietene? S-a făcut o plângere împotriva ta. Crezi că nu pot să bănuiesc unde ești acum? Crezi că sunt un sticlete prost de la țară, care n-are habar pe ce lume trăiește?

— Ce? a zis Falk. Nu, Raco, bineînțeles că nu.

Era tulburat de propria lipsă de control. I se părea ceva greșit, de parcă ar fi purtat o costumație.

— Ai șters-o de aici în clipa în care s-a terminat audierea (apropo, știu că ai tras cu urechea) și îmi dau seama din vocea ta că ai făcut tu ceva cu Deacon. *Într-o mașină a poliției.* Așa că nu e în regulă, nu-i așa? Din câte știu, tot eu sunt șeful pe aici și, dacă ai hărțuit pe cineva care deja a depus o plângere, atunci, fir-ar al dracu', avem o problemă serioasă, prietene!

A urmat o tăcere îndelungată. Falk și-l imagina pe Raco făcând pași mari prin secție, iar pe Deborah și pe Barnes trăgând cu urechea. Falk a inspirat adânc de câteva ori. Inima încă îi bătea cu putere, dar rațiunea începea să-i revină.

— Nu avem o problemă, a zis Falk. Îmi pare rău. Mi-am pierdut controlul o clipă. Dacă o să fie vreo urmare, o să mi-o asum eu, nu tu. Promit.

Din telefon s-a auzit doar liniștea, așa de mult timp, încât Falk nu mai era sigur dacă Raco mai era acolo.

— Fii atent, prietene! a zis Raco mai încet. Cred că toată povestea asta e prea mult pentru tine. Având în vedere trecutul tău.

Falk a clătinat din cap, deși nu era nimeni acolo care să-l vadă.

— Nu, ți-am zis. A fost un moment de nebunie. Nu s-a întâmplat nimic rău.

În orice caz, nimic altceva.

— Uite ce e, ai făcut tot ce ți se putea cere. Mai mult, zicea Raco. Am ajuns mai departe decât aș fi ajuns vreodată singur. Știu foarte bine asta. Dar poate că e momentul să ne oprim aici. Să anunțăm la Clyde. Îmi asum vina pentru asta, ar fi trebuit s-o fac acum mult timp. Nu e responsabilitatea ta. Nu a fost niciodată.

— Raco, prietene…

— Și ești obsedat de Deacon și Dow. Ești obsedat să-i arăți cu degetul. E ca și cum ai nevoie să-i acuzi pentru Hadler ca să compensezi ce s-a întâmplat cu Ellie…

— Nu e vorba de asta! Numele lui Dow era scris de Karen!

— Știu, dar nu mai sunt alte dovezi! Au un alibi. Amândoi acum.

Raco a oftat la telefon.

— Apelul lui Deacon din momentul împușcăturilor pare să se confirme. Barnes tocmai verifică apelurile telefonice acum, dar fata de la farmacie a confirmat. Își aduce aminte când s-a întâmplat.

— Rahat!

Falk și-a trecut mâna peste cap.

— De ce n-a zis nimic până acum?

— N-a întrebat-o nimeni.

A urmat o pauză.

— Nu a fost Deacon, a zis Raco. Nu el i-a împușcat pe Hadler. Trebuie să deschizi ochii, și încă repede. Te uiți așa de mult la trecut, că te orbește.

Capitolul treizeci și doi

Falk a simțit cum tensiunea din umeri începe, în sfârșit, să scadă abia cam pe când Gretchen a turnat al treilea pahar de vin roșu. Greutatea care îi apăsa pe piept de atât de mult timp încât aproape că nici nu o mai observa se ridica ușor. Mușchii gâtului i se relaxau. A luat o gură de vin și a savurat senzația în timp ce talmeș-balmeșul din mintea lui lăsa loc unui tip mai plăcut de ceață.

Bucătăria era întunecată acum, iar resturile cinei strânse de pe masă. Stufat de miel. Propriu, spusese ea. Animalul, nu rețeta. Spălaseră vasele împreună, ea cu mâinile până la coate în apa cu săpun, el cu prosopul. Lucraseră amândoi în tandem, delectându-se sfioși cu viața casnică.

În cele din urmă, se mutaseră în camera de zi, unde el, ghiftuit, se adâncise într-o canapea veche și moale, cu un pahar în mână. O privise pe Gretchen mișcându-se încet prin cameră, aprinzând lumini difuze pe măsuțe, creând o strălucire aurie profundă. A apăsat pe un comutator invizibil și camera s-a umplut de sunete discrete de jazz. Ceva lent și nedeslușit. Draperiile maronii erau deschise și se umflau în briza nopții. Dincolo de ferestre, pământul era nemișcat.

Mai devreme, Gretchen îl luase cu mașina de la cârciumă.

— Ce s-a întâmplat cu a ta? întrebase ea.

El îi povestise despre vandalizare. Ea insistase să vadă și se duseseră împreună până în parcare, unde ea ridicase delicat prelata. Mașina fusese spălată cu furtunul la exterior, dar interiorul încă era distrus. Ea îl compătimise și râsese ușor în timp ce îl atingea pe umăr. Datorită ei, acum lui Falk nu i se mai părea așa de grav.

Pe drumurile lăturalnice spre casa ei, Gretchen îi spusese că Lachie dormea la bonă în noaptea aceea. Fără explicații suplimentare. Părul ei strălucise în lumina lunii.

Acum, stătea alături de el pe canapea. Aceeași canapea, la celălalt capăt. O distanță pe care el trebuia să o reducă. Întotdeauna i se păruse cam greu să facă asta. Să sesizeze semnalele. Să le înțeleagă corect. Dacă era prea devreme, jignea; dacă era prea târziu, la fel. Ea i-a zâmbit. Poate că în seara asta nu avea să fie prea greu, s-a gândit el.

— Încă reușești să reziști la chemarea Melbourne-ului, deci, a zis ea și a luat o înghițitură.

Vinul avea aceeași culoare ca buzele ei.

— În unele zile mi-e mai ușor, în altele mai greu, a zis Falk, zâmbindu-i la rândul lui.

Simțea o căldură în piept, în abdomen. Mai jos.

— Vreun semn că vă apropiați de sfârșit?

— Sincer, e greu de zis, a răspuns el vag.

Nu voia să vorbească despre caz. Ea a dat din cap înțelegător și au alunecat într-o tăcere confortabilă. Acordurile triste de jazz erau înghițite de căldură.

— Hei, a zis ea, vreau să-ți arăt ceva.

S-a răsucit și s-a întins spre biblioteca din spatele canapelei. Mișcarea aceasta a adus-o mai aproape de el și a lăsat la vedere o porțiune fină de piele pe spate. Gretchen s-a lăsat cu zgomot pe canapea, în timp ce în mâini ținea două albume de fotografii. Cărți mari cu coperte groase. A deschis prima pagină a unuia, apoi l-a lăsat deoparte. L-a deschis pe celălalt. S-a așezat mai aproape de Falk.

Distanța se redusese. Deja. El nici măcar nu își terminase paharul.

— Uite ce am găsit zilele trecute, a spus ea.

El a aruncat o privire spre album. Simțea brațul ei gol pe al lui. Și-a amintit de ziua în care o revăzuse prima dată după atâta vreme. Afară, la înmormântare. Nu. Nu voia să se gândească acum la asta. Nu la familia Hadler. Nu la Luke.

S-a uitat în jos când ea a deschis albumul. Avea trei sau patru fotografii pe o pagină lipicioasă, acoperită cu o folie de plastic. Primele câteva fotografii erau cu Gretchen copil; imagini luminoase, cu tonurile de roșu și galben din camera obscură a unui chimist. Ea a dat paginile mai departe.

— Unde e… ah! Uite! Aici! a zis ea, înclinând pagina spre el și arătându-i cu degetul.

Falk s-a aplecat. Era o poză cu el. Și cu ea. O poză pe care nu o mai văzuse până atunci. În urmă cu treizeci de ani, el cu picioarele goale, în pantaloni scurți, ea cu o uniformă școlară prea mare. Stăteau unul lângă altul într-un grup de copii în uniformă. Toți ceilalți zâmbeau, numai el și Gretchen își mijeau ochii cu suspiciune spre aparatul de fotografiat. Părul blond din copilărie – al ei cu reflexii aurii, al lui cu reflexii albe. Poza constrâns de instrucțiunile persoanei din spatele aparatului de fotografiat, bănuia Falk, luându-se după expresia lui răzvrătită.

— Prima zi de școală, cred.

Gretchen s-a uitat pieziș și a ridicat o sprânceană.

— Așadar, se pare că noi doi am fost prieteni înainte de toți ceilalți.

El a râs și s-a apropiat puțin, în timp ce ea își trecea un deget peste imaginea din trecut. Ea și-a ridicat privirea spre el, cel din prezent, și buzele roșii i s-au despărțit, formând un zâmbet peste dinții albi. Apoi s-au sărutat. Cu brațul întins în spatele ei, Falk a tras-o mai aproape. Gura ei era fierbinte peste a lui, nasul lui era lipit de obrazul ei, cealaltă mână în părul ei. Îi simțea pielea fină a pieptului și era foarte conștient de fusta ei de blugi lipită de coapsele lui.

S-au desprins din îmbrățișare, cu un râset stânjenit, trăgând adânc aer în piept. În lumina difuză, ochii ei păreau aproape bleumarin. El i-a înlăturat o șuviță de păr de pe frunte, apoi ea s-a apropiat din nou, tot mai mult, sărutându-l, cu parfumul șamponului și gustul de vin roșu în fiecare răsuflare.

Falk nu a auzit când a sunat telefonul. Abia când nu s-a mai mișcat ea a observat și el lucrurile din jur, altceva decât ei doi. A încercat să îl ignore, dar ea și-a lipit un deget de buzele lui. El l-a sărutat.

— Șșșș! a chicotit ea. E al tău sau… Nu, e al meu. Scuze.

— Lasă-l! a zis el, dar Gretchen se ridica deja de pe canapea și se îndepărta.

— Nu pot. Îmi pare rău. Ar putea să fie bona.

I-a zâmbit, un zâmbet mic, magic, care i-a stârnit furnicături pe piele, acolo unde îl atinsese ea. Încă o simțea. Gretchen s-a uitat la ecran.

— Ea e. Mă întorc imediat. Fă-te comod!

Chiar i-a făcut cu ochiul. Un semn jucăuș, ironic, a ce avea să urmeze. A ieșit din cameră, lăsându-l cu un zâmbet larg pe față.

— Bună, Andrea, e totul în regulă? a auzit-o el spunând.

A expirat profund, cu obrajii umflați, și s-a șters la ochi cu articulațiile degetelor. A scuturat din cap, a luat o gură mare de vin, s-a așezat mai drept pe canapea. Trezindu-se un pic, dar nu prea mult, încercând să nu risipească magia, anticipându-i întoarcerea.

Vocea lui Gretchen era un murmur imperceptibil în camera alăturată. Falk și-a lăsat capul pe spate și a ascultat sunetele neclare. Auzea ritmul, intonația ascendentă și descendentă, tonul de alinare. Aproape că se putea obișnui cu asta. Nu în Kiewarra, în altă parte. Undeva cu iarbă multă și spații deschise, unde ploua. Știa cum să se poarte în spațiile largi, deschise. Melbourne și viața lui adevărată păreau la cinci ore și un milion de kilometri distanță. Poate că orașul îi intrase pe sub piele, dar acum, pentru prima dată, se întreba ce era ascuns în miezul lui.

S-a foit pe canapea și și-a trecut mâna peste copertele reci ale albumelor foto. În camera cealaltă, vocea lui Gretchen era un murmur monoton. Tonul ei nu avea nimic presant, era răbdătoare, ca și cum ar fi explicat ceva. Falk a tras albumul în poală și l-a

deschis cam cu jumătate de inimă, clipind ca să alunge senzația de greutate a pleoapelor dată de vin.

Căuta poza cu ei doi, dar imediat și-a dat seama că a luat albumul greșit. În loc de fotografiile din copilărie de pe prima pagină, în acesta a văzut o Gretchen mai mare, de nouăsprezece, poate douăzeci de ani. Falk a început să-l închidă, apoi s-a oprit. S-a uitat cu interes la poze. Nu o văzuse la vârsta aceea. O văzuse mai tânără și acum mai în vârstă. Dar nu și între timp. Gretchen încă se uita oarecum suspicios la aparat, dar reticența de a poza îi dispăruse. Fusta era mai scurtă, iar expresia ei mai puțin timidă.

A dat pagina și a tresărit când a dat nas în nas cu Gretchen și Luke, imortalizați într-o fotografie color, lucioasă. Amândoi la vreo douăzeci și ceva de ani, intimi și râzând, cu capetele apropiate, cu zâmbete asemănătoare. Ce spusese ea?

Am fost împreună un an sau doi. Nimic serios. S-a destrămat, bineînțeles.

Următoarele două pagini duble erau înțesate cu fotografii similare. Excursii, vacanțe pe plajă, o petrecere de Crăciun. Apoi, brusc, s-au oprit. Când figura lui Luke se schimba din cea a unui tip de douăzeci și ceva de ani într-una de bărbat care se apropia de treizeci de ani. Cam când a întâlnit-o pe Karen, Luke a dispărut din albumul lui Gretchen. Era OK, și-a spus Falk. Era în regulă. Era logic.

A dat și paginile următoare în timp ce vocea înfundată a lui Gretchen plutea înspre el din camera cealaltă. Tocmai voia să închidă albumul când mâna i-a înțepenit.

Chiar pe ultima pagină, sub folia de protecție din plastic, era o fotografie cu Luke Hadler. Privea în jos, nu spre aparat, și avea un zâmbet senin pe față. Fotografia era decupată, dar Luke părea să fie într-un salon de spital, cocoțat pe marginea unui pat. În brațe, ținea un nou-născut.

Dintre pliurile unei pături albastre, se ivea o față micuță și roz, un păr negru și o încheietură grăsuță. Luke ținea copilul confortabil,

aproape. Patern.

Billy, s-a gândit Falk automat. Văzuse o mie de poze asemănătoare la ferma Hadler. Numele i-a sunat fals în secunda în care s-a gândit la el. Falk s-a apropiat de albumul lui Gretchen, frecându-se la ochi și deschizându-i larg acum. Fotografia nu era prea bună – era făcută într-o cameră întunecată, cu flash puternic. Însă era bine focalizată. Falk a dus albumul sub veioza de pe măsuță și, sub lumina ambientală, imaginea a devenit mai clară. În jurul încheieturii grăsane a bebelușului, sprijinită de pătura albastră, era o brățară albă de plastic. Pe ea era scris cu litere mari, de tipar, numele copilului.

LACHLAN SCHONER

Capitolul treizeci și trei

În ferestrele întunecate, Falk și-a surprins reflexia încovoindu-se și mișcându-se. Dinspre hol se auzea vocea lui Gretchen. Brusc, i s-a părut diferită. A luat celălalt album și l-a răsfoit. În fotografii era Gretchen singură, Gretchen cu mama ei, Gretchen în oraș, în Sidney, cu sora ei mai mare.

Luke nu apărea deloc. Până când – aproape că a trecut peste el. A dat pagina înapoi. Era altă poză nereușită, care nu prea merita pusă într-un album. Fusese făcută la vreun eveniment local. Gretchen era în plan secund. Lângă ea se afla Karen Hadler. Iar lângă Karen era Luke.

Pe deasupra capului soției, Luke Hadler se uita direct la Gretchen. Ea îl privea, la rândul ei, cu același zâmbet discret, magic, pe care tocmai i-l arătase lui Falk. S-a întors la fotografia cu Luke și băiețelul lui Gretchen. Băiețelul care, cu părul lui brunet, ochii căprui și nasul ascuțit, ajunsese să nu semene deloc cu mama lui.

Falk a tresărit când Gretchen a vorbit din spatele lui.

— Nu era nimic grav, a zis ea.

Falk s-a întors brusc spre ea. Ea i-a zâmbit, a pus jos mobilul și și-a luat paharul de vin.

— Lachie voia numai să-mi audă vocea…

Zâmbetul i-a pierit când a observat expresia de pe chipul lui și albumul foto deschis. L-a privit iar, dar fața îi devenise o mască.

— Gerry și Barb Hadler știu despre asta?

Falk și-a dat seama că pusese întrebarea pe un ton tăios și nu i-a plăcut asta.

— Karen știa?

Ea s-a zbârlit, brusc defensivă.

— Nu e nimic de știut.

— Gretchen…

— Ți-am zis. Tatăl lui Lachie nu e în zonă. Luke era un prieten vechi. Așa că m-a vizitat. Mai petrecea câteva ore cu Lachie din când în când. Și ce dacă? Ce e rău în asta? Era un model masculin pentru copil. Nu se întâmpla nimic.

Gretchen trăncănea. S-a oprit. A inspirat adânc. S-a uitat la Falk.

— Nu e Luke tatăl.

Falk nu a zis nimic.

— Nu e! s-a răstit ea.

— Pe certificatul de naștere al lui Lachie ce scrie?

— Numele tatălui a rămas necompletat. Nu că asta ar fi treaba ta.

— Ai măcar vreo poză cu tatăl lui Lachie? O poză pe care să mi-o arăți?

Gretchen nu a răspuns la întrebare.

— Ai? a repetat el.

— Nu sunt obligată să-ți arăt nimic.

— Probabil că nu ți-a fost ușor. Când Luke a cunoscut-o pe Karen.

Falk nu își recunoștea propriul ton. Părea distant și rece.

— Pentru Dumnezeu, Aaron, nu e el tatăl lui Lachie.

Fața și gâtul lui Gretchen se înroșiseră. A luat o gură de vin. În vocea ei se strecurase un ton rugător.

— Nu ne mai culcaserăm împreună de… Doamne, de câțiva ani!

— Ce s-a întâmplat? Luke nu voia să se așeze la casa lui cu tine, îl mâncau tălpile să plece. Apoi a cunoscut-o pe Karen și…

— Da, și ce? l-a întrerupt ea.

Vinul s-a lovit de marginea paharului. Gretchen a clipit să-și alunge lacrimile și tandrețea de mai devreme a dispărut.

— Da, bine, m-a enervat cumplit când a ales-o pe ea. M-a durut. Luke m-a făcut să sufăr. Dar așa e viața, nu? Așa e dragostea.

S-a oprit. Și-a mușcat vârful limbii cu dinții din față.

— Mă întrebam de ce nu-ți plăcea Karen, a zis Falk. Dar ăsta e un motiv foarte bun, nu-i așa?

— Și? Nu era nevoie să fiu prietena ei cea mai bună…

— Ea avea tot ce-ți doreai tu. Pe Luke, siguranță, bani, atâția câți erau. Tu erai pe cont propriu aici. Tatăl copilului tău își văzuse mai departe de viață. Se presupunea că a plecat din oraș. Sau, de fapt, era la câteva case mai încolo, tată și soț pentru alții?

Gretchen s-a răstit la el, de data aceasta cu lacrimile curgându-i șiroaie.

— Cum poți să mă întrebi așa ceva? Dacă am avut o aventură cu Luke când era însurat? Dacă e tatăl copilului meu?

Falk a privit-o fix. Ea fusese întotdeauna cea mai frumoasă dintre ei. Aproape diafană. Apoi și-a amintit pata din camera lui Billy Hadler. Și-a amintit-o pe Gretchen ridicând pușca și nimerind iepurii.

— Întreb pentru că trebuie să întreb.

— Doamne, ce-i cu tine?

Chipul i se împietrise. Avea dinții pătați de vin.

— Ești gelos? Pentru că, o vreme, l-am ales pe Luke și el m-a ales pe mine? Probabil ăsta e unul dintre motivele pentru care ești acum aici, nu? Ai crezut că acum, când Luke nu mai e, poți să-l întreci, în sfârșit.

— Nu fi proastă, a zis el.

— Eu sunt proastă? Doamne, uită-te la tine! a zis ea, mai tare de data asta. Mereu te țineai după el ca un câine, când eram mici. Și acum, *chiar și acum*, te învârți prin orașul ăsta pe care îl urăști tot din cauza lui. E jalnic. Ce fel de putere are asupra ta? Parcă ai fi obsedat.

Falk aproape simțea cum ochii prietenului său mort îi urmăreau din album.

— Isuse, Gretchen, sunt aici pentru că au fost omorâți trei oameni. Bine? Așa că, de dragul fiului tău, sper că cel mai grav lucru pe care l-ai făcut familiei ăleia a fost să minți în legătură cu relația dintre tine și Luke.

Ea a trecut furioasă pe lângă el, răsturnându-i paharul de vin de pe masă. Lichidul s-a scurs pe covor, formând o pată asemănătoare

cu sângele. Gretchen a deschis larg ușa de la intrare și o pală de vânt fierbinte a suflat înăuntru un vârtej de frunze.

— Ieși afară!

Ochii ei păreau niște umbre. Fața era de un roșu urât. În prag, a inspirat de parcă voia să mai zică ceva, apoi s-a oprit. Gura i s-a strâmbat într-un mic zâmbet rece.

— Aaron! Stai! Înainte să faci ceva nesăbuit, trebuie să-ți spun ceva.

Vocea ei era aproape o șoaptă.

— *Știu.*

— Ce știi?

S-a aplecat spre el astfel încât buzele aproape că-i atingeau urechea. Falk simțea mirosul de vin în răsuflarea ei.

— Știu că alibiul tău pentru ziua în care a murit Ellie Deacon a fost o minciună. Pentru că știu unde a fost Luke. Și n-a fost cu tine.

— Gretchen, stai puțin…

Ea l-a împins.

— Se pare că toți avem secrete, Aaron.

Ușa s-a trântit.

Capitolul treizeci și patru

Era mult de mers până înapoi în oraș. Falk își simțea fiecare pas ricoșând din tălpile pantofilor până în cap, care îi pulsa. Gândurile i se amestecau frenetic, ca mușteleе. A reluat în minte diverse conversații purtate cu Gretchen, privindu-le într-o lumină nouă, severă, examinându-le, căutând defectele. L-a sunat pe Raco. Niciun răspuns. Poate că încă era supărat pe el. Falk i-a lăsat un mesaj și l-a rugat să-l sune înapoi.

Când a ajuns la Fleece, era aproape ora închiderii. Scott Whitlam era pe treptele cârciumii, își potrivea casca de bicicletă. Nasul rănit arăta mai bine decât în seara precedentă. Whitlam a aruncat o privire spre fața lui Falk și s-a oprit.

— Ai pățit ceva, prietene?

— Am avut o seară grea.

— Se vede.

Whitlam și-a dat casca jos.

— Hai! Îți fac cinste cu o bere, repede.

Falk nu voia decât să se târască în sus pe scări, în pat, dar nu avea energie să se împotrivească. Barul era aproape gol, iar McMurdo ștergea tejgheaua. Când au intrat ei, s-a oprit și s-a întins după două pahare de bere fără ca ei să-i ceară. Whitlam și-a pus casca pe tejghea.

— Plătesc eu. Mi le treci în cont, prietene? i-a zis el lui McMurdo.

Barmanul s-a încruntat.

— Fără cont.

— Ei, haide! Pentru un client obișnuit?

— Nu mă pune să repet, prietene!

— Bine, bine.

Whitlam și-a scos portofelul și a scotocit prin el.

— Cred că sunt cam… cred că trebuie să scot cardul…

— Plătesc eu, l-a întrerupt Falk și a pus o bancnotă de douăzeci pe tejghea, ignorând cu mâna protestele lui Whitlam. E în regulă, nu-ți face griji! Noroc!

Falk a luat o înghițitură mare. Cu cât se îmbăta mai repede, cu atât mai curând putea să plece.

— Ei, ce s-a întâmplat? l-a întrebat Whitlam.

— Nimic. Doar că m-am săturat ca de moarte de locul ăsta.

M-a durut. Luke m-a făcut să sufăr.

— Vreun progres cu ancheta?

O clipă, Falk a luat în calcul să-i povestească. McMurdo se oprise din curățat și asculta din spatele barului. În cele din urmă, Falk a ridicat din umeri.

— O să mă bucur când o să plec de aici.

Indiferent de ce se întâmpla, luni trebuia să fie înapoi în Melbourne. Mai devreme, dacă Raco își impunea voința.

Whitlam a încuviințat.

— Norocul tău! Deși…

A ridicat o mână și și-a încrucișat degetele.

— S-ar putea să-ți urmez exemplul mai devreme decât credeam.

— Pleci din Kiewarra?

— Sper. Trebuie să fac ceva pentru Sandra, cât mai curând. S-a săturat aici. Am căutat o casă nouă, o școală, poate sus în nord. Mai schimbăm puțin.

— E mai cald în nord.

— Măcar acolo plouă, a zis Whitlam. Aici e vorba de lipsa asta de apă. A înnebunit tot orașul.

— Beau pentru asta! a zis Falk, golindu-și paharul.

Își simțea capul greu. Vin, bere, emoții.

Whitlam a înțeles aluzia și a făcut la fel.

— Bine, tre' să mă duc și eu. Mâine am școală, totuși.

I-a întins mâna.

— Sper să te văd înainte să plec, dar dacă nu, noroc!

Falk i-a strâns mâna.

— Mersi. Și ție. În nord.

Whitlam a plecat făcându-i vesel din mână și Falk i-a întins paharele goale lui McMurdo.

— Am auzit bine că pleci în curând?

— Probabil, a răspuns Falk.

— Ei, dacă-ți vine să crezi, o să-mi pară rău când o să pleci, a zis McMurdo. Ești singurul în care pot să am încredere că plătește. Apropo…

A deschis casa de marcat și i-a dat înapoi lui Falk bancnota de douăzeci de dolari.

— Am pus băuturile în contul camerei tale. M-am gândit că ar fi mai ușor să le decontezi sau ce faceți voi, polițiștii.

Falk a luat bancnota surprins.

— A, da, mersi. Parcă ziceai că nu se poate cu cont.

— Am zis numai așa, pentru Whitlam. Dar în tine am încredere.

Falk s-a încruntat.

— Și în Whitlam nu? Probabil îl cunoști destul de bine. McMurdo a râs scurt.

— O, da! Îl cunosc destul de bine. De asta știu și unde își ține banii.

A dat din cap spre mașinile de poker cu luminițe aprinse din camera din spate.

— Whitlam joacă la păcănele? a întrebat Falk.

McMurdo a încuviințat.

— Și la celelalte. Curse de cai, de câini. Mereu e cu un ochi la canalul de curse și cu celălalt pe aplicațiile de pe telefon.

— Glumești!

Falk a rămas cu gura căscată și totuși nu era surprins. S-a gândit la cărțile de sport din casa lui Whitlam. Avusese de-a face cu mulți jucători de noroc de-a lungul carierei. Nu exista un tip universal.

Singurele lucruri pe care le aveau cu toții în comun erau iluziile și nefericirea.

— E discret, dar din spatele barului vezi tot felul de lucruri, a zis McMurdo. Mai ales când e vorba de plătit pentru băuturi. Și nu cred că păcănelele îi plac prea mult.

— Nu?

— Nț, am impresia că sunt mărunțișuri pentru el. Cu toate astea, bagă la monede în ele cât greutatea lui de fiecare dată când vine pe aici. Asta făcea și când a încasat-o din greșeală în seara aia. Când s-au bătut Jamie și Grant.

— Serios?

— În fine, n-ar trebui să umblu cu bârfa, a zis McMurdo. Nu e ilegal să te pișii pe banii tăi. Slavă Domnului! Altfel, aș rămâne fără pâine.

— Și n-ai fi singurul, a reușit Falk să zâmbească.

— Împătimiții ăștia de jocuri de noroc sunt niște fraieri, totuși. Tot timpul caută strategii și portițe. La urma urmei, asta merge numai dacă pariezi pe calul potrivit.

Parcă niciodată până atunci Falk nu se mai simțise în cameră ca într-o celulă. S-a spălat pe dinți fără să aprindă lumina și s-a prăbușit pe pat. În ciuda haosului din mintea lui, se simțea copleșit de oboseală. Somnul era aproape.

Afară, pe stradă, o conservă metalică s-a rostogolit, spărgând liniștea cu zdrăngănitul ei. În somnolența lui, Falk și-a adus aminte de zăngănitul artificial al păcănelelor. A închis ochii. McMurdo avea dreptate în legătură cu jocurile de noroc. Erau asemănătoare cu cazul lui. Uneori, nici toate strategiile din lume nu te pot ajuta.

Asta merge numai dacă pariezi pe calul potrivit.

În mintea lui Falk s-a răsucit o rotiță. Leneș, pentru că era fixată bine. Cu rugină pe deasupra și greu de mișcat. S-a mai rotit șovăielnic încă un pic, apoi s-a oprit, înțepenită.

Falk a deschis ochii încet. Era prea întuneric ca să vadă ceva, dar s-a uitat în camera neagră ca smoala, gândindu-se.

Și-a închipuit Kiewarra așezată pe trei dimensiuni. S-a văzut pe sine urcând poate sus, la punctul de belvedere, cu peisajul de sub el devenind din ce în ce mai mic pe măsură ce el urca din ce în ce mai mult. Când a ajuns în vârf, a privit în jos. Deasupra orașului, seceta, familia Hadler. Observa pentru prima dată cum arătau lucrurile văzute dintr-o perspectivă foarte diferită.

Falk s-a gândit la asta cu ochii deschiși, holbându-se la nimic minute lungi. Testându-și rotița în poziția nouă. În cele din urmă, s-a ridicat în fund, complet conștient de data aceasta. Și-a tras un tricou pe el și s-a încălțat cu tenișii. Și-a luat lanterna și un ziar vechi și s-a strecurat la parter, apoi în parcare.

Mașina lui era acolo unde o lăsase. Din cauza duhorii de rahat, îi lăcrimau ochii, dar abia dacă observa. A dat la o parte prelata și, folosind lanterna și o mănușă improvizată, a deschis portbagajul. Era separat de corpul mașinii prin scaunele din spate și fusese protejat de furtuna de rahat.

Falk a aprins lanterna și a luminat interiorul portbagajului. A stat acolo multă vreme, apoi și-a scos mobilul și a făcut o poză.

Înapoi în cameră, s-a chinuit mult timp să adoarmă, în zori, s-a trezit și s-a îmbrăcat devreme, apoi a așteptat nerăbdător. În clipa în care ceasul a bătut ora nouă, Falk a ridicat receptorul și a dat un singur telefon.

Lui Luke Hadler îi transpirau palmele pe volan. Aerul condiționat era dat la maximum, dar abia dacă răcorise vreun pic mașina de când plecase de la ferma lui Jamie Sullivan. Avea gâtul uscat și ar fi vrut să aibă la îndemână o sticlă cu apă. S-a forțat să se concentreze la drumul din față. Era aproape acasă. Voia doar să ajungă odată.

Tocmai virase pe ultima porțiune când, în fața lui, a zărit o siluetă. Stând singură pe marginea drumului. Făcându-i cu mâna.

Capitolul treizeci și cinci

Falk s-a năpustit cu zgomot în secție, gâfâind. Închisese telefonul și alergase tot drumul de la cârciumă.

— A fost praf în ochi.

Raco și-a ridicat privirea de la birou. Avea ochii injectați și încă i se vedeau urmele somnului în colțul unuia.

— Ce anume?

— Toată povestea asta, prietene. N-a avut nicio legătură cu Luke.

— Minunat! a mormăit Luke când s-a apropiat cu mașina, strângându-i-se inima când a identificat persoana care îi făcea cu mâna.

O clipă, s-a întrebat dacă ar putea să-și continue drumul, dar era o zi caniculară. Probabil se făcuseră deja patruzeci de grade, s-a gândit el.

A mai ezitat o clipă, apoi a apăsat frâna și a oprit camioneta. A dat geamul în jos și s-a aplecat în afară.

Falk a deschis dosarul crimelor de la ferma Hadler cu degete tremurânde, și entuziasmat, dar și învinuindu-se.

— Ne-am dat de ceasul morții să găsim legături cu Luke. Ce ascundea? Cine îl voia mort? Și ce am obținut? Nimic. Ei, nimic important. O grămadă de motive minore, dar nu suficiente. Și ai avut dreptate.

— Am avut?

— E adevărat că eu am avut ochelari de cal. Dar și tu la fel. Am pariat tot timpul pe calul nepotrivit.

— Se pare că ai necazuri aici?

Luke s-a aplecat în afară. A dat din cap spre obiectul care zăcea la picioarele persoanei.

— Mersi. Așa cred. Ai scule la tine?

Luke a oprit motorul și a coborât din mașină. S-a lăsat pe vine ca să se uite mai îndeaproape.

— Care-i buba?

Acestea au fost ultimele cuvinte rostite de Luke înainte ca un obiect greu să-i zdrobească ceafa. Au urmat o bufnitură umedă și o liniște bruscă, uimită, căci toate păsările din copacii din jur au rămas mute din cauza șocului.

Gâfâind puternic, aplecat deasupra formei încovoiate a lui Luke Hadler, Scott Whitlam a privit în jos la ce făcuse.

Falk a scotocit prin dosar și a scos o fotocopie a chitanței primite de Karen Hadler de la bibliotecă. Cuvântul *Grant??* ieșea în evidență peste numărul de telefon al lui Falk. A împins pagina pe biroul lui Raco și a împuns-o cu degetul.

— *Grant.* Fir-ar să fie! Nu e un nume.

Karen a închis ușa de la biroul directorului în urma ei, făcând ca sunetele tipice pentru agitația de miercuri după-amiază să se audă înfundate. Purta o rochie cu imprimeuri sub formă de mere, în alb și roșu, și părea îngrijorată. A ales scaunul cel mai apropiat de biroul lui Scott Whitlam și s-a așezat cu spatele drept și picioarele încrucișate strâns la glezne.

— Scott, a început ea. Nu eram sigură dacă să vin să vorbesc cu tine despre asta, dar există o problemă. Și nu pot să mă fac că n-o văd.

S-a aplecat în față, prudentă, chiar stânjenită, și i-a întins o foaie de hârtie. În antet, logoul Crossley Educational Trust ieșea în evidență pe fundalul alb. Karen și-a ridicat privirea de sub bretonul ei blond, căutând un singur lucru: asigurări că totul era în ordine.

Undeva, în partea cea mai adâncă a creierului lui Scott Whitlam, unde se dădea bătălia între fugă și luptă, o ușă ascunsă s-a deschis și, pentru o fracțiune de secundă, i-a arătat cât de departe era dispus el să meargă pentru a o opri.

— Grant, a zis Falk arătând cuvântul cu degetul. Cunoscut și ca bursă, fond, subvenție, cadou financiar. Precum cel solicitat de școala primară din Kiewarra de la Crossley Educational Trust anul trecut. Și solicitarea lor a fost respinsă. Numai că, ghici!

Raco a clipit, nevenindu-i să creadă.

— Glumești!

— Nu. Dimineață am vorbit la telefon cu directorul fondului și școala primară din Kiewarra a primit un grant de cincizeci de mii de dolari anul ăsta.

Privind în urmă, Whitlam putea să identifice singurul moment în care o dăduse în bară. Ridicase foaia de hârtie, marcată cu antetul care îl dădea de gol, și o analizase. Era un sondaj trimis automat destinatarilor grantului pentru a cere feedback despre procesul de solicitare.

Nu reprezenta cine știe ce dovadă, ceea ce însemna că probabil mai existau și alte documente. Alte lucruri pe care i le ascunsese ea. Karen îi dădea o șansă să explice sau să mărturisească. Whitlam își dădea seama din felul în care se uita la el, cu ochii ăia albaștri, care îl implorau să-i dea un răspuns rezonabil.

Ar fi trebuit să zică: „Da, ciudat, o să cercetez ce s-a întâmplat. Poate că, până la urmă, am fost norocoși". Doamne, ar fi trebuit să-i mulțumească. Asta ar fi trebuit să facă. În schimb, se panicase. Respinsese scrisoarea fără să-și acorde suficient timp ca s-o citească.

Nu fusese din start un joc pe care să-l câștige ușor, dar acela fusese momentul în care îl pierduse. Eșec total. N-a fost gata, l-a luat cu lopata.

— N-o să fie nimic, zisese Whitlam, pecetluindu-și soarta cu aceste cuvinte. O greșeală. Ignor-o!

Dar greșeala era a lui. Își dăduse seama din felul în care Karen își încordase spatele și își coborâse privirea. Distanțându-se. Dacă nu fusese sigură când intrase în biroul lui, era sigură acum, când ieșea.

Salutul lui Karen Hadler la plecare fusese la fel de uscat ca vremea.

— Scott Whitlam, a zis Raco. Rahat! *Rahat!* Se verifică?

— Mda, se verifică. Are o problemă cu jocurile de noroc, am aflat aseară.

Falk i-a povestit ce îi spusese McMurdo.

— Atunci mi-a venit ideea. Ceva din ce mi-a zis McMurdo m-a făcut să-mi dau seama că tot timpul am privit în direcția greșită.

— Deci despre ce vorbim aici? Furt de bani din fondurile școlii pentru ce? Datorii la cămătari? a zis Raco.

— E posibil. Whitlam a apărut anul trecut de la oraș. Nu are nicio legătură cu locul ăsta. A rămas pe aici chiar dacă e clar că urăște Kiewarra. Mi-a spus o poveste despre un jaf din Melbourne care s-a terminat urât, cu un străin care a fost înjunghiat. Nu m-ar mira ca povestea să fie mai lungă decât mi-a zis-o el.

Au tăcut amândoi o vreme.

— Doamne, biata Karen, a zis Raco.

— Suntem niște idioți! a spus Falk. Am scos-o mult prea repede din calcul. Pe ea și pe Billy. Am crezut că au fost victime colaterale. Luke era mereu în rolul principal, mereu atrăgea atenția. Încă de când eram copii. A fost acoperirea perfectă. Cum să aibă ceva, orice, legătură cu plicticoasa de nevastă-sa când putea să aibă legătură cu Luke?

— Doamne!

Raco a închis ochii și a rememorat cazul, așa cum îl știa el. Clătina din cap când piesele se potriveau.

— Karen nu era hărțuită de Grant Dow. Nu îi era frică de soțul ei.

— Dimpotrivă, probabil că Luke era îngrijorat din cauza a ce descoperise ea la școală.

— Crezi că i-a spus?

— Eu așa cred, a zis Falk. Altfel, de ce ar fi avut numărul meu de telefon?

Din biroul lui Whitlam, Karen s-a dus direct la toaleta fetelor. S-a încuiat într-o cabină și și-a sprijinit fruntea de ușă, abia apoi a dat voie lacrimilor furioase să curgă. Până la întâlnirea aceea, încă mai existase o licărire de speranță. Ar fi vrut ca Whitlam să se uite la scrisoare și să râdă. Ar fi vrut ca el să zică: „Îmi dau seama exact ce s-a întâmplat" și apoi să explice într-un fel care să pară extrem de logic.

Își dorise cu disperare reacția asta, dar nu fusese așa. Karen s-a șters la ochi cu mâna tremurândă. Și acum ce avea să se întâmple? O parte din ea tot nu putea să creadă că Scott furase banii aceia, chiar dacă acum știa că era adevărat. Dacă era sinceră cu ea însăși, știuse încă dinainte. Verificase chiar ea conturile. Erorile care apăruseră fuseseră ale lui, nu ale ei. O urmă de firmituri care îi demascau înșelăciunea. Hoția. A spus cuvântul cu voce tare. Părea așa greșit!

Karen era de părere că suspiciunea nu era același lucru cu siguranța, dar soțul ei avusese întotdeauna o viziune mai degrabă în alb și negru asupra lumii.

— Iubito, dacă tu crezi că nenorocitul a șterpelit banii, atunci sună poliția și denunță-l. Îl denunț eu dacă tu nu vrei, îi spusese Luke cu două seri în urmă.

Karen stătea în pat, ținând deschisă în poală o carte recent luată de la bibliotecă. Nu prea avansa cu lectura. S-a uitat la soțul ei în timp ce se dezbrăca și își arunca hainele într-un morman pe un scaun. A rămas acolo așa gol, arcuindu-și spatele lat în timp ce căsca. I-a aruncat un zâmbet somnoros, iar Karen a fost surprinsă de cât de minunat arăta în lumina difuză. Vorbeau în șoaptă ca să nu se audă în camerele copiilor.

— Nu, Luke, spusese ea. Nu te amesteca. Te rog. Pot s-o fac eu, dar vreau să fiu sigură. Abia pe urmă o să-l denunț.

O parte din ea știa că era excesiv de prudentă. Dar directorul școlii făcea parte din temelia comunității. Karen își imagina cum aveau să reacționeze părinții. Spiritele erau așa de agitate încât, în sinea ei, se temea că aceștia ar fi putut să-l rănească. Nu putea să facă o acuzație de asemenea amploare fără să aibă dovezi clare. Kiewarra era destul de fragilă și așa. Trebuia să

procedeze corect. Apoi, mai era și slujba ei de luat în calcul. Dacă se înșela, avea să și-o piardă într-o fracțiune de secundă.

— Ar trebui să vorbesc cu Scott mai întâi, a spus Karen când soțul ei s-a urcat în pat lângă ea și și-a pus o mână caldă pe coapsa ei. Să-i dau o șansă să explice.

— Mai degrabă, o șansă să ascundă tot. Karen, iubito, lasă poliția să se ocupe de asta.

Ea a tăcut, încăpățânată. Luke a oftat.

— Bine. Dacă nu vrei să-l denunți, măcar cere sfaturi să vezi ce fel de probă îți trebuie.

Luke s-a rostogolit și s-a întins după mobilul lui. A căutat în agendă până când a găsit o persoană de contact și i-a dat telefonul lui Karen.

— Sună-l pe tipul ăsta! E prietenul ăla al meu care e polițist. Lucrează pentru Poliția Federală în Melbourne, ceva în legătură cu banii. E un tip de treabă. Foarte deștept, în plus, îmi e cumva dator. Poți să ai încredere în el. O să te ajute.

Karen Hadler nu a zis nimic. Îi spusese lui Luke că avea să rezolve ea și asta urma să facă. Dar era târziu și era mai ușor să nu se certe. A găsit un stilou în dezordinea de pe noptieră și a luat prima bucată de hârtie pe care a văzut-o la îndemână: chitanța de la bibliotecă, pe care o folosea ca semn de carte. Era bună și aia. A întors-o pe partea cealaltă și a scris un singur cuvânt, ca să știe despre ce e vorba, înainte să copieze numărul de telefon al lui Aaron Falk. Apoi, pentru că soțul ei continua să o privească, a așezat-o cu grijă în cartea pe care o citea și a pus-o lângă pat.

— Ca să nu se piardă, a zis ea stingând veioza și lăsându-se pe pernă.

— Sună-l! a zis Luke cuprinzându-și soția cu brațul în noaptea liniștită. Aaron o să știe ce e de făcut.

Capitolul treizeci și șase

După nouăzeci de minute, Falk și Raco stăteau în mașina nemarcată a poliției, de unde urmăreau școala. Parcaseră sus, pe un deal, pe o stradă laterală, de unde aveau o vedere rezonabilă asupra clădirii principale și terenului de joacă din fața acesteia.

Portiera din spate s-a deschis și în mașină a urcat agentul Barnes. Alergase până sus, pe deal, și rămăsese fără suflu. S-a aplecat prin despărțitura dintre locurile din față și a întins o palmă, arătând mândru două cartușe Remington nou-nouțe.

Raco a luat muniția și a inspectat marca. A încuviințat din cap. Era aceeași cu marca găsită în trupurile lui Luke, Karen și Billy Hadler. Probabil că experții criminaliști puteau să facă o analiză mai detaliată, dar, deocamdată, era de ajuns.

— Erau încuiate în magazia îngrijitorului, așa cum ai spus.

Barnes aproape că sărea pe banchetă.

— Ai intrat greu? l-a întrebat Falk.

Barnes a încercat să pară modest, dar nu i-a reușit.

— M-am dus direct la îngrijitor. I-am servit vechea poveste cu „inspecția de rutină". Autorizații, prostiile alea cu siguranța. M-a lăsat imediat să intru. Prea ușor. Am găsit destule nereguli acolo cât să-l determine să-și țină gura. I-am zis că o să mă fac că nu văd dacă rezolvă tot înainte de următoarea mea vizită. N-o să spună nimănui.

— Bravo! a zis Raco. O să meargă bine dacă, măcar câteva ore, nu-i zice nimic lui Whitlam. Întăririle de la Clyde ajung în patruzeci de minute.

— Nu înțeleg de ce nu dăm pur și simplu buzna acolo să-l ridicăm pe nenorocit, a mormăit Barnes de pe bancheta din spate. Clyde nu a făcut nimic ca să-și asume meritul.

Raco s-a uitat la el.

— O să ni se recunoască meritul, când va fi cazul, prietene, nu-ți face griji! Clyde n-o să se umple de glorie doar pentru că asigură perimetrul și pune mâna pe extrasele lui de cont.

— Atunci mai bine s-ar grăbi, a zis Barnes.

— Mda, și eu vreau asta, a zis Falk.

Toți trei și-au întors privirea spre clădirea din depărtare. S-a auzit soneria și porțile școlii s-au deschis. Din clădire a început să iasă un cârd de copii, unii formând grupuri, alții alergându-se pe acolo, bucurându-se de libertatea temporară. În urma lor, Falk a distins o figură care se sprijinea de pragul ușii de la intrare. Cu pălăria pe cap, o cană de cafea în mână, o bucată de cravată roșie vizibilă pe fundalul cămășii. Scott Whitlam. Falk l-a simțit pe Barnes foindu-se în spate.

— Cincizeci de mii! Nu merită să omori trei oameni pentru așa o amărâtă de sumă, a zis Barnes.

— Are mai puțină legătură cu banii decât crezi, a spus Falk. Împătimiții de joc, așa ca el, întotdeauna caută altceva. Am văzut cazuri în care deveneau disperați destul de repede. Au impresia că fiecare aruncare cu zarurile este o a doua șansă. Întrebarea e: ce căuta Whitlam?

— Nu contează ce căuta. Nu poate să justifice așa ceva, a răspuns Barnes.

— Nu, dar când sunt bani în joc, a spus Falk, poate să devină al naibii de dezgustător.

Whitlam stătea în pragul școlii, ținând cana cu ambele mâini. Se pornise vântul din nou. Simțea cum i se lipea praful de pielea transpirată. Copiii țipau și alergau pe terenul de joacă din fața lui, iar el se întreba dacă va putea să respire din nou. Peste câteva zile, Falk avea să plece, poate chiar mai repede, dacă avea noroc. Atunci avea să respire, a hotărât el. Nu înainte.

Mai avea câteva luni. Dacă își ținea capul plecat și norocul continua să-i surâdă, putea să dispară în nord, la slujba aceea. Într-un fel, nici nu-i venea să creadă că scăpase până atunci. Aproape făcuse infarct când îi spusese Raco că aveau înregistrări video de la ferma Hadler. Habar nu avea că la fermă era o cameră de luat vederi și stătuse între cei doi polițiști, cu sudoarea curgându-i rece pe frunte, dându-și seama cât de puțin lipsise să fie descoperit.

Trebuia să plece de acolo. Trebuia să o convingă pe Sandra să-i mai acorde o ultimă șansă. S-o mai ia o dată de la zero și, de data aceasta, chiar avea să renunțe la jocurile de noroc. Îi promisese. Rostise cuvintele cu o seară înainte și, printre lacrimi, simțise că, pentru prima dată, chiar era sincer. Ea îl privise în tăcere. Mai auzise cuvintele acelea și înainte. Chiar înainte să se mute în Kiewarra și de cel puțin două ori înainte de asta. Dar acum trebuia s-o convingă. Trebuia să renunțe. Pentru că, de data aceasta, avea mult mai multe de pierdut decât ar fi suportat el.

I se strângea stomacul numai gândindu-se la asta. Sandra era atât de îngrijorată și totuși habar nu avea ce pericol plutea deasupra capetelor lor. Pentru ea, cea mai mare problemă era că aveau contul bancar tot timpul pe minus. Rușinea secretă de a fi nevoită să cumpere alimentele săptămânale de pe cardurile de credit. Faptul că era obligată să păstreze aparențele, deși stăteau în case închiriate și foloseau aparate de cafea cumpărate în rate. Credea că problemele erau cele de zi cu zi, dar atât. Nu știa despre șirul de datorii care se întindea de acolo până la Melbourne. Sau despre ororile care le așteptau pe ea și pe fiica ei la sfârșitul acelui șir, dacă el nu plătea.

Whitlam aproape că a zâmbit – un rânjet nebunesc, prostesc – la gândul de a-i spune adevărul. Promisiunea torturii cu pistolul de cuie ar fi fost suficientă ca Sandra să fugă în nord.

Îi trimiseseră mesaj acasă. Aici, în Kiewarra. Doi indivizi cu ceafa lată, umflați cu steroizi, din Melbourne, veniseră personal la ușa căsuței lui ca de suburbie, să-i spună că șeful lor devenea agitat. Să

plătească! Aduseseră pistolul de cuie cu ei ca să-i arate. Whitlam rămăsese paralizat de frică. Sandra și Danielle erau acasă. Le auzea pe soția și fiica lui stând de vorbă alene în bucătărie, în timp ce cei doi bărbați detaliau cu voce joasă ce aveau să le facă dacă el nu apărea cu banii. Era un adevărat film de groază.

După două zile, primise înștiințarea de finanțare de la Crossley Educational Trust. Scrisoarea îi fusese adresată direct lui Whitlam. Sosise împreună cu formularul de revendicare într-o zi în care Karen era liberă și îi fusese depusă nedeschisă pe birou.

Luase decizia într-o fracțiune de secundă. Fondul oferea milioane ca finanțare. Cincizeci de mii nu erau decât o picătură în ocean pentru bogătanii ăia nenorociți. Putea să-i aloce pentru ceva vag și greu de cuantificat, poate cursuri de formare, programe de sprijin. Asta respecta criteriile. O vreme. Dar doar de asta avea și el nevoie, de o amânare. Îi împrumuta acum ca să-i plătească pe cei din Melbourne. Avea să-i dea înapoi, ei, mai târziu. Cumva. Nu erau de ajuns ca să-și achite toată datoria, nici pe departe, dar erau suficienți ca să-l lase să respire un pic.

Nu se gândise prea mult la asta când deturnase banii. Pur și simplu înlocuise detaliile contului bancar al școlii cu cele ale contului său personal. Cel de care Sandra nu știa. A păstrat denumirea școlii în formular. Băncile foloseau numai numerele, nu și denumirile. Știa că nu se verifica dacă cele două corespundeau. Planul fusese OK, după părerea lui. Nu fantastic, nici măcar bun, dar mergea. Numai că, într-o după-amiază, Karen Hadler îi bătuse la ușă, ținând în mână formularul acela de la Crossley Trust.

Whitlam și-a amintit privirea din ochii ei și, strângând pumnul, a lovit ușor, discret, zidul de lângă el până când încheieturile i-au devenit roșii și dureroase.

Whitlam a privit-o pe Karen plecând. Când ușa biroului s-a închis cu un țăcănit în urma ei, Whitlam s-a rotit pe scaun și a vomitat fără zgomot în

coșul de gunoi. Nu putea să se ducă la închisoare. Acolo nu putea să-și plătească datoriile, iar cei cărora le era dator nu erau genul de oameni cărora să le pese de ce. Dacă nu plătea el, trebuia să plătească familia lui. Asta era înțelegerea. Semnată și parafată. Văzuse pistolul de cuie. Îl puseseră să-l atingă. Să-i simtă greutatea de plumb în mână. Dacă nu plătea el, trebuia… Nu. Nu exista alternativă. Avea să plătească. Sigur că avea să plătească.

A stat singur în birou și s-a forțat să gândească. Karen știa. Ceea ce însemna că, probabil, o să-i spună soțului ei, dacă nu îi spusese deja. Cât de curând avea să-l pârască? Era o femeie prudentă. Aproape prea precaută, în multe feluri. Asta o încetinea. Karen Hadler va vrea să fie sută la sută sigură înainte să treacă la acțiune. Cu Luke însă era o altă poveste.

Nu avea mult timp. Nu putea să lase povestea să se afle. Nu putea! Nu avea de ales.

Cum a venit sfârșitul zilei de școală, așa a și trecut, dar nu a adus niciun răspuns cu el. Whitlam a așteptat cât de mult a putut, apoi a făcut ce făcea întotdeauna când era stresat. A luat toți banii pe care îi avea la el, ba chiar și bani care nu-i aparțineau, și s-a dus la păcănelele de la cârciumă. Acolo, înconjurat de strălucirea luminițelor și de clinchetul optimist al aparatelor, a început să-i încolțească în minte o soluție. Așa cum se întâmpla adesea.

Singur și ascuns vederii printre păcănele, Whitlam a auzit vocea lui Luke Hadler de la o masă de după colț. A înghețat, neîndrăznind nici să respire, așteptând ca Hadler să-i povestească lui Jamie Sullivan despre banii de la școală. Era sigur că asta urma să se întâmple, însă secretul a rămas nedivulgat. În schimb, cei doi s-au plâns de iepuri și au plănuit să meargă să-i împuște a doua zi, pe terenul lui Sullivan. Au stabilit și ora. Luke urma să-și aducă propria pușcă. Interesant, s-a gândit Whitlam. Poate că jocul nu se terminase. Nu încă.

După încă o sută de dolari în monede aurii, băgați în aparat, avea schița unui plan. A tot revăzut-o în minte până când a finisat un plan cât de cât consistent. Era OK. Nu perfect. Nu sigur. Dar poate avea cincizeci la sută șanse. Iar Whitlam era pregătit să-și asume riscul ăsta oricând.

Pe terenul de joacă, câțiva copii mici au trecut pe lângă Whitlam, printre care și fiica lui. O clipă, i s-a părut că l-a zărit pe Billy Hadler în mulțime, nu pentru prima dată. Capul i-a tresărit fără să vrea, ca și cum ar fi avut un spasm la gât. Încă i se făcea rău când se gândea la băiat. Dacă mai conta cu ceva.

Billy n-ar fi trebuit să fie acolo. Whitlam și-a încleștat degetele zdrelite în jurul cești de cafea și s-a întors în birou. Băiatul trebuia să fie afară din casă. Fusese aranjat totul. Se asigurase el. Intenționat scosese setul acela de badminton. Pe urmă, fusese de ajuns să o sugestioneze ușor pe Sandra ca aceasta să ia telefonul și să îl cheme în ultima clipă pe Billy la joacă acasă la ei. Dacă proasta aia de maică-sa nu ar fi anulat și nu i-ar fi dat lui planul peste cap, atunci Billy nu ar fi fost prins la mijloc. Numai ea era de vină.

Whitlam chiar încercase să-l salveze pe pușți. Nimeni nu putea să-l contrazică. A luat o gură de cafea și s-a strâmbat când lichidul i-a ars limba. L-a simțit alunecându-i pe esofag, acrindu-i intestinele.

Cu un nod în stomac, Whitlam plecase din cârciumă și nu dormise toată noaptea gândindu-se la planul lui și găsindu-i defecte. A doua zi, a stat în biroul lui, privind în gol, stupefiat, așteptând să se producă inevitabilul. Probabil Karen povestise deja. Sigur. Cineva urma să vină, doar că nu știa cine. Poliția? Președintele consiliului școlar? Poate tot Karen, a doua oară? Se temea, dar și aștepta cu nerăbdare bătăile în ușă. Asta ar fi însemnat că povestise Karen cuiva. Ar fi însemnat că era prea târziu. Iar el nu ar mai fi fost nevoit să facă ce plănuise.

Nu era nevoie să se întrebe dacă avea să ducă planul până la capăt. Știa că putea s-o facă. Dovedise asta cu tipul de pe aleea din Footscray. Tipul ăla ar fi trebuit să fie mai priceput. Doar era profesionist.

Whitlam se mai întâlnise cu el odată. Atunci, bărbatul îl încolțise într-o parcare, îl ușurase de portofel și îi transmisese mesajul printr-o lovitură puternică în rinichi. Lucrurile ar fi trebuit să se petreacă la fel și în

Footscray, bănuia Whitlam. Numai că bărbatul se înfuriase, începuse să-și fluture cuțitul pe acolo și să ceară mai mult decât se înțeleseseră. Totul a degenerat rapid.

Tipul fusese neglijent și aproape sigur luase ceva la bord. Auzise cuvântul „profesor" și subestimase condiția fizică a lui Whitlam. Un salt înainte prost sincronizat fusese contracarat cu o placare norocoasă de rugby și amândoi căzuseră pe jos, cu o bufnitură.

În lumina portocalie a felinarului strălucise lama unui cuțit și Whitlam simțise cum vârful acestuia îi lăsase o dungă roșie și caldă pe abdomen. Plin de frică și adrenalină, prinsese mâna în care bărbatul ținea cuțitul. O ținuse și o răsucise, folosindu-și propria greutate pentru a o întoarce forțat spre abdomenul atacatorului său. Bărbatul nu voia să dea drumul cuțitului. Încă îl ținea când i-a alunecat în propriul corp. A mormăit moale în fața lui Whitlam, în timp ce profesorul îl țintuia la pământ, simțind cum sângele tot mai lent i se vărsa pe stradă. Așteptase până când bărbatul încetase să mai respire și apoi încă un minut.

Whitlam avusese lacrimi în ochi. Tremurase din tot corpul și se temuse să nu leșine. Dar dedesubt, îngropat sub multe straturi, era un punct clar de calm. Fusese încolțit și reacționase. Făcuse ce fusese nevoie. Whitlam, care era așa de familiarizat cu senzația aceea bolnăvicioasă, de cădere liberă, pe care o avea de fiecare dată când întindea mâna după portofel, de data aceasta deținuse controlul.

Cu degetele tremurânde, își examinase abdomenul. Tăietura era superficială. Arăta mult mai rău decât era în realitate. Se aplecase deasupra atacatorului și îi dăduse conștiincios primul ajutor, asigurându-se că amprentele lui mânjite de sânge reflectau spiritul său civic. Pe o stradă învecinată, găsise o casă cu luminile aprinse și îi rugase pe locatari să raporteze un jaf, cu vocea gâtuită de emoția pe care o înfrânase până atunci. Atacatorii fugiseră, dar… repede, vă rog, cineva e grav rănit.

De câte ori se gândea acum la incident, ceea ce era mai des decât s-ar fi așteptat, Whitlam știa că fusese un caz de legitimă apărare. Poate că amenințarea aceasta nouă se petrecea într-un birou, nu pe o alee, pe hârtie,

nu cu un cuțit, dar în sinea lui știa că nu era foarte diferită. Tipul de pe alee. Karen pe partea cealaltă a biroului. Forțându-i mâna. Obligându-l să acționeze. Era care pe care. Iar Whitlam s-a ales pe el.

Sfârșitul zilei școlare a venit și a și trecut. Sălile de clasă și terenul de joacă au rămas goale. Nimeni nu a venit să-i bată la ușă. Ea nu raportase încă. Încă putea să se salveze. Era acum sau niciodată. S-a uitat la ceas.

Era acum.

Capitolul treizeci și șapte

— Cum a ajuns Whitlam la ferma Hadler? a întrebat Barnes, aplecându-se în față între cele două scaune. Ne-am uitat la înregistrările camerelor până am ajuns să privim cruciș și am crezut că mașina lui nu s-a mișcat din parcarea școlii toată după-amiaza.

Falk a luat fotografiile cu cadavrul lui Luke întins pe platforma camionetei lui. A scos-o pe cea făcută de aproape, cu cele patru dungi orizontale din interiorul platformei. I-a întins-o lui Barnes, odată cu telefonul lui pe care se vedeau pozele pe care le făcuse în portbagajul propriei mașini cu o seară în urmă. Pe tapițeria de postav, se vedeau două dungi lungi.

Barnes s-a uitat de la o poză la cealaltă.

— Urmele sunt la fel, a zis el. Ce sunt?

— Cele din portbagajul meu sunt noi, a zis Falk. Sunt dungi de roți. Whitlam s-a dus pe bicicletă, fir-ar al dracu'!

Whitlam nu a spus nimănui de la recepție că pleacă. S-a strecurat nevăzut pe ușa de incendiu, lăsându-și haina pe scaun și computerul pornit – simbolul universal pentru „sunt prin zonă, mă întorc imediat".

S-a repezit până la șoproane, evitând perimetrul limitat al celor două camere de luat vederi. Slavă Domnului pentru lipsa finanțărilor, s-a trezit el gândindu-se, apoi aproape că a râs la așa ironie. Peste câteva minute, descuia dulapul cu muniție și își băga în buzunar o mână de gloanțe. Școala avea o singură pușcă pentru controlul iepurilor, pe care a pus-o într-o geantă sport și și-a agățat-o de un umăr. Nu avea s-o folosească decât ca ultim resort. Luke Hadler trebuia să aibă propria armă, s-a rugat el în sinea lui. Doar fusese la împușcat iepuri cu Sullivan. Dar muniție? Habar nu avea.

Whitlam a alergat până la șopronul în care se țineau bicicletele. În dimineața aceea ajunsese devreme la școală și parcase pe o stradă liniștită de

lângă școală. Scoțându-și bicicleta din portbagaj, mersese pe ea restul drumului. O legase cu lanțul într-un loc în care știa că avea să fie în curând înconjurată de altele. Ascunsă la vedere. Apoi, mersese înapoi până la mașină și condusese până în parcarea școlii, alegându-și un loc vizibil, în raza camerei de luat vederi.

Și-a descuiat lanțul de la bicicleta care îl aștepta și, după doar câteva clipe, pedala pe drumurile părăsite de țară spre proprietatea familiei Hadler. Nu era departe și a ajuns repede. S-a oprit la un kilometru de fermă și a ales un loc cu tufe înalte de pe marginea drumului. A intrat în tufișuri și a așteptat, rugându-se febril, în șoaptă, să fi calculat timpul corect.

După douăzeci de minute, transpira, convins că își ratase șansa. Nu trecuse nici măcar o mașină. S-au mai scurs încă opt minute. Nouă. Apoi, chiar când lui Whitlam îi aluneca privirea spre capătul țevii și se întreba dacă nu cumva exista și altă modalitate de a scăpa de toate, a auzit-o.

O camionetă hodorogea în depărtare. Whitlam s-a ridicat să se uite. Era cea pe care o aștepta. L-a luat amețeala în vreme ce trimitea spre ceruri o rugăciune tăcută de mulțumire. A ieșit pe marginea drumului, aruncându-și bicicleta la picioare. A rămas în picioare lângă ea și a ridicat brațele, făcând gesturi largi și afectate, ca un om care se îneca.

O secundă îngrozitoare, camioneta a părut că nu se oprește. Pe urmă, pe măsură ce s-a apropiat, a încetinit, până când s-a oprit. Geamul șoferului a fost coborât.

— Se pare că ai necazuri aici?

Luke Hadler s-a aplecat în afară.

Cotul lui Whitlam a trosnit dureros când acesta și-a coborât brațul în care ținea o șosetă plină cu pietre, pentru a-i zdrobi țeasta lui Luke. Pietrele l-au lovit în ceafă cu un scârțâit nisipos, iar Luke s-a prăbușit cu fața în jos pe pământ, unde a rămas nemișcat.

Whitlam și-a scos niște mănuși de cauciuc, pe care le luase din laboratorul de științe al școlii, și a deschis platforma de marfă a camionetei.

Cu viteza unui atlet, și-a petrecut mâinile pe sub subsuorii lui Luke și l-a ridicat greoi în spatele mașinii.

A ascultat. Răsuflarea lui Luke era superficială și hârâită. Whitlam a ridicat șoseta și l-a lovit cu ea încă de două ori. A simțit țeasta lui Luke zdrobindu-se. Acum curgea și sânge. Whitlam l-a ignorat. L-a acoperit neglijent pe Luke cu o prelată pe care a găsit-o pe platformă și și-a aruncat și bicicleta deasupra. Roțile murdare de pământ s-au sprijinit de peretele lateral.

Pușca lui Luke era pe locul pasagerului. Whitlam s-a simțit amețit de ușurare și și-a sprijinit fruntea de volan un minut întreg, până când a trecut senzația. Arma nu era încărcată. Bine. Whitlam a luat din buzunar muniția Remington a școlii și a încărcat pușca lui Luke.

Zarurile erau aruncate.

Capitolul treizeci și opt

Pauza de dimineață se terminase de peste treizeci de minute și totul era nemișcat. Terenul de joacă din depărtare era părăsit, iar Falk tocmai își înăbușea un căscat când i-a sunat telefonul. Raco și Barnes au tresărit la sunetul puternic al mobilului în liniștea mașinii.

— Agentul federal Falk? a întrebat o voce când a răspuns Falk. Sunt Peter Dunn, directorul Crossley Educational Trust. Am vorbit azi-dimineață.

— Da, a zis Falk așezându-se puțin mai drept. Ce s-a întâmplat?

— Ăăă, e cam stânjenitor, dar cererea aceea de care ați întrebat, pentru școala primară din Kiewarra…

— Da, a zis Falk dorindu-și ca omul să treacă odată la subiect.

— Știu că ați zis că trebuia să fie secret, dar am descoperit că asistenta mea, care e nouă, încă nu știe pe ce lume se află… se pare că i-a dat-o altui membru al echipei, care nu prea a înțeles că era confidențială și…

— Și ce?

— Și se pare că a contactat școala acum vreo douăzeci de minute ca să verifice…

— Nu!

Falk și-a pus centura de siguranță și le-a făcut semne disperate lui Raco și Barnes să facă la fel.

— Da, știu. Îmi pare…

— Cu cine a vorbit?

— Cum era o sumă destul de mare, s-a dus direct la vârf. Cu directorul, domnul Whitlam.

Falk a închis telefonul.

— La școală! Acum!

Raco a apăsat pedala de accelerație.

Cadavrul lui Luke trepida puțin sub prelată în timp ce Whitlam parcurgea cu mașina distanța scurtă până la ferma Hadler. Whitlam și-a luat cu greu ochii de la oglinda retrovizoare și a strâns volanul cu mâinile transpirate în mănușile de plastic. La fermă, a oprit camioneta lui Luke și a sărit din ea înainte să aibă timp să se gândească la ce urmează. Numai la ușa din față a ezitat.

Whitlam nu prea știa cum erau dispuse casa și terenul. Cu siguranță, nu destul de bine încât să plece în căutarea lui Karen. Uimit de nebunia bruscă a ideii, și-a văzut mâna întinzându-se și apăsând pe sonerie. Avea să o aducă pe ea la el. Pușca atârna pe lângă el, lipită de coapsă.

Karen Hadler a deschis ușa și a clipit surprinsă când l-a recunoscut. A inspirat, limba i s-a îndoit în spatele dinților pentru a forma șuierătorul s, în gât se forma sunetul dur al lui c, dar apoi numele lui a fost scurtat brusc când Whitlam a ridicat arma cu o mișcare abilă și a apăsat pe trăgaci. A închis ochii când a tras și, când i-a deschis din nou, Karen cădea pe spate, cu stomacul o pată roșie și crudă. Whitlam s-a crispat când cotul ei a atins podeaua cu o bufnitură puternică, iar capul i-a căzut pe spate. În ochi i s-a aprins o luminiță bizară și din adâncul pieptului a răsunat un geamăt lung, subțire.

Lui Whitlam îi răsunau urechile. Nu auzea nimic.

— Mami?

Nu. Nu. Nu mai auzea nimic.

— Mami?

Nimic în afară de răsuflarea din pieptul lui și de țiuitul din urechi, cu siguranță nu pe Billy Hadler care țipa ca o pasăre din umbra holului, cu o jucărie atârnându-i într-o mână și gura deformată într-un rictus de groază.

— Mami?

Lui Whitlam nu-i venea să creadă, nu putea să creadă așa ceva. Puștiul era acolo. Puștiul era acolo. *De ce dracu' nu era undeva departe, în siguranță, în partea cealaltă a orașului, să se joace în propria lui curte? În schimb, era chiar în fața lui. Și văzuse, iar acum Whitlam trebuia să anuleze asta și nu-i venea în minte decât o singură modalitate și* ești

mulțumită acum, curioasa dracului, *a țipat el la cadavrul lui Karen în timp ce Billy s-a întors și a luat-o la fugă pe hol, prea speriat să mai plângă, scoțând numai niște icneli și oftaturi macabre.*

Whitlam se simțea de parcă și-ar fi părăsit trupul. L-a urmărit pe Billy și s-a năpustit în dormitor, aproape orb la ce era în jurul lui, deschizând ușile dulapului, furios din cauza a ce fusese obligat să facă. Dinspre coșul de rufe s-a auzit un sunet și Whitlam nu își amintea să-l fi împins la o parte, dar probabil așa făcuse, pentru că acolo era Billy. Billy, lipit de perete, ținându-și fața în mâini. Însă Whitlam și-a amintit când a apăsat pe trăgaci. Da. Mai târziu, avea să-și amintească bine momentul acela.

Din nou a auzit țiuitul acela îngrozitor în urechi, din nou – o, Doamne Dumnezeule, te rog, nu – altceva. Preț de o clipă oribilă, a crezut că țipetele veneau dinspre Billy, care nu mai avea jumătate de cap și de piept. S-a întrebat dacă nu cumva le făcea chiar el, dar când și-a dus mâna la gură, aceasta era închisă.

S-a dus în direcția din care venea zgomotul, aproape curios, în partea cealaltă a holului. Copilul era în pătuțul lui, în picioare, urlând. Whitlam a rămas în prag și a crezut că o să vomite.

A poziționat țeava puștii spre propria bărbie și a ținut-o așa, simțind căldura radiind din metal, până când i-a trecut. Încet, a întors arma invers. Mâna îi tremura când a îndreptat pușca spre salopeta galbenă a bebelușului. A inspirat adânc. Haosul din capul lui era asurzitor, dar în tot zgomotul acela era un singur strop de rațiune. Uite! S-a obligat să se oprească. A clipit o dată. Uită-te ce mică e. Și ascultă. Plânge. Plânge, nu vorbește. Fără cuvinte. Dacă nu poate să vorbească, nu poate să povestească.

Faptul că, până și atunci, tot era tentat l-a speriat.

— Poc! a șoptit el pentru sine.

A auzit un râset înfiorător, dar când s-a uitat, nu mai era nimeni în jurul lui.

Whitlam s-a întors și a luat-o la fugă. Peste cadavrul lui Karen, afară, în camioneta lui Luke, apoi în spatele volanului și, cu zgomot, pe drumul

forestier. Nu s-a întâlnit cu nimeni și a condus până când a început să tremure atât de tare încât nu mai era în stare să țină volanul. A făcut prima la dreapta cu prima ocazie. O cărare amărâtă care dădea într-un mic luminiș.

Whitlam a coborât și și-a tras bicicleta din camionetă, cu dinții clănțănindu-i în cap. Tremurând, a tras prelata la o parte, acoperind astfel patru dungi orizontale lăsate pe vopseaua mașinii de roțile bicicletei care se rotiseră în timpul drumului.

Whitlam și-a făcut curaj și s-a aplecat deasupra cadavrului. Nu mișca deloc. S-a uitat atent la fața lui Luke, atât de aproape încât zărea unde se tăiase celălalt bărbat la bărbierit. Nu a simțit nicio urmă de răsuflare. Luke nu mai respira.

Whitlam și-a pus alte mănuși și o pelerină de ploaie, apoi a tras cadavrul la marginea platformei. Cu ceva efort, l-a ridicat în poziție așezată. Cu pușca proptită între picioarele lui Luke, cu degetele acestuia apăsate pe armă, cu țeava sprijinită de dinții lui.

Whitlam era îngrozit că mortul avea să alunece și să se încovoaie și prin minte i-a trecut ideea bizară că ar fi trebuit să exerseze cumva. Apoi a închis ochii și a apăsat pe trăgaci. Fața lui Luke a dispărut, iar corpul i-a căzut pe spate. Lovitura din ceafă nu se mai cunoștea în tot haosul acela. Se terminase. Whitlam și-a înghesuit mănușile, pelerina și prelata într-un sac de plastic, să le ardă mai târziu. Apoi a inspirat adânc de trei ori și a ieșit cu bicicleta pe drumul pustiu.

În timp ce se îndepărta, muștele începeau deja să dea târcoale.

Capitolul treizeci și nouă

Biroul lui Whitlam era gol. Portofelul lui dispăruse, la fel cheile și telefonul. Haina încă era atârnată pe spătarul scaunului.

— Poate doar a ieșit puțin, a zis o secretară agitată. Are mașina aici.

— Nu, a zis Falk. Barnes, du-te la el acasă. Dacă soția lui e acolo, reține-o!

S-a gândit o clipă. S-a întors spre secretară.

— Fata lui Whitlam mai e la ore?

— Da, cred că…

— Arată-mi unde. Acum!

Secretara a fost nevoită să alerge ușor pe hol ca să țină pasul cu Falk și Raco.

— Aici, a zis ea fără suflu la ușa unei clase. Aici e.

— Care e fata lui? a întrebat Falk uitându-se prin ferestruică după copilul pe care îl văzuse în fotografia de familie a lui Whitlam.

— Cea de acolo, a arătat ea. Blondă, în al doilea rând.

Falk s-a întors spre Raco.

— Ar pleca din oraș fără copilul lui?

— Greu de spus. Dar nu cred. Nu dacă ar avea de ales.

— Și eu cred la fel. Cred că e pe aproape.

După o pauză, a zis:

— Sună la Clyde. Probabil mai au puțin și ajung aici. Blochează străzile, apoi adună pe toată lumea care are experiență în căutare și salvare.

Raco a urmărit privirea lui Falk afară, pe fereastră. În spatele școlii, tufișurile se întindeau dense și încurcate. Păreau să tremure din cauza căldurii. Nu lăsau să se vadă nimic.

— O să fie o vânătoare dată dracului, a zis Raco ducând telefonul la ureche. Acolo e cea mai bună ascunzătoare din lume.

Echipele de căutare și salvare erau aliniate umăr la umăr, o pată de portocaliu fosforescent de-a lungul terenului acoperit de tufișuri. Eucalipții șopteau și zbârnâiau deasupra lor, scuturați de vânt. Rafalele stârneau praful și pietrișul, forțându-i să-și mijească și să-și apere ochii. În urma lor, se întindea Kiewarra, ghemuită și tremurândă sub dogoarea aerului.

Falk și-a ocupat locul în rând. Era miezul zilei și simțea deja sudoarea adunându-i-se sub vesta reflectorizantă. Alături de el, Raco avea o expresie sumbră.

— Doamnelor și domnilor, porniți stațiile! a strigat prin portavoce liderul echipei. Și aici e teritoriul șarpelui-tigru, așa că atenție la picioare!

Deasupra lor, un elicopter trimitea aer fierbinte în jos. Liderul a dat startul și linia portocalie de oameni a pășit înainte aproape ca un singur organism. Tufișurile s-au închis în urma lor, înghițindu-i. Pe măsură ce pătrundeau mai adânc în ele, membrii echipei erau separați de eucalipții uriași și arbuștii denși crescuți între ei. La câțiva pași de el, Falk nu-l mai vedea decât pe Raco în stânga și o geacă portocalie în dreapta, departe.

Încercau tufișurile să vadă dacă putea trece un om prin ele, așa cum le explicase cu evidentă nerăbdare liderul echipei. Era o metodă bună pentru tufișurile dense. Căutătorii se aliniau și fiecare intra direct în tufișul din față, verificând pe linia sa până când drumul i se bloca.

— Teoria este că, dacă noi nu putem trece, atunci nici directorul nu poate. În cazul în care vă blocați, vă întoarceți pe cărare, le spusese liderul, aruncându-i o geacă lui Falk. Fiți cu ochii în patru. Poate să fie destul de periculos pe acolo.

Falk a înaintat. Era ciudat de liniște, în afară de trosnitul crenguțelor uscate sub tălpi și de vântul care șuiera prin crengi. Soarele, aflat deasupra, alb, își croia drum prin golurile răzlețe dintre

copaci, ca un reflector. Până și zgomotul elicopterului, care se năpustea sus, peste capetele lor, ca o pasăre de pradă, se auzea înfundat.

Falk pășea prudent, știind că lumina neregulată a soarelui îi juca feste pe pământ. Nu era foarte sigur ce indicii ar fi trebuit să caute și i se făcea rău numai la gândul că ar putea să le rateze. Nu mai făcuse căutări prin tufișuri de când se antrena să devină polițist. Însă petrecuse suficient de mult timp printre copacii aceștia când fusese mai tânăr ca să știe că te atrăgeau în adâncurile lor mult mai ușor decât te lăsau să ieși.

O picătură grea de transpirație l-a înțepat în colțul ochiului și Falk a șters-o nerăbdător. Minutele se scurgeau. În jurul lui, copacii păreau să devină tot mai apropiați cu fiecare pas și Falk s-a trezit nevoit să-și ridice picioarele mai sus când își făcea cu greu drum prin iarba înaltă. Drept în față, a văzut un hățiș extins și abundent. Chiar și de la distanța aceea părea încurcat și de nerăzbătut. Aproape că ajunsese la capătul liniei. Nici urmă de Whitlam.

Și-a scos pălăria și și-a trecut o mână peste cap. Din rândurile căutătorilor nu se auziseră strigăte de reușită. Stația de la curea nu scotea niciun sunet. Oare îl rataseră? Lui Falk i-a apărut în minte imaginea lui Luke zăcând pe spate în camionetă.

Și-a pus pălăria la loc pe cap și a continuat să înainteze, croindu-și drum printre arbuștii crescuți în exces, spre hățiș. Avansa încet și reușise să parcurgă doar câțiva metri, când a simțit un băț ricoșând din geaca lui.

Falk și-a ridicat privirea, surprins. La o distanță oarecare în stânga lui și cu câțiva pași mai în față, Raco se oprise și se întorsese spre el. Își ținea un deget la buze.

— Whitlam? a mimat Falk numele.

— Poate, i-a răspuns Raco la fel, ridicând o mână într-un gest nesigur.

A ridicat stația la gură și a murmurat ceva.

Falk a scanat împrejurimile pentru orice altă pată portocalie. Cel mai apropiat căutător era un punct îndepărtat în spatele unei perdele de copaci. Falk s-a furișat spre Raco, tresărind de fiecare dată când arbuștii îi trosneau tare sub pași.

S-a uitat în direcția arătată de prietenul lui. Un buștean căzut crease o gaură în fața hățișului. Abia vizibil, dar atât de neobișnuit pe fundalul acela, se ivea ceva roz și cărnos. Vârfurile unor degete. Raco și-a scos pistolul de serviciu.

— Eu n-aș face asta, s-a auzit vocea lui Whitlam dinspre buștean, bizar de calmă.

— Scott, prietene, noi suntem, a zis Falk, străduindu-se să vorbească pe același ton. E momentul să renunți. Sunt cincizeci de oameni aici care te caută. Nu e decât o cale de scăpare.

Râsul lui Whitlam a umplut aerul.

— Întotdeauna sunt mai multe căi de scăpare, a zis el. Doamne, voi, polițiștii, n-aveți pic de imaginație. Spune-i prietenului tău să-și bage pistolul în buzunar. Apoi poate să ia stația aia și să le zică celorlalți să se retragă.

— N-o să vezi așa ceva, a zis Raco.

Ținea pistolul spre buștean, cu mâini sigure.

— Ba da!

Whitlam s-a ridicat brusc. Era murdar și transpirat, cu o pânză de zgârieturi fine, de un roșu-închis, care ieșea în evidență pe obrajii lui rumeni.

— Ușurel, a zis el, ești filmat.

Whitlam a arătat cu un deget deasupra lor, unde un elicopter de poliție se întrevedea pe cerul fără un nor. Apărea și dispărea prin golurile din coroanele copacilor în timp ce dădea târcoale într-un arc larg de cerc. Falk nu era sigur dacă îi văzuse. Spera.

Deodată, Whitlam a întins tare un braț în față, ca într-un salut nazist, și s-a îndepărtat cu un pas de buștean. Strângea ceva în pumn.

— Stați acolo! a zis el rotindu-și mâna.

Falk a zărit o primă strălucire a metalului și creierul i-a strigat *armă,* în timp ce o parte mai profundă se agita neliniștită, încercând să proceseze ceea ce vedea. Lângă el, Raco s-a crispat. Whitlam și-a desfăcut pe rând degetele din jurul obiectului și Falk a rămas fără suflare. L-a auzit pe Raco gemând îndelung, adânc. Era de o mie de ori mai rea decât o armă.

Era o brichetă.

Capitolul patruzeci

Whitlam a aprins bricheta și flacăra albă, ametitoare, a acesteia a dansat pe fundalul tufișurilor fără viață. Era începutul unui coșmar. Era o parașută încurcată, o frână stricată pe șosea. Era o premoniție. Falk și-a simțit frica invadându-l din străfundul ființei și furnicându-i pielea.

— Scott… a început el, dar Whitlam a ridicat un singur deget a avertisment.

Era o brichetă scumpă, genul acela care rămâne aprinsă până când este închisă manual. Flacăra tremura și dansa în vânt.

Cu o mișcare rapidă, Whitlam s-a aplecat și a scos o butelcuță din buzunar. A deschis capacul și a luat o înghițitură. Fără să-și ia ochii de la ei, a înclinat butelcuța și a turnat un lichid arămiu pe pământ în jurul lui. Vaporii de whisky l-au lovit pe Falk după câteva secunde.

— Să zicem că asta e polița mea de asigurare, a strigat Whitlam.

Flacăra a pâlpâit când și-a mișcat brațul întins.

— Scott! a strigat Raco. Nenorocit prost ce ești! O să ne omori pe toți cu asta! Inclusiv pe tine.

— Atunci împușcă-mă, n-ai decât! Dar îi dau drumul!

Falk și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul și frunzele și crengile de sub picioarele lui au trosnit și s-au crăpat. Doi ani fără o ploaie rezonabilă, iar acum erau îmbibate cu alcool. Stăteau pe o cutie de chibrituri. Undeva în spatele lor, invizibile, dar legate de un lanț neîntrerupt de eucalipți și iarbă, se întindeau școala și orașul. Focul s-ar răspândi de-a lungul acelui lanț ca un tren de mare viteză, știa asta. Focul creștea brusc, sărea și înghițea lacom. Alerga ca un animal. Făcea ravagii cu o eficiență inumană.

Lui Raco îi tremurau brațele în timp ce ținea pistolul spre Whitlam. Și-a întors capul imperceptibil spre Falk.

— Rita e pe undeva pe acolo, a spus el încet, cu dinții încleștați. Îl împușc înainte să apuce să dea foc la tot.

Falk s-a gândit la soția plină de viață a lui Raco, îngreunată de sarcină, și a ridicat vocea.

— Scott, dacă flacăra aia atinge pământul, nu ai nicio șansă să scapi de aici. Știi asta. O să arzi de viu.

Capul lui Whitlam a tresărit într-un spasm ușor la auzul acestei sugestii și bricheta i-a jucat în mână. Falk a inspirat brusc, iar Raco a făcut un pas în spate și a înjurat.

— Cristoase, ai grijă cu chestia aia, fir-ar al dracu'! a strigat el.

— Stați acolo! a zis Whitlam recăpătându-și controlul. Lasă arma jos!

— Nu!

— Nu ai de ales. Îi dau drumul.

— Stinge bricheta!

— Tu primul. Arma jos!

Raco a ezitat, cu degetul albit de efort pe trăgaci. I-a aruncat o privire lui Falk, apoi s-a aplecat fără tragere de inimă și și-a pus pistolul pe jos.

Falk nu l-a învinuit. Văzuse ce pot face incendiile de vegetație. Un vecin își pierduse casa și patruzeci de oi într-o vară când o ardere controlată a scăpat de sub control. Falk și tatăl lui își legaseră niște cârpe pe față și se înarmaseră cu furtunuri și găleți, în timp ce cerul din miezul zilei se făcuse roșu și negru. Oile behăiseră până când nu mai putuseră să scoată niciun sunet. Focul țipase și urlase ca o zână prevestitoare de moarte. Fusese înspăimântător. Fusese ca o străfulgerare de iad. Acum, pământul era mai uscat decât atunci. De data aceasta, nu ar mai arde încet.

În fața lor, Whitlam aprindea și stingea bricheta de parcă era o jucărie. Raco îl urmărea cu groază și uimire, ținându-și pumnii încleștați. Elicopterul plutea direct deasupra lor și, cu colțul ochiului,

Falk a zărit câteva veste portocalii presărate printre copaci. Cu siguranță fuseseră avertizați să păstreze distanța.

— Deci v-ați dat seama până la urmă? a întrebat Whitlam părând mai degrabă interesat decât furios. Banii de la trust?

A aprins bricheta și, de data asta, a lăsat-o aprinsă. Falk a simțit un gol în stomac. A încercat să nu se uite la flacără.

— Da, a zis el. Ar fi trebuit să mă prind mai devreme, dar ai ascuns bine patima pentru jocurile de noroc.

Whitlam a râs pe înfundate – un zgomot bizar, sinistru, alungat de vânt.

— Am avut mult antrenament. Sandra m-a avertizat. A zis că o să plătesc pentru asta într-o zi. Hei!

A îndreptat bricheta spre ei și Raco a scos un sunet primitiv din adâncul gâtului.

— Să știți că Sandra nu a avut nicio legătură cu asta! Știe că mai jucam, dar nu și cât de grav era. Și nici altceva. Trebuie să înțelegeți asta! *Ea nu a știut nimic!* Nici despre fondurile de la școală. Nici despre familia Hadler.

Vocea i-a tremurat când a menționat numele familiei și a suspinat.

— Și îmi pare rău pentru băiețel. Billy.

Whitlam s-a crispat când a rostit numele copilului. A privit în jos și a închis capacul brichetei. Falk a simțit un prim licăr de speranță.

— Nu m-am gândit niciodată că Billy va avea de suferit.

Nici nu trebuia să fie acolo. Trebuie să mă credeți. Am încercat să-l protejez. Vreau ca Sandra să știe asta.

— Scott, a zis Falk, de ce nu vii cu noi, prietene, și putem s-o găsim pe Sandra, să-i spui asta.

— De parcă ar mai vrea să aibă ceva de-a face cu mine acum. După ce am făcut.

Obrajii lui Whitlam străluceau de lacrimi și transpirație.

— Ar fi trebuit s-o las să mă părăsească acum mulți ani, când a vrut prima dată. S-o las s-o ia pe Danielle și să plece departe de

mine, să fie în siguranță. Dar nu am făcut-o și acum e prea târziu.

Și-a șters fața cu mâna și Raco a profitat de ocazie ca să se întindă după armă.

— Hei!

Înainte ca Raco să atingă pistolul, Whitlam a făcut flacăra să danseze din nou.

— Aveam un aranjament bun.

— Bine, a zis Falk. Fii calm, Scott. Raco își face griji pentru familia lui. La fel ca tine.

Raco, rămas nemișcat cu o mână întinsă înainte și cu fața o mască de teamă și furie, s-a îndreptat încet.

— Scott, e însărcinată, a zis el uitându-se direct la Whitlam.

Vocea i-a cedat.

— Soția mea trebuie să nască peste patru săptămâni. Te rog! Te rog, închide bricheta.

Lui Whitlam i-a tremurat mâna.

— Taci!

— Încă poți să schimbi lucrurile, Scott, a zis Falk.

— Nu pot. Nu-i așa de simplu. Voi nu înțelegeți.

— Te rog, a zis Raco. Gândește-te la Sandra și Danielle. Închide bricheta și vino cu noi. Dacă nu vrei s-o faci pentru tine, fă-o pentru soția ta. Pentru fetița ta.

Chipul lui Whitlam s-a schimonosit, iar zgârieturile de pe obraz au luat o nuanță urâtă, întunecată. A încercat să inspire adânc, dar pieptul i s-a scuturat.

— A *fost* pentru ele! a țipat el. Tot ce am făcut. Tot dezastrul ăsta a fost *pentru ele.* Am vrut să le protejez. Ce era să fac? *Am văzut pistolul de cuie.* M-au pus să-l ating. Aveam de ales?

Falk nu era sigur despre ce vorbea Whitlam, dar bănuia. Dincolo de panica tot mai mare, se simțea ciudat de neafectat. Poate că Whitlam putea să-și justifice acțiunile față de sine, dar faptele lui monstruoase erau născocirea unui monstru creat de el însuși.

— O să avem grijă de ele, Scott. O să avem grijă de Sandra și Danielle.

Falk a rostit numele tare și clar.

— Vino cu noi și spune-ne ce știi. Putem să le apărăm.

— Nu puteți! Nu puteți să le apărați toată viața!

Whitlam suspina acum. Flacăra a tremurat când și-a încleștat mai tare mâna pe brichetă, iar Falk a încetat să mai respire.

A încercat să-și calmeze învălmășeala din minte și să gândească clar, făcând abstracție de pericol. Kiewarra, cuibărită în valea din spatele lor, cu secretele și întunericul său. Școala, vitele, Barb și Gerry Fladler, Gretchen, Rita, Charlotte, McMurdo. A făcut calcule frenetice. Distanțele, numărul de case, drumurile de ieșire. Degeaba. Focul se răspândea mai repede decât putea să meargă o mașină, cu atât mai puțin un om pe jos.

— Scott! a strigat el. Te rog, nu face asta! Copiii sunt încă la școală. Fetița ta e acolo. Am văzut-o adineauri. Tot locul ăsta e un butoi de pulbere, știi doar.

Whitlam a aruncat o privire în direcția orașului, iar Raco și Falk au făcut câte un pas înainte.

— Hei! s-a răstit Whitlam la ei, agitând bricheta. Nu. Gata, rămâneți acolo! O arunc!

— Fata ta și copiii ăia vor arde de vii în timp ce vor alerga ca să scape cu viață.

Falk a încercat să-și calmeze vocea.

— Orașul ăsta… Scott, ascultă-mă! Orașul ăsta și oamenii lui vor arde din temelii.

— La dracu', ar trebui să primesc o medalie pentru că scap Kiewarra de necazuri. Orașul ăsta e o ruină.

— O fi, dar nu-i pune pe copii să plătească pentru asta.

— O să-i salveze pe copii. Pompierii o să se ducă la ei prima dată.

— Ce pompieri, tâmpitule? a țipat Raco și a arătat spre gecile portocalii răspândite printre tufișuri. Sunt cu toții aici, să te caute pe

tine. O să fim cu toții omorâți împreună cu tine. Dacă scapi bricheta aia, suntem pierduți cu toții, inclusiv soția și fiica ta. Poți să fii sigur de asta.

Whitlam s-a încovoiat de parcă ar fi fost lovit în stomac, cu flacăra tremurându-i în mână. Ochii săi erau cuprinși de frică pură când au întâlnit privirea lui Falk și din gâtlej i-a ieșit un vaiet aspru și primitiv.

— *Oricum le-am pierdut!* Nu pot să le salvez. N-am putut niciodată. Mai bine așa decât ce ne așteaptă.

— Nu, Scott, nu asta e…

— Și orașul ăsta. *Ruina* asta nenorocită! a strigat Whitlam ridicând mâna în care ținea bricheta. Kiewarra poate să ardă…

— Acum! a strigat Falk și, în același timp cu Raco, s-a repezit înainte cu brațele întinse. Folosind gecile ca pe o pătură, s-au aruncat peste Whitlam chiar când acesta arunca bricheta spre pământ. În timp ce se rostogoleau pe jos, cu gecile în aer, cu ghetele lovind țărâna, o fâșie de căldură albă s-a întins în sus spre pieptul lui Falk, care se străduia să ignore senzația de arsură de pe gambă și coapsă. S-a apucat cu o mână de părul lui Whitlam și l-a ținut bine, țipând de durere până când părul a dispărut, iar mâna lui a devenit carne vie, roz și creponată și nu mai ținea nimic.

S-au rostogolit și au ars o mie de ore până când o pereche de mâini înmănușate s-au aplecat și l-au ridicat pe Falk de umeri. Acesta a scos un țipăt animalic când pielea arsă i-a fâsâit și pârâit.

A fost înfășurat într-o pătură groasă, s-a înecat și a tras adânc aer în piept când a fost stropit cu apă peste cap și față. O a doua pereche de mâini l-a tras de acolo. S-a prăbușit pe spate și cineva i-a împins o sticlă de apă la buze, dar nu putea să înghită. A încercat să se zvârcolească pentru a-și alunga durerea până când cineva l-a ținut cu blândețe și el a țipat de durerea care îi cuprinsese membrele. În nări simțea duhoare de carne arsă și clipea și pufnea, cu ochii și nasul curgându-i.

Și-a întors capul într-o parte, lipindu-și obrazul ud de pământ. Raco era ascuns în spatele unui zid de veste ghemuite în jurul lui. Falk nu-i vedea clar decât ghetele. Stătea întins, nemișcat. Un al treilea grup înconjurase o formă cocoșată, care țipa de zor.

— Raco, a încercat Falk să spună, dar cineva i-a lipit din nou sticla de apă la gură.

S-a chinuit să-și întoarcă capul.

— Raco, prietene! Ești OK?

Niciun răspuns.

— Ajutați-l!

De ce nu se mișcau mai repede?

— Doamne, ajutați-l pe el!

— Șșșt, a zis o femeie cu vestă reflectorizantă în timp ce îl mutau pe o targă. Facem tot ce putem.

Capitolul patruzeci și unu

Avea să trăiască, așa îi spuseseră doctorii când se trezise în unitatea pentru arși a spitalului din Clyde. Numai că n-avea să mai fie model de mâini. Când i s-a dat voie să vadă daunele, fusese și fascinat, și revoltat de propriul corp. Pielea lui palidă, lăptoasă, căpătase o nuanță roșiatică, lucioasă, înlăcrimată și proaspătă. I-au bandajat mâna, brațul și piciorul și după aceea nu s-a mai uitat.

Țintuit la pat, a avut un șir de vizitatori. Gerry și Barb au adus-o pe Charlotte, McMurdo i-a strecurat pe furiș o bere, iar Barnes a stat lângă el momente îndelungate, fără să spună mare lucru. Gretchen nu l-a vizitat. Falk nu a învinuit-o. Când i s-a dat voie să se ridice, Falk și-a petrecut cea mai mare parte din timp lângă patul lui Raco, în timp ce acesta dormea, sedat, ca să i se poată trata arsurile majore de pe trunchi și spate.

Și el avea să trăiască, spuseseră doctorii. Doar că, în cazul lui, nu mai făceau glumele pe care le făcuseră cu Falk.

Rita Raco își apăsa o mână pe abdomenul umflat, iar cu cealaltă ținea mâna sănătoasă a lui Falk în timp ce stăteau în liniște lângă soțul ei. Falk i-a povestit că Raco fusese curajos. Rita doar a încuviințat și l-a mai întrebat o dată pe doctor când o să se trezească. Frații lui Raco au sosit din alt stat, unul câte unul. Păreau variațiuni ale aceleiași persoane. I-au strâns mâna lui Falk și, chiar dacă făceau pe șefii și îi ordonau fratelui lor adormit să se ridice din pat, se vedea că erau înspăimântați.

În cele din urmă, Raco a deschis ochii și doctorii l-au dat pe Falk afară pentru o zi întreagă. Avea voie numai familia. Când a primit iar permisiune să intre, l-a găsit pe Raco afișând un zâmbet slab, dar familiar, de sub bandaje.

— Un adevărat botez al focului, nu?

Falk a reușit să râdă.

— Cam așa ceva. Te-ai descurcat bine.

— Trebuia să am grijă de Rita. Dar zi-mi adevărul.

Raco l-a chemat mai aproape.

— Nu ai fost tentat măcar puțin să lași Kiewarra să ardă până în temelii după tot ce ți-a făcut?

Falk a zâmbit, sincer de data asta.

— Nu puteam, prietene. Cheile de la casă îmi rămăseseră la cârciumă.

Whitlam fusese transferat la spitalul Alfred din Melbourne, unde se afla în custodia poliției pentru o serie de acuzații, inclusiv pentru uciderea lui Luke, Karen și Billy Hadler.

Era aproape de nerecunoscut, așa i se spusese lui Falk. Focul îi arsese părul. Avea noroc că supraviețuise. Deși, în sinea lui, Falk își spunea că ăsta nu prea era noroc. Nu avea să-i fie ușor în închisoare.

Când a fost eliberat din spital, Falk a fost trimis să se recupereze sub grija atentă a soților Hadler. Barb se agita, iar Gerry nu putea să treacă pe lângă el fără să-i strângă mâna. Au insistat ca Falk să petreacă cât mai mult timp cu Charlotte. I-au povestit fetiței cum îl ajutase el pe tatăl ei. Cum îl adusese pe tatăl ei adevărat înapoi din morți, ca om bun și soț iubitor.

Fiul lui Gerry și Barb Hadler rămânea dus, dar cumva ei se simțeau mai ușori. Puteau din nou să-i privească pe oameni în ochi, a observat Falk. S-a dus cu ei la cimitir. Mormântul lui Luke, în special, abia se mai vedea de sub florile proaspete.

În timp ce Barb îi arăta florile și cuvintele de condoleanțe lui Charlotte, Gerry s-a retras într-o parte cu Falk.

— Slavă Domnului că n-a avut nicio legătură cu fata lui Deacon! a zis Gerry. Să știi că n-am crezut niciodată cu adevărat… adică, Luke n-ar fi făcut niciodată…

— Știu, Gerry. Nu-ți face griji.

— Ai vreo idee ce s-a întâmplat cu ea?

Falk a scos un sunet neutru în timp ce Barb se întorcea către ei.

De îndată ce s-a simțit suficient de puternic, Falk s-a dus pe jos tocmai până la ferma lui Gretchen. Ea era în spatele casei, împușca iepuri din nou și, când Falk s-a apropiat, a întors pușca spre el, ținând-o așa puțin mai mult decât era nevoie.

— Gretchen, îmi pare rău! i-a strigat Falk peste câmp, ridicând mâinile. Atât voiam să-ți spun.

Ea s-a uitat la bandajele lui și a coborât arma. A oftat și s-a apropiat.

— Nu te-am vizitat la spital.

— Știu.

— Am vrut, dar…

— Nu-i nimic. Tu ești OK?

Gretchen a ridicat din umeri și au rămas așa, fără să vorbească, ascultând papagalii din copaci. Nu voia să se uite la el.

— Luke o iubea pe Karen, a zis ea în cele din urmă. Chiar o iubea. Și înainte, a iubit-o pe Ellie.

S-a uitat pe câmp, în jurul ei, cu ochii umezi.

— Nu cred că eu am fost vreodată prima lui alegere.

Falk voia să-i spună că se înșală, dar știa că era prea deșteaptă pentru așa ceva.

— Și în ziua în care a murit Ellie?

Fața lui Gretchen s-a pleoștit.

— Am știut de la început că Luke a mințit pentru tine, a zis ea cu vocea gâtuită în timp ce din ochi îi curgeau lacrimi. Pentru că fusese cu mine.

— *Ai auzit și tu?*

Gretchen a deschis ochii și a privit mijit spre lumina soarelui filtrată de copaci. Frunzele tufișurilor o gâdilau pe spate.

— *Ce să aud?*

A simțit răsuflarea lui Luke pe ceafă. El nu s-a mișcat. Avea încă părul ud, iar vocea îi era somnoroasă și înfundată. Gretchen a încercat să se ridice, dar era trasă în jos de pieptul lui gol lipit de ea. Hainele lor stăteau aruncate într-un morman dezordonat la baza unui copac.

Se dezbrăcaseră până la chiloți și se aruncaseră în râul răcoros. Gretchen simțise căldura trupului lui Luke prin apă când o sărutase tare și o lipise de mal. Chiloții fuseseră dați jos și acum se uscau pe o piatră netedă.

Râul crescuse și apa bolborosea și stropea în timp ce curgea în șuvoaie peste stâncile din aval. Cu toate acestea, Gretchen a auzit din nou zgomotul. O plesnitură seacă în adâncul pădurii. A înlemnit. Încă una.

— Futu-i! a șoptit ea. Cred că vine cineva.

L-a împins pe Luke și s-a ridicat, încruntându-se și clipind.

— Repede!

Gretchen i-a aruncat lui Luke blugii, iar ea a încercat să-și încheie sutienul, prinzându-l greșit, din grabă.

— Îmbracă-te!

Luke a căscat puternic, dar când i-a văzut expresia, a izbucnit în râs.

— Bine, mă mișc.

A verificat că boxerii erau bine orientați înainte să și-i tragă pe el. Cărarea era la o oarecare distanță de ei, ascunsă de o perdea groasă de copaci, dar acum auzeau pașii mai clar.

— Te rog, pune-ți odată pantalonii! a zis Gretchen.

Ea și-a tras bluza peste părul ud.

— Trebuie să plecăm. Ar putea fi oricine. Ar putea fi tata.

— Nu prea cred că e tatăl tău, a zis Luke, dar și-a tras blugii pe el.

Și-a pus și cămașa, și pantofii, și au rămas amândoi, umăr lângă umăr, în liniște, uitându-se prin bolta deasă spre gura cărării.

Gretchen aproape că a râs când figura subțirică a ieșit din lizieră.

— Doamne, e doar Ellie. Puteam să fac infarct.

Și-a dat seama că încă șoptea.

Fata mergea repede, cu capul aplecat. La râu s-a oprit. S-a uitat îndelung la râul umflat, cu o mână apăsată pe gură, apoi s-a întors cu spatele.

— A venit singură? a zis Gretchen și vocea abia i s-a auzit peste vuietul râului.

O clipă, i s-a părut că a mai auzit un trosnet, dar cărarea din spatele lui Ellie a rămas goală.

— Nu contează, a șoptit Luke. Ai dreptate. Ar trebui să plecăm.

Și-a pus mâna pe umărul ei.

— De ce? Hai s-o salutăm.

— N-am chef. E așa de ciudată în ultimul timp! În plus, sunt ud tot.

Gretchen a privit în jos. Sutienul ud îi udase și cămașa.

— Și ce dacă? Și eu sunt la fel.

— Hai să plecăm și gata!

Gretchen s-a holbat la el. Poate că apa spălase mirosul de sex, dar fapta li se citea pe fețe.

— De ce nu vrei să ne vadă, mai exact? a zis ea.

— Nu-mi pasă dacă ne vede, Gretch.

Dar încă șoptea.

— E o nesuferită înțepată. Nu am energie pentru așa ceva azi.

S-a întors și a început să-și croiască drum încet printre copaci, departe de Ellie. A ignorat cărarea pe care mersese ea și s-a îndreptat în direcția opusă, pe poteca prăfuită care ducea la ferma părinților lui Gretchen. Ea a făcut un pas după el, apoi s-a întors și s-a uitat în spate, spre Ellie. Aceasta stătea lângă un copac cu aspect ciudat, ghemuită, cu mâna sprijinită de o piatră.

— Ce face acolo? a întrebat Gretchen, dar Luke nu mai era lângă ea.

— Când am auzit că adunase pietre pe care să și le pună în buzunare, nu am dormit trei nopți.

Gretchen și-a suflat nasul într-un șervețel.

— Am văzut-o. Dacă m-aș fi dus la ea, aș fi putut s-o opresc. Dar nu m-am dus.

Cuvintele aproape i s-au pierdut printre lacrimi.

— Am plecat. Bineînțeles. De dragul lui Luke.

Gretchen l-a prins din urmă după scurtă vreme, pe cărare.

— Hei! l-a tras ea de mânecă. Ce se întâmplă?

— Nimic, iubito!

A luat-o de mână, dar fără să se oprească.

— Doar că e momentul să mă întorc.

Gretchen și-a tras mâna.

— Ellie știe că noi doi suntem împreună. Nu e un secret.

— Da, iubito, sigur că știe.

— Și atunci de ce n-ai vrut să ne vadă? Ce contează dacă ceilalți știu că acum suntem împreună pe bune?

— Nu contează. Hai să nu mai discutăm despre asta, a zis Luke, dar s-a oprit și s-a întors cu fața la ea.

S-a aplecat să o sărute.

— Uite ce e, nu contează. Dar ce avem noi e așa frumos. Vreau numai să fie special. Numai între noi doi.

Ea s-a îndepărtat.

— Mda, sigur că da. Care e adevăratul motiv? Crezi că s-ar putea să existe vreo ofertă mai bună?

— Ei, Gretch, haide…

— Asta e? Pentru că, în cazul ăsta, Ellie e chiar acolo, așteaptă…

Luke a scos un sunet din gât și a început din nou să meargă.

— Și sunt o mulțime de tipi pe aici care…

— Nu fi așa!

Vocea lui i s-a auzit peste umăr. Ea s-a uitat îndelung în urma lui. Iubea umerii ăia.

— Atunci ce e?

El nu a răspuns.

Din cărare, au ieșit în câmpul din spatele fermei părinților ei și până la casă au mers în tăcere. Gretchen știa că mama și sora ei erau încă plecate. Tatăl ei se auzea ciocănind ceva în hambarul din spate.

Luke și-a luat bicicleta de unde o lăsase, sprijinită de un copac, și a urcat pe ea. A întins o mână și, după o clipă, ea i-a strâns-o.

— Vreau că unele lucruri să rămână numai între noi, a zis el privind-o în ochi. Dar nu are niciun rost dacă ai de gând să te comporți ca o prințesă de fiecare dată.

S-a aplecat spre ea s-o sărute, dar ea și-a întors capul. El a privit-o o vreme, apoi a ridicat din umeri. Gretchen a izbucnit în lacrimi în timp ce el se îndepărta pe bicicletă.

Și-a lăsat lacrimile să-i curgă pe chipul frumos exact cât timp i-a luat să-și dea seama că el nu se mai întorcea. Cuprinsă de furie, și-a șters obrajii și a alergat în casa goală. A înșfăcat cheile de la camioneta fermei. Nu trecuse examenul, dar condusese pe câmpuri ani de zile.

A sărit la volan și a demarat în direcția în care plecase Luke. Cum îndrăznea să se poarte așa cu ea? I-a zărit bicicleta mai în față, dincolo de intersecție. A rămas puțin în urmă, păstrând distanța, nesigură încă de ce urma să-i spună când îl ajungea. În față, o mașină traversa intersecția perpendicular pe direcția ei de mers și Gretchen a apăsat frâna. După câteva clipe, camioneta ei albă trecea în viteză prin aceeași intersecție.

Luke Hadler nu putea să-i vorbească așa, și-a spus ea. Merita mai mult de atât. Luke a cotit brusc la stânga și, preț de o secundă în care inima a încetat să-i bată, Gretchen a crezut că se întorcea la râu, la Ellie. Dacă făcea așa ceva, Dumnezeule, avea să-l omoare, serios. L-a urmărit de la distanță, ținându-și răsuflarea. În ultima clipă, el a încetinit și și-a ghidat bicicleta spre aleea casei lui.

Gretchen s-a oprit la o distanță oarecare și l-a privit de pe șosea deschizând ușa și intrând în casă. A zărit silueta mamei lui, care agăța rufe la uscat în curtea din spate.

A întors camioneta și a plâns tot drumul până acasă.

— Când am auzit că Ellie nu s-a întors acasă, m-am dus înapoi la râu, să verific. Aproape că mă așteptam să o văd ascunsă într-un sac de dormit, ca să nu o găsească tatăl ei. Dar nici urmă de ea.

Gretchen își ronțăia o unghie.

— M-am certat cu Luke dacă să zicem ceva. Numai că, în momentul ăla, nu eram chiar îngrijorați, știi? În ultima vreme Ellie fusese așa de retrasă, încât chiar am crezut că o să apară când o să fie pregătită.

Mult timp nu a mai zis nimic.

— Nu mi-am închipuit nicio clipă că o să fie în apa aia.

S-a întors spre Falk.

— Când au spus că s-a înecat, nu am putut să mă iert. Dacă am fi rămas și am fi vorbit cu ea? Mi se păruse că ceva nu era în regulă și totuși îi întorsesem spatele. Îmi era atât de rușine! Pur și simplu m-am închis în mine. L-am pus pe Luke să promită că nu o să spună nimănui că am văzut-o. Nu voiam să știe nimeni cât de rău o dezamăgiserăm.

Gretchen s-a șters la ochi.

— Apoi, când am crezut că nu are cum să fie mai rău de atât, toată lumea a început să arate cu degetul la tine. Până și Luke s-a speriat. Dacă credeau că tu ești implicat, ce ar fi zis dacă ar fi știut că noi fuseserăm acolo? Luke a venit cu planul ăsta, să spună că a fost cu tine. Avea să te ajute și pe tine, și pe noi. Iar eu puteam să mă prefac tot restul vieții că nu fusesem acolo. Că nu mă dusesem la Luke când ar fi trebuit să mă duc la ea.

Falk i-a întins lui Gretchen un șervețel curat din buzunar. Ea l-a luat și i-a zâmbit ușor.

— Nu ești responsabilă pentru ce s-a întâmplat cu Ellie Deacon, i-a zis el.

— Poate. Dar aș fi putut să fac mai multe.

A ridicat din umeri și și-a suflat nasul.

— Nu știu ce avea Luke. Nu era un tip rău, dar a fost destul de rău pentru mine.

Au stat unul lângă altul o vreme și au privit spre câmpuri, amândoi văzând lucruri demult trecute. Falk a inspirat adânc.

— Gretchen, nu e treaba mea, dar Gerry și Barb, și Charlotte, ei…

— Luke nu e tatăl lui Lachie.

— Dar dacă…

— Aaron! Te rog! Oprește-te!

Privirea ei albastră s-a întâlnit cu a lui, dar numai o clipă.

— Bine, a încuviințat el.

Încercase. Destul.

— E în regulă, Gretch. Dar sunt oameni buni. Și au pierdut multe recent. Și tu la fel. Dacă există vreo șansă să salvezi ceva pozitiv din toată nenorocirea asta, atunci profită de ea.

Ea nu a zis nimic, doar i-a întors privirea, fără ca expresia ei să trădeze ceva. În cele din urmă, el i-a întins mâna care nu era arsă. Ea s-a uitat la ea, apoi, spre surprinderea lui, s-a întins și l-a tras spre ea într-o îmbrățișare blândă. Nu ademenitoare, nici măcar prietenoasă, ci poate împăciuitoare.

— Ne vedem peste alți douăzeci de ani, a zis ea.

De data aceasta, Falk s-a gândit că, probabil, Gretchen avea dreptate.

Capitolul patruzeci și doi

Casa familiei lui Falk arăta acum și mai mică decât și-o amintea el. Și din copilărie, și din urmă cu câteva zile. A trecut pe lângă ea în drumul spre râu, ocolind-o pe la marginile proprietății. De data aceasta, nu era prea îngrijorat că avea să se întâlnească cu proprietarul.

În spital, McMurdo își dăduse ochii peste cap când îi povestise că o mulțime de oameni schimbaseră ușor placa la adresa lui. Brusc, începuseră să dezaprobe direct fluturașii aceia. Ce se întâmplase în urmă cu douăzeci de ani era poveste veche, pentru Dumnezeu. A curs multă apă pe gârlă de atunci și ce-a fost a fost.

Falk mergea greoi pe câmp, având mintea mai clară acum. Chiar dacă trecuseră douăzeci de ani de atunci, unele lucruri nu trebuiau trecute cu vederea. Ellie Deacon. Ea fusese o victimă a acestui oraș mai mult decât oricine altcineva. A secretelor și minciunilor și temerilor lui. Avusese nevoie de cineva. Poate de el, iar el o dezamăgise. Ellie era cea care risca să fie uitată în tot haosul acela. Așa cum aproape fusese Karen. Și Billy.

Dar nu astăzi, s-a gândit Falk. Astăzi avea să și-o amintească pe Ellie, în locul pe care știa că ea îl iubise. A ajuns la copacul-stâncă chiar când soarele începea să se scufunde în cer. Era aproape aprilie acum. Arșița verii se mai domolea. Se spunea că era posibil ca seceta să înceteze în iarna aceea. Pentru binele tuturor, voia să fie adevărat de data aceasta. Râul era tot secat. Spera că, într-o zi, avea să-și revină.

Falk s-a așezat pe stâncă și a scos cuțitașul pe care îl adusese. A găsit punctul în care se deschidea crevasa secretă și a început să cresteze. Litere mici: E.L.L. Cuțitașul era bont și crestatul mergea încet, dar a perseverat până când a terminat. La sfârșit, s-a sprijinit de stâncă și și-a șters fruntea. Și-a trecut degetul mare peste litere,

admirând rezultatul muncii sale. Piciorul ars părea că a luat foc din nou din cauza presiunii la care îl supusese când îngenunchease.

Durerea i-a dat o idee. Cu un geamăt, s-a răsucit și a băgat o mână prin crăpătură, pipăind după bricheta veche pe care o lăsase acolo ultima dată. Una era să fie nostalgic și alta era să lase tentația la îndemâna oricui, mai ales după ultimele evenimente.

Falk știa că o pusese adânc și, la început, cu mâna sănătoasă nu a găsit decât pământ și frunze. S-a dus și mai adânc, întinzându-și degetele. A simțit metalul brichetei când degetul mare s-a atins de ceva moale, dar solid. A tresărit, iar mișcarea a împins bricheta mai departe. Enervat, s-a întins iar după ea și s-a oprit când a dat cu mâna de același obiect. Era dur, dar pliabil și destul de mare. Făcut de mâna omului.

Falk s-a uitat prin deschizătură. Nu a văzut nimic și a ezitat. Apoi s-a gândit la Luke, la Whitlam și la Ellie și la toți oamenii care fuseseră răniți de secrete îngropate. Destul!

Falk și-a îndesat mâna mai adânc și a pipăit în jur până când a prins bine obiectul. A tras de el și acesta s-a desprins cu o smucitură. Falk a căzut pe spate și pieptul i s-a crispat de durere când obiectul a aterizat pe el cu o bufnitură. Când a privit în jos și a văzut ce ținea în brațe, abia și-a stăpânit un strigăt de uimire. Era un rucsac violet.

Deși era acoperit de pânză de păianjen și pământ, l-a recunoscut imediat. Chiar dacă nu l-ar fi recunoscut, ar fi știut cui îi aparținuse. O singură persoană mai știa despre deschizătura din copacul-stâncă și luase informația cu ea în râu.

Falk a deschis rucsacul. A întins conținutul pe jos: o pereche de blugi, două cămăși, un pulover, o pălărie, lenjerie intimă, o gentuță cu machiaj. Mai era o carte de identitate învelită în plastic cu fotografia unei fete care semăna puțin cu Ellie Deacon. Scria că numele ei era Sharna McDonald și avea nouăsprezece ani. Un teanc de bani, de zece, de douăzeci, din când în când chiar câte o bancnotă de cincizeci. Economisiți, adunați cu greu.

Chiar la fundul rucsacului, mai era un obiect, învelit în urmă cu douăzeci de ani într-o pelerină de ploaie, ca să fie protejat. Falk l-a scos și l-a ținut în mâini multă vreme. Era ponosit de trecerea timpului și îndoit la colțuri, dar scrisul de sub coperta tare era vizibil, negru pe alb. Jurnalul lui Ellie Deacon.

Prima dată când a lovit-o, i-a spus pe numele mamei ei. Vedea în ochii înceţoșați ai tatălui ei că numele îi scăpase pur și simplu, la fel de alunecos ca uleiul, când pumnul lui o lovise în umăr. Era beat, iar ea avea paisprezece ani și chipul ei reflecta trecerea de la fată la femeie. Fotografia mamei ei fusese dată jos de pe poliță de mult, dar trăsăturile distincte ale femeii se întorceau în fiecare zi la fermă pe măsură ce Ellie Deacon se făcea mai mare.

A lovit-o o dată și apoi, după mult timp, s-a întâmplat din nou. Și din nou. Și din nou. Ellie a încercat să-i îndoaie băutura cu apă. Tatăl ei și-a dat seama de la prima înghițitură și ea n-a mai făcut această greșeală de atunci. Acasă, purta bluze care lăsau la vedere vânătăile, dar vărul ei, Grant, doar deschidea televizorul și îi spunea să nu-l mai enerveze pe bătrân. Notele i-au scăzut. Dacă profesorii au observat, au comentat acid că nu era atentă. Nu au întrebat niciodată de ce.

Ellie a început să vorbească mai puțin și să descopere mai mult ce le plăcea atât de mult ambilor ei părinți la sticla pe care o duceau la gură. Fetele pe care le credea prietene o priveau ciudat și șopteau când credeau că ea nu le auzea. Aveau ele problemele lor, cu tenul, greutatea și băieții, chiar și fără ca Ellie să le facă să pară și mai inadecvate. După câteva mișcări tactice adolescentine, Ellie s-a trezit lăsată pe dinafară.

Într-o sâmbătă seara, stătea singură în Centenary Park cu o sticlă în rucsac, neavând unde să se ducă în altă parte, când a auzit două figuri cunoscute râzând înfundat pe o bancă. Aaron și Luke. Ellie Deacon a simțit un fior, ca și cum ar fi găsit ceva ce uitase, dar îi fusese drag pe vremuri.

A durat puțin până s-au reobișnuit unii cu alții. Băieții o priveau de parcă nu o mai văzuseră până atunci. Dar ei îi plăcea. Îi convenea să aibă în

viața ei doi oameni care să facă ce spunea ea, în loc să-i spună ei ce să facă.

Înainte, când fuseseră mai mici, preferase exaltarea și fanfaronada lui Luke, însă acum se simțea mai atrasă de firea meditativă, subtilă, a lui Aaron. Luke nu semăna deloc cu tatăl și vărul ei, știa asta, dar nu putea să scape de senzația că, îngropată adânc în el, era o parte mică nu foarte diferită de ei. A fost aproape o ușurare când Gretchen i-a sucit capul măcar puțin cu chemarea ei radioasă de sirenă.

O vreme, a fost bine. Mai mult timp petrecut cu prietenii ei însemna mai puțin timp acasă. Și-a luat o slujbă cu jumătate de normă și a învățat pe pielea ei ce înseamnă să ascundă bani de tatăl și vărul ei lefteri.

Era mai fericită, însă din cauza asta a devenit neglijentă și înfumurată în preajma tatălui ei. În scurt timp, chipul ei de șaisprezece ani, cu o gură obraznică, atât de asemănătoare cu a mamei ei, a fost sufocat cu o pernă de canapea până când Ellie a crezut că avea să leșine.

După o lună, s-a trezit cu nasul și gura acoperite cu un prosop murdar de bucătărie, în timp ce se agăța cu unghiile de mâinile tatălui ei. Când, într-un final, el i-a dat drumul, prima gură de aer mirosea a băutură, ca răsuflarea lui. Aceea a fost ziua în care Ellie Deacon a încetat să mai bea. Pentru că aceea a fost ziua în care s-a hotărât să fugă. Nu imediat și nu din lac în puț. Dar în curând. Iar pentru asta avea nevoie de o minte limpede. Înainte să fie prea târziu.

Lucrul care i-a grăbit plecarea s-a petrecut în toiul unei nopți întunecate, în camera ei, când s-a trezit cu tatăl apăsând-o cu greutatea lui și împungând-o cu degetele peste tot. O durere ascuțită și vocea lui de bețiv bălmăjindu-i numele mamei ei în ureche. În cele din urmă, a reușit să-l împingă de pe ea, dar la plecare a îmbrâncit-o tare, trimițând-o cu capul pe spate, într-unul dintre stâlpii patului, de care s-a lovit cu un pocnet. Dimineața, pe lumină, și-a trecut un deget peste scobitura din lemn și, ametită, a frecat pata de sânge de pe covorul roz. O durea capul. Ochii o înțepau de lacrimi. Nici nu știa unde o durea mai rău.

Când Aaron a descoperit scobitura din stâncă a doua zi după-amiază, a fost ca un semn de sus. Fugi! Era ascunsă, secretă și destul de mare să

tăinuiască un rucsac. Era perfectă, însuflețită de o scânteie firavă de speranță, l-a privit pe Aaron și și-a dat seama, pentru prima dată, cât de dor avea să-i fie de el.

Când s-au sărutat, s-a simțit mai bine decât credea că este posibil, până când el a întins mâna și a atins-o pe cap. Durerea a făcut-o să se retragă brusc. Și-a ridicat privirea și a văzut cât de consternat era Aaron. În clipa aceea, și-a urât tatăl mai mult ca oricând.

Voia așa de mult să-i povestească lui Aaron. De mai multe ori a încercat. Însă, dintre toate emoțiile care circulau prin corpul lui Ellie Deacon, frica era cea mai acută.

Știa că nu era singura persoană înspăimântată de tatăl ei. Răzbunarea lui pentru orice nesocotire, fie ea reală, fie închipuită, era rapidă și brutală. Îl văzuse proferând amenințări și apoi punându-le în practică. Adunând favoruri, otrăvind câmpurile, trecând cu mașina peste câini. Într-o comunitate care se străduia să supraviețuiască, oamenii erau obligați să-și aleagă confruntările. Adevărul fie spus, Ellie Deacon știa că nu exista nicio persoană în Kiewarra pe care putea cu adevărat să se bazeze ca să-l înfrunte.

Așa că și-a făcut un plan. Și-a luat banii economisiți și și-a făcut un bagaj pe furiș. L-a ascuns lângă râu, în locul în care știa că nu avea să fie găsit. S-o aștepte acolo pentru când avea să fie pregătită. Și-a rezervat o cameră într-un motel anonim la trei orașe distanță. I-au cerut un nume pentru rezervare și ea l-a dat automat pe cel care o făcea să se simtă în siguranță. Falk.

Pe o bucată de hârtie, a mâzgălit numele lui și data pe care o alesese și a strecurat biletul în buzunarul blugilor. Un talisman, să-i poarte noroc. Un memento, să nu renunțe. Trebuia să fugă, dar avea o singură șansă. Dacă află tata, o să mă omoare.

Acestea au fost ultimele cuvinte scrise în jurnal.

Când Mal Deacon a intrat în casă, nu se simțea deloc mirosul cinei și asta l-a enervat. L-a lovit pe nepotul lui cu piciorul în cizme, ca să și le dea

jos de pe canapea, iar acesta a deschis un ochi.

— Încă nu ați pus naibii de ceai?

— Ellie nu s-a întors de la școală.

Deacon a scos o bere din pachetul aflat lângă Grant și s-a dus în fundul casei.

A rămas în pragul camerei fiicei lui și a luat o înghițitură din doză. Nu era prima pe ziua aceea. Nici a doua.

Privirea i-a fost atrasă de stâlpul alb, scobit, al patului și de pata de pe covorul roz și s-a încruntat. A simțit cum i se strânge stomacul, de parcă avea o minge mică în el. Acolo se întâmplase ceva rău. S-a holbat la scobitură și o amintire grotescă a amenințat să iasă la suprafață. A băut îndelung până când aceasta a alunecat în liniște la loc, sub suprafața întunecată. În schimb, a permis alcoolului să-i transporte primele semne ale furiei prin vene.

Fiica lui trebuia să fie acolo și nu era. Trebuia să fie acolo, cu el. Poate că întârzie, abia i-a șoptit o voce rațională, dar observase cum îl privise în ultima vreme. Era o privire pe care o recunoștea bine. Aceeași pe care o mai văzuse cu cinci ani înainte. O privire care spunea: Destul. Adio!

A simțit cum îl cuprinde un val de dispreț și a deschis brusc ușa dulapului. Rucsacul ei nu mai era în locul obișnuit. Pe rafturi se vedeau unul sau două locuri goale printre hainele frumos împăturite. Deacon cunoștea semnele. Furișatul ei. Secretele. Le ratase o dată înainte. Dar nu și de data asta. A smuls sertarele din șifonier, răsturnând conținutul pe jos, vărsându-și berea pe covor în timp ce scotocea printre ele după indicii. Deodată, s-a oprit, nemișcat. A știut cu o siguranță rece unde era. În același loc în care obișnuia mama ei să fugă.

Nenorocită mică, nenorocită mică!

S-a clătinat până înapoi, în camera de zi, l-a ridicat pe Grant în picioare, împotriva voinței lui, și i-a aruncat cheile de la camionetă.

— Ne ducem după Ellie. Tu conduci.

Nenorocită mică, nenorocită mică!

Au mai luat vreo câteva doze de bere, să aibă pe drum. Soarele ardea portocaliu în timp ce conduceau pe urmele de pământ care duceau la ferma lui Falk. Nici vorbă să plece. Nu de data asta.

Se întreba ce avea să facă dacă era deja prea târziu, când a zărit ceva cu colțul ochiului și inima i s-a ridicat în gât. O singură mișcare bruscă, un tricou de culoare deschisă și imaginea familiară a unui păr lung, au dispărut dincolo de liziera din spatele proprietății lui Falk.

— Acolo e, a arătat Deacon. Se duce spre râu.

— Nu am văzut nimic, s-a încruntat Grant, dar a oprit mașina.

Deacon a sărit din camionetă, lăsându-și nepotul în urmă și a luat-o la fugă pe câmp, apoi s-a afundat în umbra copacilor. Vedea roșu în timp ce se împiedica pe cărare, în urmărirea ei.

Ellie era aplecată deasupra unui copac cu o formă ciudată când a văzut-o. Ea a auzit zgomotul prea târziu și și-a ridicat privirea, „o"-ul perfect al gurii ei căscându-se larg într-un țipăt când el a prins-o de păr.

Nenorocită mică, nenorocită mică!

Nu avea să plece. De data asta, la dracu', n-avea să mai plece. Dar ea se smucea, a observat el prin privirea încețoșată, și îi era greu s-o țină. Așa că a lovit-o cu palma deschisă, într-o parte a capului. Ea s-a clătinat și a căzut pe spate, aterizând cu un geamăt ușor pe marginea malului, cu părul și umerii scufundați în apa neagră a râului. Ochii ei îl priveau în felul acela pe care el îl recunoștea și Deacon i-a înfipt o mână sub bărbie până când apa murdară a acoperit fața aceea.

Când și-a dat seama ce se întâmplă, Ellie s-a luptat. El s-a holbat la propriii ochi reflectați în apa întunecată și a ținut-o și mai tare.

A fost nevoit să-i promită ferma lui Grant în timp ce căutau pietre pe mal, în lumina din ce în ce mai slabă, ca s-o tragă la fund. Nu a avut de ales. Mai ales după ce nepotul lui a găsit în buzunarul pantalonilor biletul cu numele lui Falk. A sugerat că ar fi util să-l lase în camera lui Ellie. Au căutat până când a dispărut și ultima geană de lumină, dar nu i-au găsit rucsacul.

Abia mult mai târziu, în acea primă noapte când a fost singur și multe nopți după aceea, Mal Deacon s-a întrebat dacă chiar voise să o țină atât de strâns pe fiica lui.

Dacă află tata, o să mă omoare.

După ce a citit cuvintele lui Ellie, Falk a rămas multă vreme uitându-se la albia secată a râului. În cele din urmă, a închis jurnalul și l-a închis la loc în rucsac, alături de celelalte lucruri. S-a ridicat și și-a atârnat rucsacul peste umăr.

Soarele dispăruse, iar noaptea se lăsase în jurul lui, și-a dat el seama. Deasupra eucalipților, stelele străluceau. Nu își făcea griji. Cunoștea drumul. În timp ce mergea înapoi spre Kiewarra, a început să adie o briză răcoroasă.

Mulțumiri

Nu îmi dădusem seama de câți oameni este nevoie pentru a da viață unui roman și sunt sincer recunoscătoare numeroșilor oameni care m-au ajutat pe parcurs.

Un mulțumesc din inimă editorilor mei, Cate Paterson, de la Pan Macmillan, Christine Kopprasch și Amy Einhorn, de la Flatiron Books, și Clare Smith, de la Little, Brown, care au ridicat nivelul cărții cu observațiile, părerile și sfaturile lor inteligente. Vă mulțumesc că mi-ați oferit o oportunitate așa de minunată ca autor debutant.

De asemenea, sunt foarte recunoscătoare tuturor celor care au lucrat din greu pentru ca această carte să fie gata și pe rafturi, inclusiv diverșilor și talentaților redactori, designeri și membri ai echipelor de marketing și vânzări.

În fiecare zi mă simt norocoasă pentru sprijinul constant și munca neobosită a agenților mei: Clare Forster, de la Curtis Brown Australia, Alice Lutyens și Eva Papastratis, de la Curtis Brown UK, Daniel Lazar, de la Writers House, și Jerry Kalajian, de la Intellectual Property Group. Au făcut mai mult decât era omenește posibil.

Mulțumesc și Wheeler Centre din Melbourne și juriului, organizatorilor și susținătorilor Premiului literar pentru un manuscris nepublicat, acordat de premierul statului Victoria din Australia. Acest premiu este o șansă unică pentru scriitorii începători, iar faptul că eu l-am câștigat în 2015 mi-a oferit o cheie care a deschis o mie de uși.

Pentru a publica o carte, mai întâi trebuie să o scrii, iar pentru asta voi fi pe veci îndatorată colegilor mei scriitori de la cursul online de scriere creativă Curtis Brown, 2014. Vă mulțumesc pentru înțelepciunea talentului vostru colectiv. Aproape cu siguranță, această carte nu ar exista în forma aceasta fără voi. Mulțumiri

speciale profesoarei Lisa O'Donnell, prietenului meu, Edward Hamlin, și directoarei de curs, Anna Davis.

Și, bineînțeles, mulțumiri și toată dragostea mea familiei: Mike, Helen, Michael și Ellie Harper, pentru că, datorită vouă, cărțile sunt o parte așa de importantă din viața noastră. Și iubitului meu soț, Peter Strachan, care a crezut dintotdeauna în acest roman.

JANE

HARPER

CRIME

Cine a ucis, de fapt, familia Hadler?

Luke Hadler își împușcă soția și copilul, apoi se sinucide. Comunitatea fermierilor din Kiewarra are de luat zilnic decizii de viață și de moarte. Dacă unul dintre ei cedează presiunii, atunci...

Când Aaron Falk, anchetator la Poliția Federală, se întoarce în Kiewarra pentru înmormântare, nu e prea dornic să se confrunte cu oamenii care l-au respins în urmă cu douăzeci de ani. Dar când este nevoie de aptitudinile lui de anchetator, faptele din cazul Hadler îl fac să se îndoiască de acest verdict de crimă-sinucidere.

Și, pe măsură ce Falk cercetează mai amănunțit crimele, se redeschid și rănile vechi. Fiindcă Falk și prietenul lui din copilărie, Luke, aveau un secret... Un secret pe care Falk îl credea îngropat de mult... Un secret pe care moartea lui Luke începe să-l scoată la suprafață...

TREI

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0291-4

Notes

[←1]

Huntsman (în lb. engleză în original) – păianjen de dimensiuni mari, răspândit în Australia, care seamănă cu tarantula. Își datorează numele felului direct în care își atacă prada, neavând obiceiul de a țese pânze. (*N.red.).*

[←2]

White noise (în lb. engleză în original) – sunetul care conține cantități egale din toate frecvențele pe care le putem auzi, cum ar fi, de exemplu, sunetul unui televizor fără semnal de televiziune. (*N.red.).*